

НЕЛСЪН ДИ МИЛ

"Дъщерята на генерала" се появи в Ню Йорк на 16 ноември 1992 година и само след четири месеца този разтърсващ роман вече е на българския книжен пазар... В Холивуд в момента се снима филм по тази книга, филм за който вече са похарчени милиони долари...

ДЪЩЕРЯТА НА ГЕНЕРАЛА

Нелсън Демил

Дъщерята на генерала

ГЛАВА ПЪРВА

– Свободно ли е мястото – попитах симпатичната млада жена, която седеше сама във фоайето на клуба. Тя повдигна очи от вестника, но не ми отговори. Седнах срещу нея и сложих бирата си на масата. Тя продължи да чете вестника си и да отпива от питието си – уиски с кола.

– Често ли идваш *тук*? – попитах аз.

– Махай се.

– Каква е паролата?

– Влизането на чужди лица забранено.

– Не те ли познавам отнякъде?

– Не.

– Да, шаба на НАТО в Брюксел. Срегнахме се на един коктейл.

– Може и да си прав – съгласи се тя. – Ти се напи и повърна в Купата за пунш.

– Светът е малък – отвърнах.

И наистина беше. Синтия Сънхил, жената, която седеше срещу мен сега, не ми беше просто случайна позната. В действителност преди време ние имахме връзка, както се казва. Очевидно тя предпочиташе да не си спомня за това.

– *Ти* повърна. Казах ти, че от уиски с кола ще ти прилошее.

– От теб ще ми прилошее.

От отношението ѝ човек можеше да предположи, че аз я бях зарязал, а не тя мен.

Седяхме във фоайето за коктейли в офицерския клуб във Форт Хадли, Джорджия. Беше щастливият час¹ и всички с изключение на нас двамата изглеждаха щастливи. Бях облечен в син цивилен костюм, а тя в хубава розова плетена рокля, която подчертаваше тена ѝ, кестенявата ѝ коса и светлокафявите очи, а също и други части от анатомията ѝ, които си спомнях с умиление.

– По служба ли си тук – запитах я аз.

– Нямам право да обсъждам този въпрос.

– Къде си отседнала?

Не последва отговор.

– Колко време ще останеш тук?

Тя отново се зачете във вестника.

1. Часът, в който напитките се продават с намалени цени. – Б.пр.

– Ожени ли се за оня тип, с когото ми изневеряваше? – запитах я.

Тя остави вестника си и ме погледна.

– Ти беше този, с когото изневерявах. За него бях *сгодена*.

– Добре, а все още ли си сгодена?

– Не е твоя работа.

– Би могло да бъде.

– Не и в този ти живот – информира ме тя и отново се скри зад вестника си. На ръката ѝ не се виждаше нито годежен пръстен, нито халка, но в нашия занаят това не означаваше много, както вече бях разбрал в Брюксел.

Между другото Синтия Сънхил приближаваше трийсетте, а аз вече бях над четирийсет, така че нашата връзка не беше пролетно-есенна, а по-скоро пролетно-лятна. Тя продължи година, докато и двамата бяхме командировани в Европа, а годеникът ѝ, майор от специалните части, беше командирован в Панама. Животът на военните е безпощаден към всякакъв вид връзки, а защитата на западната цивилизация буди желанието за секс.

Синтия и аз се бяхме разделили малко повече от година преди тази случайна среща, при обстоятелства, които най-добре биха могли да се опишат като объркани. Явно нито тя, нито аз го бяхме забравили; мен все още ме болеше, а тя все още беше сърдита. Измаменият годеник също изглеждаше малко раздразнен последния път, когато го видях в Брюксел с пистолет в ръка.

Има нещо испанско в архитектурата на офицерския клуб, може би дори мавританско и вероятно поради това внезапно се сетих за „Казабланка“ и процедих с крайчеца на устата си:

– От всички барове на света, тя влезе точно в моя.

Или не го разбра, или не беше в настроение за шеги, защото продължи да си чете вестника „Старс ендстрайпс“, вестник, който никой не чете, поне не на публично място. Но Синтия е малко прекалено предана, лоялна и ентузиазизирана за войник и в нея няма нищо от цинизма и отегчението, които повечето мъже проявяват след няколко години служба.

– Сърца, изпълнени със страст, ревност и омраза – подказах аз.

– Върви си, Пол – отвърна ми Синтия.

– Съжалявам, че обърках живота ти – казах искрено.

– Ти не би могъл да объркаш дори и деня ми.

– Ти разби сърцето ми – казах още по-искрено.

– Бих желала да разбия главата ти – отвърна тя с истински ентузиазъм.

Виждах, че отново възпламенявам някакво чувство в нея, но това със сигурност не беше страст. Спомних си едно стихотворение, което й шепнех в по-интимните ни моменти, наведох се напред и казах нежно:

– Никой не доставя такава наслада на очите ми като Синтия,
никой не радва така ушите ми като Синтия,
никой не притежава сърцето ми освен Синтия.
Изоставих всичко, за да последвам Синтия
и ето ме тук, готов да умра, ако това е, което иска Синтия.

– Добре. Умри тогава.

И тя се изправи и тръгна.

– Изспири го още веднъж. Сам.

Изпих си бирата, изправих се и се върнах на бара. Застанах на бара сред мъже, които бяха преживели доста неща, мъже с гърди, отрупани с медали и значки, мъже с ленти от Корея, Виетнам, Гренада, Панама и Залива. Мъжът от дясната ми страна, пълен полковник със сива коса, каза:

– Войната е ад, синко, но адът няма злобата на пренебрегната жена.

– Амин.

– Видях всичко в огледалото на бара – уведоми ме той.

– Огледалата в баровете са много интересни – отвърнах.

– Да. – Всъщност в момента той ме изучаваше в огледалото на бара.

Във връзка с цивилното ми облекло попита:

– Уволнен ли си?

– Да – отвърнах, но всъщност не бях.

Тогава той изказа мнението си за жените в армията:

– Пикаят клебнали. Само се опитай да го направиш с тридесет килограма снаряжение. – А после оповести: – Трябва да отида да пусна една вода, – и бавно се отправи към тоалетната, където предполагам заста на прав пред писоара.

Излязох от клуба и попаднах в горещата августовска нощ, качих се в моя Шевролет и тръгнах през главния гарнизон, който беше нещо като търговски център, но без зони и включваше всичко, като се почне от гарнизонната лавка и супермаркета за военнослужещи и се стигне до не на място построените спални помещения и една изоставена ремонтна база за танкове.

Форд Хадли е малък гарнизон в Южна Джорджия, основан през 1917 година за обучение на пехотни войски, които били изпращани в

месомелачката на западния фронт. Районът на военната база обаче е твърде голям – повече от 100 хиляди акра предимно горски терен, подходящ за военни учения, тактика за оцеляване, обучение за водене на война при партизански условия и т.н.

Пехотинската школа сега постепенно отмира и сега голяма част от гарнизона изглежда изоставена. Но тук се намира Школата за специална подготовка, чиито цели изглеждат малко неясни или може би, ако искаме да бъдем снизходителни, бихме могли да наречем експериментални. Доколкото мога да определя, в школата се четат лекции по водене на психологическа война, подготовка за живот в условия на лишения и изолация, начини за справяне със стреса и други мъдри неща. Звучи доста страшничко, но като познавам армията, мога да преценя, че колкото и блестяща да е била първоначалната идея, то тя вече се е превърнала в строева подготовка, козируване и лъскане на ботуши с плонка.

На север от Форт Хадли е разположен средно големият град Мидълънд, един типично военен град в някои отношения, населен с пенсиониранни военни и цивилни служители от базата, с хора, които търгуват с войниците, а също и такива, които нямат нищо общо с военните, но това не им пречи да си живеят добре.

Мидълънд е бил английски търговски пункт още през 1710, преди това е бил преден пост на испанската колония Свети Августин във Флорида, а още преди това е бил индиански град, център на племето Упатоу. Испанците изгорили индианския град, англичаните изгорили испанския преден пост, французите изгорили английския търговски пост, а английската армия изгорила и изоставила своя Форт по време на революцията и най-накрая янките го изгорили през 1864. Като гледа мястото днес, човек се чуди за какво е било всичко това. Както и да е, днес тук има добра пожарна команда.

Излязох на междушатския път, който заобикаля Форт Хадли и Мидълънд и подкарах на север през откритото поле към един изоставен паркинг за каравани. Тук се бях настанил временно и намирах усамотението много подходящо за моята работа.

Моята работа. Аз съм офицер в американската армия. Чинът ми е без значение, а моята работа е и тайна. Аз съм към Централния следствен отдел, ЦСО, а в армията, където чиновите са от голямо значение, най-добрият чин е липсата на такъв. Но всъщност, както почти целия личен състав на ЦСО, аз съм подофицер – специален чин, който се намира между тези на сержантите и офицерите. Това е доста добър чин, защото осигурява повечето от привилегиите на офицерите, но не те

обременява с много от задълженията им, или с всички тия циркаджийските номера свързани с офицерския чин. Към подофицерите се обръщат с „господине“, а следователите от ЦСО често носят цивилни костюми, като мене тази вечер. Има моменти, когато дори си въобразявам, че съм цивилен. Има обаче и случаи, когато нося униформа. В тези случаи военното министерство ми издава документи под ново име, с чин, подходящ за случая и съответна униформа. Явявам се на служба в тази военна част, където работи моята жертва и изпълнявам възложените ми задължения, докато събирам доказателства за военния прокурор.

Когато работиш под чужда самоличност, трябва да си специалист по всичко. Какво ли не съм бил – от готвач до специалист по въпросите на химическата война – макар че в армията това не са кой знае колко различни длъжности. Понякога е доста трудно да се справиш с всички тия роли, но аз разчитам на чара си. И без друго всичко е една илюзия. Чарът ми също.

Има четири степени при подофицерите и аз съм на четвъртата. Всички ние от четвърта степен чакаме със затаен дъх Конгресът да одобри въвеждането на пета и шеста. Някои от нас умряха от асфиксия, докато чакаха. Всъщност аз принадлежа към специална група в ЦСО, нещо като елитна част, макар че не съм много склонен да използвам тази дума. Това, което ни прави по-специални, е, че ние всички сме ветерани с чисти досиета по отношение на арести и осъждания. Това, което също ни отличава, е фактът, че имаме изключителното право да преодоляваме армейската бюрокрация, което при военните е равносилно на това да имаш вълшебна пръчица. Проява на тази изключителна власт е правото ми да арестувам който и да е военен, навсякъде по света, независимо от чина му. Не обичам да злоупотребявам с това си право и не бих се опитал да арестувам някой от главнокомандващите за превишена скорост, но винаги ми се е искало да видя докъде мога да стигна. Скоро щях да разбера.

Постоянното ми местоназначение е в щаба на ЦСО във Фолс Чърч, Виржиния, но случаите, по които работя, ме отвеждат във всички краища на света. Пътуване, приключения, свободно време, умствени и физически предизвикателства – какво още би могъл да иска човек. А, да – жени. Има и жени. Брюксел не беше последното място, където съм бил с жена, но беше последния път, когато това имаше значение. За нещастие има мъже, които задоволяват желанието си за удоволствия и силни преживявания по друг начин. Сексуално насилие. Убийство.

Ето какво се случи в тази гореща августовска нощ във Форт Хадли,

Джорджия. Жертвата беше капитан Ан Камбъл, дъщерята на генерал-лейтенант Джоузеф „Бойния Джо“ Камбъл.

И като че ли това не беше достатъчно, тя беше още млада, красива, талантлива, умна и възпитаничка на Уест Пойнт. Тя беше гордостта на Форт Хадли, любимката на отдела за реклама в армията, момичето от плаката за набиране на доброволци, говорителят на новата армия, в която полът е без значение, ветеран от войната в Персийския залив и т.н., и т.н. Следователно аз не бях много изненадан, когато чух, че е била изнасилена и убита. Тя си го търсеше. Правилно? Не.

Но аз не знаех нищо за това по време на щастливия час в офицерския клуб. Всъщност докато аз говорех със Синтия и водех мъжки разговор с полковника на бара, капитан Ан Камбъл все още е била жива и се е намирала на разстояние метър и половина от мен в столовата на клуба, където е завършвала вечерята си, състояща се от салата, пиле, бяло вино и кафе, както научих при последвалото разследване.

Пристигнах на паркинга, разположен между борови дървета, и паркирах Шевролета си на известно разстояние от подвижния ми дом. Минах в тъмното по пътека от изгнили дъски. Няколко необитавани каравани бяха разпръснати из полянката, но имаше преди всичко празни места за паркиране, отбелязани с циментови блокове, върху които някога бяха разположени стотина подвижни дома.

Все още имаше електричество, телефон и кладенец, който осигуряваше течаша вода, която аз правех годна за пиене, като ѝ прибавях уиски.

Отключих вратата на моята каравана, влязох и включих осветлението, което разкри една стая, съчетаваща кухня, столова и всекидневна.

Караваната възприемах като херметизирана капсула, в която е затворено времето и в която от 1970 година насам нищо не се е променило. Мебелите бяха от някаква пластмаса със зеления цвят на авокадо, а кухненските уреди бяха в цвят, наподобяващ горчица, който, доколкото си спомням, се нарича старо злато. Стените бяха облицовани с шперплат, а килимите бяха в червено и черно каре. Ако човек се влияе от цветове, това място би го довело до депресия и мисли за самоубийство.

Свалих якето и вратовръзката си, включих радиото, извадих една бира от хладилника и седнах на фотьойла, който беше прикрепен с болтове за пода. На стената бяха закрепени три снимки в рамка – тореадор, морски пейзаж и репродукция на Рембрандовия „Аристотел съзерцава бюста на Омир“. Пиех си бирата и съзерцавах Аристотел, който съзерцаваше бюста на Омир.

Този именно паркинг за каравани, наречен Уиспъринг Пайнс, ако някой се интересува, е бил създаден от няколко предприемчиви пенсионирани сержанти в края на шейсетте, когато изглеждаше, че войната в Азия ще продължи вечно. Форт Хадли, Център за обучение на пехотинци, по това време се пръскаше по шеговете от войници и членове на семействата им и аз си спомнях Уиспъринг Пайнс от времето, когато беше пълно с млади женени войници, на които им беше разрешено, нещо повече, те бяха насърчавани да живеят извън поделението. Имаше надувен басейн, пълен с деца и млади армейски съпруги, имаше прекалено много пиене, прекалено много скука и твърде малко пари, а бъдещето беше забулено в мъглата на войната.

Това не съответствуваше на представата за американската мечта и когато мъжете отиваха на фронта, твърде често други мъже идваха през нощта в спалнята, която се намираще в задната част на дългите тесни каравани. Всъщност аз самият бях живял тогава тук, бях заминал на война и някой беше заел мястото ми в леглото до младата ми жена. Но това беше преди няколко войни и толкова много неща се бяха случили оттогава, че ми беше останала горчилката единствено от това, че подлецът ми беше взел и кучето.

Прочетох няколко списания, изпих още няколко бири, мислех си за Синтия и не си мислех за нея.

Обикновено се забавлявам малко повече, но сутринта в 5.00 трябваше да бъда в оръжейния склад на форта.

ГЛАВА ВТОРА

Оръжейният склад на форта. Рогът на изобилието, в който са събрани всички американски военни стоки – неща, които гърмят през нощта.

Изпълнявах тайна задача в оръжейния склад в ранните утринни часове приблизително по времето, когато Ан Камбъл е била убита и ето защо се натресох на тоя случай, както биха се изразили моите цивилни колеги. Няколко седмици преди това бях приел задълженията и външния вид на един доста съмнителен сержант-оръжейник на име Франклин Уайт и заедно с един истински съмнителен сержант-оръжейник на име Далбърт Елкинс тъкмо приключвахме сделка за продажбата на няколкостотин карабини М-16, гранатомети и разни други; опасни предмети от оръжейния склад на група борци за освобождението на Куба, които искаха да свалят господин Фидел Кастро, антихриста. Всъщност тези испаноезични господа бяха колумбийски наркотрафиканти, които не искаха да изпитваме угризения за сделката. Както и да е, в 6.00 часа аз си стоях в оръжейния склад и разговарях с моя съдружник щатен сержант Елкинс. Говорехме си за това какво щяхме да правим с 200 000-те долара, които щяхме да си поделим. В действителност сержант Елкинс щеше да прекара останалата част от живота си в затвора, но той все още не знаеше това, а хората трябва да мечтаят. Мое неприятно задължение е да се превръщам в техния най-ужасен кошмар.

Телефонът иззвъня и аз вдигнах слушалката преди новото ми другарче да беше успяло да я докопа. Казах:

– Оръжеен склад. Говори сержант Уайт.

– А ето къде си бил – каза полковник Уилям Кент, началникът на военната полиция в гарнизона, ченгето с най-висок чин във Форт Хадли. – Радвам се, че те открих.

– Не знаех, че съм бил изгубен – отвърнах аз.

До случайната ми среща със Синтия, полковник Кент беше единственият човек в гарнизона, който знаеше кой съм, и единствената причина за неговото обаждане, за която можех да се сетя, беше да ми каже, че се намирам в непосредствена опасност да бъда разкрит. Хвърлях по едно око на сержант Елкинс и на вратата.

Но за лош късмет работата не се оказа толкова проста. Полковник Кент ме информира:

– Станало е убийство. Жена капитан. Изглежда е била изнасилена.

Можеш ли да говориш свободно?

– Не.

– Можеш ли да дойдеш при мен?

– Може би.

Кент беше свестен човек, но като повечето от военната полиция, не беше твърде умен, а ЦСО го караше да се чувствава нервен.

– Ясно ти е, че съм на работа.

– Това е по-важно, Бренер. Този път е много сериозно.

– Това тук също – погледнах към сержант Елкинс, който ме наблюдаваше с внимание.

– Става въпрос за дъщерята на генерал Камбъл – каза Кент.

„Боже мой!“ помислих си аз. Инстинктът ми подсказваше да отбягам всякакви случаи, отнасящи се до изнасилвания и убийства на генералски дъщери. Беше мръсен случай. Чувството ми за дълг, чест и справедливост се мъчеше да ме убеди, че някой друг наивник от специалната част на ЦСО би могъл да се справи с него. Някой, чиято кариера и без друго беше провалена. Сетих се за няколко възможни кандидати. Но като се остави настрана чувството за дълг и чест, беше събудено моето естествено любопитство. Попитах полковник Кент:

– Къде можем да се видим?

– Ще те чакам на паркинга на военната полиция и ще те заведа до местопрестъплението.

Тъй като бях с фалшива самоличност, не трябваше да се приближавам до сградата на военната полиция, но Кент е вбесяващо тъп. Казах:

– Не при теб.

– О... какво ще кажеш за пехотинските казарми. Щаба на Трети батальон. По път е.

Елкинс, вече напрегнат и изплашен до смърт, започваше да става неспокоен.

– Добре сладурче, след десет минути – казах на Кент.

Затворих и се обърнах към Елкинс:

– Гаджето, приискало й се малко любов.

Елкинс погледна часовника си:

– Не е ли малко късно... или рано...?

– Не и за това маце.

Елкинс се усмихна.

Според устава на оръжейния склад аз имах лично оръжие и след като се уверих, че Елкинс се е поуспокоил, разкопчах колана с пистолета и го оставих там, този път според устава на гарнизона. Тогава не знаех, че

по-късно ще ми трябва оръжие.

- Може да се върна.
- Добре. И веднъж от мене.
- Дадено.

Бях оставил Шевролета си на къмпинга за каравани, а моето ЗЧПС, това на езика на армията значи зачислено превозно средство, а не име на някоя партия, беше един Форд пикап, който ми беше отпуснат във връзка с настоящото ми превъплъщение. Той беше оборудван със стойка за пушки и чифт рибарски ботуши отзад.

И така аз потеглих през главното поделение. След няколко минути бях в района на Пехотинската бригада, дълги дървени помещения от времето на Втората световна война, повечето от които сега бяха изоставени и имаха призрачен вид. Студената война приключи и макар че не може да се каже, че армията изчезва, то тя съвсем определено намалява и сухопътните войски – пехота, бронирани войски и артилерия, причината за съществуването на армията, понасят най-големите съкращения. ЦСО обаче, което се занимава с престъпления, е една разрастваща се организация.

Като редник преди доста години завърших Висшата школа за подготовка на пехотинци, а после отидох във въздушнодесантната школа и школата за специални войски във Форт Бенинг, не далеч оттук. Така че сега съм десантчик със специална подготовка – оръжие, от което няма спасение, машина за убиване, подъл, жилав, появяващ се от небето като смъртта, безпогрешен и т.н. Но сега вече съм малко поостарял и в ЦСО ми е достатъчно добре.

В крайна сметка дори и държавните институции трябва да оправдаят съществуването си и армията полагаше големи усилия да си намери ново занимание в това да вразумява непослушните държави, които кривват от правия път. Но забелязвах известна липса на дух и цел в офицерите и хората, които винаги са чувствали, че са единствената преграда между руските орди и онези, които обичат. Като боксьор, който в продължение на години се е готвил за шампионския си мач и изведнъж научава, че другият претендент току-що е умрял. Човек се чувства леко облекчен, но същевременно и разочарован, усеща някаква празнота там, където преди е била помпичката, произвеждаща адреналин.

И така, беше тази част от деня, която в армията се нарича разсъмване, небето над Джорджия започваше да розовее, въздухът тежеше от влага и се виждаше, че ще бъде един горещ ден. Усещах миризмата на влажната глинеста почва на Джорджия, боровите дървета и аромата на

казарменото кафе, който се носеше от близката столова.

Отбих се от пътя в затревения плац пред стария щаб на батальона. Полковник Кент излезе от служебната си тъмнозелена кола, а аз от моя пикап.

Кент е около петдесетте, висок, средно пълен, с лице белязано от шарка и студени сини очи. Понякога е доста нелюбезен, не много умен, както вече казах, но трудолюбив и изпълнителен. Неговият пост в армията съответства на шеф на полицията и той командва цялата униформена военна полиция във Форт Хадли. Педантично се придържа към правила и разпоредби и макар че не го мразят, той с никого не е особено близък.

Кент се беше изгупал в своята униформа с бял колан, бял шлем и лъснати с плонка ботуши. Каза ми:

– Имам шестима души от военната полиция, които пазят мястото на престъплението. Нищо не е пипано.

– Това е само началото.

Кент и аз се познаваме от около десетина години и сме си създали добри служебни отношения, макар че не го виждам по-често от веднъж в годината, когато някой случай ме доведе във Форт Хадли. Кент има по-висок чин от мен, но аз мога да се държа свободно с него, а когато съм главният следовател по някой случай, мога да му създам доста проблеми. Виждал съм го да свидетелства във военния съд и той е всичко, което един прокурор би могъл да желае: правдоподобен, логичен, неемоционален и организиран в показанията си. И все пак в него имаше нещо, което не беше съвсем наред и аз винаги имах усещането, че прокурорите са доволни, когато той слезеше от свидетелското място. Струва ми се, че той прави впечатление на човек, който е прекалено суров и коравосърдечен. Когато в армията съдеха някой от своите, обикновено към обвиняемия се отнасяха със съчувствие или поне със загриженост. Но Кент е едно от тези ченгета, които виждат всичко в черно и бяло, и всеки, който наруши закона във Форт Хадли, като че ли лично обижда полковник Кент. Аз наистина го видях да се усмихва веднъж, когато един новобранец, изгорил в пияно състояние изоставено спално помещение, беше осъден на десет години за умишлен палеж. Но законът си е закон, предполагам, и една толкова трудно приспособима личност като капитан Кент беше намерила своето място й живота. Ето защо бях малко изненадан, когато открих, че е доста разтърсен от тазсутрешните събития. Попитах го:

– Уведоми ли генерал Камбъл?

– Не.

– Може би е по-добре да отидеш у тях.

Той кимна без голямо въодушевление. Всъщност изглеждаше ужасно, от което направих извода, че лично е посетил мястото, където е било извършено престъплението. После добавих:

– Генералът ще ти съдере задника затова, че си го уведолил със закъснение.

Той се опита да обясни:

– Ами трупът не беше опознат със сигурност, докато аз самият не го видях. Искам да кажа, не мога да отида у тях и да му кажа, че дъщеря му...

– Кой извърши предварителното опознаване?

– Сержант Сент² Джон. Той е открил трупа.

– А познавал ли я е?

– Били са заедно на пост.

– Е, това е доста сигурно опознаване. А ти познаваше ли я?

– Да, разбира се. Аз извърших окончателното опознаване.

– Да не споменаваме за опознавателните й знаци и за името на униформата й.

– Но те са изчезнали.

– Изчезнали?

– Да... който го е извършил е взел униформата й и опознавателните й знаци.

Човек има усет за тия неща или пък, може би, в главата му се натрупват много такива случаи и когато чуе показанията и види местопрестъплението, си задава въпроса: „Какво не е наред тук?“

– Бельо? – попитах полковник Кент.

– Какво? А, то е там. – И после добави: – Обикновено взимат бельото. Нали? Това е странно.

– Заподозрян ли е сержант Сент Джон?

– Това е твоя работа – сви рамене полковник Кент.

– Е с такова име засега ще го оправдаем поради липса на доказателства.

Огледах изоставените казарми, щаба на батальона, столовата, плаца, сега обрасъл с трева, и в сивата утринна светлина си представих взвод млади войници, строяващи се за утринна проверка. Все още си спомням как винаги се чувствах изморен, гладен и измръзнал преди

2. „Сент“ – светец, англ. – Б.пр.

закуска. Спомням си също колко изплашен бях, тъй като знаех, че деветдесет процента от нас, застаналите в строя, щяха да заминат за Виетнам, знаех също, че и процентът на жертвите сред войниците на фронта беше толкова висок, че никой събирач на облози не би дал повече от две към едно за това, че ще се върнеш в същия вид, в който си заминал. Казах на Кент:

– Ей там беше моята рота. Рота Делта.

– Не знаех, че си бил в пехотата.

– Преди много време. Преди да стана ченге. А ти?

– Винаги съм бил във военната полиция. Но видях доста неща във Виетнам. Бях в американското посолство, когато виетнамецът прескочи стените оня път. Януари, 68. – А после добави: Убих един от тях.

Кимнах:

– Понякога си мисля, че в пехотата беше по-добре. Лошите никога не бяха от твоите. Това е нещо различно.

– Лошите са си лоши – уведоми ме Кент. – Армията си е армия, заповедите са си заповеди.

– Да.

Това е характерно за начина на мислене на военните. Не е наша работа да разсъждаваме защо и неуспехът никога не може да бъде оправдан. Този начин на мислене е доста ефективен при бой и повечето други военни ситуации, но не и в ЦСО. Ако си в ЦСО, ти всъщност трябва да не се подчиняваш на заповедите, да мислиш самостоятелно, да не обръщаш внимание на офицерите и преди всичко да откриваш истината. Това не винаги приляга на армията, която мисли за себе си като за едно голямо семейство, където на хората все още им се иска да вярват, че „всички братя са смели, а всички сестри непорочни“.

Сякаш прочел мислите ми, полковник Кент каза:

– Зная, че този случай може да излезе наистина мръсен. А може и да не е. Може би е извършено от цивилен. Може би ще бъде приключен веднага.

– О, сигурен съм, че може, Бил. А към твоето и моето досие ще прибавят по една препоръка и генерал Камбъл ще ни покани на коктейл.

Кент изглеждаше много обезпокоен.

– Честно казано нямам накъде да мърдам. Това е моят гарнизон, моят район. Ти можеш да се измъкнеш и ще изпратят друг специалист по убийства. Но след като и без друго си тук, принадлежиш към специалните части и сме работили заедно и преди, аз бих желал да видя твоето име до моето на предварителния доклад.

– И не си ми донесъл поне едно кафе.

Той се усмихна мрачно:

– Кафе ли? По дяволите, аз имам нужда от нещо по-силно. – После добави: – Това може да ти донесе нов чин.

– Ако имаш предвид понижение, вероятно си прав. Ако имаш предвид повишение, вече съм най-горе.

– Съжалявам. Забравих. Лоша система.

Попитах го:

– Очакваш ли звездичка?

– Може би.

Изглеждаше малко разтревожен, като че ли блестящата генералска звезда, която е виждал в мечтите си, току-що е изгаснала.

– Уведоми ли местната ЦСО вече? – попитах аз.

– Не.

– И защо, по дяволите, не си?

– Ами... и без друго те няма да разследват случая... Искам да кажа, за бога, става въпрос за дъщерята на командира на гарнизона, шефа на ЦСО тук, майор Бауз, я познаваше, както и всички тук, така че ние трябва да покажем на генерала, че сме осигурили най-способните хора от Фолс Чърч.

– Думата, която ти трябва, е изкупителна жертва. Но добре, ще кажа на шефа си във Фолс Чърч, че това трябва да се разследва от специален човек, само че не съм сигурен, че бих желал аз да съм този човек.

– Хайде да видим тялото и тогава ще решиш.

Когато тръгнахме към колата му, чухме гърма на оръдието на поделението – в действителност запис на някакво отдавна бракувано оръдие – и ние се спряхме и обърнахме в посока на звука. От високоговорителя, покачен на празните казарми, се разнесе записаният звук на сигналната тръба, свиреща заря, и ние козирувахме, двама самотни мъже, застанали в ранната утринна светлина, които реагираха на наслагани цял живот привички и военни церемонии.

Древният зов на тръбата, идващ от времето на кръстоносците, отекна из улиците и пътеките между спалните помещения, над затревения плац, а някъде вдигаха знамето.

Години бяха минали, откакто за последен път съм присъствал на утринното вдигане на знамето, но от време на време ми доставя удоволствие да наблюдавам помпозността и церемониите, свързани с него, да чувствам връзката между живи и мъртви, да осъзная, че има нещо важно от мен и че аз съм част от него.

Нищо в цивилния живот не може да се сравни с това, освен ако гледането на „Добро утро, Америка“ не е станало традиция и макар че съм в периферията на армейския живот, не съм сигурен дали вече съм готов да направя крачката към цивилния. Но може би това решение вече беше в процес на своето осъзнаване. Понякога човек усеща кога е започнало последното действие.

Финалните звуци на тръбата отзвучаха и Кент и аз продължихме пътя си към колата му. Той отбеляза:

– Нов ден започва във Форт Хадли, но един от войниците му няма да го види.

ГЛАВА ТРЕТА

С колата на Кент се отправихме на юг към най-отдалечените участъци на военния лагер. Полковник Кент започна да обяснява:

– Капитан Ан Камбъл и сержант Харолд Сент Джон са били на пост при щаба на поделението. Тя е била началник на караула, той е бил разводач.

– Познавали ли са се?

Кент сви рамене:

– Може би случайно. Не работят заедно... Той е в автобазата. Тя е инструктор в Школата за специално обучение. Просто случайно са попаднали заедно.

– Какво преподава тя?

– Водене на психологическа война. – После добави: – Тя е била магистър по психология.

– Все още е. – Винаги възниква проблем с времената, когато се говори за някой починал наскоро. Попитах Кент: – Обичайно ли е инструкторите да дават подобен наряд?

– Не, не е. Но Ан Камбъл се е включила в няколко графика за наряди, в които не е била длъжна да участва. – А после добави: – Искала е да дава пример. Нали е била генералска дъщеря.

– Ясно.

В армията се правят графици за офицерите, подофицерите и за редниците и сержантите. Тези графици се правят съвсем произволно, като целта е всеки да мине поне веднъж през някое от по-гадните дежурства. Преди жените не се включваха във всички графици, като например караул, но времената се промениха. Това, което не се е променило, е, че младите жени, които се разхождат сами през нощта, се подлагат на известен риск. Сърцата на злите мъже остават непроменени и непреодолимото желание да го натикат в най-удобната вагина е по-силно от военния устав.

– Била ли е въоръжена? – попитах аз.

– Разбира се. Носела е личното си оръжие.

– Продължавай.

– Е, около 1.00 часа Камбъл каза на Сент Джон, че ще вземе джипа и ще провери постовете...

– Защо? Това не е ли задължение на дежурния офицер или на

разводача? Началникът на караула би трябвало да стои при телефоните.

Кент отвърна:

– Сент Джон каза, че дежурният офицер бил някакъв млад лейтенант съвсем пресен от Уест Пойнт, а Камбъл, както вече казах, си е падала малко натегач и е искала да отиде там и лично да провери нещата. Знаела е паролата и отговора, така че е тръгнала. – Кент отби по Райфъл Рейндж Роуд и продължи да разказва: – Сент Джон казва, че около 3.00 е започнал да се тревожи...

– Защо се е тревожил?

– Не зная... Знаеш, жена е все пак, пък и може би е бил малко ядосан, защото си е мислил, че се е скитала някъде, а може да му се е ходило до тоалетната, а не е искал да оставя телефоните.

– На колко години е той? – попитах аз.

– Около петдесетте. Женен. Чисто досие.

– Къде е сега?

– В сградата на военната полиция, да подремне малко. Казах му да е на разположение.

Бяхме минали първи, втори, трети и четвърти стрелкови полигон, които лежат вдясно от пътя, огромно пространство от открита, равнинна местност, оградени отзад от дълъг насип от пръст. Не бях идвал тук от повече от двадесет години, но си спомнях мястото.

Полковник Кент продължи:

– И така, Сент Джон се обажда в караулното помещение, но капитан Камбъл не е там. Той казва на разводача да се обади в караулното и да провери дали капитан Камбъл е минавала. Разводачът се обажда малко по-късно и докладва, че не е ходила. Така че Сент Джон му нарежда да изпрати сериозен човек в щаба, за да наблюдава телефоните и когато един от дежурните се появява, той се качва на зачислената си кола и потегля. Започва да проверява постовете по ред – сержантския клуб, офицерския клуб и т.н. – но никой от часовете не е виждал капитан Камбъл. И така около 4.00 той се отправя към последния пост, който е склад за муниции и по пътя, при стрелкови полигон номер шест, той вижда джипа й... всъщност ето го и него.

Напред, вдясно от тесния път, беше джипът, с който вероятно Ан Камбъл е отишла на своята среща със смъртта. Близо до джипа се намираще нечие ЗЧПС – едни червен Мустанг. Попитах Кент:

– Къде е постът и часовоят?

– Складът за муниции се намира малко по-нагоре по пътя. Часовоят, редник Робинс, не е чул нищо, но е видял светлини.

– Разпита ли го?

– Нея. Мери Робинс. – Кент се усмихна за първи път. – Редник е термин неутрален по отношение на род, Пол.

– Благодаря. А къде се намира редник Робинс сега?

– В едно легло, в сградата на военната полиция.

– Доста се е понаселило там, но добре си се сетил.

Кент спря колата близо до джипа и червения Мустанг. Вече се беше почти разсъмнало и можех да видя шестимата от военната полиция – четирима мъже и две жени – застанали на различни места из района. На всички полигони имаше пейки, от лявата страна на пътя, обърнати към стрелбищата, където войниците сядаха, за да получат инструкции преди да пристъпят към рубежа. На по-близките пейки, от лявата ми страна, седеше жена, облечена в джинси и яке, и пишеше нещо в бележник. Кент и аз излязохме от колата и той ми каза:

– Това е госпожа Сънхил. Тя е жена.

Знаех това. Попитах Кент:

– Какво прави тя тук?

– Аз я извиках.

– Защо?

– Тя е съветник по изнасилванията.

– Жертвата няма нужда от съвети. Тя е мъртва.

– Да – съгласи се Кент, – но госпожа Сънхил освен това разследва и случаи на изнасилвания.

– Това сигурно ли е? Какво прави тя в Хадли?

– Онази медицинска сестра, лейтенант Нийли. Чувал ли си за случая?

– Само каквото съм чел във вестниците. Би ли могла да съществува връзка между двата случая?

– Не, вчера беше извършен арест.

– По кое време?

– Около четири след обяд. Госпожа Сънхил извърши ареста и до пет часа вече имахме самопризнание.

Кимнах. В шест след обяд госпожа Сънхил си пиеше питието в офицерския клуб и поливаше тихо своя успех, Ан Камбъл, както сякаш да установя по-късно, е била жива и е вечеряла там, а аз бях на бара и наблюдавах Синтия и се опитвах да събера смелост, за да ѝ се обадя или да се оттегля стратегически.

Кент добави:

– Сънхил трябваше да замине днес по друга задача, но каза, че ще

остане за този случай.

– Какъв късмет имаме само.

– Да, добре е да има жена при тези случаи, а и тя е добра. Видях я как работи.

– Наистина.

Забелязах, че червеният Мустанг, вероятно колата на Синтия, беше също като моя, с номера от Виржиния, което означаваше, че също като мен тя работеше извън Фолс Чърч. Но съдбата не беше направила така, че нашите пътища да се пресекат в службата ни, а ни беше срещнала тук при тези обстоятелства. Беше неизбежно във всеки случай.

Погледнах към полигона, върху който се беше спуснала утринна мъгла. Пред насипа бяха разположени на различни разстояния няколко падащи мишени – дванайсет отвратителни дъсчени мъже с пушки в ръка. Тези, изглеждащи като живи мишени, бяха заместили старите, които представляваха черен силует, като основната цел явно е била, че ако ще те обучават да убиваш хора, ти трябва да се научиш да гледаш целта в очите. От минал опит обаче мога да кажа, че нищо не те подготвя да убиваш хора освен убиването на хора. Във всеки случай по повечето от фалшивите мъже бяха накацали птици и те до известна степен разваляха ефекта – поне докато не стреляше първият за деня взвод.

Когато аз се обучавах в пехотата, по полигоните нямаше никаква растителност, огромни пространства гола земя и те не се различаваха от реалните бойни условия, освен ако не се случи да се сражаваш в пустинята. Сега повечето полигони, като този например, бяха залесени с разнообразна растителност, която частично закриваше обсега. На около петдесет метра от мястото, където бях застанал, имаше една падаща мишена, скрита до известна степен от висока трева и вечнозелени храсти. Двама души от военната полиция – мъж и жена – бяха застанали до силуета. В основата на мишената можех да различа нещо, чието място не беше тук.

Полковник Кент каза:

– Този тип е бил извратен. – И после добави, като че ли не го бях разбрал – Искам да кажа, че го е направил точно тук, на полигона, до мишената, която сякаш го е наблюдавала отгоре.

Само ако тази мишена можеше да говори. Обърнах се и огледах района. На известно разстояние от пейките и кулите за стрелкови контрол имаше пояс от дървета, сред които можех да различа полевите тоалетни.

Попитах полковник Кент:

– Претърсихте ли района за други жертви?

– Не, ами, не искахме да унищожим уликите.

– Но някой друг също би могъл да е мъртъв или да се нуждае от помощ. Да се помогне на жертвите е по-важно от уликите. Така пише в ръководството.

– Правилно – той се огледа и извика един сержант от военната полиция. – Нека взводът на лейтенант Фулхам дойде тук с кучетата.

Преди сержантът да успее да отговори, един глас от горната пейка каза:

– Аз вече ги извиках.

Погледнах към Синтия:

– Благодаря.

– Няма защо.

Искаше ми се да не ѝ обръщам внимание, но знаех, че това няма да бъде възможно. Обърнах се и тръгнах към полигона. Кент ме последва. Докато вървахме, крачките на Кент постепенно започнаха да се скъсяват и той изостана. Двамата на пост стояха в стойка свободно и демонстративно гледаха настрана от земята, където лежеше тялото на капитан Ан Камбъл.

Спрях се на няколко стъпки от трупа, който лежеше по гръб. Беше гола, както беше казал Кент, с изключение на един спортен часовник на лявата ѝ ръка. На около метър от трупа лежеше сутиенът ѝ. Както беше казал Кент, униформата ѝ липсваше от мястото на престъплението. Липсваха също така и нейните обувки, чорапи, шлем, колан и лично оръжие. По-интересен може би беше фактът, че Ан Камбъл беше просната на земята с крака и ръце вързани за колчета от палатка. Колчетата бяха от зелена пластмаса, а въженцата от зелен найлон – и двете казармена собственост.

Ан Камбъл беше около трийсет годишна, добре сложена, с фигура на инструктор по аеробика, с добре оформени мускули на краката и ръцете и нито грам мазнина. Въпреки настоящото ѝ състояние, можех да разпозная лицето ѝ, което бях виждал по армейските плакати. Беше доста привлекателна, с правилни черти, а русата ѝ коса беше с обикновена прическа с дължина до раменете, може би десетина сантиметра по-дълга, отколкото е разрешено по устав, но това в момента беше най-дребният ѝ проблем.

Около врата ѝ имаше дълго парче от същото найлоново въже, с което бяха вързани китките и глезените ѝ, а под въжето бяха сложени пликчетата ѝ, които бяха пхнати през главата ѝ, така че единият крачол обвиваше врата ѝ и въжето не се впиваше направо в него. Знаех какво

означава това, но не съм сигурен, че някой друг разбираше.

Синтия се приближи зад мен, но не каза нищо.

Клекнах до тялото и отбелязах, че кожата изглеждаше въсечно прозрачна, от което ружът ѝ изпъкваше ярко. Ноктите на пръстите на ръцете и краката ѝ, покрити с прозрачен лак, бяха изгубили своята розовина. По лицето ѝ нямаше натъртвания, одрасквания и белези от разкъсване или ухапване, същото се отнасяше и за тези части от тялото ѝ, които можех да видя. С изключение на извратената поза на тялото ѝ, нямаше външни белези за изнасилване, нямаше семенна течност по гениталиите, бедрата или по срамните ѝ косми, никакви признаци за борба на около, никакви петна от трева или пръст по кожата ѝ, никаква кръв, мръсотия или кожа под ноктите ѝ, дори и косата ѝ не беше много разрешена.

Наведох се и докоснах лицето и врата ѝ, там където трупното вкочаняване обикновено се усеща първо. Не се беше вкочанила и аз опипах под мишниците ѝ, които бяха все още топли. Имаше трупна синина по бедрата и задните ѝ части и тази синина беше с тъмно лилав цвят, което съответстваше на смърт от асфиксия, което от своя страна съответствайте на въжето около врата ѝ. Притиснах пръст до синкавата кожа, малко по-високо от мястото, където задните ѝ части се опираха в земята, и притиснатото място избледня. Когато отместих пръста си, синкавият цвят се възвърна, което ме караше да бъда доста сигурен, че смъртта е настъпила през последните четири часа.

Едно от нещата, които отдавна съм научил, е, че свидетелските показания никога не трябва да се приемат като чиста монета. Но засега хронологията на сержант Сент Джон като че ли издържаше на проверката.

Наведох се още и погледнах в големите сини очи на Ан Камбъл, които гледаха втренчено към небето. Роговицата все още не се беше замъглила, което потвърждаваше моето заключение за скорошна смърт. Дръпнах единия ѝ клепач и във вътрешната страна на окото ѝ забелязах малки кръвонасядания, косвено доказателство за смърт от асфиксия. Засега това, което Кент ми беше казал, и сцената, пред която се бях изправил, съответстваха на моите заключения.

Разхлабих въжето около врата на Ан Камбъл и разгледах пликчетата под него. Те не бяха нито скъсани, нито замърсени от тялото ѝ или от чужда материя. Под тях липсваше разпознавателният ѝ знак, така че и той беше изчезнал. На врата ѝ, там където въжето е било обвито, имаше съвсем леко ожулване, една черта, която се забелязваше трудно, и то

само ако специално гледаш за нея. И все пак смъртта беше настъпила от удушване, а пликчетата намаляваха белезите, които иначе въжето би оставило по врата ѝ.

Изправих се и обиколих тялото, забелязвайки, че ходилата ѝ бяха замърсени с трева и пръст, което означаваше, че тя е изминала боса поне няколко стъпки. Клекнах и разгледах внимателно стъпалата ѝ, при което открих малко петно от катран или нещо черно на меката месеста част на дясното стъпало, под големия пръст. Изглежда, че тя всъщност е била боса още на пътя, което би могло да означава, че се е съблякла или поне събула боса до джипа и е била заставена да върви дотук, на 50 м разстояние, боса, а може би и гола, макар че сутиенът и пликчетата ѝ бяха близо до тялото. Разгледах внимателно сутиена и забелязах, че предната закопчалка беше цяла – нито счупена, нито огъната, а по материята нямаше никакви следи от изцапване или дърпане.

През цялото това време никой не проговори и човек можеше да чуе утринните песни на птиците в дърветата, а слънцето се беше издигнало над редицата бели борове зад насипа и дълги утринни сенки падаха върху полигона.

– Кой от военната полиция е дошъл пръв на местопрестъплението – попитах полковник Кент.

Кент извика полицаия, застанал наблизко, младо момиче, младши сержант и ѝ каза:

– Докладвай на този човек.

Младши сержантът, на чийто опознавателен знак пишеше Кейси, ме погледна и докладва:

– Получих съобщение по радиото в 4.52, с което ме уведомяваха, че при шести стрелкови полигон е било открито женско тяло, приблизително 50 метра на запад от джипа, паркиран на пътя. Бях наблизко и се отправих към това място, пристигнах тук в 5.01 часа и видях джипа. Паркирах и заключих моята кола, взех карабината си и се отправих към стрелковия полигон, където открих тялото. Проверих дали има пулс, сърдечна дейност, диша ли жертвата и светнах с фенерче в очите ѝ, но те не реагираха на светлината. Заключих, че жертвата е мъртва.

– И какво направи после? – попитах аз.

– Върнах се при колата и потърсих помощ.

– По един и същи път ли вървя към и от тялото?

– Да, сър.

– Пипа ли нещо друго, освен тялото? Въжетата, колчетата за палатка, бельото?

– Не, сър.

– Докосва ли джипа на жертвата?

– Не, сър. Не съм се докосвала до нищо друго, освен нужното да установя, че жертвата е мъртва.

– Нещо друго, което желаяш да споменеш?

– Не, сър.

– Благодаря.

Младши сержант Кейси отдаде чест, обърна се кръгом и се върна на поста си.

Кент, Синтия и аз се погледнахме, като че ли всеки се опитваше да разбере какво чувстваха или мислеха другите двама. Подобни моменти наистина са изпитание за душата и се запечатват неизлечимо в съзнанието. Никога не съм забравил сцена на убийство, нито желая да забравя.

Вгледях се в лицето на Ан Камбъл в продължение на цяла минута, осъзнавайки, че няма да го видя отново. Мисля, че това е важно, защото то създава връзка между живите и мъртвите, между следователя и жертвата. Помага по някакъв начин, не на нея, а на мен.

Върнахме се на пътя и обиколихме джипа, който Ан Камбъл беше карала, после погледнахме през прозореца на мястото до шофьора, който беше отворен. Много военни превозни средства нямат ключ за запалване, а само бутонът за стартера, а бутонът на джипа беше в положение „изключено“. На предната седалка до шофьора имаше черна кожена военна чанта. Синтия ми каза:

– Щях да проверя съдържанието ѝ, но не исках да го правя без твое разрешение.

– Започваме добре. Донеси чантата.

Тя заобиколи от другата страна и като използва носна кърпичка, отвори вратата, извади чантата, а после седна на по-ниската пейка и започна да изважда съдържанието.

Аз легнах на пътя и се пъгнах под джипа, но по асфалта нямаше нищо особено. Опипах ауспуха на различни места и открих, че някъде беше леко топъл.

Изправих се и полковник Кент ме попита:

– Някакви идеи?

– Ами хрумват ми няколко възможни сценария, но трябва да почакам, докато хората от криминалния отдел приключат. Предполагам, че си ги повикал

– Разбира се, тръгнаха са от Гилем.

– Добре.

Форт Гилем се намира извън Атланта, на около двеста мили на север от Хадли и лабораторията на ЦСО обслужва цяла Северна Америка и е най-добре оборудвана. Хората, които работят там, са добри специалисти и като мен отиват там, където са нужни. Големите престъпления са все още сравнително редки в армията, така че лабораторията обикновено успява да събере нужното оборудване, когато се случи нещо сериозно. Този път те вероятно ще се появят с фургон. Предупредих полковник Кент:

– Когато дойдат, кажи им да обърнат внимание на едно черно петно на ходилото на левия ѝ крак. Искам да зная от какво е.

Кент кимна, докато по всяка вероятност си мислеше: „Глупости, типични за ЦСО“.

А може би беше съвсем прав.

– Освен това искам да се направи секторно претърсване на района. Да кажем в радиус от двеста метра от тялото, като се изключи площта от 50 метра непосредствено около него.

Това щеше да заличи всички следи от стъпки, но в района на полигона и без друго имаше стотици отпечатащи от обувки, а тези, които ме интересуваха, се намираха на разстояние петдесет метра около тялото. Казах на Кент:

– Искам хората ти да съберат всичко, което не принадлежи към естествената растителност – фасове, копчета, хартии, бутилки и други такива, и да отбележат сектора, в който са намерени. Ясно ли е?

– Няма проблеми. Но мисля, че този тип е дошъл и се е измъкнал, без да остави следи. Вероятно с кола, също като жертвата.

– Предполагам, че си прав, но ние правим картотека.

– Ние си пазим задниците.

– Точно така. Ще работим по книга.

Така беше по-сигурно, а понякога дори даваше резултати. Макар че като бележка под линия трябва да добавя, че в този случай трябваше да съм наистина много изобретателен, защото щях да засегна доста важни хора. Но това е веселата страна на въпроса.

– Искам личното и здравното досие на капитан Камбъл, запечатани на бюрото ти до обяд – казах на Кент:

– Добре.

– Искам и канцелария при теб, а също и канцеларчик.

– С едно бюро или с две?

Погледнах към Синтия.

– Предполагам с две бюра, но все още не се ангажирам с този

случай.

– Не ме разигравай, Пол. Заемаш ли се или не?

– Ще видя какво ще кажат във Фолс Чърч. Добре, забави уведомяването на офицера, занимаващ се с връзки с пресата до 10.00 часа. Изпрати двама души в канцеларията на капитан Камбъл и изнесете оттам бюрото, мебелите и всичките ѝ лични вещи и заключете всичко това при вас. И нека сержант Сент Джон и редник Робинс останат в канцеларията на шефа на военната полиция, докато ги видя. Не искам никой да споменава и дума за това, докато не говоря с тях. А твое неприятно задължение, полковник, ще бъде официалното посещение в дома на генерал Камбъл. Иди без предварително да се обадиш и вземи със себе си свещеник и лекар, в случай, че някой се нуждае от успокоително или нещо такова. Може би е по-добре да не видят тялото тук. Ясно ли е всичко?

Кент кимна и въздъхна продължително:

– Боже Господи...

– Амин. А междувремевно инструктирай хората си да не споменават и дума за това, което сме намерили тук, и дай на тези от криминалния отдел отпечатащи от пръсти от младши сержант Кейси и отпечатащи от обувки на всички тук, включително и твои, разбира се.

– Добре.

– А също запечатай полевите тоалетни и не позволявай на никого да ги ползва. Тоалетните да бъдат забранени за хората от криминалния, докато аз не ги проверя.

– Добре.

Отидох при Синтия, която тъкмо връщаше нещата обратно в чантата, като все още използваше носна кърпичка.

– Нещо интересно?

– Не. Обикновените неща. Портмоне, пари, ключове и всичко изглежда непипано. Тук има фиш от Офицерския клуб. Вечеряла е там снощи. Салата, пиле, бяло вино и кафе. – И после добави: – Вероятно е била в столовата по същото време, когато ние бяхме в бара.

Кент беше дошъл при нас и попита:

– Вие сте били в бара? Познавате ли се?

Аз отговорих:

– Всеки си пиеше поотделно. Познаваме се съвсем бегло.

После попитах Синтия:

– Адреса на Камбъл?

– Извън границите на поделението, за нещастие. Виктори Гардънс

на улица „Виктъри“ в Мидлънд. Сектор четиридесет и пет. – А после добави: – Мисля, че познавам мястото – жилищен комплекс.

Кент каза:

– Ще се обадя на Ярдли, шефа на мидлъндската полиция. Той ще вземе съдебно нареждане и ще ни чака там.

– Не, това ще си остане между нас, Бил.

– Не можеш да претърсиш цивилното й жилище без разрешително за обиск от полицията.

Синтия ми подаде ключовете, които беше взела от чантата на Ан Камбъл, и каза:

– Аз ще карам.

Кент започна да протестира:

– Не можете да действате извън рамките на гарнизона без разрешение от цивилните власти.

Откачих ключовете за колата на Ан Камбъл от връзката и ги подадох на Кент заедно с чантата й.

– Открий колата й и я конфискувай.

Докато вървахме към Мустанга на Синтия, казах на Кент:

– Трябва да останеш тук и да ръководиш нещата. Когато си готвиш доклада, можеш да пишеш, че съм казал, че отивам в мидлъндската полиция. Аз ще поема отговорността за това, че съм си променил решението.

– Ярдли е гаден тип – уведоми ме Кент. – Ще си имаш неприятности, Пол.

– Ще трябва да си чака реда.

Исках да успокоя Кент, за да не направи някоя глупост:

– Виж, Бил. Трябва пръв да огледам жилището на Ан Камбъл. Ако има нещо, което би могло да притесни нея, семейството й, армията или колегите и приятелите й, трябва да го махна. Нали така? А после ще оставим Ярдли да прерови къщата. Е, съгласен ли си?

Той като че ли правилно схвана това и кимна. Синтия седна зад волана на Мустанга си, а аз седнах на мястото до нея.

– Кент, може да ти се обадя оттам. Бъди сигурен.

Синтия подкара петлитровия „Мустанг“ на първа скорост, направи обратен завой и потеглихме, като за шест секунди достигнахме скорост от 90 километра в час по безлюдния Райфъл Рейндж Роуд.

Вслушах се в мотора за известно време и никой не проговори, а след малко Синтия се обади:

– Повдига ми се.

– Наистина е ужасно – съгласих се аз.

– Отвратително. – Тя ме погледна. – Свикнал ли си с това?

– За бога, не. – А после добавих: – Аз не виждам чак толкова убийства, а като това съвсем рядко.

Тя кимна и си пое дълбоко дъх:

– Мисля, че ще мога да ти помогна с това, но не искам да се чувствате неудобно.

– Няма проблеми – казах аз. – Но Брюксел винаги ще бъде между нас.

– Кое?

– Брюксел. Столицата на Белгия.

Кучка

Седяхме мълчаливо, а после Синтия попита:

– Защо?

– Защо Брюксел е столицата? Или защо ще бъде между нас?

– Не, Пол, защо е била убита?

– Да, ами възможните мотиви при убийствата са материална изгода, отмъщение, ревност, прикриване на друго престъпление, опасност от излагане на унижение и мания за убийства – отвърнах аз. – Така пише в ръководството.

– А ти какво мислиш?

– Ами, когато убийството е предхождано от изнасилване, Тогава се оказва отмъщение, ревност или може би опит да се прикрие самоличността на насилника. Тя може би го е познавала, или пък би могла да го разпознае по-късно, ако не е носил маска. – После добавих: – От друга страна, това много прилича на сексуално убийство, работа на сексуален маниак, който получава удовлетворение от самото убийство. Може би дори не е проникнал в нея с пениса си. Поне така изглежда, но все още не знаем със сигурност.

Синтия кимна, но не каза нищо.

– А ти какво мислиш – попитах я аз.

Тя помълча няколко минути, а после отговори:

– Очевидно е обмислено предварително. Извършителят е бил снабден с всичко необходимо – колчета за палатка, въже и вероятно нещо, с което е забил колчетата в земята. Трябва да е бил въоръжен, за да неутрализира оръжието на жертвата.

– Продължавай.

– Извършителят я е изненадал, после я е накарал да хвърли личното си оръжие, а после да се съблече и да отиде на полигона.

– Добре. Опитвам се да си представя как е успял да я ограда с колчетата и същевременно да я държи под прицел. Не мисля, че е била от тези, които обичат да се подчиняват.

Синтия отвърна:

– Аз също. Но може да са били двама. А и не бих взела за дадено, че извършителят е бил „той“, докато няма никакви лабораторни доказателства.

– Добре. – Явно тази сутрин имах проблеми с личните местоимения. – А защо няма никакви признаци за съпротивление от нейна страна, или пък за жестокост от негова – от страна на насилника?

Тя поклати глава:

– Не зная. Обикновено има следи от нараняване. Във всеки случай въжето не е нещо, което бихме нарекли нежно.

– Не – отвърнах аз, – но той не я е мразил.

– Но и не я е обичал кой знае колко.

– А може и да я е обичал. Виж какво, Синтия, ти си професионалист. Това прилича ли ти на някое изнасилване, което си виждала или за което си чувала?

Тя помисли малко и после каза:

– Има някои от елементите на това, което наричаме планирано изнасилване. Нападателят е бил подготвен. Но не зная дали я е познавал, или просто е обикалял наоколо и тя е била случайна жертва.

– Нападателят би могъл да бъде с униформа – предположих аз, – което обяснява защо тя не е била нащрек.

– Възможно е.

Погледнах през отворения прозорец, помирисах утринната роса и влагата сред гъстите борове и усетих изгряващото слънце на лицето си. Вдигнах прозореца и се облегнах, като се мъчех да си представя това, което предхождаше сцената, която току-що бях видял, нещо като проектиране на филм отзад напред: Ан Камбъл оградена с колчета, после застанала гола, после как идва от джипа и т.н. Много от нещата не се връзваха.

Синтия прекъсна мислите ми:

– Пол, името ѝ е било на униформата ѝ, на опознавателните знаци, разбира се, а вероятно шлемът и ботушите ѝ също са били надписани от вътрешната страна. Така че, какво е общото между липсващите вещи? Името ѝ. Нали така?

– Така. – Жените се сезчат за различни неща. И това е добре. Наистина. Тя продължи:

– Така че този тип се занимава с какво? Събиране на трофеи, снимки, спомени и сувенири. Това съответства с образа и характера на организирания насилник.

– Но е оставил бельото и чантата ѝ – добавих аз. – Всъщност това, което е общото между всички липсващи предмети, е, че те всички са свързани с армията, включително и кобурът и личното ѝ оръжие, а те надали са били надписани. Той е оставил всичко, което принадлежи към цивилния живот, включително часовника и чантата ѝ, в която има най-различни неща, надписани с нейното име. Така ли е?

– Това състезание ли е?

– Не, Синтия. Това е разследване на убийство. Ние обсъждаме възможни теории.

– Добре. Извинявай. Това е, което съдружниците при разследване на убийство правят, нали?

– Да.

Съдружник?

Синтия помълча известно време, а после попита:

– Разбираш ли от тези неща?

– Надявам се.

– Е, добре. А защо е взел само военните ѝ вещи?

– Древните воители са снемали доспехите и оръжието на своите мъртви врагове. Оставяли са само набедрената превръзка.

– И затова ѝ е взел военните вещи?

– Може би. Просто едно хрумване. Може да е било само за отвличане на вниманието. Би могло да е някакво психическо заболяване, за което не съм чувал.

Тя ме погледна, докато караше. Аз добавих:

– Може би той не я е изнасиллил. Но я е вързал по този начин, за да привлече вниманието върху сексуалната страна на своето действие, или може би, за да опозори тялото ѝ, да разкрие голотата ѝ пред света.

– Защо?

– Не зная още.

– А може би знаеш.

– Трябва да помисля за това. Започвам да си мисля, че я е познавал. – Всъщност знаех, че я е познавал. Продължихме да пътуваме в мълчание още известно време и после казах на Синтия:

– Не зная защо се е случило това, но чуй това като обяснение за това как се е случило: Ан Камбъл тръгва от главния щаб и отива направо на полигона, като спира на доста голямо разстояние от поста на редник

Робинс. Има предварително уговорена среща с любовник. Те правят това често. Той се прави на въоръжен бандит, изненадва я, кара я да се съблече и те започват някакъв извратен садистично-мазохистичен секс с връзвания и т.н. – Погледнах към Синтия. – Разбираш какво имам предвид?

– Не разбирам нищо от сексуални извратености. Това е по твоята част.

– Добре казано.

Тя добави:

– Сценарият ти звучи като мъжки фантазии. Искам да кажа коя жена би си направила труда да бъде така свързана на студената земя, а и да го смята за удоволствие.

Виждах, че денят щеше да е дълъг, а аз дори не бях закусвал. Казах:

– Знаеш ли защо пликчетата ѝ са били под въжето около врата ѝ?

– Не, защо?

– Провери в справочника за убийствата в главата за сексуална асфиксия.

– Добре.

– Забеляза ли също, че имаше черно петно на ходилото на десния ѝ крак.

– Не.

– Ако е от пътя, защо е била боса на пътя?

– Накарал я е да се съблече в или близо до джипа.

– Тогава защо бельото ѝ беше на полигона.

Синтия отвърна:

– Може би е била заставена да се съблече до или в джипа, а после тя или извършителят са ги занесли до мястото, където е била овързана.

– Защо?

– Част от сценария, Пол. Сексуалните насилници имат невероятно сложни фантазии, които те усъвършенстват в умовете си, неща, които за тях имат силно сексуално значение, макар че за другите може да не означават нищо. Да накара някоя жена да се съблече, а после да отиде гола, носейки собствените си дрехи в ръка, до мястото, където възнамерява да я изнасили, е може би типична за него фантазия.

– Значи и ти разбираш от тия работи. Аз не съм единственият, който отговаря за първерзните.

– Запозната съм с патологични сексуални действия и криминални отклонения. Не зная много за съучастие в сексуални първерзии.

Не отговорих нищо на това и отбелязах:

– Линията, която ги разделя, е доста тънка и трудно се забелязва на моменти.

– Не мога да повярвам, че Ан Камбъл се е съгласила да участва. Тя със сигурност не би се съгласила да бъде удушена.

– Съществуват много възможности – започнах да разсъждавам аз – и ще е добре да не се обвързваме с нито една от тях.

– Нуждаем се от данните от криминалната лаборатория, от аутопсията, трябва да разпитаме много хора.

Ние? Загледах се в пейзажа, докато карахме в мълчание. Мъчех се да си спомня какво знаех за Синтия. Тя произхождаше от селския щат Айова, завършила беше държавен университет и беше специализирала в областта на криминологията, в някакъв цивилен университет по линията на армейската програма за повишаване на технологичните умения. Като много жени, а също и малцинства, които познавах в армията, службата тук им предлагаше повече пари, образование, престиж и перспективи за професионален растеж в сравнение с това, на което биха могли да се надяват във фермата, гетото или откъдето и да идваха. Спомнях си, че Синтия имаше положително отношение към армията – пътуване, приключения, сигурност, излизания и това не е зле за едно момиче, дошло от село.

– Какво мислиш?

– Мислех си за тебе. – Не последва отговор.

– Как са родителите ти? – попитах аз, макар че никога не ги бях чувал.

– Добре, а твоите?

– Добре Все още чакат да изляза оттук, да порасна, да се закотвя някъде и да ги направя дядо и баба.

– Трябва да бързаш с порастването.

– Добър съвет.

Не може да бъде! Синтия може да бъде саркастична, но това е реакция, когато е нервна. Хора, които са имали сексуални взаимоотношения, ако са чувствителни и емоционални уважават съществуващите отношения, а може би дори изпитват известна нежност към бившия партньор. Но съществуваше и известна неловкост в нашата ситуация, седнали един до друг и никои от нас не знае какви думи или тон да приеме. Казах отново:

– Мислех си за тебе. Искам да ми отговориш.

Тя ми отвърна:

– Аз също си мислех за теб.

И двамата мълчахме и гледахме напред, докато тя караше.

Няколко думи за Пол Бренер, който седеше на мястото до шофьора. От Южен Бостън, ирландски католик, все още не можеш да различи крава от кон, завършил гимназия, произлизащ от работническо семейство. Не влязох в армията, за да се измъкна от Южен Бостън, армията дойде да ме търси, защото започнали голяма война в Азия, а някой им беше казал, че от синовете на глупавите работници стават добри пехотинци. А вероятно съм бил добър пехотинец, защото изкарах цяла година там. Оттогава насам завърших разни курсове в колежи, свързани с армията, както и курсове по криминология. Променил съм се достатъчно, за да не се чувствам добре в Южен Бостън, но не се чувствам удобно и в дома на полковника, принуден да следя за това колко пия и да водя светски разговор с офицерските жени, които са или прекалено грозни, за да говориш с тях, или прекалено хубави, за да разговаряш само за незначителни неща.

И така, ето ни и нас, Синтия Сънхил и Пол Бренер, от двата противоположни края на северноамериканския континент, два различни свята, бивши любовници от Брюксел, срещнали се отново в дълбокия юг, които току-що са имали съвместното изживяване да наблюдават голия труп на една генералска дъщеря. Могат ли любовта и приятелството да се развият при подобни обстоятелства? Не бих се обзаложил за това.

– Бях малко изненадана да те видя снощи – обади се Сънхил. – Съжалявам, ако съм била груба.

– За „ако“ и дума не може да става.

– Добре, тогава се извинявам без никакви условия. Но въпреки всичко не те харесвам.

Усмихнах се:

– Обаче ти се иска да работиш по този случай.

– Да, така че ще бъда любезна с теб.

– Ще бъдеш любезна с мен, защото съм ти началник. Ако не си любезна, ще те изпратя да си ходиш.

– Стига с тия стойки, Пол. Никъде няма да ме изпращаш, и аз не отивам никъде. – После добави – Имаме случай за разрешаване и лични отношения за оправяне.

– В този ред.

– Да, в този ред.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

„Виктори Драйв“, който преди се е наричал Пайн Холоу Роуд, е бил преименуван по време на Втората световна война в пристъп на Оруелска треска за смяна на имената. Някога е бил селски път с две платна, отиващ на юг от Мидлгънд, но когато за първи път го видях през 1971, се беше превърнал в смесица от жилища с големи градини и лъскави магазини. Сега, близо четвърт век по-късно, нямаше и следа от Пайн Холоу Роуд.

Има нещо особено грозно и потискащо в търговските улици на стария юг, огромни паркинги, мотели, заведения за бърза храна, магазини за намалени стоки, търговци на коли и това, което насам минава за нощни барове. Старият юг, такъв какъвто си го спомням, може би не беше толкова благоденстващ, но беше живописен с малките си бензиностанции, с хладилниците за кока-кола, поставени до хладилниците за храна, с изкривените чамови къщи, селските магазини и балите памук, които едва се побираха в складовете по продължение на железопътната линия. Това бяха все неща, които растяха от земята, дървен материал, който идваше от горите, пътищата бяха покрити с чакъл от близката кариера и самите хора бяха продукт на своята околна среда. Всички тия нови неща изглеждаха изкуствени, внесени отвън. Универсалните магазини и търговските улици с огромни пластмасови табели и без никаква връзка със земята и хората, с историята или с местните обичаи.

Но, разбира се, новият юг е приел всичко това, не толкова бързо като нас на север, но все пак го беше приел. И по някакъв необясним начин лъскавата търговска улица сега се свързваше по-тясно с юга, отколкото с която и да е друга част на страната. Северът най-после беше победил.

Около петнадесет минути след като тръгнахме от гарнизона, ние пристигнахме във Виктъри Гардънс и спряхме Мустанга близо до сектор четиридесет и пет.

Всъщност Виктъри Гардънс е приятно място, състоящо се от петдесетина долепени къщи, разположени около един централен вътрешен двор, озеленено и с просторни паркинги. Нямаше табели с надпис „Само за офицери“, но целият му вид го подсказваше и наемът вероятно беше колкото са средствата, отпускани на лейтенантите и капитаните за жилища извън поделението. Като се остави настрана въпросът за

парите, съществуват неписани правила за това къде точно извън границите на поделението биха могли да живеят офицерите. И така Ан Камбъл, като генералска дъщеря и изпълнителен войник, не беше отишла в модерната част на града, нито пък беше избрала анонимността на по-новите високи сгради, които в този град се свързваха с веселите неомъжени жени. Но пък от друга страна, тя не живееше в огромната държавна къща на баща ѝ, което предполагаше, че има личен живот, и аз имах намерение да разбера нещо за него.

Синтия и аз се огледахме. Макар че работният ден в армията започваше рано, все още имаше доста коли, паркирани пред жилищата. Повечето имаха синя лепенка на бронята, която означаваше, че колата е на офицер, а някои бяха със зелени лепенки, означаващи, че колата е на цивилен служител в гарнизона. Но като цяло мястото изглеждаше пусто като спалните помещения след сутрешния сигнал за храна.

Все още бях облечен с бойната униформа, с която бях в оръжейния склад, а Синтия, както вече споменах, беше с джинси и яке. Докато се приближавахме към предната врата на сектор четиридесет и пет, която се намираше по продължение на чернена тухлена фасада, я попитах:

– Въръжена ли си?

Тя кимна.

– Добре. Чакай тук. Аз ще мина от задната врата. Ако изкарам някого отпред, го спираш тук.

– Добре.

Заобиколих редицата домове и излязох от задната страна. Задният двор представляваше обща тревна площ, но всеки сектор си имаше двор, ограден с дървена ограда, за да се чувства човек уединен. В двора на Ан Камбъл имаше традиционната открита скара и градински мебели, включително и един шезлонг, върху който бяха оставени шише плажно масло и някакво туристическо списание.

Към двора гледаше плъзгаща се стъклена врата и през вертикалните щори се виждаше столовата и част от всекидневната. Като че ли нямаше никой вътре. Ан Камбъл със сигурност не си беше вкъщи, а не бих могъл да си представя една генералска дъщеря да живее открито с любовника си или пък да има съквартирантка, която да смущава личния ѝ живот. От друга страна, човек никога не знае кой би могъл да бъде в някоя къща, а когато става въпрос за убийство, трябва да се действа с внимание.

Там, където дворът се допира до задната стена на къщата, имаше английско дворче, което означаваше, че тези къщи имаха мазета, което

пък от своя страна означаваше опасно слизане по открити стълби. Може би трябваше да изпратя там първо госпожица Примерен Войник. Във всеки случай отворът беше покрит с прозрачен плексиглас, закрепен отвън, така че никой не би могъл да излезе оттам.

Вдясно от плъзгащата се врата имаше друга, от която се влизаше в кухнята. Имаше и звънец и аз го натиснах. Почаках и позвъних отново, а после пробвах бравата, което е добре да се направи преди да се влезе с взлом.

Разбира се, аз щях да отида направо в мидлтъндската полиция, както полковник Кент беше предложил, и те щяха с удоволствие да ми издадат разрешително за обиск, и с още по-голямо удоволствие да се включат в претърсването на жилището на жертвата. Обаче аз не исках да ги безпокоя и за това намерих ключа за къщата на връзката на Ан Камбъл и отключих ватата. Влязох в кухнята, после затворих вратата зад мен и отново я заключих.

В другия край на кухнята се виждаше масивна врата, която вероятно водеше към мазето. На вратата имаше резе, което спуснах, така че ако имаше някой в мазето, той или тя оставаше заключен вътре.

След като осигурих гърба си, или пък може би отрязях пътя си за бягство, аз тръгнах предпазливо, невъоръжен, през къщата към предната врата и я отворих, за да влезе Синтия. Застанахме за момент в хладното от климатичната инсталация антре, огледахме се и се ослушахме. Направих знак на Синтия да извади пистолета си и тя изкара един 38-калибров Смит и Уестън. След това извиках:

– Полиция. Останете по местата си и се обадете.

Не последва отговор. Казах на Синтия:

– Стой тук и бъди готова да използваш това нещо.

– Защо мислиш съм го помъкнала.

– Добре казано.

Кучка

Отидох първо до дрешника и отворих вратата, но там нямаше никой с колче за палатка в ръце. Минах от стая в стая на първия етаж, чувствайки се малко глупаво, деветдесет и девет процента сигурен, че къщата е празна, но пък си спомнях един случай, когато не беше.

Едно стълбище водеше от антрето към втория етаж, а стълбищата, както вече казах, са опасни, особено ако скърцат. Синтия стана в основата на стълбището, а аз, прескачайки по три стъпала наведнъж, се изкачих горе и се притиснах към стената а антрето на горния етаж. Три врати се отваряха към антрето, едната беше отворена, а двете затворени.

Повторих заповедта си да не мърда и да се обади, но отново не получих отговор.

Синтия ми извика и аз погледнах надолу. Тя се беше изкачила наполовина и ми подхвърли пистолета. Хванах го и ѝ направих знак да остане там, където се намира. Блъснах вратата на една от затворените стаи, застанах в положение за стрелба и извиках: „Не мърдай“. Но моята нападателност не предизвика отговор. Погледнах в неосветената стая и видях, че това вероятно е свободна спалня, мебелирана съвсем оскъдно. Затворих вратата, а после повторих процедурата с втората затворена врата, която се оказа просторен килер. Знаех, че въпреки цялата акробатика, ако там имаше някой с пистолет и с желание да го използва, досега щях да съм мъртъв. Но трябва да се изпълни цялото упражнение. Така че аз се облегнах на стената на антрето и погледнах през отворената врата. Виждаше се голяма спалня и друга врата, която водеше към баня. Махнах на Синтия да се качи и ѝ подадох пистолета. „Прикривай ме“, казах аз и влязох в голямата спалня, като държах под око плъзгащите се врати на дрешника и отворената баня. Взех един парфюм от тоалетната масичка и го хвърлих в банята, където шишето се разби на парченца, но отново не предизвиках ответна реакция.

Огледах набързо спалнята и банята, а после отидох при Синтия, която беше застанала до отворената врата, леко приведена, готова за стрелба и покриваше всички врати. Аз отчасти очаквах, отчасти ми се искаше да има някой в къщата, така че да мога да го арестувам – него или нея, – да приключи делото и да се върна във Вирджиния. Но това нямаше да стане.

Синтия погледна в голямата спалня и отбеляза:

– Оправила си е леглото.

– Ами нали ги знаеш тия от Уест Пойнт.

– Мисля, че е тъжно. Била е толкова подредена и дисциплинирана.

А сега е мъртва и всичко ще се разбърка.

Погледнах към Синтия:

– Ами нека започнем от кухнята.

ГЛАВА ПЕТА

Действително имаше нещо тъжно и зловещо в това да проникнеш в жилището на мъртъв човек, да минеш през стаи, които той никога вече няма да види, да отвориш шкафове, килери и чекмеджета, да докосваш вещите му, да четеш писмата му и дори да изслушаш съобщенията на телефонния секретар. Дрехи, книги, видеоленти, храна, алкохол, козметика, сметки, лекарства... един цял живот, който внезапно е бил прекъснат далеч от дома, и никой не е останал, а къщата е пълна с неща, които поддържат, определят и, надявам се, обясняват един живот – стая по стая без жив човек, който да посочи любимата картина на стената, да ти покаже фотоалбума, да ти предложи нещо за пиене или пък да ти каже защо растенията са изсъхнали и умиращи.

В кухнята Синтия забеляза залостената врата и аз ѝ обясних:

– Води към мазето. То е добре затворено, така че ще го проверим последно.

Синтия кимна.

От кухнята не можеше да се научи почти нищо, освен факта, че Ан Камбъл е била вманиачена на тема ред и се е хранила със здравословна храна: кисело мляко, бобови кълнове, питки от трици и други подобни, от които ми се повдига. В хладилника и килера имаше много бутилки хубаво вино и скъпа бира.

Един кухненски шкаф беше натъпкан с концентрати и сокове, всички много скъпи, дори и да са били купени на територията на гарнизона. Всъщност от етикетите, които все още стояха по някои от бутилките, се виждаше, че не са купувани от гарнизонната лавка. Попитах:

– Защо е трябвало да плаща извънгарнизонни цени за алкохол?

Синтия, която е доста деликатна, отвърна:

– Може би не е искала да я виждат в гарнизонния магазин за алкохол. Нали разбираш, сама жена, генералска дъщеря.

Мъжете не се притесняват за подобни неща.

– Но аз напълно го разбирам – казах аз. – Веднъж бях забелязан в гарнизонния супермаркет с литър мляко и три опаковки кисело мляко. След това отбягнах офицерския клуб в продължение на седмици.

Не последва отговор от страна на Синтия, тя само повдигна очи нагоре. Ясно. Ходех ѝ по нервите.

Хрумна ми, че един младши помощник от мъжки род не би се

държал така неуважително. Нито пък нов помощник от женски род. Тази фамилиарност явно имаше нещо общо с това, че някога сме спали заедно. Трябваше да го анализирам.

– Хайде да разгледаме и другите стаи – каза тя.

И ние започнахме. Тоалетната на долния етаж беше безупречно чисти, макар че тоалетната дъска беше вдигната и тъй като току-що бях научил някои неща от оня полковник в офицерския клуб, аз си направих заключението, че наскоро е била ползвана от мъж. Всъщност Синтия също го отбеляза и добави:

– Поне не е окапал навсякъде, както вие по-старите мъже правите.

Явно бяхме навлезли в темата за половете и поколенията и на езика ми имаше няколко доста остри забележки, но времето минаваше и мидлндската полиция можеше да се появи всеки момент, което би довело до много по-сериозни разногласия от тези, които съществуваша между госпожа Сънхил и мен.

И така претърсихме всекидневната и столовата, които бяха толкова чисти, като че ли са били дезинфекцирани и подготвени за обществена консумация. Обстановката беше съвременна, но като повечето професионални военни, тя е събирала сувенири от цял свят: изделия от японски лак, баварски халби, италиански стъклени чаши и т.н. Картините по стените биха били по-подходящи в кабинет по геометрия – кубове, кръгове, линии, овали и подобни неща, нарисувани в основните цветове. Те не изразяваха нищо, което предполагам беше и целта им. Засега не можех да се докосна до Ан Камбъл. Искам да кажа, спомням си един случай, когато претърсвах дома на убиец и за десет минути разбрах що за човек е бил. Понякога е нужно нещо дребно като колекция от плочи, или пък картини на котки по стените, или мръсно бельо по пода. Понякога това са книгите на полиците, или липсата им, фотоалбум, или еврика! дневник. Но тук, на това място, имах чувството, че по грешка съм влязъл в жилището, което посредникът при продажба на недвижими имоти използва за реклама.

Последната стая на долния етаж беше кабинет, стените на който бяха отрупани с книги, а освен това имаше бюро, диван и фотьойл. Имаше и шкаф с телевизор и стереоуредба. На бюрото беше поставен телефонен секретар, на който святкаше лампичка, но го оставихме за по-късно.

Претърсихме кабинета основно, изтърсахме книгите, огледахме чекмеджетата и под тях и накрая прочетохме заглавията на книгите и на компактдискете. Вкусът ѝ по отношение на книгите се е изразявал във военни публикации, няколко готварски книги, книги за поддържане на

здравето и добрата физическа форма и никаква художествена литература. Имаше обаче пълни съчинения на Фридрих Ницше, а също и голяма колекция от книги по психология, което ми напомни, че проучвахме човек, който беше не просто психолог, а работеше в областта на един много тайнствен клон на тази наука, а именно воденето на психологическа война. Това би могло да се окаже най-важната страна на този случай, или пък най-маловажната.

Като се оставят настрана сърцето и хормоните, всички престъпления идват от ума, подтикът към действие идва от ума, прикриването на следите от престъплението изцяло заангажира ума след това. Така че ние в крайна сметка трябваше да проникнем в умовете на много хора и там да научим повече за генералската дъщеря и защо е била убита. В случай като този, когато научиш защо, обикновено научаваш и кой.

Синтия прехвърляше компактдискете и съобщи:

– Музика за аеробика, няколко стари шлагера, малко Бийтълс и класика, предимно от виенчани.

– Нещо като Фройд, който свири Щраус на обой.

– Нещо такова.

Включих телевизора, очаквайки, че е настроен на някой канал, излъчващ гимнастика или новини, но вместо това той беше настроен към видеото. Прерових колекцията ѝ от видеокасети, която се състоеше от няколко черно-бели класически филма, няколко касети с физически упражнения и няколко касети надписани на ръка: „Курс лекции, психотренинг“. Сложих една от тях във видеото и натиснах копчето:

– Погледни.

Синтия се обърна и ние двамата загледахме как образът на капитан Камбъл, облечена в бойна униформа и застанала до една катедра, изпълва екрана. Тя наистина беше много хубава жена, но освен това имаше и блестящи и умни очи, които гледаха втренчено в камерата в продължение на няколко секунди преди да се усмихне и започне:

– Добро утро, господа. Днес ще обсъдим няколкото начина, чрез които психологическите операции, или психологическата война, ако предпочитате, би могла да се използва от пехотинците на бойното поле за деморализиране на противника и за намаляване на неговата боеспособност. Крайната цел на тези операции е да улесни работата ви на командири от пехотата. Вашата задача да посрещнете и унищожите врага е трудна и на вас ви помагат други клонове на армията като артилерия, авиация, бронирани сили и разузнаване. Има обаче и едно друго средство, което малко се разбира и прекалено малко се използва –

психологически операции.

Тя продължи:

– Желанието на врага да се бие е може би единственият, най-важният елемент, който трябва да прецените при изготвянето на бойните си планове. Неговите пушки, артилерия, подготовка, съоръжения и дори неговият брой са от второстепенно значение в сравнение с желанието му да отстоява и да се бие.

Тя погледна към аудиторията си, която се намираще извън екрана, и продължи след кратка пауза:

– Никой не иска да умре. Но много хора могат да бъдат мотивирани да рискуват живота си в защита на своите страни, своите семейства, а дори и в името на някоя идея или философия. Демокрация, религия, расова гордост, лична чест, лоялност към дадена организация или група хора, обещана плячка, и да, жени... изнасилвания. Това са едни от най-старите мотиви за воюващите.

Докато говореше, на един екран зад гърба ѝ се прожектираха древни бойни сцени, взети от стари гравюри и картини. Разпознах „Похищението на Сабинянките“ от Да Болоня, която е една от малкото класически картини, които мога да назова. Понякога сам се чудя на себе си.

Капитан Камбъл продължи:

– Целта на психологическата война е да проникнем в тези мотиватори, но да не го правим грубо, защото те често са прекалено силни и дълбоко насадени, за да бъдат променени чувствително чрез пропаганда или психологическо въздействие. Най-доброто, което можем да се надяваме да постигнем, е да посадим семето на съмнението. Това обаче не разрушава морала и не води до масово дезертиране и предаване. Това само полага основите за втория етап на психологическите операции, чиято крайна цел е да насади страх и паника във вражеския лагер. Страх и паника. Страх от смъртта, страх от страшни рани, страх от страха. Паника – най-слабо разбраното от всички психологически състояния на ума. Паника – дълбоко заседнало, вечно присъстващо усещане на ужас, често без никаква причина или логическо основание. Нашите прадеди са използвали бойни тъпани, свирки, смразяващи кръвта викове, заплахи и дори удари в гърдите и животински крясъци, за да предизвикат паника в лагера на врага.

На екрана зад нея сега се виждаше изображение на Римската армия в панически бяг от свирепите варварски орди. Тя продължи:

– В нашия стремеж към техническо съвършенство и разрешаване на бойните проблеми на високо технологично ниво, ние забравихме за

прастария крясък.

Ан Камбъл натисна някакво копче на катедрата и стаята се изпълни от смразяващ кръвта крясък с високи децибели. Тя се усмихна и каза:

– Това е за отпускане на сфинктера.

Няколко мъже в стаята се засмяха, а микрофонът улови думите на някого:

– Също като жена ми при оргазъм.

Последва нов смях и капитан Камбъл също се засмя в отговор на забележката с един почти циничен смях, който въобще не беше в нейния стил. Тя погледна надолу за момент, като че ли правеше справка с бележките си, и когато отново вдигна поглед, изражението ѝ беше станало отново делово, а смехът беше изчезнал от лицето ѝ.

Имах чувството, че си играе с тълпата, печели ги на своя страна както повечето инструктори в армията правеха с някоя нецензурна шега или някоя лична забележка. Тя явно беше докоснала аудиторията, беше изживяла с тях момент на сексуално съпричастие и беше разкрила това, което се криеше под спретнатата ѝ униформа. Но само за момент. Изключих видеото.

– Интересна лекция.

Синтия каза:

– Кой би искал да убие такава жена? Искам да кажа била е толкова жива. Толкова витална и самоуверена...

Което може би беше причина някой да иска да я убие. Замълчахме за момент, като че ли в памет на мъртвата, сякаш духът на Ан Камбъл все още присъстваше в стаята. Аз наистина бях доста впечатлен от Ан Камбъл. Тя беше от тези жени, които не оставаха незабелязани, а веднъж видени, не можеха да бъдат забравени. Не само външният ѝ вид привличаше вниманието, но цялото ѝ поведение. Освен това имаше и добре овладян глас, дълбок и ясен и въпреки това женствен и възбуждащ. Говореше по начин, който наричам армейски – резултат от служба в десетина-двайсет места из целия свят, с южняшки акцент, който се проявяваше на моменти и изненадаваше. Общо взето това беше жена, която умееше да внушава уважение и да предизвиква вниманието на мъжете, или да ги довежда до лудост.

А що се отнася до това как жените се отнасяха към нея, Синтия изглеждаше впечатлена, но аз подозирах, че някои жени са я намирали опасна, особено ако техните съпрузи или приятели са били в близост до Ан Камбъл. А отношението на Ан Камбъл към другите жени все още беше тайна. Накрая, за да наруша мълчанието, казах:

– Хайде да се залавяме за работа.

Продължихме претърсването на кабинета. Синтия и аз разгледахме фотоалбума, който намерихме върху полицата. Снимките бяха изцяло от семейството: генерал и госпожа Камбъл, млад мъж, който вероятно беше синът, снимки на татенцето и Ан в цивилни дрехи, няколко типични лели и чичовци, Уест Пойнт, пикници, Коледа, Деня на благодарността и т.н. до прилошаване и аз имах усещането, че майка ѝ е подредила албума вместо нея. Това беше веществено доказателство, потвърждаващо, че семейство Камбъл е било най-щастливото, най-обичашото се, най-разбиращото се, най-добре приетото в обществото семейство след това на Бог, Син и Светия Дух, а Мария е правила повечето снимки.

– Безвкусно – казах аз, – но ни показва нещо, нали?

– Какво? – попита Синтия.

– Те вероятно не могат да се понасят.

– Ставаш циничен – каза тя и добави: – И ревнив, защото ние нямаме такива семейства.

Затворих албума.

– Скоро ще разберем какво се крие зад усмихнатите им физиономии.

В този момент Синтия като че ли изведнъж осъзна огромните размери на това, което вършихме и каза:

– Пол... ние трябва да разпитаме генерал Камбъл... госпожа Камбъл...

Отвърнах ѝ:

– Едно убийство е достатъчно неприятно, но когато има изнасилване и убийство и когато то не изглежда случайно, и когато бащата на жертвата е национален герой, то тогава идиотите, които ще разследват живота на жертвата, трябва да са наясно с какво се захващат. Разбираш ли?

Тя обмисли това за момент и после съобщи:

– Наистина искам този случай. Чувствам... нали разбираш... Някакво влечение към нея. Не я познавах, но зная, че животът ѝ не е бил лек в тази армия за мъже.

– Пощади ме, Синтия.

– Наистина, Пол. Ти не би го разбрал.

– Опитай се да се държиш като бял човек сега.

– Дай ми почивка.

– Сега си спомням за какво спорехме преди.

– Всеки в своя ъгъл.

Отидохме в противоположни краища на стаята, макар и не в ъглите и продължихме претърсването. Погледнах нещата в рамки на стената: дипломата на Ан Камбъл от Уест Пойнт, писмените заповеди за производството ѝ в офицерски чин, грамоти и още няколко документа от Министерството на отбраната, включително и един, който отчиташе приноса ѝ към операция Пустинна буря, макар че характерът на приноса ѝ не се поясняваше. Изкашлях се и казах на Сънхил:

– Чувала ли си за операция Луди по време на Пустинната буря.

– Не си спомням – отвърна тя.

– Ами, на някакъв умник от психооперациите му хрумнала идеята да се хвърлят порнографски снимки над иракските позиции. Повечето от тези нещастници не са били виждали жена от месеци или години, така че този садист от психооперации е искал да ги обсипе със снимки на гореща розова плът, която да ги докара до лудост. Идеята стига чак до общото командване и печели всеобщо одобрение, докато тия от Саудитска Арабия не научили за нея и не побеснели. Знаеш, че са малко трудни и не толкова просветени като нас по въпроса за голите цицки и задници. Така че цялата работа била прекъсната, но се говори, че идеята е била блестяща и би могла да скъси войната по суша от четири дни на петнадесет минути – усмихнах се аз.

– Отвратително – отвърна Синтия с леден глас.

– Всъщност на теория съм съгласен, но ако би могло да спаси един живот, го оправдавам.

– Средствата не оправдават целите. Защо ми разказваш тази история?

– Ами какво ще кажеш, ако тази идея за порно-бомбардировка е дошла от някоя жена, а не от някой мъж-мръсник?

– Имаш предвид капитан Камбъл?

– Тази идея със сигурност е дошла от Школата за специални операции тук. Трябва да го проверим.

Синтия беше обхваната от дълбок размисъл, нещо характерно за нея, а после ме погледна:

– Познаваше ли я?

– Знаех за нея.

– Какво знаеше за нея?

– Това, което почти всеки друг знаеше, Синтия. Тя беше съвършена във всяко едно отношение, произведена в САЩ, пастьоризирана и хомогенизирана от Отдела за реклама и доставена у вас, млечнобяла и

здравословна за всички.

– И ти не вярваш на всичко това?

– Не, не вярвам. Но ако открием, че греша, значи, че мястото ми не е тук и аз ще напусна.

– Може би във всеки случай ще го направиш.

– Много вероятно. – И добавих: – Моля те имай предвид как е умряла, колко странно е било всичко, и колко малка е била вероятността някой непознат да изненада войник, който е бил нащрек, умен, въоръжен и готов да стреля.

Тя кимна, а после каза, като че на себе си:

– Мислих за това, което казваш. Не е необичайно за жена офицер да води двойствен живот – образец на нравственост за пред обществеността, а личният им живот... какъвто и да е. Но съм виждала и жени, жертви на изнасилване, които са имали примерен личен живот и които са станали жертви по чиста случайност. Виждала съм и жени, които са живели на ръба, но чието изнасилване не е имало нищо общо със свободния им личен живот нито пък с манаците, с които са се движили. То отново е било чиста случайност.

– Това също е възможност и аз не я отхвърлям.

– И не бъди прекалено осъдителен, Пол.

– Не съм. Аз не съм светец. А ти?

– Не си толкова глупав, че да питаш.

Тя се приближи до мястото където бях застанал и сложи ръка върху рамото ми, което ме изненада.

– Ще можем ли да се справим, Пол? Искам да кажа заедно? Няма ли да го объркаме?

– Не, ние ще го разрешим.

Синтия ме мушна с пръст в корема, като че това изречение се нуждаеше от препинателен знак. Тя се обърна и се върна до бюрото на Ан Камбъл. Насочих вниманието си отново към стената и забелязах поставена в рамка похвала от американския червен кръст изразяваща признателност за работата ѝ в кампанията за кръводаряване, друга от местна болница, която ѝ благодареше за работата ѝ с тежко болни деца, и документ за правоспособност от доброволна организация за ограмотяване. Кога намираше време тази жена да свърши всичко това, а освен това и редовната ѝ работа, и извънредните дежурства по нейно желание, и задължителната обществена страна на живота в армията, и личния ѝ живот. Възможно ли е, запитах се аз, тази изключително красива жена да няма личен живот? Възможно ли е да съм тръгнал в толкова погрешна

посока?

Синтия обяви:

– Ето го бележника с адресите.

– Това ме подсети. Получи ли картичката ми за Коледа? Къде живееш сега?

– О, Пол, сигурна съм, че приятелчетата ти от щаба са си пъхнали носовете в досието ми и са ти казали всичко за мен за изминалата година.

– Никога не бих направил такова нещо, Синтия. Не е нито етично, нито професионално.

Тя ме погледна.

– Извинявай.

Сложи бележника в чантата, отиде до телефонния автомат и го включи.

Един глас каза:

– *Ан, говори полковник Фаулър. Трябваше да се отбиеш в дома на генерала тази сутрин след дежурство.* – Гласът на полковника звучеше рязко. После продължи: – *Госпожа Камбъл беше приготвила закуска. Може би сега спиш. Моля, обади се на генерала или на госпожа Камбъл, когато станеш* – и затвори.

– Може би се е самоубила. На нейно място бих го направил – казах аз.

Синтия отбеляза:

– Сигурно не е било лесно да си генералска дъщеря. Кой е полковник Фаулър?

– Мисля, че е адютантът на гарнизона. – А после попитах Синтия: – Как ти се стори това съобщение?

– Официално. Тонът подсказва известна фамилиарност, но не и топлина. Като че ли просто е изпълнявал задължението си като е позвънил на разсеяната дъщеря на шефа си, която е с по-нисш чин от него, но която все пак е дъщеря на шефа му. А на теб как ти се стори?

Замислих се за момент и отвърнах:

– Стори ми се нагласено.

– О... като прикритие?

Включих отново лентата и я изслушахме пак.

– Може би започвам да си въобразявам разни неща, Синтия.

– А може би не.

Вдигнах телефона и набрах канцеларията на шефа на военната полиция. Полковник Кент беше там и го извикаха на телефона.

– Все още сме в къщата на починалата – уведомих го аз. – Говори ли вече с генерала?

– Не... не съм... чакам свещеника.

– Но това ще се разчуе из целия гарнизон само след няколко часа. Уведоми семейството на мъртвата. И без никакви писма или телеграми.

– Виж, Пол, затънал съм до гуша с това, извикал съм гарнизонния свещеник и той е на път за насам.

– Добре. Изнесе ли канцеларията й?

– Да. Сложих всичко в един неупотребяван хангар в Джордън Фийлд.

– Добре. Сега прати няколко камиона и един взвод от твоите хора, които нямат нищо против тежката работа и могат да си държат устата затворена, и изпразнете къщата й. Имам пред вид всичко, полковник: от мебелите и килимите до електрическите крушки, тоалетни дъски, хладилник и храна. Направете снимки тук и поставете всичко в този хангар в някакво подобие на реда, в който са били намерени. Ясно ли е?

– Да не си полудял?

– Напълно. И внимавай хората ти да бъдат с ръкавици, тези от съдебната да вземат отпечатащи от пръсти от всичко.

– Защо искаш да местиш цялата къща?

– Бил, тук нямаме никакви юридически права, а аз не вярвам на честността на градската полиция. Така че когато мидлъндската полиция пристигне тук, единственото нещо, което да могат да конфискуват, да бъдат тапетите. Вярвай ми. Местопрестъплението е американски военен център. Така че всичко е напълно законно.

– Не, не е.

– Или ще става както аз кажа, или без мен, полковник.

Настъпи дълго мълчание, последвано от грухтене, което прозвуча като „Добре“.

– И прати някого в пощата в града и прехвърлете номера на Ан Камбъл на някой номер на територията на гарнизона. Всъщност прехвърлете го в оня хангар. Включете телефонния автомат и поставете нова лента за запис. Запазете старата. На нея има съобщение. Запазете го като веществено доказателство.

– Кой мислиш ще се обади, след като вестникарските заглавия залетят целия щат.

– Човек никога не знае. Дойдоха ли от съдебната?

– Да, в момента са там. Тялото също.

– А сержант Сент Джон и редник Робинс?

– Те все още спят. Сложих ги в отделни килии. Незаклучени. Искаш ли да им прочета правата?

– Не, те не са заподозрени. Но би могъл да ги задържиш като живи свидетели, докато дойда при тях.

– И войниците имат някакви права – уведоми ме Кент. – Сент Джон има жена, а командирът на Робинс вероятно мисли, че тя е напуснала самоволно поста си.

– Тогава обади се където трябва от тяхно име. Междувременно те са изолирани. А какво стана с личното и медицинското досиета на капитан Камбъл?

– При мен са.

– Какво забравяме, Бил?

– Конституцията.

– О, зарежи ги тия.

– Пол, знаеш, че трябва да работя с Ярдли. Вие си идвате и си отивате. Ярдли и аз се разбираме доста добре, като се имат предвид проблемите ни...

– Казах, че аз ще опера пешкира.

– И добре ще е да го направиш. – Попита: – Намери ли нещо интересно там?

– Не още. А ти?

– При секторното търсене не се откри почти нищо, с изключение на разни отпадъци.

– Кучетата намериха ли нещо?

– Нямаше други трупове. – И добави – Дресьорите им ги накараха да подушат вътрешността на джипа и кучетата отидоха направо при тялото. После отидоха обратно до джипа, пресякоха пътя покрай пейките и направо към походните тоалетни в дърветата. После загубиха следата и пак се върнаха при джипа. – Той продължи: – Не знаем дали кучетата са уловили неговата миризма или нейната. Но някой, може би жертвата и извършителят заедно, или единият или другият е ходил до тоалетната. – Поколеба се малко и после каза: – Имам чувството, че убиецът е имал лично превозно средство и тъй като не виждаме никакви отпечатъци от гуми никъде по почвата, значи той не е излизал извън пътя. Вероятно е спрял на пътя преди или след като тя е спряла. И двамата слизат, той я изненадва, завежда я на полигона и го извършва. И после се връща обратно на пътя...

– С дрехите ѝ в ръка.

– Да. Поставя дрехите ѝ в своето превозно средство и после...

– Отива в тоалетната, измива се, сресва косата си, после се връща пак в превозното си средство и заминава.

Кент каза:

– Би могло да се е случило така. Но това е просто теория.

– Имам теория, че ще ни трябва още един хангар, за да съберем всичките си теории. Добре, около шест камиона ще бъдат достатъчни. Изпрати и една внимателна служителка да наблюдава. Изпрати и някой от отдела за връзки с обществеността, който да успокои съседите, докато тия от военната полиция опразват къщата. – Затворих.

– Имаш бърз и аналитичен ум, Пол – обади се Синтия.

– Благодаря.

– Ако беше малко по-състрадателен и чувствителен, щеше да си по-добър човек.

– Не искам да бъда по-добър човек. – После добавих: – Ей, а не бях ли добър в Брюксел. Не ти ли купувах белгийски шоколад?

Тя не ми отговори веднага, после каза:

– Да, купуваше ми. Е, ще се качваме ли в горните стаи преди да са ги закарали в Джордън Фийлд.

– Добра идея.

ГЛАВА ШЕСТА

Главната спалня, както вече посочих, беше подредена и чиста, с изключение на разбития на пода на банята флакон от парфюм, който вече беше вмирисал цялата стая. Мебелите бяха модерни, функционални, скандинавски стил предполагам, без нищо по тях, което да смекчава линиите им, което да подсказва, че това е будоарът на господарката. Помислих си, че не бих искал да се любя в тази стая. Стегнато изтъканият берберски килим по който не оставаха никакви следи от стъпки, също не беше подходящ за спалня. Нещо обаче правеше впечатление, а именно двадесет флакона парфюм, за които Синтия каза че били много скъпи и цивилните дрехи в гардероба, за които тя каза, че били също така много скъпи. Един втори, по-малък дрешник, който би бил „негов“, ако тя имаше съпруг или живееше с някого, беше пълен с чисти военни летни униформи, включително зелена, бойна униформа, походни ботуши всички необходими допълнения. И нещо по-интересно, във вътрешния ъгъл имаше една карабина М-16 с пълен пълнител, и патрон в цевта, готов да запее.

– Това е военна вещ, напълно автоматизирана.

– Забранена извън границите на гарнизона – отбеляза Синтия. – За Бога.

Продължихме да ровим още известно време и аз преравах чекмеджето с бельото на Ан Камбъл, когато Синтия каза:

– Ти вече гледа там, Пол...

– Търся пръстена ѝ от Уест Пойнт – отвърнах раздражено. – Не беше на ръката ѝ, няма го и в кутията ѝ за бижута.

– Бил снет от пръста ѝ. Видях отпечатъка на ръката ѝ.

Затворих чекмеджето с трясък.

– Дръж ме в течение – казах аз.

– Ти също – отвърна ми рязко тя.

Банята беше само с душ, както казват в армията: Уест Пойнт, безупречно чиста. Дори и мивката беше избърсана както е по устав и нямаше дори и един косъм по пода, със сигурност не и от срамните косми на някой мургав непознат. Отворихме аптекката, която съдържаше обичайния асортимент от козметика, женски артикули и други подобни. Нямаше никакви лекарства, купувани с рецепта, никакви мъжки принадлежности за бръснене, само една четка за зъби и нищо по-силно от

аспирин.

– Какво заключение си правиш от това – попитах моята сътрудничка.

– Ами не е била хипохондрик, не е имала суха или мазна кожа и държи контрацептивите си някъде другаде.

– Може би кара партньорите си да използват кондоми. – И после добавих: – Може би си чувала, че кондомите отново са на мода поради болестите. В наши дни трябва да извариш някого преди да спиш с него.

Синтия не обърна внимание на думите ми и каза:

– Може би е била непорочна.

– Не бях си помислял за това. Възможно ли е?

– Човек никога не знае, Пол. Просто никога не се знае.

– Или пък би ли могла да е... как се казва това сега? Хомосексуалист? Лесбийка? Кой е верният термин?

– Какво те интересува?

– За доклада ми. Не искам да си имам неприятности с някой полицай феминист.

– Спри за малко, Пол.

Напуснахме банята и Синтия каза:

– Хайде да разгледаме и другата спалня.

Минахме през коридора и влязохме в малката стая. По това време аз вече не очаквах да срещна някого, но Синтия извади пистолета си и ме прикриваше докато надничах под двойното легло. Освен леглото, в стаята имаше само скрин, нощно шкафче и лампа. Една врата водеше към малка баня, която изглеждаше като че ли никога не е била ползвана. Явно цялата стая изобщо не е била ползвана, Ан Камбъл просто я е поддържала като гостна.

Синтия дръпна завивката като разкри голия дюшек и каза:

– Тук никой не спи.

– Явно не. – Дръпнах чекмеджетата на скрина. Празни.

Синтия кимна в посока на една двойна врага на отсрещната стена. Заставах отстрани и рязко отворих едното крило. Вътре автоматично се включи осветление и това леко ме стресна, а явно и Синтия също, защото тя приклекна и се прицели. След една-две секунди тя се изправи и приближи това, което се оказа голям вграден дрешник. И двамата влязохме вътре. Миришеше приятно, като евтиния одеколон, който имах преди време, и който използвах, за да пропъждам молци и жени. Имаше два дълги пръта от двете страни, от които висяха поставени в торби цивилни дрехи за всички климати по земята, още военни униформи,

включително старите ѝ униформи от Уест Пойнт, бойни дрехи за пустинята, дрехи за Арктика, парадна лятна и парадна зимна униформа и различни други рядко носени униформи плюс сабята ѝ от Уест Пойнт. На горната полица бяха съответните шапки, а на пода съответните обувки.

– Това е бил един акуратен войник, готов както за военен бал, така и за следващата война в джунглата.

– Твоят дрешник с униформи не изглежда ли така?

– Моят дрешник прилича на разпродажба за дрехи на третия ден.

В действителност беше още по-зле. Имам подреден ум, но с това се изчерпва моята подреденост. От друга страна капитан Камбъл изглежда е била чиста, подредена и организирана във всички външни страни. Може би тогава в ума ѝ е бил абсолютен хаос. А може би не. Тази жена беше загадка.

Излязохме от дрешника и от спалнята.

По стълбите надолу казах на Синтия:

– Преди да отида в ЦСО не можеш да видиш уликата, дори и да ми извадеше очите.

– А сега?

– А сега всичко, което виждам, ми се струва улика. Дори и липсата на улики е улика.

– Така ли е? Все още не съм стигнала до това ниво. Звучи ми като Зен.

– Мисля си за него като за Шерлоковско. Нали знаеш за кучето, което не лаело през нощта. – Отидохме в кухнята. – Защо не е лаело кучето?

– Било мъртво.

Трудно е да свикнеш с нов съдружник. Не харесвам младите подлизурковци, които слушат в захлас всяка твоя дума. Но пък не обичам и всезнайковците също така. Аз съм на такава възраст и чин, че да се отнасят към мен с уважение и заслужавам уважение, но все още мога да приемам нещата каквито са. Синтия и аз изучавахме залостената врата към мазето. Казах, не във връзка с вратата, а във връзка с уликите:

– Жена ми оставяше улики из цялата къща.

Синтия не отговори.

– Но аз не ги виждах.

– Разбира се, че си ги виждал.

– Е, сега като се замисля, наистина съм ги виждал. Но когато си млад, си доста тъп. Изпълнен си само с мисъл за себе си, не разбираш другите хора добре, не си бил лъган и мамен много и ти липсват

цинизъмът и подозрителността, които са нужни, за да станеш добър детектив.

– Добрият детектив, Пол, трябва да отделя личния си живот от професионалния. Не бих искала мъж, който ме следи навсякъде.

– Разбира се че не, като се има предвид миналото ти.

– Разкарай се.

Едно на нула за Пол. Дръпнах резето на вратата.

– Твой ред.

– Добре. Иска ми се да си беше взел пистолета. – Тя ми подаде своя Смит и Уесън и отвори вратата на мазето.

– Може би трябва да отида и да взема онова М-16 горе – предложих аз.

– Никога не разчитай на оръжие, което току-що си намерил и не си изпробвал. Така пише в ръководството. Само извикай, а после ме прикрий.

Извиках надолу:

– Полиция! Елате до стълбите с ръце на врата.

Това е военният вариант на „горе ръцете“ и има малко повече смисъл, ако се замисли човек. Е, никой не дойде до основата на стълбата, така че Синтия трябваше да слезе долу. Тя каза тихо:

– Остави осветлението изключено. Ще свия надясно. Изчакай пет секунди.

– Ти изчакай една секунда.

Огледах се за нещо, което да хвърля надолу по стълбите и забелязах една скара, но Синтия вече беше тръгнала и бягаше надолу по стълбата на дълги подскоци, като едва докосваше стъпалата по пътя си. Видях как рамото ѝ завива надясно и я загубих от погледа си. Последвах я, като завих наляво и приклекнах готов за стрелба, взирайки се в тъмнината. Изчакахме мълчаливо цели десет секунди, после аз извиках:

– Ед, Джон, прикривайте ни.

Искаше ми се наистина да има някой Ед или Джон наоколо, но както капитан Камбъл би казала „Създайте измислени батальони в умовете на противника“.

Реших, че ако долу наистина има някой, то той не чакаше в засада, а трепереше от страх. Нали така?

Както и да е, Синтия, която явно започваше да губи търпение от моята предпазливост, изхвърча нагоре по стълбите и блъсна ключа за осветлението. Из цялото голямо открито мазе присветнаха флуоресцентни лампи, а после то беше залято от тази гола бяла светлина, която

свързвам с неприятни места. Синтия слезе обратно по стълбите и ние изследвахме мазето. Беше оборудвано по най-стандартния начин като перално помещение, сушилни, работен тезгях, склад, отопление, климатична инсталация и т.н. Подът беше от гол цимент, а таванът от голи греди и тръби за електрическата и водопроводната инсталации.

Разгледахме тезгяха и тъмните ъгли, но те бяха изключително безинтересни, освен фактът; че Ан Камбъл е притежавала богата спортна екипировка. В действителност цялата стена вдясно от тезгяха представляваше дъска за окачване, висока от пода до тавана, от която се издаваха ония метални рамки с различна форма и големина и на които висяха ски, ракети за тенис, ракети за скуош, бухалка за бейзбол, леководолазен екип и т.н. Много организирано. Освен това на тази дъска беше закрепен с винтове плакат от армията за набиране на доброволци, около два метра висок, на който беше изобразен не друг, а капитан Ан Камбъл, нейна снимка в цял ръст, облечена с бойна униформа и с пълно бойно снаряжение, с карабина М-16 в дясната ръка и с радиотелефон, притиснат към ухото ѝ, докато тя се правеше, че разглежда една полева карта и сверяваше часовника си. Лицето ѝ беше нацапано с маскировъчна боя, но само един евнух не би усетил скрития сексуален подтекст на снимката. Текстът отгоре на плаката гласеше: *„Време е да синхронизирате живота си“*. Отдолу беше написано: *„Срещнете се с вашия военен вербовчик още днес.“* Това, което не казваше, беше: *„Срещнете се отблизо с хора от другия пол, спете с тях в гората, кънете се с тях в потоците, участвайте и в други интимни действия на открито, там, където никой няма личен живот“*.

Е, може би аз влагах сексуалните си мечти в снимката, но мисля, че цивилните служители от рекламата, които са изготвили този плакат, са осъзнавали какво ще видя в него с моето мръсно подсъзнание. Кимнах към плаката и попитах Синтия:

- Какво ще кажеш?
- Добър плакат – сви рамене тя.
- Усещаш ли подсъзнателния сексуален елемент.
- Не, посочи ми го.
- Ами нали е подсъзнателен. Как да ти го посоча?
- Разкажи ми за него.

Имах чувството, че ме дразни нарочно затова казах:

– Жена с оръжие. Оръжието е заместител на penisа. Картата и часовникът изразяват подсъзнателното желание за секс, но при нейни условия, когато тя каже и където тя каже. Тя говори по радиотелефона с

мъж, давайки му координатите си и казвайки му, че той има на разположение петнадесет минути, за да я намери.

Синтия погледна към собствения си часовник и ме уведоми:

– Време е да тръгваме, Пол.

– Правилно.

Тръгнахме обратно по стълбите, но после аз погледнах пак към мазето и казах:

– Губи се част от пространството.

Като че ли по сигнал и двамата се обърнахме и се отправихме към дървената стена, единствената стена, която не показваше голата бетонна основа. Почуках на дъската за закачане, натиснах панелите, които бяха с размери четири на два, но те изглеждаха достатъчно здрави, заковани здраво към рамката, която можех да видя през една от дупките. Намерих едно дълго заострено шило на тезгяха и го промуших през една от дупките на закачалките и след около пет сантиметра то се удари в нещо твърдо. Натиснах още по-навътре и върхът на шилото проникна в нещо меко, нещо, което не беше бетонна основа. Казах на Синтия:

– Това е фалшива стена. Зад нея няма бетон.

Тя не ми отговори и аз погледнах наляво, където Синтия стоеше срещу плаката. Тя хвана дървената рамка на плаката с върховете на пръстите си, дръпна я и плакатът се завъртя около скрити панти и разкри тъмно открито пространство. Минах бързо зад нея и ние застанахме там осветени отзад от яркото флуоресцентно осветление на мазето.

След няколко секунди, през които не ни направиха на решето от куршуми, очите ми привикнаха с тъмнината на пространството пред нас и можах да различа някои от предметите в стаята, които приличаха на мебели. Можех да различа също така светлината на един електронен часовник и да преценя, че стаята беше вероятно около четири метра и половина дълбока и дванадесет-петнадесет дълга, всъщност цялата ширина на къщата.

Подадох на Синтия нейния 38-калибров пистолет и опипах вътрешната страна на стената за ключа за осветлението, като отбелязах:

– Вероятно тук семейство Камбъл държи своите смахнати роднини.

Намерих ключа и го щракнах, като по този начин запалих настолна лампа, която освети една напълно завършена и обзаведена стая. Придвижих се напред внимателно и с ъгъла на околото си забелязах Синтия, готова за стрелба, пистолетът ѝ обхождащ стаята.

Коленичих и погледнах под леглото, после се изправих и се разходих, проверих килера, после малката баня вдясно, докато Синтия ме

прикриваше. Синтия и аз застанахме един срещу друг и аз казах:

– Е, намерихме го.

И наистина го бяхме намерили. Имаше двойно легло, нощно шкафче, върху което стоеше светещата лампа, скрин, дълга маса, на която бяха сложени стерео, телевизор, видео и видеокамера със статив за правене на домашни филми и всичко това беше разположено на дебел бял плюшен килим, който не беше толкова чист като другите горе. Стените бяха облицовани със светло дърво. В далечния ляв край на стаята имаше легло от болничен тип, подходящо за масажи и за други неща. Сега забелязах огледало, закрепено на тавана над леглото, а отвореният шкаф разкри някои прозрачни дантелени неща, които биха накарали някой чиновник от отдела за борба с порока да се изчерви. Освен това имаше и хубава чиста униформа на медицинска сестра, която не мисля, че е носила в болницата, черна кожена пола и жилетка, някаква червена рокля с пайети, подходяща за проститутка, и нещо интересно – обикновена бойна униформа от вида, с който вероятно е била облечена, когато е била убита.

Свръхпримерната Синтия оглеждаше стаята и изглеждаше малко нещастна, като че ли Ан Камбъл я беше разочаровала след смъртта си.

– Господи!

– Това как е умряла изглежда свързано с това как е живяла. Но няма да правим прибързани заключения.

Банята също не беше толкова чиста като другите две, а аптечката съдържаше диафрагма, презервативи, контрацептивни гъби, контрацептивно желе и т.н. – достатъчно контрацептивни средства за спадане на прираста на населението на Индия. Попитах:

– Не се ли предполага, че ще използваш само един начин?

Синтия отвърна:

– Зависи от настроението.

– Разбирам.

Заедно с противозачатъчните средства имаше вода за уста, четки за зъби в различни цветове, паста за зъби и шест иригатора. Не вярвах някой, който се храни с бобови кълнове да има запек. „Господи“ – възкликнах аз, като взех един много голям тоалетен душ с аромат на ягода, не от най-любимите ми.

Синтия излезе от банята, а аз надникнах в кабината за душа. Тя също не беше много чиста, а хавлията беше все още влажна. Интересно.

Отидох при Синтия в спалнята, където тя проучваше съдържанието на чекмеджето на нощното шкафче: контрацептивно желе, ръководства

по секс, един нормално голям вибратор, заедно с батериите, и един гумен пенис с геройски размери.

Високо на фалшивата стена, която разделяше тази спалня от работилницата в мазето, бяха закрепени комплект кожени белезници, на пода под тях имаше кожен ремък, брезова вейка и съвсем не на място, а може би не, дълго перо от щраус. Мозъкът ми несъзнателно се отклони в представи, които предполагам накараха страните ми да почервенят.

– Чудя се – разсъждавах аз – за какво служат тези неща.

Синтия не отговори нищо, но изглеждаше поразена от белезниците.

Дръпнах покривката на леглото и погледнах долния чаршаф, по който имаше всякакви следи, косми и други дерматологични остатъци, които биха могли да създадат работа на лабораторията за цяла седмица.

Забелязах, че Синтия гледа чаршафа и се зачудих какво ли минаваше през главата ѝ. Устоях на желанието си да ѝ кажа: „Нали ти казах“, защото в действителност на един етап аз почти се бях надявал да не намерим нищо, тъй като, както вече посочих, вече бях започнал да изпитвам нежност към Ан Камбъл в сърцето си. И макар че аз нямам предразсъдъци по отношение на сексуалното поведение, бих могъл да си представя много хора, които имат. Казах:

– Знаеш ли, всъщност се чувствам облекчен, че тя не е била безполовото, мъжко момиче, което военният плакат я караше да изглежда.

Синтия ме погледна и леко кимна.

– Някой психиатър би посветил цял ден за изследването на една такава явно раздвоена личност – продължих аз. – Но знаеш, че всички водим два или повече живота.

От друга страна, обикновено си нямаме цяла стая, оборудвана за другото ни его. После добавих:

– Всъщност тя е била психиатър, нали?

И така, ние отидохме при телевизора и аз вкарах първата касета, която ми попадна, във видеото и го включих.

Екранът светна и се появи Ан Камбъл, облечена в роклята си с червени пайети, високи обувки и бижута, застанала в същата тая стая. Извън камерата се чуваше изпълнение на „Стрийптизюрката“, и тя започна да се съблича. Мъжки глас, вероятно на оператора, се пошегува: „Правиш ли това на официалните вечери при генерала?“

Ан Камбъл се усмихна и помръдна бедра в посока към камерата. Вече беше останала само по пликчето и хубав френски сутиен и тъкмо го откопчаваше, когато аз посегнах и изключих видеото, с чувството, че съм много благочестив.

Прегледах другите касети и забелязах, че всички бяха надписани на ръка с доста съдържателни заглавия като: „Чукане с Дж.“, „Стриптиз за Б.“, „Гинекологичен преглед – Р.“ и „Анално с Дж.С.“

Синтия каза:

– Мисля, че вече видяхме достатъчно.

– Почти достатъчно. – Отворих горното чекмедже на скрина и открит купчина моментни снимки и като си мислех, че съм попаднал на златна мина, започнах да ги прехвърлям и да търся приятелите й, но всички снимки бяха само нейни, в най-различни пози, започващи от почти артистични и еротични до направо вулгарни снимки.

– Къде са мъжете?

– Зад фотоапарата.

– Трябва да има... – После в друга купчина снимки открих снимката на добре сложен мъж с камшик в ръка, но с черна кожена качулка на главата. После друга снимка на някакъв върху нея, вероятно направена с автоснимач или от трети човек, после снимка на гол мъж, окован към стената, с гръб към камерата. Всъщност всички мъже – а имаше поне дванадесет различни тела – бяха или обърнати с гръб към камерата или имаха кожена качулка. Явно те не искаха да оставят никакви снимки, на които да се виждат лицата им, и вероятно те нямаха снимки, на които да се вижда лицето на Ан Камбъл. Повечето хора доста внимават за подобни снимки, а когато имат много от тях, те са особено внимателни. Любовта и доверието са нещо много хубаво, но аз имах усещането, че тук ставаше въпрос за похот и за случайни срещи, искам да кажа, че ако тя е имала истински приятел, някой когото е обичала и уважавала, очевидно не би го довела тук.

Синтия също разглеждаше снимките, но ги пипаше като че ли те бяха заразени с някоя болест, пренасяна по полов път. Имаше още няколко снимки на мъже, гениталии в близък план, вариращи от „много шум за нищо“ до „както ви харесва“ и „укротяване на опърничавата.“ Отбелязах:

– Всички са бели, всички обрязани, предимно с тъмно окосмяване, но има и някои руси. Дали бихме могли да ги използваме за установяване на самоличността.

– Би било интересно установяване на самоличността – заключи Синтия. Тя хвърли снимките обратно и чекмеджето – Може би не трябва да позволяваме на тия от военната полиция да видят тая стая.

– Наистина. Надявам се, че няма да я намерят.

– Хайде да тръгваме.

– Само един момент. – Отворих долните три чекмеджета, където открих още сексуални приспособления, играчки както са известни в занаята, а също и гащи, колани за жартиери, камшик с девет края, кожен бандаж и някои неща, които признавам си, не знаех за какво служат. Чувствах се малко неудобно да ровя сред тези неща пред очите на Сънх-нд, а и тя вероятно се чудеше вече какво правя, защото каза:

– Какво още искаш да видиш?

– Въже.

– Въже. О...

И то беше наистина там – едно парче найлоново въже, свито на дъното на чекмеджето. Взех го и го разгледах.

– Същото ли е – попита Синтия.

– Възможно е.

– Прилича на въжето на местопрестъплението – стандартно армейско въже за палатка, но там има около шест милиона мили от него. И все пак то подсказва нещо.

Погледнах леглото, което беше стар модел с балдахин, удобно за връзване. Не зная много за сексуалните отклонения, освен това, което съм чел в ръководството на ЦСО, но зная, че връзването е нещо рисковано. Искам да кажа, че една здрава и силна жена като Ан Камбъл вероятно би могла да се съпротивлява, ако нещо не беше наред. Но ако си проснат на легло или земя, с крака и ръце вързани за нещо, по-добре е да познавате мъжа доста добре, защото нещо лошо би могло да се случи. Всъщност се беше случило.

Изключих осветлението и излязохме от спалнята.

Синтия завъртя поставения в рамка плакат в затворено положение. Намерих туба лепило за дърво на тезгяха, придърпах малко плаката и прокарах лепилото по дървената рамка. Това щеше малко да помогне, но след като веднъж човек забележеше, че се губи пространство, нямаше да е трудно да забележи и останалото, но ако не се разбере, че липсва пространство, плакатът изглеждаше съвсем на място. Казах на Синтия:

– Успя да ме измами в началото. Колко са умни от военната полиция?

– Става въпрос по-скоро за усет за пространство, отколкото за ум. А и ако те не го открият, полицията може да го открие, когато дойде тук. – И добави – Някой може да поиска да си вземе плаката. Мисля, че трябва да накараме военната полиция да изпразни стаята за лабораторията на ЦСО, или да сътрудничим с цивилната полиция преди да са

заклучили това място.

– Мисля да не правим нито едното, нито другото. Ще рискуваме. Тайната ще бъде само наша. Съгласна ли си?

Тя кимна:

– Добре, Пол. Може би инстинктът ти е прав в този случай.

Качихме се по стъпалата на мазето, изключихме осветлението и затворихме вратата.

В предното антре Синтия ми каза:

– Изглежда ти позна по отношение на Ан Камбъл.

– А и мислех, че ще имаме късмет, ако открием дневник и няколко страстни любовни писма. Не съм очаквал тайна врата, която да води в стая, обзаведена от маркиз дьо Сад за мадам Бовари. – Добавих: – Предполагам, че всеки има нужда от свое пространство. Може би светът би бил по-добро място, ако всички имаме стая на своите фантазии, в която да ги осъществяваме.

– Зависи от сценария, Пол.

– Наистина.

Излязохме от предната врата, качихме се в мустанга на Синтия и се отправихме обратно по „Виктъри Драйв“ и когато наближихме гарнизона, минахме покрай колона военни камиони, движещи се в противоположната посока.

Докато Синтия караше, аз гледах през страничния прозорец, дълбоко замислен. „Странно“, мислех си аз. „Странно“. Странни неща точно на гърба на един плакат за набиране на доброволци. И това щеше да стане метафора за целия случай: лъскави медни копчета, изгладени униформи, военен ред и чест, твърде много хора, които не могат да бъдат обвинявани, но ако човек навлезеше малко по-дълбоко, ако отвореше правилната врата, щеше да намери дълбока поквара, отвратителна като леглото на Ан Камбъл.

ГЛАВА СЕДМА

Докато караше, Синтия разделяше вниманието си между пътя и бележника с адреси на Ан Камбъл, предимно за сметка на пътя. Казах ѝ:

– Дай ми това.

Тя го хвърли в скута ми с преднамерено агресивен жест.

Прелистих бележника, който беше дебел, подвързан с кожа, скъп и доста изтърган, изписан с четлив почерк. Целият беше изпълнен с имена и адреси, много от които бяха задраскани, а после нанесени новите адреси, тъй като хората сменяха своите местоназначения, домове, съпруги, съпрузи, военни части, страни или пък този свят с другия. Всъщност видях две имена, при които беше отбелязано убит. Беше типичен бележник с адреси на професионален войник, който е обиколил света, и макар че знаех, че това е официалният ѝ бележник, който стои на бюрото ѝ, а не малкия черен, който още не бяхме намерили, аз бях почти сигурен, че някой от този бележник знаеше нещо. Ако имах две години, щях да мога да ги разпитам всички. Явно, трябваше да дам бележника в щаба във Фолс Чърч, Виржиния, където прекият ми началник, полковник Карл Густав Хелман щеше да го разпрати из целия свят, натрупвайки по този начин камара писани интервюта, по-висока от грамадната Тевтонска досада, която самият той представляваше. А може би щеше да реши да ги прочете сам и да стои настрана от моя случай.

Няколко думи за моя шеф. Карл Хелман всъщност е роден в Германия, близо до американски военен лагер край Франкфурт, и като много-то гладни деца, чиито семейства са били разорени през войната, той станал нещо като талисман на американските войници и в крайна сметка се присъединил към американската войска, за да подпомага семейството си. Преди години в американската армия имаше много такива германски янки и много от тях станаха офицери, а някои са все още там. Като цяло от тях стават отлични офицери и за армията е добре, че те са там. Но за хората, които трябва да работят за тях, не е толкова добре. Но стига хленчене. Карл е способен, предан, лоялен и верен и в двата смисъла на думата. Единствената грешка, която ми е известно да е направил, е когато реши, че го харесвам. Грешещ, Карл. Но го уважавам и бих му доверил и живота си. Всъщност съм го правил.

Явно този случай имаше нужда от някакво щастливо попадение, от кратък път, който да ни помогне да стигнем по-бързо до края, преди

кариери и репутации да са отишли по дяволите. Войниците се насърчават да убиват при подходящи условия, но убийството във военната част е шамар в лицето, предизвикателство към добрия ред и дисциплината. То повдига прекалено много въпроси относно тънката линия, която разделя смразяващия кръвта вик „На нож“ – Какъв е смисълът на щика? Да убива! Да убива! – и службата в армията през мирно време. Един добър войник винаги трябва да уважава чина, пола и възрастта. Така пише в „Наръчник на войника“.

Най-доброто, на което можех да се надявам в този случай, беше убийството да е било извършено от някакъв гаден цивилен, с десетгодишно криминално досие. Най-лошото, което можех да си представя, беше... е, признаците засега сочеха към него, каквото и да беше то.

Синтия каза във връзка с бележника.

– Имала е много приятели и познати.

– Ти нямаш ли?

– Не и на това работно място.

– Вярно.

В действителност ние бяхме малко настрана от живота в армията и следователно нашите колеги и приятели са по-малко. Ченгетата са склонни да се организират в тесни групи из целия свят и когато си военен полицаи, който постоянно е на временно назначение, ти не можеш да си създадеш много приятели, а връзките ти с противоположния пол обикновено са кратки и напрегнати, до известна степен като самото временно назначение.

Официално Мидлгънд се намира на шест мили от Форд Хадли, но както казах, градът се е разраснал на юг по продължение на „Виктъри Драйв“, покрай големи неоновии реклами, жилища с градини и магазини за коли, така че главният вход напомня Бранденбургската врата, отделящ хаоса на свободната инициатива и безпорядък от спартанската стерилност. Бирените консерви свършват пред портала.

Мустангът на Синтия, който имаше лепенка, разрешаваща паркиране, беше пропуснат през портала от един военен полицаи и след няколко минути бяхме в центъра на гарнизона, където движението не се различаваше много от това в Мидлгънд.

Тя спря пред канцеларията на шефа на военната полиция, стара тухлена постройка, една от първите постоянни сгради, издигната още когато Форт Хадли е бил Кемп Хадли, около Първата световна война. Военните бази, също като градовете възникват с причината за своето съществуване, последвана от жилища, затвор, болница и църква, но не

непременно в тоя ред.

Ние предполагахме, че ни очакват, но ни беше нужно известно време, така както бяхме облечени – мъж сержант, и цивилна жена, да проникнем в канцеларията на негово височество. Досега не бях доволен от работата на Кент и от липсата му на предвидливост. Когато учих в Командната школа, ни обясняваха, че липсата на предварителен план води до незадоволителни резултати. Сега се казва не реагирай след, а преди. Но аз имам предимството да съм обучаван в старата школа, така че зная за какво става въпрос. В канцеларията попитах Кент:

– Владеете ли положението, полковник?

– Честно казано не.

Кент също е от старата школа и аз го уважавам за това. Попитах:

– Защо не?

– Защото го ръководиш ти, по твой начин с моите помощни служби и материално-техническо обезпечаване.

– Тогава го ръководи ти.

– Не се опитвай да ме плашиш, Пол.

И така ние си подавахме реплики и отвърщахме в дребнавия, но класически спор между честното униформено ченге и подлия таен агент.

Синтия ни слуша търпеливо в продължение на минута и после каза:

– Полковник Кент, господин Бренер, на полигона лежи мъртва жена. Била е убита и вероятно изнасилена. Убиецът е на свобода.

Това в общи линии обобщаваше всичко и Кент и аз наведохме засрамено глава и си подадохме ръка, образно казано. Всъщност ние просто измърморихме нещо.

Кент ми каза:

– Отивам в кабинета на генерал Камбъл след пет минути със свещеника и лекар. Освен това цивилният телефонен номер на жертвата беше прехвърлен в Джордън Фийлд, а тия от техническия отдел са все още на местопрестъплението. Тук са личното и медицинското досие на капитан Камбъл. Зъболекарската справка е при съдебния лекар, който също иска медицинското й досие, така че ми трябва.

– Фотокопирай го – предложих аз. – Имаш моето разрешение.

Щяхме да започнем отново, но Синтия, вечният помирител, се намеси:

– Аз ще фотокопирам проклетото досие.

Това до известна степен развали удоволствието ни и ние отново заговорихме по същество. Кент ни въведе в стаята за разпити и ни попита:

– Кого искате да видите пръв?

– Сержант Сент Джон – отвърнах аз. Чинът има своите привилегии.

Сержант Харолд Сент Джон беше въведен в стаята и аз му посочих стол от другата страна на малката маса, зад която бяхме седнали със Синтия. Казах на Сент Джон:

– Това е госпожа Сънхил, а аз съм господин Бренер.

Той погледна към името ми, написано на картичка на гърдите ми, и към отличителните ми знаци, които бяха сержантски, и в началото не можа да разбере, но после каза:

– О... ЦСО!

– Каквото и да е – продължих аз. – Вие не сте заподозрян в случая, който разследваме, така че няма да ви чета правата от член 31 на военния кодекс. Следователно вие сте длъжен да отговаряте на въпросите ми пълно и вярно. Разбира се, вашето доброволно сътрудничество ще бъде предпочитано пред пряката заповед. Ако в процеса на този разпит кажете нещо, за което аз или госпожа Сънхил сметнем, че ви прави заподозрян, ние ще ви прочетем правата и вие ще имате право да не отговаряте от този момент. – Не се надявай много, Хари. – Нали разбирате?

– Да, сър.

– Добре.

Поговорихме за маловажни неща около пет минути, докато го преценя. Сент Джон беше оплешивяващ мъж на около петдесет и пет с кафеникаво лице, което според мен можеше да се обясни с кофеина, никотина и уискито. Животът и работата му в автобазата вероятно го бяха накарали да гледа на света като на един непрекъснат проблем, свързан с ремонтите, чието решение се намира някъде в „Наръчник по поддръжките“. Може би не му е хрумвало, че на някои хора им е нужно повече от подмяна на маслото и настройка, за да се оправят.

Синтия нахвърли няколко бележки, докато Сент Джон и аз си говорехме и прекъсвайки празните ми приказки, той изтърси:

– Вижте, сър, знаей, че съм последният човек да я види жива, но ако я убия, нали нямаше аз да докладвам, че съм я намерил мъртва. Нали така?

Звучеше разумно, с изключение на глаголните времена и синтаксиса. Казах му:

– Последният човек, който я е видял жива, е човекът, който я е убил. Човекът, който я е убил, е бил също така и първият човек, който я е видял мъртва. Вие сте били вторият човек, който я е видял мъртва. Така ли е?

– Да... да, сър... Това, което искам да кажа...

– Сержант, ако сте така добър да не отговаряте преди да ви питам, бих ви бил благодарен. Съгласен ли сте?

– Да, сър.

Госпожа Състрадание каза:

– Сержант, зная, че това е било много тежко за вас, а това, което сте открили, трябва наистина да е било мъчително, дори и за ветеран – участвал ли сте във военни действия?

– Да, госпожо, Виетнам. Видях много мъртви. Но такова нещо никога.

– Да, така че когато сте видял тялото, вие не сте могли да повярвате на това, което виждате. Нали така?

Той кимна енергично.

– Разбирате ли, не можах да повярвам на очите си. Дори не си и помислих, че е тя. Разбирате ли, не я познах в началото, защото... никога... никога не съм я виждал така... Исусе, никога никого не съм виждал така. Разбирате ли, снощи имаше ясна луна и аз виждам джипа и излизам от моята кола, и нататък виждам... знаете – това нещо легнало на полигона, и аз отивам малко по-близо, и малко по-близо, и тогава разбирам какво е това и отивам направо при нея и проверявам дали е жива или мъртва.

– Коленичихте ли до тялото?

– По дяволите, не, госпожо. Аз веднага издихах оттам, метнах се в колата си и отпраших към шефа на военната полиция.

– Сигурен ли сте, че е била мъртва?

– Познавам мъртвия, когато го видя.

– По кое време напуснахте щаба?

– Около 4.00 часа.

– Кога намерихте тялото? – попита Синтия.

– Ами трябва да е било двайсетина, трийсетина минути по-късно.

– А спирахте ли при други постове?

– При някои. Никой не я беше виждал да минава. Тогава започвам да мисля, че е тръгнала първо към последния пост, така че прескочих няколко поста и дойдох направо тук.

– Помислихте ли си, че кръшка някъде?

– Не.

– Помислете отново, сержант.

– Ами... не беше такъв човек. Но може и да ми е минало през ума. Спомням си, че си помислих, че може да се е загубила из лагера. Това

може да стане през нощта.

- Помислихте ли си, че може да е катастрофирала?
- Помислих си за това, госпожо.
- Така че когато сте я намерил, не сте били напълно изненадан.
- Може би не.

Той порови за цигарите си и ме попита:

- Може ли да запалия?
- Давай. Не го издишвай.

Усмихна се и запали, издуха настрани и се извини на госпожа Сънхил за това, че замърсява въздуха. Може би това, което никога няма да ми липсва от армията, са евтините цигари и синкавият дим, който се стеле навсякъде с изключение на складовете за муниции и местата, където се държи гориво.

Оставих го да си получи дозата наркотик и после го попитах:

– Докато обикаляхте наоколо да я търсите, мина ли ви през ума думата „изнасилване“?

Той кимна.

- Не я познавах – казах аз. – Хубава ли беше?

Той погледна към Синтия, а после към мен.

- Истинска хубавица.
- Това, на което казваме изкушение за изнасилвача?

Той не искаше да засяга този въпрос, но отвърна:

– Никога не си е развявала байряка. Умееше да охлажда желанията. Ако някой си наумеше нещо за нея, трябваше бързо да се откаже. Всичко, което съм чувал за нея е, че е била сваятна жена. Генералска дъщеря.

Хари щеше да научи други неща през следващите дни и седмици, но беше интересно, че общоприетото мнение е, че Ан Камбъл е била истинска дама.

Сент Джон добави без връзка:

– Някои от тези жени, като сестрите, нали разбирате, те трябва да са малко по... нали разбирате?

Буквално усетих как Синтия кипна до мен. Ако имах малко кураж, щях да му кажа, че жените от ЦСО са по-лоши. Но бях преживял Виетнам и няхах намерение да насилвам късмета си повече. Обратно на въпроса. Попитах:

– След като намерихте тялото, защо не продължихте до следващия пост, където е била редник Робинс и не използвахте телефона ѝ?

- Дори и през ум не ми мина.

– И не ви мина през ума да сложите Робинс на пост на мястото на

престъплението?

– Не, сър. Наистина не бях на себе си.

– Кое изобщо ви накара да тръгнете да търсите капитан Камбъл?

– Нямах я от дълго време и не я знаех къде тя може да е отишла.

Тя би трябвало да отиде след предлога, но оставих това да мине без коментар и попитах:

– Навик ли ви е да проверявате висшестоящите офицери?

– Не, сър. Но имах усещане, че нещо не е наред.

– А-ха.

– Защо?

– Ами... беше... някак си... неспокойна цялата вечер...

Беше ред на Синтия:

– Бихте ли ми описали поведението ѝ.

– Да... ами, както казах, неспокойна. Разсеяна. Загрижена, може би.

– Познавахте ли я отпреди тази нощ?

– Да... не много добре. Но като всички и аз я познавах. Генералска дъщеря. Тя участва в тази телевизионна реклама за набиране на доброволци.

Попитах го:

– Говорил ли сте с нея преди тази нощ?

– Не, сър.

– Виждал ли сте я в гарнизона?

– Да, сър.

– Извън гарнизона?

– Не, сър.

– Значи вие не можете истински да сравнявате поведението ѝ тази нощ с нормалното ѝ поведение.

– Не сър, но зная какво значи да изглеждаш разтревожен.

После добави, може би в един от редките си моменти на пронизателност:

– Можех да видя, че беше хладнокръвна, например от начина, по който си вършеше работата тази нощ. Наистина спокойна и експедитивна, но от време на време се умълчаваше и виждах, че си мисли за нещо.

– Казахте ли ѝ нещо във връзка с това?

– По дяволите, не. Тя би ми отрязала главата. – Той се усмихна глуповато на Синтия, разкривайки две десетилетия издевателства на военни зъболекари. – Извинете, госпожо.

– Говорете свободно – каза госпожа Сънхил с подкупваща усмивка, която говореше за добра устна хигиена и цивилни зъболекари.

И Синтия наистина беше права. Половината от хората в армията не можеха да се изразяват без ругатни, жаргон, чужди думи попити от служба в една или друга страна и малко местен южняшки диалект, дори и ако не бяха от този край.

Синтия го попита:

– Обажда ли се тя на някого, или някой на нея по телефона през нощта?

Добър въпрос, но аз вече знаех отговора преди Сент Джон да каже:

– Тя не се е обаждала, докато аз бях в стаята, но може би когато ме нямаше. Обаче някой я потърси и тя ме накара да изляза.

– Кога беше това?

– Ами, около... около десет минути преди да тръгне да проверява постовете.

Попитах:

– Подслушвахте ли?

Той поклати глава енергично:

– Не, сър.

– Добре, кажете ми, сержант, колко се приближихте до тялото?

– Ами... на няколко стъпки.

– Не разбирам как сте могли да установите, че е била мъртва.

– Ами... аз просто заключих, че е била мъртва... Очите ѝ бяха отворени... Извиках я...

– Въръжен ли бяхте?

– Не, сър.

– Не трябва ли да сте въръжен на пост?

– Ами изглежда съм забравил да го взема.

– Значи, вие сте видял тялото, заключил сте, че е мъртва и сте си плюл на петите.

– Да, сър... мисля, че трябваше да проверя по-отблизо.

– Сержант, в краката ви лежи гола жена, която освен това ви е началник, някой, когото сте познавал и вие дори не сте се навел да проверите дали е жива или мъртва?

Синтия почука леко под масата.

След като бях станал лошото ченге, време беше да оставя свидетеля на доброто ченге. Изправих се и казах:

– Вие двамата продължавайте. Аз може да се върна.

Излязох от стаята и отидох при килиите за задържани, където редник Робинс лежеше на един нар, облечена в бойна униформа, боса. Четеше гарнизонния вестник, плод на седмичните усилия на отдела за

информация, който се занимаваше предимно с производството на добри новини. Зачудих се как ли щяха да замажат изнасилването и убийството на дъщерята на командира на гарнизона. „Неидентифицирана жена намерена на полигона“.

Отворих незаклучената врата и влязох в килията. Редник Робинс ме погледна за момент, после остави вестника си и седна до стената.

– Добро утро. Казвам се Бренер и съм от ЦСО. Искам да ви задам няколко въпроса относно предната нощ.

Тя ме огледа и ме уведоми:

– На табелката ви пише Уайт.

– Униформата е на леля ми. – Седнах на един пластмасов стол. – Вие не сте заподозряна в случая – казах аз и продължих песента си. Тя като че ли не се впечатли.

Започнах да бърборя наслуки и получавах едносрични отговори. Прецених редник Робинс. Беше около двадесетгодишна, с къса руса коса, приятен външен вид и будни очи, като се има предвид дългата нощ и ден, които е имала, като цяло не изглеждаше зле. Акцентът ѝ издаваше дълбокия юг, не много далеч оттук, предположих аз, а социално-икономическото ѝ положение преди клетвата също е било някъде доста надолу. Сега тя беше равна на всички редници в армията, висшестояща спрямо новобранците и вероятно с перспективи за израстване.

Задах първия въпрос, който имаше връзка със случая:

– Видяхте ли капитан Камбъл тази вечер?

– Мина покрай поста около 22.00. Говори с началника на караула.

– И вие я разпознахте като капитан Камбъл?

– Всеки познава капитан Камбъл.

– Видяхте ли я по някое време след това?

– Не.

– Не дойде ли до вашия пост?

– Не.

– Кога застъпихте на пост при склада за муниции?

– В 1.00, трябваше да бъде сменена в 5.30.

– А мина ли някой покрай поста ви между времето на вашето застъпване и идването на военните полицаи?

– Не.

– Чухте ли нещо необичайно?

– Да.

– Какво?

– Кукумявка. Няма ги много наоколо.

- Ясно. – Да, Синтия. Включих. – Видяхте ли нещо необичайно?
- Видях фаровете.
- Какви фарове?
- Вероятно на джипа, с които е дошла.
- По кое време?
- В 2.17 часа.
- Опишете какво видяхте.
- Видях фаровете. Спряха на около километър. Изгаснаха.
- Веднага след като спряха ли изгаснаха, или по-късно?
- Веднага след това. Видях фаровете да подскачат, спират и изгасват.
- Какво си помислихте за това?
- Помислих, че някой идва към мен.
- Но те са спрели.
- Да, тогава не знаех какво да си мисля.
- Помислихте ли да докладвате за това?
- Разбира се. Вдигнах телефона и се обадох.
- С кого говорихте?
- Сержант Хейес. Заместник-началника на караула.
- И какво ви каза гой?
- Каза, че там по пътя нямало нищо за крадене, освен при мен в склада за муниции. Каза ми да остана на поста си.
- А вие какво отговорихте?
- Казах му, че не ми се струва много правилно.
- А той?
- Каза, че някъде там имало походна тоалетна. Може би някой я е ползвал. Каза, че може да е някой офицер, който слухти наоколо и че трябва да съм нащрек.
- Тя се поколеба и после добави:
- Каза, че хората ходят там да се чукат през хубавите летни нощи. Това са негови думи.
- Това се разбира от само себе си.
- Аз не обичам ругатните.
- Аз също.

Огледах тази млада жена за момент. Беше непресторена и простодушна, най-малкото, което можеше да се каже, беше, че това са най-добрите свидетели, когато тези качества се комбинират с известна наблюдателност, каквато тя очевидно притежаваше, в резултат на обучение или по природа. Но очевидно аз не се вметвах в основните й

критерии и тя не предлагаше нищо от себе си.

– Вижте, редник, знаете какво се е случило с капитан Камбъл.

Тя кимна.

– На мен е възложено да открива убицеца.

– Чух, че е била изнасилена също така.

– Възможно е. Така че аз искам да говорите, да ми кажете неща, за които не ви питам. Кажете ми за вашите чувства, вашите впечатления.

Лицето ѝ изрази известно вълнение, тя прехапа долната си устна и една сълза се търкулна от дясното ѝ око.

– Трябваше да отида да видя какво става. Бих могла да го спра. Този глупав сержант Хейес...

Тя плака тихо в продължение на минута или две, а през това време аз седях и си гледах обувките. Накрая се обадох:

– По устав е трябвало да стоите на поста си, докато ви сменят. Подчинила сте се на заповедта.

Тя се овладя и каза:

– Да, но някой със здрав разум и пушка би отишъл да види какво става там. А после когато фаровете не се показаха повече, аз просто стоях там като глупак и не посмях да се обадя отново. После когато видях другите фарове да се задават, да спират и който и да беше да обръща наистина бързо и да изхвърчава обратно по пътя като куршум, разбрах, че се е случило нещо лошо.

– Кога беше това?

– В 4.25 часа.

Което съответстваше с това, което Сент Джон каза за времето, по което е намерил тялото. Попитах я:

– А не видяхте ли други светлини между тези в 2.17 и 4.25 часа?

– Не, но видях след това. Около 5.00. Това беше военният полицаи, който намери тялото. След около петнадесет минути друг военен полицаи дойде и ми каза какво се е случило.

– Можете ли да чуete някои от тези превозни средства от това разстояние?

– Не.

– Да чуete затръшване на врата?

– Бих могла, ако вятърът духа към мен. Беше насрещен.

– Ловец ли сте?

– Да.

– Какво ловувате?

– Опосуми, катерички, зайци.

– Птици?

– Не. Обичам да ги гледам.

Изправих се.

– Благодаря ви. Много ми помогнахте.

– Не съм сигурна.

– Аз съм. – Тръгнах към вратата на килията и после се обърнах. –

Ако ви пусна да се върнете във вашето поделение, ще ми обещаете ли, че няма да кажете за това на никого?

– На кого давам честната си дума?

– На офицер от американската армия.

– Имате сержантски пагони и дори не си знаете името.

– Откъде сте?

– Лий Каунти, Алабама.

– Получавате едноседмична служебна отпускате. Оставете телефонния си номер на командира си.

Върнах се в стаята за разпит, където заварих Синтия сама, хванала глава с ръце, да чете записките си, или да си мисли.

Сравнихме разпитите и заключихме, че времето, когато е настъпила смъртта, е някъде около 2.17 и 4.25 часа. Предположихме, че убиецът или убийците са били или в джипа на Ан Камбъл, или вече на местопрестъплението. Ако убиецът е използвал собствено превозно средство, то той не е включил светлините си, или е бил паркирал на известно разстояние от мястото, където редник Робинс е била на пост. По това време аз клонях към теорията, че Ан Камбъл е взела него или тях и го е, или ги е закарала на мястото, но не отхвърлях и възможността за предварително уговорена среща на мястото на престъплението. Една случайна фатална среща ми се струваше по-малко вероятно, като се има предвид, че светлините са изгаснали веднага, след като джипът е спрял, защото ако Ан Камбъл е била причакана, би минало известно време между спирането на превозното средство и изгасването на фаровете. Синтия попита:

– Ако е било тайна среща, защо изобщо е използвала фаровете?

– Може би, за да не привлича ненужно внимание. Нейното присъствие там е било съвсем законно, но ако е била забелязана от някой минаващ патрул на военната полиция без фарове, тя е щяла да бъде спряна и разпитана.

– Вярно. Но редник Робинс е била предупредена от фаровете, така че защо Камбъл първо не е проверила поста, да я успокои, а после да се върне за срещата си?

– Добър въпрос.

– А и защо изобщо си е определила среща на километър от военен пост? Та има стотици хиляди акра военен лагер.

– Да, но там е тази тоалетна с течаща вода и според Робинс, която го е научила от сержанта си, хората отиват там да се чукат. Може би искат да се измият след това.

– Да, но все пак е възможно да е била причакана от някакъв психопат, който не е знаел колко близо се намира до военен пост.

– Възможно е, но всички доказателства предполагат друго.

– И защо е трябвало да го прави през нощ, когато е била дежурна? – добави Синтия.

– Част от тръпката. Жената си е падала по извратен секс.

– Но тя също така си е изпълнявала стриктно задълженията. Другото е било друг живот.

– Кимнах:

– Добре казано.

Попитах я:

– Мислиш ли, че Сент Джон крие нещо?

– Във всеки случай не криеше разбиранията си. Но в общи линии каза всичко, което знаеше. Ами Робинс?

– Каза ми повече, отколкото мислеше, че знае. Не е лоша. Добро момиче от Алабама.

– Ако е редник, то тя е достатъчно млада, за да ти бъде внучка.

– Може би е девствена.

– Значи може да бяга по-бързо от чичовците и братята си.

– Е, в страшно настроение си, няма що.

Тя разтърка слепоочието си:

– Съжалявам, но ти ме дразниш нарочно.

– Ами защо не отидеш да похапнеш нещо, а аз ще отида да се обадя на Карл Густав, преди да е чул за случая от някой друг и да ме е застрелял.

– Добре – тя се изправи. – Остави ме в този случай, Пол.

– Това зависи от хер Хелман.

Тя отново ме мушна в корема.

– Зависи от теб. Каж ми, че ме искаш.

– А какво, ако не искам?

– Но ти искаш.

Изпратих я до колата ѝ и тя се качи.

– Беше ми приятно да работя с теб през последните шест часа и двадесет и две минути.

Тя се усмихна.

– Благодаря. На мен ми бяха приятни около петнадесет минути. Къде и кога ще се видим.

– Тук в 14.00 часа.

Тя потегли от паркинга, а аз наблюдавах как червеният „Мустанг“ се изгубва в обедното движение на гарнизона.

Върнах се в канцеларията на началника на военната полиция и открих къде се намира исканата от мен канцелария. Кент ме беше пхнал в една дупка без прозорци, с две бюра, два стола, един шкаф и достатъчно място за едно кошче за боклук.

Седнах на едното от бюрата и прегледах кожата бележник с адреси, после го захвърлих и се опитах да премисля всичко отново – не самия случай, а мотивите, междуличностните взаимоотношения, и най-правилните действия от моя страна по отношение опазването на задника ми. След това си помислих и за самия случай.

Преди да се обадя на Хелман, трябваше да си изясня фактите и да си запазя теориите и мненията за себе си. Карл се интересува от факти, а личните мнения взема предвид само ако могат някак си да бъдат използвани срещу заподозрения. Карл не е оскотял на тема политика и проблемите, свързани с този случай, няма да го впечатлят. А по отношение на ръководството на персонала смята, че всички биха работили добре заедно, щом той им нареди. Миналата година в Брюксел го бях помолил да не ми възлага никакъв случай, или да ме изпраща на същия континент, на който работи Синтия Сънхил. Обясних му, че сме имали лично недоумение. Той не знаеше какво означава това, но ме увери твърдо, че може би ще си помисли дали да го вземе предвид.

И така, аз вдигнах телефона и извиках Фолс Чърч, изпитвайки известно удоволствие от мисълта, че може би ще разваля деня на Карл.

ГЛАВА ОСМА

Оберфюрерът беше там и неговата секретарка и машинописка, Диане, ме свърза с него:

– Здравей, Карл.

– Здравей, Пол – отвърна той с едва доловим немски акцент.

Като оставихме настрана любезностите, аз го информирах:

– Тук стана убийство.

– Да?

– Дъщерята на генерал Камбъл, капитан Камбъл.

Мълчание.

– Вероятно е била изнасилена – продължих аз.

– В гарнизона?

– Да. На един от полигоните.

– Кога?

Отвърнах:

– Тази сутрин между 2.17 и 4.25 часа – с което изчерпах всички въпроси относно кой, какво, къде и кога.

Той зададе въпроса „защо“

– Мотив?

– Не зная.

– Заподозрени?

– Няма.

– Обстоятелства?

– Била е началник караул и отишла да провери постовете.

Добавих подробностите и за това как съм се замесил чрез полковник Кент, за срещата ми със Синтия Сънхил, за проучването на местопрестъплението и на извънгарнизонното жилище на жертвата. Не споменах стаята за отдых в мазето, тъй като знаех, че този разговор може би се записва и че строго погледнато, това не беше поверителна информация. Защо да поставям Карл в неудобно положение? Той замълча за момент, а после каза:

– Искам да се върнеш на местопрестъплението, след като тялото бъде махнато оттам, и като използваш същите колчета за палатка, да приковеш Синтия Сънхил към земята.

– Моля?

– Не виждам никаква причина една здрава жена да не може да

измъкне колчетата.

– Аз обаче виждам, колчетата са били разположени под ъгъл спрямо тялото, Карл, и тя не е имала нужната сила, а освен това е имало и някой, който е сложил вече около врата ѝ, освен това мисля – моето предположение е, че това е започнало като игра.

– Може би, а може би не. Но в някой момент тя е разбрала, че това не е игра. От минал опит знаем каква сила може да има една жена, когато разбере, че животът ѝ е в опасност. Може да е била упоена или приспана. Нека токсикологът със сигурност провери за успокоителни. А междувременно ти и госпожа Сънхил ще се опитате да пресъздадете престъплението от начало до край.

– Имаш предвид само имитация, надявам се.

– Да, не я изнасилван и удушавай.

– Ставаш мекушав, Карл. Добре, ще предам предложението ти.

– Това не е предложение. Това е заповед. А сега ми кажи по-подробно какво намери в жилището на капитан Камбъл.

Казах му и той не направи никакъв коментар относно пропуска ми да уведомя цивилните власти. Така че аз го попитах:

– Относно доклада, ще имаш ли някакви проблеми, свързани с влизането ми в жилището ѝ и изнасянето на съдържанието му?

– Относно доклада, ти си уведомил най-близките ѝ роднини, които са се съгласили, дори са предложили това действие. Научи се да си пазиш гърба, Пол. Няма винаги аз да върша това. Сега ти давам пет секунди да се настроиш за работа.

Използвах петте секунди, рисувайки си чудесна мислена картина как съм застанал с ръце около врата на Карл, който беше с изплезен език и изскочили очи...

– Свърши ли?

– Още една секунда – кожата му посиня, и накрая... – свърших.

– Добре. Искаш ли помощ от ФБР?

– Не.

– Искаш ли друг следовател от тази канцелария или от отдела ни в Хадли?

– Хайде да започнем отначало. Аз дори не искам случая.

– Защо не?

– Тук вече имам един незавършен случай.

– Довърши го.

– Карл, разбираш ли, че това убийство е много деликатно... много...

– Имал ли си някакви лични взаимоотношения с жертвата?

– Не.

– Изпрати ми по факса предварителния си доклад, да бъде на бюрото ми до 17.00 часа днес. Диане ще определи номер на случая. Нещо друго?

– Ами, да. Въпроси относно медиите, официалното становище на Министерството на войната, на канцеларията на главния прокурор, на Министерството на правосъдието, личното становище на генерала и това на съпругата му, въпросът относно това дали генералът ще продължи да изпълнява задълженията си тук, дали...

– Просто разследвай убийството.

– Това исках да чуя.

– Е, чу го. Нещо друго?

– Да, искам госпожа Сънхил да бъде отстранена от случая.

– Аз не съм ѝ възлагал случая. Тя защо е там?

– По същата причина, по която съм и аз. Просто бяхме тук. Не сме свързани със структурите или с персонала тук. Кент ни помоли да останем, докато ти официално определиш екип.

– Ти си официално определен. Защо не я искаш?

– Не можем да се понасяме.

– Никога не сте работили заедно. Така че, на какво се дължи тази неприязън?

– Имахме конфликт на лична основа. Нямам никаква представа за професионалните ѝ умения.

– Тя е доста способна.

– Няма никакъв опит в областта на убийствата.

– Ти нямаш почти никакъв опит в областта на изнасилванията. Тук имаме убийство и изнасилване, така че вие образувате чудесен екип.

– Карл, мисля, че веднъж обсъждахме това. Ти ми обеща да не ни пращаш на едно място по едно и също време. Тя защо беше тук?

– Никога не съм обещавал такова нещо. Интересите на армията са на първо място.

– Точно така. Най-добре ще се удовлетворят интересите на армията, ако ти я отзовеш още днес. Случаят ѝ тук е приключил.

– Да, получих доклада ѝ.

– Значи?

– Почакай малко.

Остави ме да чакам. Карл беше особено безчувствен и труден, което, както зная, е неговият начин да ми каже, че той има пълно доверие в

умението ми да се справя с една трудна задача. И все пак би било приятно да чуя една две думи, които потвърждаваха, че съм се натресъл зле. *Да, Пол, това ще бъде много деликатно, много трудно и съществува опасност за кариерата ти. Но аз съм зад теб.* Може би дори няколко думи за жертвата и семейството ѝ. *Трагично, да, трагично. Такава млада, красива и интелигентна жена. Родителите ѝ вероятно са съкрушени.* Искам да кажа, Карл, стани по-човечен.

– Пол?

– Да?

– Беше госпожа Сънхил, на другата линия.

Помислих си, че може да е тя.

– Тя не би трябвало да действа през главата ми...

– Аз, разбира се, я смъмрих.

– Добре. Нали виждаш защо аз...

– Казах ѝ, че не искаш да работиш с нея и тя твърди, че я дискриминираш заради пола, възрастта и религията ѝ.

– *Какво!* Та аз дори и *не зная* религията ѝ.

– Написана е на опознавателните ѝ знаци.

– Карл, шегуваш ли се с мен?

– Това е сериозно обвинение срещу теб.

– Казвам ти лично е. Не се разбираме.

– Разбирали сте се много добре в Брюксел, според това, което знам.

Върви по дяволите, Карл.

– Виж какво, подробно ли искаш да ти го обяснявам?

– Не, вече ми беше обяснено подробно от човек от Брюксел миналата година и от госпожа Сънхил преди минута. Надявам се, че моите служители ще се държат почтено в личния си живот и въпреки че не искам да се обречете на безбрачие, аз изисквам да бъдете дискретни и да не компрометирате себе си, армията или възложената ви задача.

– Никога не съм го правил.

– Да, но ако годеникът на госпожа Сънхил ти беше вкарал един куршум в главата, аз трябваше да оправям кашата.

– Това щеше да бъде последната ми мисъл преди мозъкът ми да се разхвърчи наоколо.

– Добре. Значи си професионалист и ще установиш професионални взаимоотношения с госпожа Сънхил. Край на въпроса.

– Да, сър.

Попитах го:

– Тя женена ли е?

- Какво значение има за теб?
- Съществуват лични съображения.
- Нито ти, нито тя имате личен живот, докато не приключите със случая. Нещо друго?
- Каза ли на Сънхил за доста странния си експеримент?
- Това е твоя работа.

Карл Густав затвори, а аз останах за момент да обмислям възможностите си за действие, които се свеждаха до това да подам оставка или да остана. В действителност аз бях изслужил своите двадесет години и бих могъл да подам документите си за напускане по всяко време, да получа половин заплата и да си живея живота.

Съществуват различни начини за прекратяване на военна кариера. Повечето мъже и жени прекарват последните една-две години на някой сигурен пост и постепенно преминават в забрава. Някои офицери остават прекалено дълго, не успяват да получат следващото повишение и биват дискретно помолени да напуснат дискретно. Малцина щастливци се оттеглят в блясъка на славата. А съществуват и такива, които се втурват към този последен момент на слава и завършват в пламъци. Подбирането на подходящия момент е най-важно.

Като се оставят настрана съображенията, свързани с кариерата, знаех, че ако се измъкна, този случай ще ме преследва завинаги. Бях налупал въдицата и не зная какво бих казал или направил, ако Карл се беше опитал да ме отзове от случая. Но Карл беше от тези хора, които винаги ти противоречат и правят обратното на това, което им предлагаш, така че когато казах, че не искам случая, аз го получих, а когато казах, че не искам Синтия, получих и нея. Карл не е толкова умен колкото се мисли.

На бюрото в новата ми канцелария бяха медицинското и личното досие на Ан Камбъл и аз прелистих второто. Тези досиета съдържат цялата военна кариера на даден войник и може да дават много информация и да бъдат много интересни. В хронологичен ред, Ан Камбъл е влязла в Уест Пойнт преди около дванадесет години, завършила е сред горните десет процента на випуска си, получила обичайния тридесетдневен отпуск за дипломиране и е била изпратена, по нейна молба, във Военната офицерска разузнавателна школа във Форт Хуачука, Аризона. Оттам отишла във висше училище в Джорджтаун, където получила титлата магистър на психологическите науки. Следващата ѝ стъпка била да кандидатства за това, което наричаме тясна специализация, която в този случай била психологически операции. Тя завършила нужния курс на обучение в Специализираното военно училище „Джон Ф. Кенеди“ във Форт

Браг. Оттам отива в Германия, а после отново в Браг. После Залива, Пентагона и накрая Форт Хадли.

Докладите за нейните офицерски качества от пръв поглед изглеждаха изключителни, но аз и не очаквах нещо друго. Намерих комплекта военни тестове и забелязах, че тестът ѝ за интелигентност я поставяше в категорията на гениите, горните два процента на общото население. Професионалният ми опит ме е научил, че голям брой от тия два процента свършват на бюрото ми като заподозрени, обикновено в случаи за убийства. Гениите като че ли нямат голяма търпимост към хората, които ги дразнят или им пречат, и са склонни да мислят, че правилата за поведение, отнасящи се до основната част от човечеството, не се отнасят и за тях. Те често са нещастни и нетърпеливи хора, често имат антисоциално поведение, а понякога са психопати, които възприемат себе си като съдии и прокурори, а понякога и като екзекутори и именно тогава те стават обект на моето внимание.

Но тук аз няхах заподозрян, а жертва, която беше от двата процента, нещо, което в този случай би могло да бъде факт без значение. Но моят инстинкт ми подсказваше, че Ан Камбъл е била извършител на нещо, преди да стане жертва на същото това нещо.

Отворих медицинското досие и обърнах направо на края, където се поставя психологическата информация, ако има такава. И тук намерих стария доклад от психологическия преглед, който е задължителен преди постъпването в Уест Пойнт. Докладващият психиатър е написал:

Това е една силно мотивирана, интелигентна и добре приспособима личност. Въз основа на двучасов разговор и приложените резултати от тестове, аз не открих никакви авторитарни черти в характера ѝ, никакви личностни или сексуални отклонения.

Докладът продължаваше с думите, че не съществуват явни психологически проблеми, които биха ѝ попречили да изпълни задълженията си във Военната академия на САЩ. Ан Камбъл е била едно нормално осемнадесетгодишно американско момиче, каквото и да означава това в края на двадесети век.

Но в психологическия раздел имаше още няколко страници, кратък доклад от есенния семестър на третата ѝ година в Уест Пойнт. На Ан Камбъл е било наредено да отиде при щатния психиатър, макар че не се посочваше кой издал нареждането и защо. Психиатърът, д-р Улс, беше написал:

На кадета Камбъл беше препоръчана терапия и/или изследване. Кадет Камбъл твърди: „**Няма ми нищо**“. Тя не желае да сътрудничи, но не до степен, която би ми позволила да подам рапорт до командващия ѝ офицер за неизпълнение на дълга. В четири разговора, всеки продължил приблизително два часа, тя постоянно твърдеше, че просто е изморена, че е под стрес от физическата и учебната програма, притеснена за представянето си и оценките си и като цяло преуморена. Това е обикновено оплакване за първо– и второкурсници, но аз рядко съм виждал такава степен на умствен и физически стрес и умора у третокурсник. Предполагам, че нещо друго е причина за стреса и чувството за притеснение, може би любовно увлечение или проблеми в дома. Тя ме увери, че всичко в дома ѝ било наред и че нямала никакви любовни увлечения нито тук, нито на друго място.

Наблюдавах млада жена, която беше много слаба, явно разсеяна и в общи линии разтревожена и потисната. Тя се разплака няколко пъти по време на разговорите, но винаги овладяваше чувствата си и се извиняваше за това, че е плакала.

На моменти тя изглеждаше на ръба на разкриване на нещо повече от обикновените кадетски оплаквания, но винаги се отказваше. Веднъж обаче каза: „**Няма значение дали ще вляза в час или не. Няма значение какво правя тук. Във всеки случай ще ми дадат диплома.**“ Попитах дали мисли, че това е така, защото е дъщеря на генерал Камбъл, а тя отвърна: „**Не, ще ми дадат диплом, защото им направих услуга.**“

Когато я попитах какво има предвид и кои са „те“, тя отвърна: „**Старите момчета**“. Последвалите въпроси не получиха отговор.

Убеден съм, че бяхме на прага на важно откритие, но следващите ѝ сеанси, поръчани първоначално от командира ѝ, бяха прекъснати без обяснения от по-висок началник, чието име така и не научих.

Убеден съм, че кадет Камбъл се нуждае от по-нататъшни изследвания и терапия, доброволна или не. В противен случай бих препоръчал психиатричен съвет да определи дали кадет Камбъл трябва да бъде отстранена от академията по психиатрични причини. Препоръчвам освен това и пълен медицински преглед.

Четях това и се чудех как едно добре приспособимо

осемнадесетгодишно момиче се е превърнало в потиснато двадесетгодишно момиче. Строгийт режим в Уест Пойнт би могъл лесно да го обясни, но явно д-р Уелс не го приемаше, а и аз също.

Прелистих досието, възнамерявайки съвсем скоро да го прочета от кора до кора. Тъкмо когато щях да затворя папката, едно хвърчащо парче хартия привлече вниманието ми и аз прочетох написаните на ръка думи:

„Който се бие с чудовища, трябва да внимава да не се превърне сам в чудовище. И когато гледаш продължително в пропаст, пропастта също гледа в теб. – Ницше.“

Не зная какво правеше тук този цитат, но беше на място в досието на един офицер от психологически операции и би бил подходящ в досието на някой от ЦСО също така.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Нито беше нужно, нито пък исках да бъда повече сержант Франклин Уайт, особено като се имаше предвид, че сержант Уайт трябваше да козирува на всеки сополив лейтенант, покрай който минеше. Така че аз изминах половината миля до Школата за обучение на пехотинци и взех пикапа си, а после се отправих към Уисийринг Пайнс, за да се облека в цивилни дрехи.

Минах покрай оръжейния склад на гарнизона, но не видях колата на сержант Елкинс на паркинга. Обзе ме обезпокояващото чувство, че сержант Елкинс щеше да изконсумира престъплението зад гърба ми и да отпраши в неизвестна посока, а аз да остана да обяснявам как съм позволил няколкостотин М-16 и гранатомети да попаднат в ръцете на колумбийските бандитос.

Но всяко нещо по реда си. Излязох от гарнизона и потеглих по главния път. До Уисийринг Пайнс се пътуваше около двадесет минути и през това време си възстанових събитията от сутринта, от момента на телефонното позвъняване в оръжейния склад. Правех това, защото моят работодател, американската армия, много държи на факти и хронологическа последователност. Но при разследване на убийство това, което виждаш и кога го виждаш не е всичко, поради самия характер на убийството, най-важното се е случило преди да отидеш там. Има нещо като призрачен свят, който съществува едновременно със света на практическите наблюдения, и трябва да се докоснеш до този свят чрез детективския еквивалент на спиритическия сеанс. Не се използва кристална топка, макар че бих искал да имам някоя, която да върши работа, а си изчистваш съзнанието и слушаш за това, което не е казано, и виждаш неща, които ги няма.

Освен другото, Карл искаше писмен доклад, така че мислено нахвърлих един: *„Още относно телефонния ни разговор, генералската дъщеря е била проститутка, но каква великолепна проститутка. Не мога да мисля за друго. Ако съм бил лудо влюбен в нея и откриех, че се е чукала с всеки, аз сам бих я убил. Въпреки всичко, ще намеря мръсника, който го е направил, и ще се погрижа да бъде изправен пред стената за разстрел. Благодаря, че ми възложихте случая. Подписано Бренер“.*

Това може би се нуждае от малка дообработка, но е важно, според мен, да си признаеш пред себе си какво чувстваш по отношение на

нещата. Всички други ще лъжат, ще се преструват и лицемерят.

Във връзка с това си помислих за Синтия. Наистина не можех да мисля за друго. Постоянно виждах лицето ѝ и чувах гласа ѝ, и тя наистина ми липсваше. Това е косвено доказателство за силна емоционална привързаност, може би сексуална мания и, пази Боже, любов. Беше тревожно не само защото не се чувствах готов за това, но и защото не бях сигурен в нейните чувства. Освен това трябваше да мисля и за убийството. Когато имаш да разрешаваш убийство, трябва да дадеш всичко, което имаш, и ако не ти е останало много за даване, трябва да черпиш от психическата енергия, която си пазил за други неща. И, разбира се, в крайна сметка, не остава нищо за взимане и хора като Синтия, млади и изпълнени с чувство за отговорност и ентузиазъм, те наричат студен, коравосърдечен и циничен. Разбира се, аз го отричам, знаейки, че съм способен да изпитвам емоции и чувства, любов и топлина. Така се чувствах миналата година в Брюксел и ето какво ми донесе това. Във всеки случай едно убийство изисква неразделното внимание на човек.

Гледах през предното стъкло, докато се приближавах до паркинга за каравани в Уиспъринг Пайнс. Напред вляво видях група работници по поддръжката на пътя, които поправяха асфалтовото покритие, и си спомних как преди две десетилетия и половина за първи път видях затворници, оковани с обща верига. Мисля, че вече не използват оковани работници по пътищата и се надявам да не го правят. Но си спомням много живо гледката, затворниците, мръсни и приведени, глезените им свързани с вериги, а пазачите в потни жълто-кафяви униформи с пушки и пистолети. В началото не можех да повярвам на очите си. Пол Бренер, от южен Бостън, просто не можеше да възприеме факта, че тук, в Америка, хора бяха връзвани с вериги заедно и работеха като роби. Действително усетих как стомахът ми се свива като че ли някой ме е ударил с юмрук.

Но този Пол Бренер вече не съществуваше. Светът беше станал по-мек, а аз бях станал по-твърд. Някъде по темпоралната ос светът и аз живяхме в хармония за година или две, а после отново се разделихме. Може би проблемът ми беше в това, че световите ми се променяха прекалено много: Днес Джорджия, миналата година Брюксел, следващата година Паго Паго. Имах нужда да спра на едно място за малко, да опозная една жена за повече от една нощ, една седмица, един месец.

Минах между два бора с обелена кора, на които беше закована написана на ръка табела, на която някога се четеше „Уиспъринг Пайнс“. Паркирах пикапа си близо до подвижния дом на собственика и започнах

да се придвижвам към моето алуминиево жилище. Струва ми се, че южняшката селска бедност ми допаднаше повече, когато беше разположена в дървени бараки с люлеещ се стол отпред и кана царевичен сок на предната веранда.

Обиколих фургона, проверявайки за отворени прозорци, отпечатьци от стъпки и други признаци, че някой е бил тук. Отидох до входа и проверих нишката от лепкаво влакно, която бях поставил между вратата и рамката. Не че съм гледал прекалено много филми за това как някой детектив влиза в къщата си и го прасват по главата. Но съм прекарал пет години в пехотата, една от които във Виетнам и около десет години в Европа и Азия, занимавайки се с наркотрафиканти, контрабандисти на оръжие и най-обикновени убийци и зная защо съм жив и зная как да си остана такъв. С други думи, ако главата ти не е на мястото си, четири от петте ти сетива не действат.

Влязох в подвижния си дом и оставих вратата отворена, докато проверявах дали съм единствения човек там. Очевидно бях сам и всичко наоколо изглеждаше така, както го бях оставил.

Отидох в задната спалня. Това беше стаята, която ползвах за канцелария, където държах пистолета си заедно с бележките си, докладите, книжката с кодовете и други инструменти на занаята. На вратата на тази стая бях сложил резе и катинар, така че никоой, включително и собственикът на фургона, не можеше да влезе в нея, а освен това бях залепил с епоксидна смола единствения прозорец. Отключих катинара.

Спалнята се даваше мебелирана, но аз бях изписал едно бюро и стол от интенданта на гарнизона, а на бюрото видях да мига лампичката на телефонния ми секретар. Натиснах копчето и записаният мъжки носов глас събщи: *„Господин Бренер, говори полковник Фаулър, гарнизонният адютант. Генерал Камбъл желае да ви види. Явете се в дома му. Незабавно. Приятен ден.“*

Доста рязко. Единственото заключение, което можех да направя от това, беше, че полковник Kent най-после беше решил да информира роднините на починалата и без никоой да го пита, беше съобщил, че оня Бренер от Фолс Чърч разследва случая и е дал номера ми на полковник Фаулър. Благодаря, Kent.

Нямах никакво време за генерала или госпожа Камбъл в момента, така че изтрих съобщението от лентата и от паметта си.

Отидох до скрина и взех моя деветмилиметров Глог, автоматик, после излязох от празната стая, като заключих катинара след себе си.

Отидох в главната спалня, преоблякох се в син вълнен костюм,

наместих си кобура, отидох в кухнята, отворих една студена бира и после излязох от каравана. Оставих пикала където си беше и се качих в Шевролета. Преобразен по този начин, външно бях готов да се занимавам с изнасилвания и убийства, макар че някъде трябваше да вмъкна и малко време за сън.

Пийвах си от бирата, докато карах. В този щат имаше закон за отворените бутилки от алкохолни напитки в колите, за който местните хора казват, че означава, че ако отвориш бутилка, трябва да я изпиеш преди да я хвърлиш през прозореца.

Заобиколих и минах през едно потискащо предградие от бунгала, наречено Индиански извори. Наоколо нямаше никакви индианци, но имаше много каубои, ако се съдеше по форсираните двигатели на колите по улиците. Спрях в алеята пред едно скромно жилище и натиснах клаксона няколко пъти. Това беше вместо слизане и звънене на вратата и тук се приема за естествено. Една дебела жена дойде до вратата, видя ме, махна и изчезна. След няколко минути сержант Далбърт Елкинс се измъкна бавно от къщата. Едно от хубавите неща на нощните дежурства е, че следващият ден е почивен, и Елкинс явно се наслаждаваше на своя ден, облечен в шорти, фланелка и сандали, и с по една бира във всяка ръка. Казах му:

– Качвай се. Трябва да видим един тип в гарнизона.

– О, по дяволите.

– Хайде. Ще те докарам обратно. Спешно е!

Той изкрещя в посока към къщата:

– Трябва да отида на едно място.

После седна на седалката до мен и ми подаде едната бира.

Взех я, излязох на заден ход от алеята и потеглихме. Сержант Елкинс имаше три въпроса към мен: „Откъде взе този Шевролет? Откъде взе този костюм? Как беше мацката? Кого трябва да видим?“

Отвърнах му, че колата е взета назаем, костюмът е от Хонконг, другата работа била без грешка и че трябва да видим един човек в ареста.

– В ареста?

– Добро приятелче. Затворили са го в сградата на военната полиция. Трябва да го видя преди да са го закарали в затвора.

– Защо? За какво?

– Вкараха го за злоупотреби. Трябва да взема колата му от там. Жена му е бременна в деветия месец и бричката ѝ трябва. Живеят близо до теб. Ти ще караш след мен в Шевролета.

Сержант Елкинс кимна, като че ли беше правил това и преди.

Приказвахме си за това и онова и си пийвахме от бирата.

Когато влязохме в гарнизона, ние прикрихме бирените консерви, докато минавахме покрай караула, а после ги напъхахме под седалките. Спрях пред канцеларията на шефа на военната полиция, слязохме и влязохме вътре.

Постовият се изправи, аз му пъгнах значката си от ЦСО в лицето и продължихме напред. Сержант Елкинс или не забеляза, или това беше прекалено бързо за него. Тръгнахме надолу по коридора към килиите за задържани. Намерих една хубава празна килия в ъгъла с отворена врата и пъгнах сержант Елкинс вътре. Той изглеждаше объркан и малко разтревожен.

– Къде е аверчето?

– Ти си ми аверчето.

Затворих вратата на килията и тя се заключи. Заговорих на приятелчето си през решетките:

– Арестуван си – показвах му значката си. – Обвинението е заговор за продажба на военно имущество на САЩ без нужните правомощия и измама към САЩ. – И добавих: – Освен това не си беше сложил колана в колата.

– О, Господи... о, Боже...

Изречението на лицето на човек, когато му съобщаваш, че е арестуван е много интересно и показателно, и трябва да прецениш следващите си думи според реакцията му. Елкинс изглеждаше като че ли токущо е видял свети Петър с насочен надолу палец. Казах му:

– Ще ти дам възможност за измъкване, Далбърт. Ще напишеш саморъчно и подпишеш пълни самопризнания, а после ще сътрудничиш на правителството да хване ония типове, с които говорихме. Направиш ли го, аз ти гарантирам да не стоиш в затвора. Получаваш дисциплинарно уволнение и отнемане на чин, заплата, добавки и пенсионно осигуряване. Иначе доживот в Лийкънуърт. Съгласен ли си?

Започна да плаче. Зная, че започвам да ставам мек, защото преди дори и не бих предложил такава сделка, а ако заподозреният започнеше да плаче, щях да му бия шамари, докато не спре. Опитвам се да стана по-чувствителен към нуждите на престъпниците и се опитах да не мисля какво биха причинили на полицаите и невинните хора тези двеста М-16 и гранатомети. Да не споменаваме факта, че сержант Елкинс беше нарушил свещена клетва. Казах му:

– Съгласен ли си?

Той кимна.

– Умно, Далбърт. – Порових из джобовете си и намерих картата с правата му. – Ето. Прочети това и го подпиши.

Подадох му картата и химикал. Той избърса сълзите си, докато му четях правата на обвиняем.

– Подпиши проклетото нещо, Далбърт.

Той подписа и ми върна картата и химикала. Карл щеше да побеснее страхотно, когато му кажех, че съм направил Елкинс свидетел на обвинението. Теорията на Карл е, че всеки трябва да отиде в затвора и на никой не трябва да се дава възможност да се измъкне. Във военния съд не обичаха да чуват за сделки. Да, обаче аз трябваше да приключа този случай по-бързо, за да се заловя с другия, който можеше да ми донесе неприятности. Карл каза да го приключа и той беше приключен.

Един лейтенант от военната полиция се приближи и ми каза да му обясня какво става и да се идентифицирам. Показах му документите си от ЦСО и му наредих:

– Дайте на този човек малко листи и химикал за самопризнания, после го заведете в ЦСО в гарнизона и им го предайте за по-нататъшен разпит.

Сержант Елкинс седеше на леглото и изглеждаше много жалък в своите шорти, фланелка и сандали. Твърде много мъже съм виждал така през решетките на килията и се чудя как ли им изглеждам аз на тях от другата страна на решетките.

Напуснах ареста и отидох в новата си канцелария. Прелистих бележника с адреси на Ан Камбъл, в който имаше около сто имена, но моето не беше сред тях. Тя не използваше никакви звезди или сърца или нещо такова, за да означа сърдечна връзка или някаква система за градация, но както вече казах, вероятно някъде имаше друг списък на имена и телефонни номера, може би в стаята за отдих в мазето, а може би в личния ѝ компютър.

Надрасках един доста повърхностен и дразнещо кратък доклад за Карл – не този, който си бях съставил наум, а друг, който нито главният прокурор, нито защитата биха могли да критикуват по-късно. Вече в страната не съществуваше нито един документ, който можеше да се счита за сигурен, така че вместо знак „Секретно“ можеше да се пише „За широко разпространение“.

След като завърших доклада, натиснах копчето на вътрешния телефон и казах:

– Нека един документчик се яви при мен.

Документчиците в армията са нещо като цивилните секретарки, с

тази разлика, че повечето са мъже, макар че в последно време виждам все повече жени. Във всеки случай, както и техните цивилни колеги, те могат да създадат или унищожат шефа си или канцеларията. Този, който ми се яви, беше жена, облечена в зелена униформа, която се състоеше от зелена пола и блуза, подходяща за горещи канцеларии. Тя рапортува доста добре, отривисто и с хубав глас:

– Специалист Бейкър, сър.

Изправих се, макар че не съм длъжен да го правя и й подадох ръката си.

– Аз съм подофицер Бренер, от ЦСО. Работя по случая Камбъл. Знаете ли за него?

– Да, сър.

Прецених специалист Бейкър за момент. Беше около двадесет и една годишна, изглеждаше доста будна, не красива, но с ясни очи и напелена. Може би е съобразителна. Попитах я:

– Искате ли да работите по случая?

– Работя с капитан Рединг от транспортния отдел.

– Да или не?

– Да, сър.

– Добре. Ще докладвате само на мен и госпожа Сънхил, която също работи по този случай, и няма да говорите с никой друг. Всичко, което видите или чуете, е строго секретно.

– Разбирам.

– Добре. Напечатайте този доклад, фотокопирайте този бележник с адреси, изпратете копията на този факсов номер във Фолс Чърч и оставете оригиналите на бюрото ми.

– Да, сър.

– Поставете табела на тази врата с надпис „Вход за външни лица забранен“. Вие, аз и госпожа Сънхил сме единствените, които могат да влизат тук.

– Да, сър.

В армията, където честността, честта и подчинението все още са на висока почит, теоретично не съществува нужда от ключалки по вратите, но в последно време виждам все повече ключалки. Тъй като обаче бях от старата школа, аз не поръчах да поставят такава на вратата. Но наредих на специалист Бейкър:

– Всяка вечер ще изправяте кошчето за боклук и ще унищожавате съдържанието му.

– Да, сър.

- Имате ли въпроси?
- Кой ще говори с капитан Рединг?
- Аз ще говоря с полковник Кент за това. Други въпроси?
- Не, сър.
- Свободна сте.

Тя взе бележника с адресите и написания на ръка доклад, козирува, обърна се и излезе.

Не е лесно да си пътуващ досадник. Всеки би могъл да бъде досадник на постоянното си място, но трябва да си наистина с неповторим характер, за да отидеш някъде, където йерархията, отношенията и характеристиките са вече оформени и поставени по местата си. Но ако не се наложиш още първия ден, това никога няма да стане, ще те разиграват и няма да постигнеш нищо.

Вече разбрах, че властта може да се постигне по много законни начини. Но ако законът не ти е дал пълна власт, но ти е възложил работа, която е много важна и наистина те изсмуква, тогава ти трябва да си вземеш властта, която ти трябва, за да я свършиш. Мисля, че армията очаква това, очаква от теб да проявяваш инициатива, както ти се казва постоянно. Но трябва да внимаваш, защото това има ефект само когато успяваш. Ако не си свършиш работата, тогава те спипват. А което е по-лошо, когато работата е свършена успешно, те потупват по главата като изтощено впрегатно куче, а после те изяждат, поради което аз никога не оставам на коктейлите, когато някой случай приключи. Карл казва, че се крия под бюрото му за една седмица, което не е вярно, но е известно, че отивам за няколко седмици в Швейцария.

Беше 14.00, а подофицер Сънхил все още не се беше появила, така че излязох от сградата на военната полиция, за да взема колата си и открих партньора си паркирал пред входната врата, заспал зад волана, а от компактдиска се носеше музика на „Дъ грейтфул дед“, която може би беше подходяща за случая.

Влязох и затръшнах вратата, с което я събудих.

- Спеше ли? – попитах я аз.
- Не, само стоях със затворени очи.

Тя винаги казваше това и ние разменихме кратки усмивки, с които показвахме, че не сме забравили. Казах й:

- Шести полигон, моля.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Синтия превключи на трета скорост, докато минахме през главния гарнизон и излязохме в гористия район. Тя каза:

– Хубав костюм.

– Благодаря.

„Дъ грейтфул дед“ пееха „Малко сиво“. Изключих компактдиска.

– Обядва ли? – попита тя.

– Не.

– Свърши ли нещо полезно? – заинтересува се тя.

– Вероятно не.

– Ядосан ли си от нещо?

– Да.

– Карл може да бъде много досаден.

– Ако му се обадиш отново във връзка с този случай, ще подам оплакване срещу теб.

– Да, сър.

Продължихме в мълчание за известно време, а после тя каза:

– Трябва ми телефонният ти номер и адрес.

Дадох ѝ ги и тя каза:

– Отседнала съм в квартирите за командировани офицери – А после добави: – Защо не се преместиш там? Имам предвид ККО. По-удобно е.

– Харесва ми паркингът за каравани в Уйнспъринг Прайс.

– Паркингите за каравани в горите са страшни.

– Не и за истинските мъже.

– О, да не си взел някой да живее при теб?

Тя реши, че това е много смешно и се засмя на собствената си шега, а после прикри уста е ръка с театрален жест и каза:

– О, съжалявам. Би трябвало да се опитам да събудя доброто в теб.

– Не си губи времето.

Синтия не е манипулатор, но са известни случаи, когато е манипулирала. Разликата не е голяма, но е важна. В основата си тя е непресторена и честна и ако ѝ харесва начинът, по който някой мъж изглежда или се държи, тя му го казва. Казвал съм ѝ да бъде малко по-малко откривена, защото някои мъже биха го приели като аванси. Но тя не го разбира и такава жена разследва изнасилвания. Казах ѝ:

– Имаме си канцеларчик – машинописец, специалист Бейкър.

– Мъж или жена?

– Не забелязвам такива неща. А между другото каква е твоята религия?

Тя се усмихна, измъкна опознавателния си знак от ризата и започна да го чете, докато караше – Я да видим... АВ... Американски Баптист? А не, това е кръвната ми група... А, ето го, презвитерианска.

– Не ми е смешно.

– Съжалявам за това. Карл знаеше, че е шега.

– Карл може да различи някоя шега само ако хората около него се смеят.

– Хайде, Пол. Ти без друго не вземаш на сериозно всички тези неща за предразсъдъците. Ако мога да ти дам един съвет – бъди внимателен. Не е нужно да говориш с новия жаргон или да декларираш преубежденията си, но не се шегувай с тия нови неща, също така. Това няма да ти се размине от професионална гледна точка.

– Да не си комисар?

– Не, аз съм ти съдружник. – Тя ме мушна в ръката. – Не се дръж така с мен.

– Добре.

Явно Синтия не беше в толкова враждебно настроение. Или нещо хубаво се беше случило в двучасовото ѝ отсъствие, или тя беше премислила или спомнила някои неща за Пол Бренер, които не бяха изцяло лоши. За да се върнем обратно на въпроса, аз я попитах:

– Прочете ли нещо за сексуална асфиксия?

– Разбира се. Напълно необяснима е.

– Сексът е необясним, ако си помислиш за това.

– Може би за теб.

– Каж ми за сексуалната асфиксия.

– Добре... в основни линии означава да имаш стегнато въже около врата си по време на сексуална възбуда. Обикновено го правят мъже, докато мастурбират. Автоеротично. Известни са обаче случаи и на жени, практикуващи автоеротична асфиксия. Понякога хомосексуални или хетеросексуални партньори го правят един на друг по време на полов акт. Обикновено се върши по взаимно съгласие, но не винаги и понякога има фатален изход, случаен или не. И тогава става полицейски проблем.

– Вярно. Виждала ли си го някога на практика?

– Не. А ти?

– Правила ли си го?

– Не, Пол. А ти?

– Не, но веднъж го видях. Един тип си беше нагласил нещо, на което да се окачи докато мастурбира, но столчето, на което беше стъпил, се подхлъзнало и той се обесил наистина. Автоеротична грешка с фатален край. Тези от военната полиция помислиха, че е самоубийство, разбира се. Но когато жертвата е гола и около нея има еротични принадлежности, може да си почти сигурна, че е било нещастен случай. Опитай се да го обясниш на семейството.

– Мога да си представя. – Тя поклати глава и каза: – Не разбирам какво удоволствие можеш да изпиташ от това. Не се казваше в ръководството.

– Е, има го в други ръководства. Ето откъде идва удоволствието: когато се прекъсне притокът на кръв и кислород към мозъка, се засилват някои усещания, отчасти като резултат от намален самоконтрол. Временната липса на кислород причинява замайване, чувство за лекота и дори приповдигнатост. То е като еуфория, но без наркотици или алкохол. В това състояние много хора изпитват по-силна сексуална възбуда и удовлетворение. – Добавих: – Чувал съм, че когато достигнеш оргазъм, наистина го достигаш, но ако нещо объркаш, го достигаш и си заминаваш. Преминаваш в историята.

– Това не е смешно.

– Не е. Освен това само част от номера е физиология. Останалото е ритуалното поведение, което съпровожда повечето прояви на сексуална асфиксия – голотата или носенето на необичайни дрехи, сексуалните и еротични принадлежности, фантазията, декора и най-вече опасността.

– Кой е измислил това?

– Без съмнение е било открито случайно. Може би има такива рисунки в египетските пирамиди. Човешките същества са безкрайно изобретателни, когато става въпрос за лично удоволствие.

Тя помълча, докато караше, после ме погледна и най-накрая ме попита:

– И ти мислиш, че нещо такова се е случило с Ан Камбъл?

– Ами... пликчетата около врата й са били поставени, за да не остане издайнически отпечатък от въжето. Това е много характерно за сексуалната асфиксия, когато не се предвижда да свърши със смърт. – Добавих: – Това е един от начините да се изтълкува сцената, която видяхме, но нека изчакаме резултатите от техническия отдел.

– Къде са били дрехите й?

– Може би ги е пуснала някъде.

– Защо?

– Част от риска и фантазията. Както ти спомена по-рано, ние не можем да знаем кое е било важно за нея в сексуално отношение, нито какви сложни представи е била изградила в съзнанието си. Помисли си, ако искаш, за твоята собствена градина на удоволствията и се опитай да си представиш как друг човек би погледнал на нея. – За да запълня неловкото мълчание, добавих: – Този тип личности получават удовлетворение изключително само от личните си сложни фантазии, със или без партньор. Започвам да мисля, че това, което видяхме на шести полигон, с било по сценарии, режисура и постановка на Ан Камбъл, а не на нейния партньор или убиец.

Синтия не отвърна нищо, така че аз продължих:

– Най-вероятно това е бил акт на сексуална асфиксия по взаимно съгласие, при който партньорът ѝ я е удушил случайно или нарочно в пристъп на гняв. Един нападател, един непознат, който е бил готов за изнасилване и убийство, не би сложил пликчетата около врата ѝ, за да намали нараняването на кожата.

– Не, но както обсъждахме вече, представи си, че партньорът ѝ не я е убил в пристъп на гняв. Представи си, че той е възнамерявал да я убие, а тя е мислела, че това е игра.

– Това е друга възможност.

Синтия каза:

– Продължавам да си мисля за тази стая в мазето. Може би е имало мъже, които са искали да я видят мъртва от ревност или отмъщение, а може би тя е изнудвала някого.

– Правилно. Тя е била жертва на убийство, която е очаквала то да се случи. Но имаме нужда от повече информация. Ще запишеш всичко това в бележника си, нали?

Тя отново кимна, но не каза нищо. Явно Синтия, която се занимаваше с изнасилвания из градинки, при които не се стигаше до убийства, беше до известна степен поразена от тези нови страни на човешката поквара и сексуална извратеност. И все пак, сигурен съм, тя е виждала жени, третираны жестоко от мъже, но вероятно е категоризирала тези престъпления по някакъв начин, който ѝ е дал възможност да се справи с тях. Не изглеждаше да мрази всички мъже – в действителност тя харесваше мъжете – но можех да видя как един ден щеше, или би могла да започне да ги мрази. Попитах я:

– А случаят Нийли. Кой беше?

– О, някакъв млад войник от Пехотната школа. Влюбил се в тази сестра и я последвал до колата ѝ една нощ, когато си тръгвала от

болницата. Направи пълно самопризнание и ще се извини, после ще се признае за виновен и ще излежи пет години вместо десет.

Кимнах. Не беше военна политика, но ставаше все по-често среща на практика осъденият или направилят самопризнание престъпник да се извини на жертвата или семейството, а също и на командващия си офицер. Това ми звучеше повече като японско обичайно право, отколкото английско, но предполагам, че е добре. По ирония на съдбата точно генерал Камбъл беше установил тази практика тук във Форт Хадли. Казах:

– За бога, не бих искал да съм на мястото на този, който ще трябва да се извинява на генерала за това, че е изнасилвил и убил дъщеря му.

– Би било доста трудно да се намерят точните думи за това – каза Синтия, а после добави: – Отново ли говорим за изнасилване и убийство?

– Вероятно. Но би могло да бъде убийство и изнасилване. Искаш ли да обсъдим некрофилията!

– Не. Достатъчно.

– Амин.

Напред се виждаха очертанията на огромна зелена открита палатка, като павилионите, които издигаха на градинските увеселения. Криминалистите ги издигат над местопрестъпления на открито, за да предпазят веществените доказателства от природното въздействие.

Синтия каза:

– Високо ценя доверието към мен, което си изразил пред Карл.

Не можех да си спомня да съм водил такъв разговор с Карл, така че го оставих да мине покрай ушите ми и казах:

– Карл иска да пресъздадем престъплението. Изцяло, с колчетата за палатки, въжета и така нататък. Ти ще си Ан Камбъл.

Синтия помисли малко и каза:

– Добре... правила съм го и преди.

Бяхме пристигнали на мястото и Синтия спря зад един камион на техническия отдел и попита:

– Ще видим ли тялото отново?

– Не.

То вече щеше да е подпухнало и около него щеше да се носи слаба миризма, а аз, колкото и нерационално и непрофесионално да звучи, исках да си спомням Ан Камбъл такава каквато си беше.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

На тесния път имаше около дузина коли и камиони на криминалната лаборатория на ЦСО и на местната военна полиция.

Синтия и аз минахме по пътека от зелена, мушама към откритата палатка.

Беше типичен за Джорджия горещ следобед, с лек ветрец, който по-духваше от време на време и разнасяше смолисия аромат на борове във влажния въздух.

Смъртта не пречи на военната дейност и полигоните отляво и отдясно се използват, въпреки проблема, който съществуваше на шести полигон. Чуваше се далечната стрелба с М-16, остри нахъсани откоси и както обикновено този звук събуди неприятни спомени. Но тези спомени ми помогнаха да видя нещата в правилна перспектива. Искам да кажа, този случай беше неприятен, но боят в джунглата беше далеч понапред в списъка на неприятните неща. Нещата биха могли да бъдат по-зле. Аз бях жив, а една млада жена на петдесет метра оттук не беше.

Във и около палатката имаше поне тридесет мъже и жени, всички заети с усилена работа.

Криминалистиката като наука се основава до голяма степен на теорията за прехвърляне и обмяна. Тяхно дълбоко убеждение е, че извършителят ще отнесе със себе си следи от местопрестъплението и от жертвата, а ще остави следи от себе си на мястото и по жертвата. Това е особено вярно при сексуалните насилия, които по самия си характер поставят извършителя и жертвата в близък контакт.

Има обаче случаи, в които извършителят е изключително умен и обигран, и няма намерение да остави на криминалната лаборатория дори и косъмче, капка семенна течност или слюнка, дори и лъх от лосиона си за след бръснене. Въз основа на това, което съм виждал по-рано, този ми приличаше на един от тези случаи. И ако наистина се окажеше така, тогава аз трябваше да разчитам само на старовремешните разпити, интуиция и подготвителна работа. Но дори и да откриех извършителя, не можех да очаквам обвинителна присъда без никакво доказателство.

Спрях преди да стигна до палатката и един нисък, плешив човек се отдели от групата около тялото и се приближи към нас. Разпознах старши подофицер Кал Сайвър, които вероятно беше командващият офицер на целия екип. Сайвър е свестен човек общо взето, професионалист със

свърхестествен усет за това колко важно е едно влакънце или пращинка. Но като много хора с технически наклонности, той се интересуваше само от съвсем дребните подробности и не може да види гората заради дърветата. Това обаче е добре, защото гората е моя работа, а негова са дърветата. Не обичам, когато от криминалния отдел се правят на детективи.

Кал изглеждаше малко блед, както обикновено, когато видеше труп. Ръкувахме се и аз го представих на Синтия, но те се познаваха.

– Целият гаден свят се е извървял около тялото, Пол – каза той.

Това се повтаряше всеки път. Отвърнах му:

– Все още никой не е усвоил левитацията.

– Да, ама вие сте тъпкали върху всичко.

– Някакви отпечатьци от стъпки, които не принадлежат на военен?

– Да. Маратонки. – Той погледна към обувките на Синтия – Ти ли...

– Да – отвърна тя. – Ще ти дам отпечатьци от обувките си.

– Някакви други отпечатьци освен от ботуши?

– Да. Намерих част от отпечатьк на бос крак, може би на мъртвата, но всичко друго са ботуши, ботуши, ботуши. Някои подметки оставят различни отпечатьци, знаеш, неравномерно износени, срязвалия в кожата, различни модели токове...

– Мисля, че това си ми го разправял – напомних му.

– Да, трябва да вземем отпечатьци от подметките от всеки, но трябва да ти кажа, тук вече е имало дузина отпечатьци, а и полигонът е покрит с храсти и трева.

– Виждам това.

– Мразя престъпленията на открито. – Той измъкна една носна кърпичка, сие си кепето и попи потното си теме.

Аз го информирах:

– Нов меморандум от Пентагона, Кал. Ти не си нисък и плешив, ти си човек, който има проблеми със скалпа.

Той погледна към Синтия:

– С този тип ли трябва да работиш?

– Той се опитва да дразни мен, а не теб. Току-що му изнесох лекция за чувствителността.

– Така ли? Не си губи времето.

– Точно така – съгласи се Синтия. – Получи ли материала, който ти изпратих по случая Нийли?

– Да. Направихме ДНК анализ на семенната течност, която бяхме

взели от вагината ѝ и на това, което ни изпрати вчера от изнасилвача, който е направил самопризнание. Едни и същи са, така че самопризнанието е вярно. Поздравления.

Аз също се включих в поздравленията и попитах Кал:

– Някакви следи от семенна течност по тази жертва?

– Направих изследване с ултравиолетова светлина и не намерих никакви следи от семенна течност. Взехме вагинална, орална и анална проби и ще имаме резултати след около половин час. – Той добави: – Хората от дактилоскопския отдел вече обработиха тялото, джипа, чантата ѝ, колчетата за палатка и въжето. Фотографите почти са привършили, а серолозите са в камионите с проби от кръвта, слюнката и отворите. Химиците сега търсят някакви следи по тялото, но трябва да ти кажа, че не виждам дори и един чужд косъм по него, а мъхът вероятно е от нейното бельо и дрехи. Доведох и екип от лабораторията за изследване на сечивата и те проучват колчетата за палатка и въжето, но те са най-обикновени, а колчетата и въжето са стари и употребявани. Така че, да отговоря на въпроса ти, все още нямаме никаква улика за теб.

Кал има склонност към отрицателните отговори. После ти съобщава, че след часове усилена и блестяща работа в лабораторията, е намерил нещо. Тайната да се превърнеш в легенда е в това да направиш работата ти да изглежда по-трудна, отколкото е. Аз сам го правя от време на време. Синтия все още не го е разбрала. Попитах Кал:

– Махнахте ли вече колчетата от палатка?

– Само това при левия ѝ глезен, за да вземем аналната проба и за да проверим дали по колчето има някаква друга пръст, освен тази, в която е забито сега. Но като че ли всичко е червената глина на Джорджия.

– Искам да провериш дали някое от колчетата при китките ѝ би могло да бъде измъкнато от жертвата, ако е имала възможност да го направи. Провери също дали някой от възлите на китките е хлабав. Освен това искам да ми кажеш дали според теб тя е държала, или би могла да държи някой от краищата на въжето.

– Сега ли?

– Моля.

Кал се обърна и тръгна. Синтия ми каза:

– Ако нито едно от тези неща са верни или възможни, тогава можем да изключим фатален изход от автоеротичен акт. Нали?

– Да.

– И тогава ще търсим извършител?

– Извършител или съучастник. Все още изглежда като че ли е

започнало на шега. – После добавих: – Това не е за всеобщо разпространение.

– Разбира се – каза тя. – Нямам нищо против да видя тялото отново. Зная какво търсим.

Тя тръгна по мушамената пътека към навеса, клекна до тялото и се загуби сред тълпата. Аз се обърнах, тръгнах обратно към пътя и заставах до джипа. Погледнах нагоре към поста, където е стояла редник Робинс, но не можах да видя склада за муниции от разстояние един километър. Завъртях се и погледнах надолу по пътя в посоката, от която бяхме дошли. Забелязах, че пътят правеше завой надясно, така че ако някое превозно средство спреше на стотина метра оттук, до пети полигон, неговите светлини можеше да не бъдат видени от мястото, където е стояла Робинс. Имаше нещо около часовете, което ме притесняваше, и трябваше да обмисля възможността първите светлини, които Робинс е видяла, да не са били непременно тези от джипа на Ан Камбъл – защото ако са били, какво е правила Ан Камбъл между времето, когато е тръгнала от главния щаб в 01.00 и времето, когато Робинс е видяла светлините в 02.17 часа.

Синтия и Кал се приближиха и Кал ме информира:

– Колчетата са забити здраво в глината. Един от нашите едва не получи херния, докато ги измъкне с хирургически ръкавици. Възлите бяха определени като неправилни и човек би ги развързал трудно, дори и да използва механична помощ. А що се отнася до въжето, краищата му стигат до ръцете ѝ, но ако ме питаш за моето мнение, мисля, че тя не би могла да ги дръпне сама. Мислиш си за нещастен случай при автоеротичен акт?

– Само ми мина през ума. Между нас да си остане.

– Да. Но ми се струва, че снощи си е имала компания, макар че все още не можем да намерим никакви следи от нея.

– Къде беше отпечатъкът от бос крак?

– На около половината път между пътя и тялото. Някъде там.

Той посочи към място, където един от неговите хора правеше отливка от отпечатъка. Кимнах.

– Как е било срязано въжето?

Кал отвърна:

– Срязано е с един удар. Като с брадва или сатър, може би върху дървена повърхност. Вероятно не е извършено тук – хората, изследващи инструментите, провериха пейките за нарязи. Най-вероятно парчетата са били отрязани предварително и донесени тук. – После добави: – Като

специални принадлежности за изнасилване.

Но устоя на изкушението да употреби думи като „предумишлено“ или „организиран изнасилвач“. Харесвам хора, които се придържат към своята сфера на компетентност. В действителност това, което изглеждаше като принадлежности за изнасилвания по-вероятно бяха аксесоари от личния склад на жертвата. Но беше по-добре ако всички продължаваха да мислят за изнасилване.

Кал ми каза:

– Искаше да знаеш за черното петно на дясното й ходило.

– Да.

– Деветдесет и девет процента е сигурно, че е асфалт. Ще знаем със сигурност след около час. Ще сравня петното с пътя тук, но няма да бъде окончателно.

– Добре.

– Как се натресе на този случай? – попита ме той.

– Помолих да ми го дадат.

Той се засмя, а после каза:

– Не бих искал да съм на твоето място.

– Аз също, ако намериш отпечатъците ми в джипа.

Той се усмихна, като че ли му беше приятно да си говорим, така че му напомних:

– Ако оплескаш нещо, по-добре си помисли къде би могъл да живееш с половин заплата. Доста хора отиват в Мексико.

– Ако аз оплескам нещо, мога да се покрия. Ако ти оплескаш нещо, все едно, че си се покрил с трева, а полковник Хелман е косачка.

И това беше неприятната истина. Уведомих го:

– Канцеларията, домашните и личните вещи на жертвата са в един хангар в Джордън Фийлд, така че като приключиш тук, иди там.

– Зная. Тук ще сме приключили, докато се стъмни, а после ще изкараме една нощна смяна в хангара.

– Полковник Кент беше ли тук?

– Само за няколко минути.

– Какво искаше?

– Същото като теб, но без остроумията. – Добави: – Иска да се видиш с генерала. Получи ли съобщението?

– Не. Добре, Кал, аз съм в сградата на военната полиция. Всички доклади и запитвания идват направо при мен или Синтия, запечатани и надписани „секретно“. Можеш и да се обадиш по телефона или да се отбиеш. Моята секретарка е специалист Бейкър. Не обсъждай този случай

с никого, дори и с началника на военната полиция в гарнизона. Ако някой те попита нещо, отпрати го при мен или Синтия. И инструктирай хората си да правят същото. Разбрахме ли се?

Кал кимна, а после попита:

– Дори и полковник Кент?

– Дори и генерала.

– Добре – сви рамене той.

– Хайде да отидем да огледаме полевите тоалетни, а после твоите хора могат да ги обработят.

Докато вървахме, Синтия попита Кал:

– Кога можеш да предадеш тялото на съдебния лекар за аутопсия?

Кал почеса плешивата си глава:

– Ами... предполагам след три часа.

Тя каза:

– Защо не се обадиш в гарнизонната болница и не повикаш съдебния лекар тук, така че да прегледа тялото на място. После му кажи, че бихме искали спешна аутопсия, дори и ако трябва да остане до късно, и че бихме желали предварителен доклад още тази нощ. Кажи му, че генералът също ще го оцени, и че генералът и госпожа Камбъл биха желали да започнат подготовката по погребението.

Кал кимна:

– Окей.

Синтия изглежда беше започнала да му хваща цаката. Явно примерът ми беше поучителен.

Тримата минахме покрай пейките, по повърхност, покрита с дебела трева, по която не оставаха никакви следи, и сред дърветата, където бяха тоалетните. Кент беше оградил района и ние стъпихме върху жълтата лента, която означаваше мястото на престъпление. По-старата барака беше означена „Персонал – мъже“, а по-новата „Персонал – жени“. Думата „персонал“ би могла да се стори излишна на някого, но военният устав забранява краткостта и здравия разум. Влязохме в тоалетната, обозначена за мъже, и аз включих осветлението, като използвах носната си кърпичка.

Подът беше от бетон, стените дървени, а там, където стените се допираха до тавана, имаше прегради. Имаше три умивалника, три тоалетни и три писоара, всички доста чисти. Предположих, че ако някое отделение е имало стрелби предния ден, те не са свършили по-късно от 17.00 часа и са определили наряд за почистване на тоалетната. Всъщност кошчетата за боклук бяха празни, нищо не плуваше в тоалетните и

всички седалки бяха вдигнати.

Синтия привлече вниманието ми към един от умивалниците. В него имаше следи от вода и един косъм. Казах на Кал:

– Тук има нещо.

Той се приближи и се наведе над мивката.

– Човешки, от бялата раса, от глава. – Погледна го по-отблизо. – Паднал е, може да е отрязан, но не е изтръгнат. Няма корен. Не е кой знае какъв образец, но може би ще мога да ти дам кръвна група, може би пол, но без корен не бих могъл да определя генетичния код.

– А името на притежателя?

На Кал не му беше забавно. Той огледа тоалетната и каза:

– Това ще бъде следващото по важност, след като приключим там.

– Отвори и сифоните на умивалниците също така.

– Не е нужно да ми казваш.

– Предполагам, че не е.

Отидохме в женската тоалетна, която беше също толкова чиста. Имаше шест тоалетни, и тук тоалетните седалки бяха вдигнати, което беше военна заповед, макар че жените трябваше да ги спускат. Казах на Кал:

– Искам да ми кажеш дали капитан Камбъл е използвала тоалетната.

Той отвърна:

– Ако не друго, бихме могли да установим следа от пот или телесна мазнина върху тоалетната седалка, или кожни клетки в сифона. Ще направя всичко, което е по възможностите ми.

– И не забравяй отпечатъците по и около ключа на лампата.

– Ти забравяш ли да дишаш?

– От време на време.

– Аз не забравям нищо.

– Добре.

Огледахме наоколо, но нямаше никакви очевидни следи, които биха могли да се свържат с жертвата, с престъплението, или с извършителя. Но ако вярваш в теорията за прехвърлянето и обмяната, то мястото вероятно беше пълно с доказателства.

Излязохме на слънце и тръгнахме обратно към пътя. Казах на Кал:

– Не се обиждай, но трябва да ти напомня да изградиш правилна система от доказателства, да надпишеш и документиращ всичко, като че ли ще бъдеш подложен на кръстосан разпит от някой жесток защитник, на когото ще му платят само при оправдателна присъда. Ясно ли е?

– Не се тревожи за това. А междуременно ти намери някой заподозрян и ние ще му остържем кожата, ще му източим кръв та, ще му изтръгнем косата и ще го накараме да се изпразни в гумена торбичка, както Синтия накара оня тип вчера.

– Надявам се, че ще има нещо, което да мине за заподозрян.

– Винаги има. А къде са дрехите ѝ, между другото?

– Няма ги. Била е облечена с бойна униформа.

– Другите също. Така че ако намеря влакна от униформа, това няма да означава нищо.

– Да, така е.

– Не е лесно на криминалистите, когато всички носят еднакви дрехи и обувки.

– Вярно. Взе ли отпечатаци от ботушите на всички военни полицаи, които са били на мястото на престъплението.

– Да.

– Включително и от полковник Кент?

– Да.

Стигнахме до пътя и спряхме. Синтия каза:

– Не забравяй, Кал, само ние можем да ти оказваме натиск. Никой друг няма тази власт.

– Чух ви.

Той погледна обратно към тялото и каза:

– Била е много красива. В лабораторията имаме един от онези плакати за набиране на доброволци. – После погледна към Синтия и мен и каза: – Е, късмет.

– На теб също – отвърна Синтия.

Кал Сайвър се обърна и бавно се отправи към тялото. Синтия и аз се качихме в колата ѝ и тя попита:

– Накъде?

– Джордън Фийлд.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Да бързам, да бързам, да бързам. Колкото по-стар е случаят, толкова по-студена е следата. Колкото по-студена е следата, толкова по-труден е случаят.

Прехвърляне и обмяна. Официално това се свързва с доказателствения материал на криминалистите, с материални частици и елементи. Но за следователя, разследващ убийство, то може да се свърже с нещо почти метафизично. С помощта на кратки биографии на престъпници и анализи на жестоки престъпления започваш да опознаваш убицеца, без да си го виждал. Като използваш анализ на жертвите и психологическа аутопсия, започваш да научаваш повече за жертвата от това, което другите хора ти казват за нея. Накрая можеш да се досетиш за взаимоотношенията между жертва и убиец и да заключиш, че са били познати, както най-често се случва. Основавайки се на теорията, че е имало емоционално и психологическо прехвърляне и обмяна между мъртвия и убицеца, можеш да започнеш да стесняваш списъка си на заподозрени. От друга страна, бих се зарадвал, ако получех ДНК анализ или отпечатък от пръсти от Кал Сайвър.

Отправихме се на север в посока на главния гарнизон, но завихме наляво, когато стигнахме до знак „Джордън Фийлд“. Казах на Синтия:

– Като се имат предвид фактите, установени от Кал по отношение на колчетата и въжето, мисля, че не е нужно да бъдеш прикована към земята.

Тя отвърна:

– Карл е един типичен кабинетен детектив.

– Вярно.

Сред другите неприятни черти на Карл, беше досадният му навик да предлага блестящи идеи. Седи си там във Фолс Чърч, чете лабораторни анализи и свидетелски показания, разглежда снимки, а после си създава теории и ръководи разследвания. Мъжете и жените, които работят на терена, наистина много обичат това. Карл си въобразява, че е някакъв европейски учен и фактът, че не улучва нищо като че ли не го смущава много.

Но Карл е добър командир. Той ръководи стегнато операциите, не се подмазва на никого и защитава хората си. По този конкретен случай полковник Карл Густав Хелман ще бъде непременно извикан в

Пентагона, за да докладва. Застанал вероятно в канцеларията на началника на щаба пред министъра на войната, началника на ФБР, главния военен прокурор и други отбрани шефове с много бронз по пагоните и стомана в очите, той ще обяви:

– Най-добрият ми специалист, старши подофицер Пол Бренер, работи по случая. Той казва, че не се нуждае от външна помощ и ме уверява, че ще приключи случая успешно до няколко дена. Предстои арест.

Прав си, Карл. Най-вероятно моят. Синтия погледна към мен:

– Изглеждаш малко блед.

– Просто съм изморен.

Приблжихме Джордън Фийлд, военно летище, което е част от Форт Хадли. По-голямата част от Хадли е открита и хората могат да влизат и излизат когато желаят, но Джордън Фийлд е охраняван район и ние бяхме спрени на портала от един военен полицай.

Той погледна документите за установяване на самоличност на Синтия и попита:

– Вие по убийството ли работите, госпожо?

– Да – отвърна тя. – Това е баща ми.

Полицаят се усмихна.

– Трети хангар, госпожо.

Синтия превключи на скорост, докато карахме към трети хангар. Джордън Фийлд е бил първоначално построен от несъществуващия вече Военен въздушен корпус и прилича на декор за филм от втората световна война. Той е бил прекалено малък, за да бъде трансформиран в новите Въздушни сили след войната, но е много по-голям, отколкото е нужно на армията за малката ѝ авиация, а като район за позициониране на войски е ненужен и излишен. Всъщност, ако целият този военен комплекс, включително Хадли и Джордън, принадлежеше на Джeneral Мотърс, половината щеше да бъде преместен в Мексико, а другата половина – затворен. Но армията не прави отчет за приходите и разходите, а крайният продукт – националната отбрана, е някак си абстрактен, също като спокойствието на духа и следователно не се подава на оценка. В действителност обаче, Хадли и Джордан не са нищо повече от правителствени проекти за намиране работа на местната икономика. Това, което бумът на войната създаде, ще бъде поддържано от мирновременните дивиденди.

Върху пистата бяха застанали два хеликоптера и три военни самолета. Продължихме към трети хангар, пред който беше паркирана служебната кола на Кент и синьо-бял Форд с полицейски знаци по него.

Всъщност един златен герб на вратата на полицейската кола беше увенчан с думите „Началник на мидлъндската полиция“.

– Това вероятно е колата на Ярдли – каза Синтия. – Работила съм с него веднъж. А ти?

– Не, и нямам намерение да започвам сега.

Влязохме в приличащия на пещера хангар, където първо забелязах едно бяло БМВ 325 с падащ покрив, за което предположих, че е било колата на Ан Камбъл. В дъното на хангара бяха вещите от дома на Ан Камбъл, подредени както предположих, по стаи, а отлепеният мокет беше постлан според плана на градската къща. Като се приближих, забелязах и мебелите от кабинета ѝ. А когато отидохме още по-близо, видях дълга маса, покрита с моментни снимки от къщата и канцеларията ѝ. Имаше няколко военни полицаи по краищата на помещението, там беше и полковник Кент и един мъж с каубойска шапка, който би могъл да бъде, а вероятно и беше шефът на полицията Ярдли. Мъжът беше грамаден, и жълто-кафявият му попшинов костюм се пръскаше по него, лицето му беше червено, което ме караше да се чудя дали е загорял от слънцето, има високо кръвно налягане или е страхотно ядосан.

Ярдли и Кент разговаряха и поглеждаха към Синтия и мен, докато се приближавахме. Накрая Ярдли се обърна и се отправи към мен, докато аз вървях срещу него. Той ме посрещна със следните думи:

– Имаш да ми даваш обяснения за много неща, синко.

Не мислех така и му съобщих:

– Ако сте докосвали нещо или сте се приближавали до нещо, ще ми трябват отпечатъците ви и влакна от дрехите ви.

Ярдли спря на една крачка от мен и ме загледа продължително, а после се засмя:

– Мръсник. – Обърна се към Кент. – Чу ли това?

Кент се усмихна принудено, но не беше щастлив.

Аз продължих:

– Моля имайте предвид, че се намирате във военна част и че аз нося цялата отговорност за случая.

Кент каза с малко закъснение:

– Старшина Ярдли, може ли да ви представя господин Бренер и госпожа Сънхил.

– Можеш – отвърна Ярдли, – но не ми е кой знае колко приятно.

Ярдли, вероятно се сещате, имаше селски акцент, типичен за Джорджия, който най-мекото казано ми ходеше по нервите. Мога само да си представя как му звучеше моят акцент от южен Бостън.

Ярдли се обърна към Синтия и с целия си южняшки чар докосна ръба на шапката си.

– Мисля, че сме се срещали, госпожо.

Този човек дали беше наред, или какво? Попитах Ярдли:

– Може ли да ми кажете каква работа имате тук?

Отново се усмихна. Аз като че ли го развеселявах.

– Ами, сега работата ми е да те питам как е попаднало всичко това тук?

Като си спомних доста интелигентния съвет на Карл и тъй като исках този тип да се махне по-скоро, отвърнах:

– Семейството на починалата ме помоли да се погрижа за тези вещи и да ги докарам тук.

Той премисли това за момент и после каза:

– Добре измислено, синко. Изигра ме.

– Благодаря.

Всъщност този тип ми харесваше. Имам слабост към дръвниците.

Ярдли каза:

– Виж какво, дай на местната лаборатория и на мен достъп до тези неща тук и ще считаме, че сме си оправили сметките.

– Ще си помисля, след като лабораторията на ЦСО си свърши работата тук.

– Не си играй с мен, синко.

– И през ум не би ми минало.

– Добре. Ами как ти се струва това – ти ни пускаш тук, а аз ти осигурявам достъп до къщата на починалата, която сега е заключена и охранявана.

– Къщата не ме интересува. – С изключение на мазето. Той имаше коз, за който не знаеше.

– Окей, имам няколко официални досиета за починалата.

Сделката започваше да става по-добра, но казах:

– Ще ги изискам по съдебен ред, ако ми трябват.

Ярдли се обърна към Кент.

– Хитър търговец. – После ми каза: – Имам неща тук – той почука по главата си, която прозвуча доста кухо – неща, които не можеш да изискаш по съдебен ред.

– Познаваше ли починалата?

– По дяволите, да. Ами ти?

– Не съм имал удоволствието. – Получи се двусмислено, може би.

– Познавам и баща ѝ, също така. Ей, виж какво – каза Ярдли и

използва този толкова дразнещ израз, – ела в моята канцелария и ще си пораздвижим ченетата.

Като си спомних как бях примамил бедния Далбърт Елкинс да влезе в килията, отвърнах:

– Ако ще говорим, ще го направим в канцеларията на шефа на военната полиция.

Споменаването на титлата на Кент като че ли го въодушеви и той каза:

– Ние всички ще си сътрудничим и ще ползваме заедно досиетата, следите и докладите на криминалния отдел.

Синтия се обади за първи път:

– Разбирам чувствата ви, за това, че сме действали неправилно, но не го приемайте като проява на лично отношение, нито пък като професионална обида. Ако жертвата беше някой друг, ние бихме ви предложили да се включите при обиска на къщата и щяхме да обсъдим най-добрия начин за действие.

Ярдли беше присвил устни като че ли обмисляше това изказване, или се канеше да произнесе „глупости“. Синтия продължи:

– Ние също така се безпокоим, когато наш войник бива арестуван в града за дребно провинение, което би се разминало на някое местно момче.

Освен ако местното момче не беше черно, разбира се. Трай си, Бренер.

– И така – продължи да обяснява Синтия очарователно, – утре ще седнем в удобно за всички време и ще определим добри условия за работа. – И така нататък, и така нататък.

Ярдли кимаше, но си мислеше за друго. Накрая отвърна:

– Звучи ми разумно.

После каза на Кент:

– Благодаря, полковник. Обади ми се вкъщи довечера.

Обърна се към мен и ме потупа по рамото.

– Ти ме изигра, момче. Дължа ти едно.

И той закрачи през дългия хангар с вид на човек, който пак ще дойде.

След като той излезе през служебния вход, Кент ми каза:

– Предупредих те, че ще побеснее.

– На кого му пука – отвърнах аз.

Кент отговори:

– Не искам да започвам мръсен двубой с този тип. Освен това може

да окаже голяма помощ. Половината от военния състав живее извън гарнизона, на негова земя, а деветдесет процента от цивилните служители в гарнизона са от Мидлънд. Когато изготвим списък на заподозрените, Ярдли ще ни трябва.

– Може би. Но аз мисля, че всеки заподозрян в някой момент ще попадне на правителствена земя. Ако не, ще го отвлечем.

Кент поклати глава, което като че ли размърда мозъка му и той попита:

– Видя ли се вече с генерала?

– Не. Трябва ли?

– Иска да те види. Незабавно. Вкъщи си е.

– Добре.

Опечалените обикновено имат да мислят за много неща и следователно не би трябвало да е едно от тях. Но един генерал, предполагам, е друг вид човешко същество, и генерал Камбъл, вероятно, изпитваше нужда да ръководи нещата, за да покаже, че все още владее положението. Казах на Кент:

– Току-що видях Кал Сайвър, командващият офицер на криминалния отдел. Ти видя ли го?

– Да – отвърна Кент. – Той като че ли се справя с нещата. Намерил ли е нещо?

– Не още.

– А ти?

– Имам предварителен списък на потенциални заподозрени.

Кент изглеждаше почти стреснат.

– Вече? Кои?

– Ами ти, например.

– Какво? Какво по дяволите говориш, Бренер?

– Заподозрени са всички, които са били в допир със сцената на престъплението или на градската къща. Дактилоскопите ще намерят следи, отпечатьци от обувки или от пръсти на тези хора, а аз няма как да зная дали тези отпечатьци са били оставени преди, по време на, или след престъплението. – Добавих: – Потенциалните заподозрени следователно са: сержант Сент Джон, редник Кейси, която се е отзовала на повикването ти и другите военни полицаи, които са били на мястото, Синтия и аз. Тези заподозрени са малко вероятни, но аз трябва да взема предвид резултатите от дактилоскопичните анализи.

Кент каза:

– Тогава най-добре да започнеш да събираш алибитата.

– Добре. Какво е твоето?
– Ами... бях си вкъщи а леглото, когато ми се обади дежурният сержант.

– Ти живееш в гарнизона, нали?

– Да.

– Кога се прибра вкъщи?

– Около полунощ. Вечерях в града, после отидох до службата, работих до късно и след това се прибрах вкъщи.

– Жена ти може ли да потвърди това?

– Ами... не, тя е на гости на родителите си в Охайо.

– Аха.

– О, по дяволите, Пол. Просто върви по дяволите.

– Ей, по-спокойно, полковник.

– Мислиш си, че си забавен, но не си. Няма нищо забавно в това да си правиш шеги с убийство и заподозрени в убийство.

Погледнах го и видях, че беше наистина притеснен.

Той продължи:

– И без друго ще има достатъчно гадости. Достатъчно слухове, шушукане, сочене с пръсти и подозрения. Не е нужно ти да го правиш още по-лошо.

– Добре – казах аз. – Извинявам се. Но предположих, че трима държавни юридически съветници могат да си кажат какво мислят. Нищо, което кажем сега, няма да излезе от този хангар, Бил, и ако разсъждаваме и дори направим няколко идиотски забележки, ние си знаем, че то си остава между нас. О'кей?

Но той не изглеждаше омилоствивен и ми се сопна:

– Къде беше ти снощи?

– Самичък в къщи, в моята каравана до около 04.30 часа. Отидох в оръжейния склад около 05.00. Нямам свидетели.

– Правдоподобна история – изсумтя Кент, който изглеждаше изключително щастлив от това, че няхах алиби. Обърна се към Синтия: – А ти?

– Прибрах се в хотела за командировани офицери около 19.00 и писах доклада си за случая Нийли докъм полунощ, после си легнах, сама, бях събудена от военен полицай, който чукаше на вратата ми около 05.30.

Аз отбелязах:

– Никога досега не съм чувал три по-слаби алибита. Но, добре, засега ще минат. Въпросът е, че този гарнизон е като малък град и

приятелите, познатите и семейството на починалата са сред най-висшите кръгове на тази общност.

Казах на Кент:

– Ти искаше някой страничен човек да работи по този случай, нали?

– Вярно е. Но недей насилва нещата, Пол.

– Защо си изпратил да повикат госпожа Сънхил?

– По същата причина, по която извиках и теб. Гостуващ талант.

Хрумна ми, че гостуващ талант беше друг начин да се каже: „Искаме двама следователи, които не са наясно с мръсотията, за която всички тук знаят“. Попитах Кент:

– Колко добре познаваше Ан Камбъл?

Той се поколеба за момент, после подбра думите:

– Доста добре.

– Би ли обяснил по-подробно.

Очевидно полковник Кент, който имаше по-висок чин от мен, и който също беше ченге, не беше доволен. Но той беше професионалист и следователно знаеше какво се иска от него. Усмихна се принудено и каза:

– Ще трябва ли да си прочетем правата един на друг?

Усмихнах му се в отговор. Беше неловко, но необходимо.

Той се изкашля и каза:

– Капитан Камбъл беше изпратена тук преди около две години. Аз бях тук по това време, а също и генерал и госпожа Камбъл. Семейство Камбъл ме поканиха у тях заедно с няколко други офицери, за да се запозная с дъщеря им. Областите, в които работехме, не бяха свързани пряко, но като психолог тя се интересуваше от криминалното поведение, а аз се интересувах от криминалното съзнание. Няма нищо странно в това един офицер от изпълнителната власт и един психолог да имат общи интереси.

– Така че вие станяхте приятели?

– До известна степен.

– Обеди?

– Понякога.

– Вечери? На чашка?

– От време на време.

– Сами?

– Веднъж или два пъти.

– Но ти като че ли не знаеше къде живее.

– Знаех, че живее извън гарнизона. Но никога не съм ходил в къщата й.

– А тя била ли е в твоята?

– Да. Няколко пъти. На приеми.

– Жена ти харесва ли я?

– Не.

– Защо не?

– Сам се сети, Бренер.

– Добре. Сетих се.

Синтия имаше благоразумието да не се включи при разпита на офицер с по-висок чин, така че аз се обърнах към нея:

– Някакви въпроси към полковник Кент?

Синтия отвърна:

– Само логичният.

Тя погледна Кент.

Той каза:

– Никого не съм имал интимни отношения с нея. Ако бях имал, щях да ви кажа от първата минута.

– Надявам се – казах аз. Попитах го – Тя имаше ли си постоянен приятел?

– Аз не зная за такъв.

– Имаше ли врагове?

Той си помисли малко и после отвърна:

– Някои жени не я харесваха. Мисля, че се чувстваха застрашени. И някои мъже не я харесваха. Те се чувстваха...

– Непълноценни – подсказа Синтия.

– Да. Нещо такова. А може би беше прекалено хладна с някои от по-младите, неженени офицери, които си падаха по нея. Но що се отнася до истински врагове, не зная за такива.

Той се поколеба, а после добави:

– Като се има предвид как умря, мисля, че е убийство от страст. Искам да кажа, че има жени, към които можеш да изпитваш нормални сексуални или романтични представи, но Ан Камбъл, според мен, пораждаше мисли за насилие у някои мъже. Предполагам, че някой просто не се е овладял. След изнасилването той е знаел, че ще си има сериозни неприятности. Може би Ан го е предизвикала. Доколкото я познавам, не бих се учудил, ако го е направила. Той си е представил живота в Лийвнуърт и я е удушил.

Кент погледна към Синтия и мен.

– Много мъже са ръководени от едноокото, разгонено чудовище и то ги води направо в ада. Виждал съм доста такива случаи в работата си. Вие също.

Вярно. Но в този случай аз повече се интересувах от това, което чудовището търсеше. Попитах Кент:

– Знаеш ли дали се е срещала с мъже? Била ли е активна в сексуално отношение?

– Не зная дали е била активна в сексуално отношение. Зная само за един неженен офицер, който излизаше с нея – лейтенант Елби, един от помощниците на генерала – но тя никога не е обсъждала личния си живот с мен и нейното поведение никога не е привличало професионално вниманието ми. От друга страна, човек не можеше да не се запита как ли се забавлява тя.

– Как мислиш се е забавлявала?

– Така както аз бих постъпил на нейно място. Да държа професионалния си живот отделно от личния в цивилното общество.

– Какви досиета има Ярдли за нея?

– Ами... предполагам, че има предвид, когато тя беше арестувана в Мидлтънд преди около година. Ярдли ми се обади още преди да я регистрират, аз отидох там и я прибрах.

– Значи все пак е привлякла вниманието ти професионално.

– До известна степен. Това не беше официално. Ярдли каза, ме няма да се прави досие и няма да останат никакви доказателства за ареста.

– Явно е излъгал. За какво беше арестувана?

– Ярдли каза, че е било за нарушаване на спокойствието.

– По какъв начин Ан Камбъл е нарушила спокойствието на Мидлтънд?

– Карала се е с някакъв тип на улицата.

– Някакви подробности?

– Не. Ярдли не искаше да каже. Каза само да я заведа в къщи.

– Така че ти си я завел вкъщи?

– Не, казах ти, че не зная къде живее, Бренер. Не ми скачай с такива номера: Същност я доведох в гарнизона. Беше около 23.00 часа. Беше абсолютно трезва, между другото. Така че я заведох да пийнем в офицерския клуб. Тя така и не ми каза какво се е случило и аз не я попитах. Повиках й такси и тя си тръгна около полунощ.

– Не знаеш ли името на мъжа или на офицера, който я е арестувал?

– Не, но съм сигурен, че Ярдли ги знае. Попитай го – Кент се усмихна, – сега, когато ти е обещал пълното си съдействие.

– Други въпроси?

Синтия го попита:

– Как се почувствахте, когато ви съобщиха, че е мъртва?

– Поразен.

– Натъжен?

– Разбира се. Стана ми мъчно и за генерал и госпожа Камбъл, бях също така дяволски ядосан и малко разтревожен, защото се беше случило в моя район. Харесвах я, но не сме били чак толкова близки, че да го понеса много тежко. Чувствам се по-разстроен професионално.

– Оценявам откровеността ти – отбелязах аз.

– Ще я оцениш още повече, когато започнеш да слушаш глупостите, които другите ще ти наговорят.

– Не се и съмнявам.

Попитах го:

– Имаш ли някакви въпроси към мен?

Той се усмихна.

– Колко време каза, че е нужно да стигнеш с кола от Уиспъринг Пайнс до гарнизона?

– Половин час. По-малко в ранните утринни часове.

Той кимна, после огледа мебелите и домашните вещи в хангара.

– Добре ли ти се струва?

– Добре е. Добра работа. Но донеси някакви паравани, окачи картините и закачи дрехите на пръчки там, където са били дрешниците.

– Взели ли са нещата от мазето – погледнах към Синтия.

Кент отвърна:

– Да, ей там. Все още са в сандъци. Ще донесем няколко маси и полици, за да възпроизведем атмосферата в мазето. – Помисли малко, а после каза: – Очаквах, че ще има повече неща.

– Не забелязахте ли например дали няма някакви лични вещи?

– Имаш предвид неща като противозачатъчни средства, писма от мъже, снимки на приятели, сексуални атрибути, еротична литература?

– Е, не зная дали неженените жени имат сексуални атрибути... и не огледах внимателно за писма и други подобни... Имах предвид противозачатъчни хапчета или други такива.

– Пипал ли си нещо, Бил?

– Не. – Той измъкна чифт хирургически ръкавици от джоба на панталона си. – Но може да съм докоснал нещо с голи ръце, когато надзиравих разтоварването. Ярдли също докосна някои неща, случайно.

– Или нарочно.

Кент кимна.

– Или нарочно. Прибави още един заподозрян към списъка.

– Вече го направих.

Отидох към мястото, където бяха разположени мебелите от канцеларията на Ан Камбъл. Бяха спартански тип, какъвто обичаха в армията, докато в същото време се опитваха да измъкнат от Конгреса танкове за три милиона.

Канцеларията се състоеше от бюро със стоманена конструкция, въртящ се стол, два сгъваеми стола, библиотека, две високи кантонерки и компютър. Книгите на полиците бяха само стандартни текстове по психология, плюс военни публикации на същата тема, както и такива за водене на психологическа война, анализи на военнопленници и други подобни теми.

Отворих едно чекмедже на кантонерката и прочетох надписите на папките, които като че ли бяха бележки за лекциите ѝ. Следващото чекмедже беше означено „секретно“, така че го отворих и видях, че папките не бяха надписани, а само номерирани. Извадих една от папките и прегледах книгата в нея. Това като че ли беше интервю с някой, означен само с инициалите „Р. Дж“. Интервюиращият беше означен с „В.“, за въпрос. Приличаше на типичен екземпляр от психологическо интервю или сеанс, но интервюиращият човек, както се разбираше от първата страница, беше осъден за изнасилване. Въпросите бяха от рода на: „Как подбрахте жертвата?“ и „Какво ви отвърна тя, когато ѝ казахте, че трябва да извърши орален секс?“ Затворих папката. Това беше нещо доста стандартно за полицейска канцелария или за психолог в затвора, но не виждах каква връзка би могло да има с воденето на психологическа война. Явно това беше личен интерес на Ан Камбъл.

Затворих чекмеджето и отидох до компютъра ѝ. Не зная дори как се пускат тия неща, но казах на Кент:

– Във Фолс Чърч има една жена, Грейс Диксън, която може да измъкне мозъка на личните компютри. Ще я повикам тук и не искам никой друг да пипа това нещо.

Синтия беше отишла в пренесения кабинет и гледаше към телефонния автомат.

– Има телефонно обаждане.

Кент кимна.

– Дойде по пладне, няколко минути след като телефонната компания прехвърли номера тук.

Синтия натисна копчето и един мъжки глас каза: „Ан, Чарлс се

обажда. Опитах да се свържа по-рано, но телефонът ти не работеше. Знаех, че няма да си на работа тази сутрин, но искам да знаеш, че няколко военни полицаи бяха тук и изнесоха целия ти кабинет. Не поискаха да ми кажат нищо. Моля те, обади ми се или да се срещнем на обяд в офицерския клуб, или някъде другаде. Много е странно. Бих се обадил в полицията, но те са от полицията.“ Той се засмя, но беше насила. Продължи: „Надявам се, че не е нещо сериозно. Обади ми се.“

Попитах Кент:

– Кой е този?

– Полковник Чарлс Мур. Шефът на Ан в школата.

– Какво знаеш за него?

– Ами той също е психиатър, разбира се. Типичен кандидат на науките. Странна птица. Като че е на ръба. Цялата школа е на ръба, ако ме питаш. Понякога си мисля, че трябва да я оградят и да поставят охрана.

Синтия попита Кент:

– Бяха ли приятели?

Кент кимна:

– Изглеждаха близки. Той й беше нещо като наставник, което не говори много за това с какви хора общува. Извинете ме.

Казах му:

– Когато разследваме убийство, не сме длъжни да говорим само добро за мъртвия.

– Да, но това нямаше връзка. – Кент разтри очите си. – Просто съм малко... изморен.

Синтия отбеляза:

– Беше много напрегнат ден за вас. Предполагам не е било приятно да уведомяте семейство Камбъл за смъртта на дъщеря им.

– Не. Обадох се у тях и се свързах с госпожа Камбъл. Помолих я да извика генерала и да ме чакат у тях. – Добави: – Тя знаеше, че нещо се е случило. Аз се появих с главния свещеник, майор Еймс, и с лекаря, капитан Суик. Когато ни видяха... Искам да кажа, много пъти съм участвал в група за съобщаване за смъртен случай, но когато става въпрос за загинал в бой, знаеш какво да кажеш. Когато е убийство обаче, няма много за казване.

Синтия попита:

– Как го приеха?

– Смело. Както човек би очаквал от професионален войник и от жена му. Останах само няколко минути, после ги оставих със свещеника.

Попитах:

– Обясни ли им подробно?

– Не. Просто им казах, че Ан е била намерена мъртва на полигона, очевидно убита.

– А той какво каза?

– Той каза: „Тя умря, изпълнявайки дълга си.“ – Кент замълча, а после добави: – Предполагам, че това носи утеха.

– Не му ли съобщи подробности за състоянието ѝ, за възможното ѝ изнасилване?

– Не... Той попита как е умряла и аз отвърнах, че вероятно е била удушена.

– И какво каза той?

– Нищо?

– И ти му даде името и телефонния ми номер?

– Да. Ами той попита дали ЦСО прави всичко възможно. Казах му, че съм се възползвал от присъствието ти тук, и от това на госпожа Сънхил, и че съм ви помолил да поемете случая.

– И той какво каза?

– Той каза, че иска майор Бауз, командващия ЦСО тук, да поеме случая и че вие с госпожа Сънхил се освобождавате от тази отговорност.

– А ти какво каза?

– Не исках да започвам да споря с него за това, но той разбира, че няма думата в този случай.

– Наистина няма.

Синтия попита:

– А как го прие госпожа Камбъл?

Кент отвърна:

– Тя се държеше стоически, но беше пред рухване. Външната показност има голямо значение за генералите и съпругите им, а те и двамата са от старата школа.

– Добре, Бил. От криминалния отдел ще дойдат тук след като се стъмни и ще останат през цялата нощ. Кажи на хората си, че никои друг освен тях не може да влиза тук.

– Добре. – Той добави: – Не забравяй – генералът иска да те види у дома си, колкото се може по-скоро.

– Защо?

– Вероятно за да разбере подробности около смъртта на дъщеря си, да те помоли да инструктираш майор Бауз и да се отстраниш.

– Това ми харесва. Бих могъл да го направя по телефона.

– Всъщност обадиха се от Пентагона. Главният военен прокурор е съгласен с шефа ти, че ти и госпожа Сънхил, като външни лица и с по-голям опит от местните служители на ЦСО, сте най-подходящи за този случай. Това е последно. Би могъл да го кажеш на генерал Камбъл, когато го видиш. И аз ти предлагам да го направиш още сега.

– Сега предпочитам да поговоря с Чарлс Мур.

– Направи изключение, Пол. Първо малко политика.

Погледнах към Синтия и тя кимна.

– Добре, генерал и госпожа Камбъл.

Кент тръгна с нас през хангара.

– Знаеш ли има някаква ирония... Ан имаше един любим израз, нещо като мото, което беше взела от... някакъв философ... Ницше. И той беше: *„Това, което не ни унищожи, ще ни направи по-силни.“*

И добави:

– Сега тя е унищожена.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Отправихме се към гарнизонното жилище на генерала. Синтия каза:

- Започвам да си представям една измъчена, нещастна, млада жена.
- Намести огледалото си за обратно виждане.
- Престани, Пол.
- Съжалявам.

Трябва да съм задрямал, защото следващото, което си спомням, беше Синтия, която ме мушкаше.

- Чу ли какво казах?
- Да, да престана.

– Казах, че според мен полковник Кент знае повече, отколкото казва.

Исправих се и се прозях.

– Човек може да остане с такова впечатление. Може ли да спрем някъде за едно кафе?

– Не. Кажете ми, Кент наистина ли е сред заподозрените?

– Е, теоретично поне. Не ми хареса, че жена му не е в града и че няма кой да потвърди алибито му. Повечето женени мъже са си в леглото с жена си в ранните утринни часове. Когато жените отсъстват и се случи нещо такова, започваш да се чудиш дали е просто лош късмет или нещо друго.

– А старшият Ярдли?

– Той не е толкова глупав колкото изглежда, нали?

– Не – съгласи се Синтия. – Не е. Работих с него по един случай на изнасилване преди около година, когато се върнах от Европа. Заподозреният беше един войник, а жертвата едно момиче от Мидлънд, така че имах удоволствието да се запозная с него.

– Разбира ли си от работата?

– От дълго време я върши. Както сам ми каза тогава, офицерите и войниците идват и си отиват от Хадли, а той е ченге в Мидлънд от тридесет години и си познава района във и извън гарнизона. Всъщност може да бъде много очарователен, когато иска и е изключително хитър.

– Освен това оставя отпечатъците си там, където подозира, че вече може да ги има.

– Кент също, а и ние.

– Вярно. Но аз зная, че не съм убил Ан Камбъл. Ами ти?

– Аз спях – каза Синтия хладно.

– Сама. Лош късмет. Трябваше да ме поканиш в стаята си. Така и двамата щяхме да имаме алиби.

– Предпочитам да съм заподозряна в убийство.

Пътят беше дълъг, прав и тесен, черен разрез между високите борове, а от нажежения асфалт се надигаха вълни горещ въздух.

– Става ли толкова горещо в Айова?

– Да – отвърна тя, – но е по-сухо.

– Мислила ли си някога да си отидеш вкъщи?

– Понякога. А ти?

– Аз си ходя доста често. Но всеки път намирам, че е останало все по-малко. Южен Бостън се променя.

– Айова си е същата, но аз се промених.

– Достатъчно си млада, за да се измъкнеш и започнеш цивилна кариера.

– Харесва ми това, което правя сега – отвърна тя.

– Прави го в Айова. Включи се в местната полиция. Те биха били щастливи да се възползват от опита ти.

– Последният престъпник там беше намерен умрял от скука преди десет години. В местния полицейски отряд има десет мъже. От мен ще искат да им правя кафе и да се чукам с тях.

– Е, поне правиш хубаво кафе.

– Върви по дяволите, Пол.

Още едно за мен. Както вече казах, трудно е да улучиш правилния тон и оттенък, когато говориш с някого, когото си виждал гол, с когото си имал интимни отношения, лежал в легло и говорил по цели нощи. Не може да си студен и скован, като че ли това никога не се е случило, но не можеш и да си прекалено фамилиарен, защото това вече не се случва. Наблюдаваш езика си, наблюдаваш и ръцете си. Не пощипваш бузата на другия, нито го потупваш отзад, макар че може би ти се иска. Но пък не отбягваш ръкуване, а и предполагам можеш да сложиш ръка върху рамото на другия или да го мушнеш с пръст в корема както направи Синтия оня път. Наистина трябва да има ръководство за тия работи, или ако няма, то тогава закон, който да забранява на бивши любовници да се приближават на по-малко от тридесет метра. Освен ако, разбира се, не се опитват да започнат отначало. Казах й:

– Винаги съм имал усещането, че нещата между нас останаха неизяснени.

– Винаги съм имала усещането, че ти предпочете да избегнеш сблъсък с моя... моя годеник и си замина. – Тя добави: – Не си струваше да си създаваш неприятности за мен.

– Това е смешно. Той искаше да ме убие. Не е благоразумно да се излагаш на излишни рискове.

– Може би, но някога трябва да се биеш за това, което искаш. Ако наистина го искаш. Не беше ли награждаван за храброст?

Започвах да се дразня малко, тъй като моето мъжество се подлагаше на съмнение. Отвърнах малко ядосано:

– Получих бронзова звезда за храброст, за това че атакувах един шибан хълм, който нито ми беше нужен, нито ми харесваше. Но да вървя по дяволите, ако ще правя представление, за да те развлечам. – Добави: – Още повече, че не си спомням да си ме окуражавала.

Тя отвърна:

– Не бях сигурна кого от двамата исках, така че бях решила да отида с този, който остане жив.

Погледнах я и тя ме погледна и видях, че се усмихва.

– Не си духовита, Синтия.

– Съжалявам – тя ме потупа по коляното – Много ми харесваш, когато се ядосаш.

Не отвърнах и продължихме в мълчание.

Влязохме в покрайнините на гарнизона и видях струпаните бетонни сгради с табела, на която беше написано „Школа на американската армия – психооперации – вход само с пропуск“.

Синтия отбеляза:

– Дали не можем да преровим мястото, след като се видим с генерала?

Погледнах часовника си:

– Ще опитаме.

Да бързам, да бързам. Освен проблема със студентите следи, имах усещането, че колкото повече време имаха да обмислят нещата във Форт Хадли, толкова по-вероятно беше да започнат да ми се месят. До седемдесет и два часа базата щеше да е пълна с хора от ФБР и от ЦСО, които щяха да се опитват да съберат точки, да не говорим за тези от средствата за информация, които вече вероятно бяха в Атланта и се опитваха да преценят как да стигнат дотук.

Синтия ме попита:

– Какво ще правим с нещата в мазето й?

– Не, знай. Може би няма да ни трябват. Надявам се, че ще бъде

така. Нека да отлежи няколко дена.

– А какво ще стане, ако Ярдли открие стаята?

– Тогава ще бъде негов проблем какво да прави с информацията.

Ние видяхме достатъчно, за да добием представа.

– Може би ключът към убиеца ѝ е в тази стая.

Зagleдах се през страничния прозорец и наблюдавах как гарнизонът се изнизваше край мен. След минута казах:

– В тази стая има достатъчно компрометиращи доказателства, за да провалят кариерата и живота на много хора, включително и живота на родителите ѝ, да не споменаваме за посмъртната репутация на убитата. Мисля, че нищо повече от тази стая не ни е нужно.

– Това Пол Бренер ли е?

– Да, говори Пол Бренер, професионалният офицер от армията. А не Бренер ченгето.

– Добре, разбирам това и ми харесва.

– Разбира се. – И добавих: – Бих направил същото и за теб.

– Благодаря. Но аз нямам нищо за криене.

– Омъжена ли си?

– Не е твоя работа.

– Правилно.

Пристигнахме в официалната резиденция на генерала, наречена Боумънт. Тя представляваше огромна тухлена къща с бели колони и беше разположена сред няколко акра залесена площ на източния край на гарнизона, оазис от магнолии, величествени дъбове, цветни лехи и други такива, заобиколена като от пустиния от военната простота.

Боумънт е реликва отпреди Гражданската война, бившия дом на клана Боумънт, който все още живее в областта. Къщата е избягнала Шермановия поход към морето, тъй като не е била по пътя на бунтовниците, но е била плячкосана и опустошена от изостанали от частите си янки. Местните хора ще ви разкажат, че всички жени от къщата са били изнасилени, но в пътеводителя се казва, че всички Боумънт са бягали няколко крачки пред янките.

Къщата е била експроприирана от окупационните сили на Съюза, за да се използва за генерален щаб, после по някое време е била върната на законните си собственици, после в 1916 продадена заедно с плантацията на федералното правителство, което я нарича Кемп Хадли. Така че по ирония на съдбата тя отново става военна собственост, памуковите полета около къщата стават гарнизон, а останалите сто хиляди акра гори – район за провеждане на учения.

Трудно е да се прецени, доколко историята оказва влияние върху местното население, но в тези краища влиянието предполагам е по-голямо, отколкото би могло да разбере едно хлапе от южен Бостън или момиче от фермите в Айова. Сблъсквам се с това и се мъча да го вземам предвид, когато разсъждавам. Но в крайна сметка, когато някой като мен срещне някой като Ярдли, умовете и душите ни почти напълно се разминават.

Излязохме от колата и Смития каза:

– Краката ми треперят.

– Поразходи се из градината. Аз ще се погрижа за това.

– Ще се оправя.

Изкачихме се по стълбите към оградената с колони веранда и аз позвъних. Хубав млад мъж в униформа отвори вратата. Беше лейтенант и на табелката с името му пишеше Елби. Съобщих:

– Старши подофицери Бренер и Сънхил се явяват при генерал и госпожа Камбъл по нареждане на генерала.

– А, да.

Той огледа неофициалното облекло на Синтия, после отстъпи настрана и ние влязохме. Елби каза:

– Аз съм личният помощник на генерала. Полковник Фаулър, адютантът на генерала, желае да говори с вас.

– Тук съм по нареждане на генерала, за да се видя с генерала.

– Зная, господин Бренер. Моля вижте се първо с полковник Фаулър.

Синтия и аз го последвахме в голямо антре, обзаведено в стила и епохата на къщата, но подозирах, че това не бяха оригиналните мебели от Боумънт, а вещи събирани отгук и оттам, от западната буржоазия, след като армията е купила мястото. Лейтенант Елби ни въведе в малка стая отпред, нещо като официална чакалня за посетители, в която имаше много места за сядане и нищо друго. Животът на един собственик на плантация, сигурен съм, се различава от живота на съвременен генерал, но това, което беше общо и за двамата, бяха посетителите и големият им брой. Търговците са минавали отзад, благородниците са били въвеждани направо в голямата гостна, а посетителите, които са идвали по служебни въпроси, са стигали до тази стая, докато се вземе решение относно положението им.

Елби се оттегли, а Синтия и аз останахме прави. Тя каза:

– Това беше младият мъж, за когото полковник Кент каза, че уважавал Ан Камбъл. Доста е хубав.

– Прилича ми на лигльо и на някой, който си подмокря леглото.

За да смени темата, тя ме попита:

– Искало ли ти се е някога да бъдеш генерал?

– Просто се опитвам да запазя жалкия си подофицерски пагон.

Тя се опита да се усмихне, но явно беше нервна. Аз също не бях съвсем спокоен. За да намалая напрежението, започнах да дърдоря стари военни лафове:

– Не забравяй, генералът си обува панталоните като пъха краката си един по един в крачолите, също като теб.

– Аз обикновено сядам на леглото и пъхам и двата си крака едновременно.

– Е, разбираш какво искам да кажа.

– Може би просто ще поговорим с адютанта и ще си тръгнем.

– Генералът ще бъде много любезен. Те всички са такива.

– Повече се притеснявам от срещата с жена му. Може би трябваше да се преоблека.

Защо ли се опитвам да разбера тези хора? Синтия каза:

– Това ще навреди на кариерата му, нали?

– Зависи от изхода. Ако никога не намерим убицеца и никой не намери стаята, и не се изкара прекалено много мръсотия, той ще бъде наред. Ще спечели от съчувствието към него. Но ако стане много мръсно, ще трябва да си подаде оставката.

– И това ще бъде краят на политическите му амбиции.

– Не съм сигурен дали има някакви политически амбиции.

– Във вестниците пишат, че има.

– Това не е мой проблем.

Но всъщност би могло да стане. Генерал Джоузеф Йан Камбъл беше смятан за възможен вицепрезидент, а също и за потенциален кандидат за сенатор в родния си щат Мичиган, или за кандидат за губернатор на този щат. Освен това името му се споменаваше сред тези на евентуалните наследници на настоящия главнокомандващ, което би означавало четвърта звезда, а съществуваше и друга възможност – да бъде назначен за главен съветник на президента по военните въпроси.

Това изобилие от възможности за растеж беше пряк резултат от участието му във войната в Персийския залив, преди което никой никога не беше чувал за него. С избледняването на спомена от войната избледняваше и неговото име от общественото съзнание. Това беше или хитър ход от негова страна, или той наистина не желаше да се замесва с тези глупости.

Как и защо Бойният Джо Камбъл беше назначен в това затънтено място, което армията беше нарекла Форт Хадес, а войниците Форт Хайде, беше една от загадките на Пентагона, които само заговорниците и конспираторите можеха да обяснят. Но изведнъж ми хрумна, че търговците с власт в Пентагона знаеха, че в бастиона на генерал Камбъл се търкаляше едно разпуснато гюлле и името на това гюлле беше Ан. Дали пък не беше това?

Влезе висок мъж, облечен със зелената парадна униформа, с орли на полковник, които бяха отличителните знаци на адютанта на главнокомандващия и с табелка с име, на която беше написано Фаулър.

Той се представи като адютанта на генерал Камбъл. В армията, когато си с униформа, се смята за излишно да се представяш с име и чин, а се предпочита кратко описание на служебното положение, така че хората да преценят дали да имат работа с вас и дали изобщо да ви видят отново.

Ръкувахме се всички наред и полковник Фаулър каза:

– Генералът наистина иска да ви види, но аз бих желал да поговоря с вас първо. Няма ли да седнете?

Седнахме и аз огледах полковник Фаулър. Беше негър и можех да си представя поколенията робовладелци, които са живели тук и които сега сигурно се обръщаха в гробовете си. Във всеки случай Фаулър беше изключително добре обучен, говореше правилно и имаше добри военни маниери. Изглеждаше като идеалния адютант, професия, която беше нещо като комбинация на личен секретар, старши съветник, проводник на генералските заповеди и т.н. Адютантът не прилича на заместник командващия, който също като вицепрезидента на САЩ, няма никакви истински задължения.

Фаулър беше с дълги крака, което би могло да изглежда без значение, но един адютант трябва да има адютантска походка, което означава широки крачки, с които да снове между генерала и подчинените му, за да предава заповеди и доклади. Той не трябва да бяга, така че трябва да си изработи адютантска походка, особено важна на големи паради, където късите дебели крака могат да забавят цялото шоу. Както и да е, Фаулър беше във всяко отношение офицер и джентълмен. За разлика от някои бели офицери, които може да бъдат малко немарливи, като мен, черният офицер, също като офицера жена, трябва да доказва, че е такъв. Интересно е, че негрите и жените все още смятат критериите на белите офицери за свой идеал, макар че в действителност тези критерии и този идеал са били и са само един мит. Но това държи всички нащрек, и

следователно е добре. И без друго армията е петдесет процента илюзия.

Полковник Фаулър каза:

– Може да пушите, ако желаете. Нещо за пиене?

– Не, сър – отвърнах аз.

Фаулър потупа няколко пъти с пръсти по облегалките на стола си и започна:

– Това със сигурност е трагедия за генерал и госпожа Камбъл и ние не искаме то да става трагедия за армията.

– Да, сър.

Колкото по-малко кажех, толкова по-добре. Той искаше да говори и продължи:

– Смъртта на капитан Камбъл, която настъпи в гарнизона, в същия гарнизон, където баща ѝ е командир, и по начина по който това се случи, не може да не предизвика сензация.

– Да, сър.

– Мисля, че не е нужно да казвам и на двама ви да не говорите с пресата.

– Разбира се, не.

Фаулър погледна към Синтия:

– Разбирам, че вие сте извършили арест в другия случай на изнасилване. Мислите ли, че има връзка? Може ли да са били двама? Или пък вие да сте хванали не когото трябва?

– Не на въпроса, полковник.

– Но е възможно. Ще го проучите ли?

Явно генералният щаб се е събирал и някой умник го е предложил като възможност или като пожелание, или като официална версия, т.е. наоколо вилнее банда от млади войници, които се слагат на неподозиращите жени офицери. Казах на полковник Фаулър:

– Това няма да мине.

Той присви рамене и отново насочи вниманието си към мен:

– А имате ли някой заподозрян?

– Не, сър.

– Някакви насоки за действие?

– Не в момента.

– Но вие трябва да имате някаква теория, господин Бренер.

– Имам, полковник. Но те са само теории и никоя няма да ви хареса.

Той се наведе напред в стола си, явно недоволен:

– На мен не ми харесва само фактът, че жена офицер е била

изнасилена и убита и че престъпникът е на свобода. Няма друго в този случай, което да не ми хареса.

Да се обзаложим ли? Казах:

– Казаха ми, че генералът иска да освободи мен и госпожа Сънхил от този случай.

– Мисля, че това беше първата му реакция. Но той говори с някои хора във Вашингтон и го преосмисли. Ето защо иска да ви види.

– Разбирам. Нещо като предварителен разговор преди да ми възложат работа.

– Може би. – Той добави: – Освен ако вие не желаете този случай. Ако не искате, това няма да има отрицателен ефект върху професионалните ви досиета. Всъщност в тях ще бъде включено препоръчително писмо във връзка с първоначалната ви работа по случая. И на двамата ще бъде предложен тридесетдневен отпуск, който ще започне веднага. – Той погледна от мен към Синтия, после пак към мен. – Тогава няма да бъде нужно да се срещате с генерала и двамата ще можете да си тръгнете веднага.

Не лоша сделка, ако си помисли човек. Но трябваше да не мисля за нея. Отвърнах:

– Моят командир, полковник Хелман, възложи този случай на мен и госпожа Сънхил и ние приехме задачата. Така че този въпрос е приключен, полковник.

Той кимна. Не можех съвсем да разбера Фаулър. Зад непроницаемата фасада на адютанта се криеше един много гъвкав изпълнител. И той трябваше да бъде такъв, за да остане на този пост, който по почти всички военни стандарти водеше нагоре. Никога няма да станеш генерал, ако не си служил в щаба на генерал и беше ясно, че полковник Фаулър беше само на няколко крачки от първата си сребърна звезда.

Фаулър изглеждаше потънал в мисли и в стаята настъпи мълчание. Аз, след като казах каквото имах за казване, трябваше да чакам за отговора му. Офицерите от висок чин имат този неприятен навик да оставят дълги паузи и ако неблагоприятните младши офицери се обадят с нещо, което им е хрумнало по-късно, то те биват наказани с леден поглед или забележка. Това беше нещо като засадата във футбола или във войната и макар че не познавах полковник Фаулър много добре, аз познавах неговия тип. Той ме изпробваше, изпитваше нервите и решителността ми, може би да види дали си има работа с някой прекалено ентузиазизиран глупак или с човек проникателен като него. Трябва да се признае на Синтия, че тя също остави мълчанието да се проточи.

Накрая той каза:

– Зная защо госпожа Сънхил е тук, във Форд Хадли. Но какво е довело един следовател от специалните части на ЦСО в нашия малък гарнизон?

– Изпълнявах тайна задача. Един от вашите сержанти в оръжейния склад се канеше да започне самостоятелен бизнес. Трябва да затегнете охраната там и трябва да знаете, че ви спестих известни неприятности. – Добавих: – Сигурен съм, че началникът на военната полиция ви е уведолил.

– Наистина го направи. Преди няколко седмици, когато дойдохте тук.

– Значи сте знаели, че съм тук.

– Да, но не и защо сте тук.

– Как мислите, защо полковник Кент ме помоли да се заема със случая, като се има предвид, че никой друг тук не го иска.

Той помисли за малко и после отвърна:

– Ще бъда откровен с вас, полковник Кент не обича много местния началник на ЦСО, майор Бауз. Във всеки случай вашите хора от Фолс Чърч щяха да ви назначат и без друго. Полковник Кент е направил това, което според него е било най-доброто за всички.

– Включително и за полковник Кент. Какъв е проблемът между полковник Кент и майор Бауз?

Той сви рамене.

– Вероятно е просто свързано със сферата на действие.

– Не е ли лично?

– Попитайте тях.

– Ще го направя. – Междувременно попитах полковник Фаулър: – Познавахте ли лично капитан Камбъл?

Той ме погледна за момент и после отвърна:

– Да. Всъщност генералът ме помоли аз да произнеса надгробното слово на погребението ѝ.

– Разбирам. Работил ли сте с генерал Камбъл преди това?

– Да, аз съм с генерал Камбъл откакто беше командир на бронирана дивизия в Германия. Служихме заедно в Залива, а после тук.

– Той ли помоли да бъде изпратен тук?

– Не мисля, че това има някаква връзка със случая.

– Предполагам, че сте познавали Ан Камбъл преди Форт Хадли.

– Да.

– Бихте ли ми казали нещо за характера на вашите

взаимоотношения.

Как ли щеше да мине това?

Фаулър се наведе напред в стола си и ме погледна в очите.

– Извинете, господин Бренер. Това разпит ли е?

– Да, сър.

– Да вървя по дяволите!

– Надявам се, че няма да го направите, полковник.

Той се засмя, а после се изправи.

– Е, вие и двамата ще дойдете утре в канцеларията ми и ще можете да питате колкото искате. Уговорете си час предварително. Последвайте ме, моля.

Ние последвахме полковник Фаулър обратно през главното антре, а после към задната част на къщата, откъдето стигнахме до една затворена врата. Полковник Фаулър ни каза:

– Не е нужно да рапортувате, кратки съболезнования, ще ви предложат да седнете. Госпожа Камбъл няма да присъства. Дадох я успокоителни. Моля по-кратко. Пет минути.

Той почука на вратата, отвори я и влезе вътре, съобщавайки за нас като за старши подофицери Бренер и Сънхил от ЦСО. Прозвуча като телевизионен сериал.

Синтия и аз го последвахме и се озовахме в нещо като кабинет, обзаведен с лъснати до блясък дърво, кожа и месинг. Стаята беше тъмна, завесите дръпнати и единствената светлина идваше от настолната лампа със зелен абажур. Зад бюрото беше застанал генерал-лейтенант Джоузеф Камбъл в парадна зелена униформа, чиято предница беше покрита с медали. Първото нещо, което се забелязваше у него, беше, че той е огромен, не просто висок, а с едър кокал, като някой главатар на шотландски клан, от какъвто може би произлизаше, и във връзка с това аз усетих и несъмнената миризма на шотландско уиски в стаята.

Генерал Камбъл подаде ръка на Синтия, която я пое и каза:

– Моите най-искрени съболезнования, сър.

– Благодаря.

Поех ръката му, която беше огромна, предадох му моите съболезнования и добавих:

– Много съжалявам, че трябва да ви обезпокоя в такъв момент.

Като че ли срещата е била моя идея.

– Няма защо – каза той и седна. – Моля седнете.

Ние седнахме в кожени столове, обърнати към бюрото. Проучвах лицето му в сумрака. Главата му беше покрита със сиво-руса коса,

имаше яркосини очи, груби черти и добре оформена челност с трапчинка на брадичката. Хубав мъж, по като се изключат очите, красотата на Ан Камбъл вероятно беше дошла от майката.

Когато си при генерал, никога не трябва да говориш, докато не те заговорят, но генералът не говореше. Той гледаше между Синтия и мен, в някаква точка зад нас. Кимна, предполагам на Фаулър, и аз чух как вратата зад нас се затвори, когато полковник Фаулър излезе.

Сега генерал Камбъл погледна Синтия, после мен и се обърна към нас с тих глас, който според това, което знаех от радиото и телевизията, не беше типичен за него.

– Разбирам, че и двамата желаете да работите по тази задача.

Ние и двамата кимнахме и казахме:

– Да, сър.

Той ме погледна.

– Бих ли могъл да ви убедя, че за всички ще бъде по-добре, ако прехвърлите този случай на майор Бауз тук, във Форт Хадли?

– Съжалявам, генерале – отвърнах аз. – Този въпрос излиза извън границите на Форт Хадли и на вашата скръб. Никой от нас не може да го промени.

Генерал Камбъл кимна.

– Тогава аз ще ви окажа пълното си съдействие и ще ви обещаю сътрудничеството на всички тук.

– Благодаря, сър.

– Имате ли някаква идея кой би могъл да извърши това.

– Не сър.

А вие.

– Мога ли да разчитам, че вие ще работите бързо и че ще направите всичко възможно да се намали сензационната страна на този случай и че от вас ще има повече полза, отколкото вреда тук?

Отвърнах:

– Уверявам ви, че нашата единствена цел е да извършим арест колкото се може по-скоро.

Синтия добави:

– Предприехме стъпки от самото начало да сведем до минимум външното участие. Прехвърлихме цялото съдържание на дома на капитан Камбъл тук в гарнизона. Шефът на полицията Ярдли не изглежда доволен от това и подозирам, че ще се свърже с вас във връзка с това. Ако бъдете така любезен да му кажете, че сте ни упълномощили да го направим, бихме ви били много благодарни. По отношение намаляване

сензационния ефект и вредата за армията и гарнизона няколко думи от ваша страна към Ярдли биха имали голям ефект за постигането на тази цел.

Генерал Камбъл се втрени в Синтия за дълго време. Без съмнение той не можеше да погледне някоя млада привлекателна жена на тази възраст, без да помисли за дъщеря си. Какво точно мислеше за дъщеря си, обаче, аз не знаех. Той й каза:

– Може да го считате за направено.

– Благодаря, генерале.

– Доколкото разбрах, генерале, вие е трябвало да видите дъщеря си тази сутрин, след като тя се освободи от наряд? – добавих.

Той отвърна:

– Да, трябваше да закусим заедно. Когато не пристигна, аз се обадих на полковник Фаулър в щаба, но той каза, че тя не е там. Мисля, че той й се е обадил вкъщи.

– Кога стана това, сър?

– Не съм сигурен. Тя трябваше да пристигне вкъщи в 07.00. Вероятно съм се обадил в щаба в 07.30.

Не продължих в тази насока, но казах:

– Генерале, ние сме благодарни за предложението ви за пълно сътрудничество и ще се възползваме от него. При първа възможност от ваша страна бих желал да проведе един по подробен разговор с вас и госпожа Камбъл. Може би утре.

– Страхувам се, че утре имаме да уреждаме погребението и други лични въпроси. Денят след погребението може би ще бъде удобен.

– Благодаря ви. Семейството често има информация, която без да осъзнава, би могла да бъде изключително важна при разрешаването на случая.

– Разбирам. – Той помисли малко и после попита: – Мислите ли, че е бил някой, когото тя е познавала?

– Много е възможно – отвърнах аз и погледите ни се срещнаха.

Той не отклони поглед и ми каза:

– Аз също имам това усещане.

Попитах го:

– Говорил ли е някой друг, освен полковник Фаулър, с вас за обстоятелствата около смъртта на дъщеря ви?

– Не. Полковник Фаулър ме информира.

– За възможното изнасилване и как е била намерена?

– Да.

Последва дълго мълчание и от предишния си опит с генерали знаех, че той не ме чака да заговоря, а че разговорът беше приключил.

– Има ли нещо друго, което бих могъл да направя за вас сега, сър?

– Не... само намерете мръсника. – Той се изправи и натисна едно копче на бюрото си, после каза: – Благодаря, че ми отделихте от времето си.

Синтия и аз се изправихме и аз казах:

– Благодаря ви, генерале – и се ръкувах с него. – И още веднъж най-искрените ми съболезнования към вас и семейството ви.

Той пое ръката на Синтия и може би само така ми се стори, но като че ли я задържа дълго време, като я гледаше в очите. После каза:

– Зная, че ще положите всички усилия. Дъщеря ми би ви харесала. Тя харесваше самоуверени жени.

– Благодаря ви, генерале – отвърна Синтия. – Имате обещанието ми. Ще положя всички усилия и още веднъж най-искрените ми съболезнования.

Вратата зад нас се отвори и полковник Фаулър ни придружи през централния коридор към външната врата. Той ми каза:

– Разбирам, че имате специални пълномощия за арести. Но ще ви помоля да ме уведомявате преди да арестувате някого.

– Защо?

– Защото – отвърна той малко рязко – не обичаме нашите хора да бъдат арестувани от външни хора без нашето знание.

– Случва се доста често – съобщих му аз. – Всъщност, както може би знаете, аз изпратих сержанта от оръжейния склад в затвора преди час. Но ако желаете, ще ви уведомя.

– Благодаря ви, мистър Бренер. Обикновено има три начина да се свърши нещо – правилният начин, грешният начин и военният начин. Имам усещането, че вие се опитвате да го вършите по правилния начин, който е грешния, мистър Бренер.

– Зная това, полковник.

Той погледна към Синтия и каза:

– Ако промените решението си относно тридесетте дни отпуск, уведомете ме. Ако не, моля дръжте ме в течение. Господин Бренер изглежда е от този тип хора, които до такава степен биват погълнати от работата си, че забравят за протокола.

– Да, сър – отвърна Синтия. – И моля опитайте се да ни уредите среща с генерал и госпожа Камбъл скоро. Ще ни бъде необходим поне един час. Освен това, моля обадете ни се в сградата на военната

полиция, ако се сетите за нещо важно.

Той отвори вратата и ние излязохме. Преди да я затвори, аз се обърнах и му казах:

– Между другото, чухме обаждането ви до капитан Камбъл от телефонния ѝ секретар.

– О, да. Сега изглежда малко глупаво.

– В колко часа се обадохте, полковник?

– Около 08.00 часа. Генералът и госпожа Камбъл очакваха дъщеря си около 07.00 часа.

– Откъде се обадохте, сър?

– Бях на работа – в главния щаб.

– Проверихте ли в щаба дали капитан Камбъл не е била забавена на наряда си?

– Не... просто предположих, че е забравила и се е прибрала вкъщи. Нямах да е за първи път.

– Разбирам. А погледнахте ли да видите дали колата ѝ е на паркинга на главния щаб?

– Не... предполагам, че би трябвало да го направя.

Попитах го:

– Кой ви съобщи подробностите относно смъртта на капитан Камбъл?

– Говорих с началника на военната полиция.

– И той ви каза как е била намерена?

– Да.

– Така че вие и генерал Камбъл знаете, че тя е била вързана, удушена и изнасилена.

– Да. Има ли нещо друго, което би трябвало да знаем?

– Не, сър. Къде мога да ви намеря, когато не сте дежурен?

– Живея в жилищата за офицери в гарнизона. Бетъни Хил. Знаете ли къде се намира?

– Мисля, че да. На юг оттук, по пътя за полигоните.

– Точно така. Телефонният ми номер е в гарнизонния указател.

– Благодаря, полковник.

– Приятен ден, господин Бренер, госпожа Сънхл.

Той затвори вратата и Синтия и аз се отправихме към колата. Тя ме попита:

– Какво ти е мнението за полковник Фаулър?

– Не толкова високо колкото това на полковник Фаулър.

– Той действително има забележително присъствие. Една част е

глушава помпозност, но подозирам, че е толкова хладнокръвен, гъвкав и способен колкото изглежда.

– Това не ни е от голяма полза. Неговата лоялност е към генерала и само към генерала. Неговата съдба и тази на генерала са преплетени и неговата сребърна звезда ще изгрее само когато тази на генерала е във възход.

– С други думи той би излъгал, за да предпази генерала.

– Без колебание. Всъщност той излъга относно обаждането си в дома на Ан Камбъл. Ние бяхме там преди 08.00 и телефонното обаждане вече беше записано.

Синтия кимна:

– Зная. Нещо не е наред около това обаждане.

– Прибави още един заподозрян – казах аз.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Синтия попита:

– Школата за психооперации?

Моят цивилен часовник показваше шест без десет, приближаваше новият щастлив час.

– Не, остави ме в офицерския клуб.

Отправихме се към офицерския клуб, който е разположен на хълм, далеч от занятията в гарнизона, но достатъчно близо, за да бъде удобен.

Синтия попита:

– Как се справяме засега?

– В лично или в професионално отношение имаш предвид?

– И двете.

– Ами професионално се справям дяволски добре. А ти.

– Питам теб.

– Засега е добре. Ти си истински професионалист. Впечатлен съм.

– Благодаря. А в лично отношение?

– В лично отношение твоята компания ми е приятна.

– И на мен твоята.

След няколко секунди многозначително мълчание, тя смени темата и ме попита:

– Как ти се стори генерал Камбъл?

Замислих се за момент. Много е важно да се прецени реакцията на приятели, членове на семейството и колеги при научаване за смъртта, колкото е възможно по-скоро след настъпването ѝ. Разрешил съм повече от един случай за убийство просто като съм определил кой не е реагирал правилно и съм продължил по тази следа. Казах на Синтия:

– Не изглеждаше така поразен и обхванат от неутешима скръб, както би могло да се очаква от родител, току-що научил за смъртта на свое дете. От друга страна, той си е той.

Тя попита:

– Но кой е той?

– Войник, герой, предводител... Колкото по-високо се качва човек по стълбата на властта, толкова по-сдържан става.

– Може би. – Тя помълча малко и после каза: – Като се има предвид как е умряла Ан Камбъл... Имам предвид как беше намерена... Не вярвам баща ѝ да я е убил.

– Ние не знаем дали е умряла там, където беше намерена, нито дали е умряла облечена или гола. Нещата не винаги са такива каквито изглеждат. Когато убиецът е умен, ти виждаш само това, което той иска да видиш.

– И все пак, Пол, не вярвам, че той би могъл да удуши собствената си дъщеря.

– Не се случва често, но не е и съвсем невероятно. – Добавих: – Ако беше моя дъщеря и знаех за сексуалните ѝ предпочитания, доста бих се ядосал.

– Но не би изпаднал в убийствен гняв по отношение на собствената си дъщеря.

– Не, не бих. Но никога не се знае. Просто определям мотиви.

Спряхме пред офицерския клуб, който както казах е в испански стил, замазан с хоросан. Явно този стил е бил на мода през 1920 година, когато клубът и другите постоянни постройките са били построени, след като Камп Хадли е станал Форт Хадли. Войната, която щяла да сложи край на всички войни, е била спечелена, но някъде скрита в съзнанието на група хора явно е съществувала мисълта, че има нужда от голяма редовна армия за следващата война, която ще сложи край на всички войни и аз имах песимистичното предчувствие, че настоящото съкращаване на въоръжените сили е просто временно състояние на нещата.

Отворих вратата на колата и казах на Синтия:

– Не си облечена подходящо, иначе бих те поканил на вечеря.

– Ами... ще се преоблека, ако желаш. Освен ако не предпочиташ да вечеряш сам.

– Ще те чакам в грил залата.

Излязох от колата и тя потегли.

Влязох в клуба точно когато по радиоуредбата прозвуча сигналът за вечерна проверка. Намерих канцеларията на секретаря, показах значката си от ЦСО и поисках телефон и телефонен указател. Полковник Чарлс Мур нямаше адрес на територията на гарнизона, така че се обадох в школата за психооперации. Беше малко след шест, но хубавото на армията е, че обикновено някъде има някой на пост. Ние никога не спим. Един дежурен сержант вдигна телефона и ме свърза с канцеларията на полковник Чарлс Мур.

– Психооперации. Говори полковник Чарлс Мур.

– Полковник Мур, обажда се старши подофицер Бренер. Аз съм от „Арми Таймс“.

– О...

– Във връзка със смъртта на капитан Камбъл.

– Да... о, Господи, колко ужасно... истинска трагедия.

– Да, сър. Бихте ли ми казали няколко думи.

– Разбира се. Ами... аз бях командващия офицер на капитан Камбъл.

– Да, сър. Зная това. Полковник, ще ви бъде ли удобно да се срещнем в офицерския клуб сега? Няма да ви задържа повече от десет минути. – *Освен ако не ме заинтригуваш, полковник.*

– Ами...

– След около два часа трябва да тръгвам и искам да разменя поне няколко думи с командващия й офицер.

– Разбира се. Къде?

– В грил залата. Облечен съм със син цивилен костюм. Благодаря ви, полковник.

Затворих. Повечето американци знаят, че не е нужно да говорят с полицията, ако не искат, но те някак си се чувстват задължени да говорят с пресата. Да става каквото ще, бях прекарал по-голямата част от деня като Пол Бренер от ЦСО и необходимостта да си служи с измама беше повече, отколкото можех да понеса.

Придърпах телефонния указател на Мидлънд към себе си и открих Чарлс Мур в същия комплекс, където беше живяла Ан Камбъл. Това само по себе си не беше необикновено, макар че „Виктъри Гардънс“ не беше място, което един полковник нормално би избрал да живее. Но може би е имал дългове, а може би като психиатър той не се е притеснявал, че на паркинга ще се сблъсква с лейтенанти и капитани. А може би е искал да бъде близо до Ан Камбъл.

Отбелязах си адреса и телефонния му номер, после се обадих в хотела за офицери и хванах Синтия точно когато тръгваше от стаята си.

– Ще се срещнем с полковник Мур. Ние сме от „Арми Таймс“. Виж също дали можеш да ми вземеш стая там. Не мога да се върна в Уиспъринг Пайнс сега, когато Ярдли ме дебне. Спри в гарнизонната лавка и ми вземи четка за зъби, самобръсначка и други такива. Също и шорти, средна големина и чорапи. Може би и нова риза, номер петнадесет, и не забравяй да си вземеш удобни обувки за по-късно, когато ще отидем на полигона, а също и фенерче. Ясно ли е? Синтия? Ало?

Лоша връзка, предполагам. Затворих и слязох в грил залата, която не е толкова официална както главната зала и където можеш да се нахраниш веднага. Поръчах си бира на бара и започнах да вечерям с пържени картофи и ядки, докато слушах разговорите около мен. Темата беше

Ан Камбъл, а тонът на разговорите беше приглушен и предпазлив. В края на краищата това беше офицерски клуб. Темата вероятно беше същата в мидлъндските барове, но там сигурно се изразяваха повече мнения.

Видях мъж на средна възраст, с парадна зелена униформа и полковнически орли да влиза в залата и да оглежда голямата открита приземна стая. Наблюдавах го в продължение на цяла минута, отбелязвайки си, че никой не му махна или поздрави. Явно полковник Мур не беше много известен или може би не го обичаха. Изправих се и се приближих към него. Той ме видя и се усмихна неуверено:

– Господин Бренер?

– Да, сър.

Ръкувахме се. Униформата на полковник Мур беше измачкана и лошо ушита, отличителна черта на офицерите от помощните отдели.

– Благодаря ви, че дойдохте – казах аз.

Полковник Мур беше на около петдесет години, с черна къдрава коса, която беше малко по-дълга и с вид на цивилен психиатър, мобилизиран предния ден. Военните лекари, военните адвокати, военните психиатри и военните зъболекари винаги са будели моето любопитство. Никога не мога да преценя дали се крият от процес за злоупотреба със служебните права или просто са предани патриоти. Заведох го към една маса в отдалечения ъгъл и седнахме.

– Нещо за пиене?

– Да.

Магнах на сервитьора и полковник Мур си поръча чаша шери. Вече започнахме лошо.

Мур се втренчи в мен, като че ли искаше да определи психическото ми заболяване. Тъй като не исках да го разочаровам, аз започнах:

– Като че ли е била спипана от някакъв психопат. Може би сериен убиец.

Верен на професията си, той насочи думите ми към мен и попита:

– Защо казвате това?

– Просто наслуки.

Той ме уведоми:

– Тук не е имало подобни изнасилвания и убийства.

– Подобни на какво?

– На това, което се е случило с капитан Камбъл.

Точно какво се е случило с капитан Камбъл не би трябвало да бъде широко известно по това време, но армията вирее върху слухове и

мълви, така че това, което полковник Мур знаеше, и полковник Фаулър знаеше, и генерал Камбъл знаеше, и кога са го научили, и как са го научили, беше нечие предположение в този момент на деня. Попитах:

– Какво точно се е случило с нея?

Той отвърна:

– Била е изнасилена и убита, разбира се. На полигона.

Извадих бележника си и отпих от бирата.

– Току-що ме извикаха от Вашингтон и нямам много информация.

Чух, че са я намерили гола и вързана.

Той обмисли отговора си, а после каза:

– По-добре питайте военните полицаи за това.

– Правилно. Откога сте неин командващ офицер?

– Откакто дойде тук, във Форт Хадли, преди около две години.

– Значи сте я познавал доста добре?

– Да. Школата е малка. Има само около двадесет офицери и тридесет редници и сержанти зачислени там.

– Разбирам. Как се почувствахте, когато чухте новината?

Той отвърна:

– Намирам се в истински шок. Все още не мога да повярвам, че това се е случило.

И така нататък. В действителност ми изглеждаше съвсем добре въпреки истинския си шок. От време на време ми се налага да работя с психиатри и психолози и знаей, че са склонни да се държат неуместно, докато казват съвсем уместни неща. Освен това, уверен съм, че определени професии привличат определен тип характери. Това е особено вярно в армията. Офицерите от пехотата, например, са малко надменни, надути и самоуверени. Хората от ЦСО са хитри, саркастични и изключително умни. Средностатистическият психиатър е избрал живот, в който се занимава с объркани умове и може да прозвучи като клише, но доста от тях самите са малко побъркани. Чарлс Мур, специалистът по водене на психологическа война, който се опитва да превърне здравия разум на врага в болен, приличаше на лекар, който отглежда бацила на тифуса за нуждите на бактериологичната война.

Но във всеки случай, докато говорехме, Чарлс Мур не ми се стори напълно в ред. За кратки периоди той като че ли отсъстваше, после неочаквано се втренчваше в мен, като че ли искаше да прочете нещо на лицето ми, или да отгатне мислите ми. Той наистина ме караше да се чувствам неловко, а това не беше лесно. Освен че беше странен, очите му бяха малко зловещи – много тъмни, много дълбоки и много

пронизващи. А и гласът му имаше този бавен, псевдоуспокояващ тон, на който вероятно ги учат в училището за психиатри.

Попитах го:

– Познавахте ли капитан Камбъл преди да дойдете тук?

– Да. Срегнахме се за пръв път преди около шест години, когато тя посещаваше практическата школа във Форт Браг. Бях неин инструктор.

– Тя току-що е била получила титлата си магистър по психология в Джорджтаун.

Той ме погледна по начин, по който хората те гледат, когато кажеш нещо, което те са смятали, че не знаеш. Отвърна:

– Да мисля, че е така.

– А бяхте ли заедно в Браг, когато тя е работила с групата по психооперации?

– Аз бях в школата, тя работеше по своята специалност с четвъртата група психооперации.

– И после?

– Германия. Бяхме там почти по едно и също време. После се върнахме в школата Дж. Ф. К. в Браг и двамата преподавахме за известно време, после бяхме изпратени по една и съща задача в Персийския залив, после в Пентагона за кратко и преди две години дойдохме тук, във Форт Хадли. Важно ли е всичко това?

– Какво правите във Форт Хадли, полковник?

– Това е секретно.

– Аха – кимнах аз и си записах нещо. Не се случва често двама души да имат толкова много общи назначения, дори и да са от специализирана област като психооперациите. Познавам семенни двойки, които не са имали такъв късмет. Вземете бедната Синтия, например, която макар и неомъжена за този тип от специалните части или на времето, беше сгодена за него, и въпреки всичко беше в Брюксел, докато той беше в зоната на канала. Казах на полковник Мур:

– Имали сте добри професионални взаимоотношения.

– Да, капитан Камбъл беше изключително амбициозна, умна, добре се проявяваше и заслужаваше доверие.

Това звучеше като думите, които той е пишел, когато е готвил атестацията ѝ на всеки шест месеца. Очевидно са били екип. Попитах го:

– Тя беше ли ваше протеже?

Той ме загледа, като че ли едната френска дума, която бях използвал, би могла да доведе или да подсказе друга френска дума, може би метреса, или някоя друга мръсна чужда дума. Той отвърна:

– Тя ми беше подчинена.

– Точно така – записах си това в графата „разправяй ги на баба ми“.

Открих, че се дразня от това, че този шут е бил из целия свят с Ан Камбъл и е споделил толкова години с нея.

Чудесно, нали. Искаше ми се да му кажа: „*Виж какво, Мур, ти не би трябвало да си дори на една планета с тази богиня. Аз съм този, който би могъл да я направи щастлива. Ти си един жалък смахнат психиатър.*“ Но вместо това продължих:

– А познавате ли баща й?

– Да. Но не добре.

– Срещали ли сте го преди Форт Хадли?

– Да. От време на време. Ние го видяхме няколко пъти в Залива.

– Ние?

– Ан и аз.

– Аха – записах си това.

Задах му още няколко въпроса, но очевидно никой от двамата ни не получаваше нещо интересно от този разговор. Това, което исках от тази среща, беше да получа представа за него преди той да разбере с когото говори. Щом научат, че си ченге и започват представлението. От друга страна, репортерите на „Арми Таймс“ не могат да задават въпроси като „Имали ли сте сексуални отношения с нея?“, но ченгетата могат, така че аз го попитах:

– Имали ли сте сексуални отношения с нея?

Той се изправи:

– Що за въпрос е това? Ще наредя да ви арестуват.

Показах му значката си.

– ЦСО, полковник. Седнете.

Той се втренчи в значката за секунда, после в мени очите му излъчваха смъртоносни червени лъчи „зип, зип“, като в слаб филм на ужасите.

Казах отново:

– Седнете, полковите.

Той огледа крадешком полупразната зала, като че ли се чудеше дали не е ограден, или нещо такова. Накрая седна.

Има полковници и полковници. Теоретично чинът се издига над мъжа или жената, които го притежават и ти уважаваш чина, но не човека. В действителност обаче, това не е така. Полковник Фаулър, например, имаше власт, и авторитет и ти трябваше да внимаваш. Полковник Мур не беше свързан с никоя структура на властта, доколкото знаех.

Казах му:

– Разследвам убийството на капитан Камбъл. Вие не сте заподозрян в този случай, така че няма да ви чета правата. Следователно трябва да отговорите на въпросите ми пълно и вярно. Ясно ли е?

– Вие нямате никакво право да се представяте за...

– Оставете ме аз да се притеснявам за раздвоената си личност. О'кей? Първи въпрос...

– Отказвам да говоря в отсъствието на адвокат.

– Мисля, че сте гледали прекалено много филми. Нямате никакво право на адвокат и никакво право да не отговаряте на въпросите ми, освен ако не сте заподозрян. Ако откажете да ми сътрудничите доброволно, ще ви считам за заподозрян, ще ви прочета правата, ще ви заведе в сградата на военната полиция и ще съобща, че имам заподозрян, който иска адвокат. Намирате се в това, което се нарича военна клопка. Така че?

Той помисли за момент и после каза:

– Нямам абсолютно нищо да крия и съжалявам, че ме поставихте в положение да се отбранявам.

– Добре. Първи въпрос. Кога за последен път видяхте капитан Камбъл?

Той се изкашля, оправи стойката си и после отвърна:

– Видях я за последен път вчера около 16.30 в моята канцелария. Каза, че отива в клуба, за да хапне нещо и после ще се яви за наряд.

– Защо е извила желание да бъде началник на караула снощи?

– Нямам представа.

– Обади ли ви се тя от главния щаб през нощта, или вие на нея?

– Ами... нека си помисля...

– Всички телефонни разговори в гарнизона могат да се проследят, а има и дневник на началник караула.

В действителност вътрешногарнизонните обаждания не можеха да се проследят, а капитан Камбъл надали би записала някое обаждане от нея или за нея, което е било от личен характер.

Мур отвърна:

– Да, аз ѝ се обадох...

– Кога?

– Около 23.00.

– Защо толкова късно?

– Ами, имаме да обсъждаме служебни въпроси за следващия ден, а и знаех, че по това време ще бъде по-спокойно.

- Откъде се обадохте?
- От къщи.
- Къде е това?
- Извън гарнизона. „Виктъри Драйв“.
- Не е ли живяла и мъртвата там?
- Да.
- Бил ли сте някога в къщата ѝ?
- Разбира се. Много пъти.

Опитах се да си представя как изглеждаше този тип гол, с гръб към камерата, или с кожена маска. Зачудих се дали хората от криминалния отдел имаха специалист по penisите, някой мъж или жена, които можеха да сравнят увеличена снимка на даден penis с този, с който полковникът беше надарен. Както и да е, попитах го:

- Имали ли сте сексуални връзки с нея?
- Не. Но вие със сигурност ще чуете слухове. Слуховете са ни преследвали където и...
- Женен ли сте?
- Бях. Разведох се преди около седем години.
- Имате ли връзки с жени?
- Рядко.
- Намирахте ли Ан Камбъл привлекателна?
- Ами... възхищавах се на ума ѝ.
- А някога забелязвали ли сте тялото ѝ?
- Не ми харесва този начин на задаване на въпроси.
- На мен също. Намирахте ли я привлекателна в сексуално отношение?

– Аз ѝ бях старши офицер, почти двадесет години съм по-възрастен от нея, тя е генералска дъщеря. Никога не съм ѝ казвал нещо, което би могло да се изгълкува като сексуални обиди.

– Аз не разследвам случай на сексуални обиди, полковник. Разследвам изнасилване и убийство. – Попитах го: – Тогава защо е имало слухове?

– Защото хората имат мръсно съзнание. Дори и офицерите от армията. – Той се усмихна. – Като вас.

При тази забележка аз поръчах още две питиета, още едно шери, за да го отпусне, и бира, за да укроти желанието ми да го цапна.

Синтия пристигна облечена и черен панталон и бяла блуза. Представих я на полковник Мур и после ѝ казах:

- Вече не сме от „Арми Таймс“. Сега сме от ЦСО. Тъкмо питах

полковник Мур дали е имал сексуални връзки с мъртвата, а той ме убеждаваше, че не е имал. В момента сме във враждебно настроение.

Синтия се усмихна и каза на Мур:

– Господин Бренер е изключително напрегнат и изморен.

Тя седна и ние поговорихме няколко минути, през които я осведомих за последните новини. Синтия поръча уиски с кола и един сандвич за себе си и сандвич със сирене за мен. Тя знае, че обичам сандвичи със сирене. Полковник Мур отклони поканата за вечеря с нас, обяснявайки, че бил все още прекалено разстроен за да яде. Синтия го попита:

– Като неин приятел знаете ли за някого, с когото би могла да има връзка?

– Имате предвид сексуална?

– Струва ми се за това се говори на масата – отвърна тя.

– Ами... нека помисля... Тя се срещаше с един млад мъж... цивилен. Рядко излизаше с военни.

– Кой беше цивилния? – попита Синтия.

– Един човек на име Уес Ярдли.

– Ярдли? Шефът на полицията Ярдли?

– Не, не. Уес Ярдли, един от синовете на Бърт Ярдли.

Синтия ме погледна, а после попита Мур:

– Откога се срещаха?

– От време на време, откакто тя дойде тук. Имаха бурна връзка. Всъщност, без да соча с пръст, но това е човекът, с когото трябва да говорите.

– Защо?

– *Защо?* Ами то е очевидно. Те имаха връзка. Караха се като куче и котка.

– За какво?

– За... ами тя ми спомена, че той се отнасял зле с нея.

Това някак си ме изненада. Казах на Мур:

– *Той* се отнасял лошо с *нея*?

– Да. Не й се обаждал, срещал се с други жени, срещали се само когато той искал.

Това не се връзваше. Ако аз бях влюбен в Ан Камбъл, защо всички други мъже да не я следваха като кученца по петите? Казах на Мур:

– Защо е търпяла всичко това? Искам да кажа, била е... желана, привлекателна... – Невероятно красива, сексапилна и е имала тяло, за което можеш да умреш. Или да убиеш.

Мур се усмихна, почти с разбиране, помислих си аз. Този тип ме

караше да се чувствам неспокоен. Каза:

– Има такъв тип характер – ще го кажа с езика на непрофесионалиста – Ан Камбъл харесваше лошите момчета. Тя смяташе всеки, който проявеше и най-малкото внимание към нея, за слаб и достоен за презрение. Това включваше повечето мъже. Привличаха я само мъже, които се отнасяха лошо, почти грубо с нея. Уес Ярдли е такъв тип мъж. Той е мидлъндски полицаи, също като баща си, местен плейбой и има много приятелки, привлекателен е, предполагам, има чара на южняците и знае всички номера от старите времена. Мошеник и негодник са подходящи думи за него.

Все още не можех да възприема това и казах:

– И Ан Камбъл е имала връзка с него в продължение на две години?

– С прекъсвания.

Синтия каза:

– И тя е обсъждала всичко това с вас?

– Да.

– Професионално.

Той кимна в знак, че оценява нейната проницателност.

– Да, аз бях нейният психотерапевт.

Аз не бях толкова проницателен, може би защото умът ми беше объркан. Бях изключително разочарован от Ан Камбъл. Стаята за игри и снимките не ме разстроиха, може би защото знаех, че тези мъже са били просто предмети за нея и тя ги е използвала като такива. Но мисълта за приятел, за любовник, за някой, който я е обиждал, роднина на Бърт Ярдли при това, наистина ме изкара извън релси.

Синтия каза на Мур:

– Вие знаете почти всичко, което може да се знае за нея.

– Така мисля.

– Тогава ви молим да ни помогнете с психологическата аутопсия.

– Да ви помогна. Та вие не бихте могли да се докоснете дори до повърхността. Госпожо Сънхил.

Овладях се и му казах:

– Ще ми трябват всичките ви бележки и записите на сеансите с нея.

– Никога не съм водил никакви записки. Такава беше уговорката ни.

Синтия каза:

– Но вие ще ни помогнете?

– Защо? Тя е мъртва.

Синтия отвърна:

– Понякога психологическата аутопсия помага да се изгради психологически профил на убиеца. Предполагам, че знаете това.

Зная много малко за криминалната психология. Ако искате мнението ми, това са почти изцяло глупости. Ние всички сме душевноболни в криминално отношение, но повечето имат добър самоконтрол – вътрешен и външен. Махнете самоконтрола и пред вас стои убиец. Виждал съм съвсем уравновесени мъже във Виетнам, които убиваха бебета.

Никой не проговори за момент и ние просто седяхме всеки погълнат от мислите си.

Накрая Синтия каза:

– Но ние очакваме, като неин довереник, да ни кажете всичко, което знаете за нея, приятелите ѝ, враговете ѝ, ума ѝ.

– Предполагам, че нямам друг избор.

– Не, нямате – увери го Синтия. – Но ние бихме предпочели да ни сътрудничите доброволно, макар и не с ентузиазъм. Вие сигурно искате убиецът ѝ да бъде предаден на съда.

– Бих желал да открият убиеца ѝ, защото ми е интересно да разбера кой може да е бил... А що се отнася до правосъдие, аз съм почти сигурен, че убиецът е мислил, че раздава правосъдие.

Синтия попита:

– Какво искате да кажете с това?

– Искам да кажа, че когато жена като Ан Камбъл е била изнасилена и убита почти под носа на баща ѝ, може да бъдете сигурни, че някой е имал зъб на нея, на баща ѝ, или на двамата, и вероятно основателно. Основателно поне според него. – Той се изправи. – Това много ме разстройва. Чувствам силно загубата ѝ. Нейното присъствие ще ми липсва. Така че, ако ме извините...

Синтия и аз също се изправихме. Той беше полковник в края на краищата.

– Бих желал да говоря с вас утре. Моля оставете деня си свободен, полковник. Вие ме заинтригувахте.

Той тръгна и ние седнахме.

Храната пристигна и аз започнах да отчупвам с неохота от сандвича си.

Синтия каза:

– Добре ли си?

– Да.

– Струва ми се, че изборът на любовници на Ан Камбъл те разстрои. На теб като че ли ти потънаха гемиите, когато чу.

Погледнах я.

– Казват, че никога не трябва да се обвързваш емоционално със свидетели, заподозрени или жертви. Но човек някак си не може да не го прави.

– Аз винаги се обвързвам емоционално с жертвите на изнасилвания. Но те са живи и наранени. Ан Камбъл е мъртва.

Не отвърнах на това. Синтия продължи:

– Не ми е приятно да го казвам, но познавам този тип хора. Вероятно е изпитвала садистично удоволствие да измъчва психически мъжете, които не са можели да откъснат очите или умовете си от нея, а пък мазохистично се е отдавала на мъж, за когото е знаела, че ще я унижи. Най-вероятно, някъде в подсъзнанието си, Уес Ярдли е знаел ролята си и я е изпълнявал добре. Най-вероятно тя го е ревнувала от другите мъжени и най-вероятно той е бил безразличен към заплахите ѝ, че ще си намери друг приятел. Имали са добри взаимоотношения в нездравия свят, който са си създали. Уес Ярдли е вероятно най-малко вероятният заподозрян.

– Откъде знаеш всичко това?

– Е... аз не съм била там, но познавам много жени, които са били. Виждам прекалено много от тях.

– Наистина ли?

– Наистина. Ти познаваш такива мъже, нали?

– Вероятно.

– Проявяваш класически симптоми на умора. Ставаш глупав и скупчен. Иди да поспиш малко, а аз ще те събудя по-късно.

– Добре съм. Взе ли ми стая?

– Да. – Тя отвори чантичката си. – Ето ключа. Нещата, за които ме помоли, са в колата ми, която е отключена.

– Благодаря. Колко ти дължа?

– Ще ги сложа в списъка на разходите си. Карл ще си умре от смях като види мъжкото бельо. – Можеш да стигнеш пеша хотела за офицери от тук, освен ако не искаш да вземеш колата ми.

– Нито едното, нито другото. Отиваме в сградата на военната полиция – изправих се аз.

– Имаш нужда от известно освежаване, Пол.

– Искаш да кажеш, че воня?

– Дори и такъв хладнокръвен човек като теб се поти в Джорджия през август.

– Добре. Запиши това тук на моя сметка.

- Благодаря.
- Събуди ме в 21.00.
- Разчитай на това.

Изминах няколко крачки, после се върнах и казах:

– Ако не е имала нищо общо с офицерите от гарнизона и ако е била луда по това мидлъндско ченге, тогава кои са тия от снимките?

Синтия вдигна очи от сандвича си.

- Отивай да спиш, Пол.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Телефонът в стаята ми иззвъня в 21.00 часа и ме събуди от неспокоен сън. Гласът каза:

– Ще бъда долу.

– Дай ми десет минути.

Затворих, отидох в банята и измих лицето си. Хотелът за офицери във Форт Хадли представлява двуетажна сграда от жълтокафяви тухли, която смътно напомня цивилен мотел. Стаите са чисти и доста хубави, но по типично военен начин, нямат климатична инсталация и баните са общи на две стаи, просто за да не почнете да си мислите, че армията е започнала да глези младшите си офицери. Когато ползвате банята, трябва да заключите вратата, която води към другата стая, и после да не забравите да я отключите, когато излизате, така че човекът от съседната стая да може да влезе. Това рядко се получава.

Измих зъбите си с наскоро купената ми вещ, после отидох в спалнята и разгънах новата си риза, чудейки се как ли щях да пренеса нещата си от Уиспъринг Пайнс дотук, без да попадна на местната полиция. Не ми беше за първи път да стана персона нон грата в някой град и нямаше да бъде последния. Обикновено изглаждахме нещата, така че да мога да си отида, след като съм приключил случая. Но веднъж във Форт Блис, Тексас, трябваше да бъда изведен с хеликоптер и можах да получа колата си чак след няколко седмици, когато някой беше изпратен да я докара до Фолс Чърч. Аз подадох молба да ми се платят деветнадесет цента на миля, но Карл я отхвърли като несъстоятелна.

Шортите бяха малък, а не среден размер. Жените наистина могат да бъдат дребнави. Оборудвах се, включително с всичко необходимо за моя девет милиметров Глок и излязох в коридора, където видях Синтия да напуска съседната стая. Попитах я:

– Това твоята стая ли е?

– Не, чистя я за един непознат.

– Не можа ли да ми вземеш стая някъде надолу по коридора?

– Всъщност мястото е пълно със запасници, мобилизирани за редовните летни две седмици. Трябваше да приложат номерата от ЦСО, за да мога да ти взема каквато и да е стая. – Тя добави: – Нямам нищо против да ползвам обща баня с теб.

Излязохме и се качихме в Мустанга ѝ. Тя попита:

– Шести полигон?

– Да.

Все още беше облечена с черния си панталон и бялата блуза, но си беше сложила спортни обувки и бял пуловер. Фенерчето, което ѝ бях казал да вземе, се намиреше на конзола между двете седалки. Попитах я:

– Взе ли го?

– Да. Защо? Неприятности ли очакваш?

– Престъпникът винаги се връща на мястото на престъплението.

– Глупости.

– Слънцето беше залязло, изгряваше пълна луна и аз се надявах, че условията в този час ще бъдат достатъчно близки до предишната сутрин на полигона, за да добия представа за това, което се е случило и да получа вдъхновение.

Минахме покрай гарнизонното кино, откъдето тъкмо излизаше тълпа хора, после край сержантския клуб, където напитките бяха по-хубави от тези в офицерския, храната по-евтина, а жените по-благосклонни.

Синтия каза:

– Ходих в сградата на военната полиция и видях полковник Kent.

– Добра инициатива. Нещо ново?

– Някои неща. Първо иска да караш по-кратко с полковник Мур. Очевидно Мур се е оплакал от твоето агресивно поведение.

– Чудя се Kent на кого се оплаква.

– Има и още хубави новини. Дойде съобщение за теб от Карл и аз си позволих да му се обадя у тях. Той е страхотно вбесен заради някакъв Далбърт Елкинс, за когото казва, че си направил от престъпник свидетел на обвинението с имунитет.

– Надявам се някой да направи същото за мен някой ден. Нещо друго?

– Да, Карл, втори рунд. Трябва да докладва на главния военен прокурор утре в Пентагона и би желал по-пълен доклад от този, който си му изпратил по-рано днес.

– Е, може да импровизира нещо, имам работа.

– Аз напечатах един доклад и го изпратих по факса в дома му.

– Благодаря. Какво се казваше в доклада?

– Оставила съм един екземпляр на бюрото ти. Имаш ли ми доверие, или не?

– Разбира се. Просто този случай върви на зле и може би е по-добре, ако името ти не стои под докладите.

– Правилно. Подписах го с твоето име.

– Какво?

– Шегувам се. Остави ме аз да се грижа за кариерата си.

– Добре. Нещо от криминалния отдел?

– Да. От болницата са изпратили предварителен протокол в канцеларията на шефа на военната полиция. Смъртта е настъпила не по-рано от полунощ и не по-късно от 04.00.

– Това и аз го зная.

Докладът от аутопсията, наречен по някаква необяснима причина протокол, обикновено започваше там, откъдето този на криминалистите свършваше, макар че двата се застъпваха малко, което беше добре. Колкото повече вампири, толкова по-добре.

– Освен това смъртта със сигурност е настъпила в резултат от асфиксия. Открити са вътрешни травми по гърлото и шията ѝ и тя е прехала езика си. Всичко това съответства с удушаване.

Виждал съм аутопсии и както можете да си представите, не са приятни за гледане. Да си убит и гол е достатъчно унижително, но да бъдеш нарязан и изучаван от група непознати е върха на посегателството върху човешкото достойнство.

– Какво друго? – попитах аз.

– Вкочаняването и посиняването съответстват на положението на тялото при откриването му, така че изглежда смъртта е настъпила там и тялото не е било премествано от друго място. Освен това няма други наранявания освен тези от въжето около врата ѝ, никакви други травми по откритите тъкани, нито по костите, мозъка, вагината, ануса, устата и така нататък.

Кимнах, но не направих никакъв коментар.

– Какво друго?

Синтия ми даде подробно описание на съдържанието на стомаха, на пикочния мехур и червата, състояние на вътрешни органи и анатомична справка. Доволен бях, че не бях доял оня сандвич със сирене, защото стомахът ми започваше да се вълнува. Синтия продължи:

– Има раничка по шийката на матката, което би могло да се дължи на аборт, прекарано заболяване или може би вкарване на големи предмети.

– Добре... това всичко ли е?

– Засега това е всичко. Съдебният лекар все още не е направил микроскопско изследване на тъканите и течностите, нито токсикологично, което те искат да направят независимо от криминалната лаборатория. –

Синтия добави: – От тях не е могла да скрие нищо, нали?

– Само едно.

– Вярно. Има също така някои предварителни бележки от Кал. Извършили са серологичните проби и не са открили никакви приспивателни или отрова в кръвта ѝ, само малко алкохол. Открили са слюнка в ъглите на устата ѝ, която се е стичала надолу, което съответства с положението на тялото. Открили са пот на различни места и изсъхнали сълзи, които са се стичали надолу от очите ѝ също в съответствие с положението на тялото. И за трите течности е доказано, че принадлежат на жертвата.

– Сълзи?

– Да. – Синтия каза: – Много сълзи. Тя е плакала.

– Това съм го пропуснал.

– Но те не са.

– Да, но сълзите не съответстват с липсата на рани и не са задължително свързани с удушаването.

– Така е – съгласи се Синтия. – Но съответстват с това да бъдеш вързан от някой луд и да ти кажат, че ще умреш. – Тя добави: – Това, което не се връзва, е твоята теория, че е била доброволен участник. Така че, може би ще трябва да промениш теорията си.

– Аз приспособявам теорията си към фактите. – Помислих малко и после казах: – Ти си жена. Какво я е накарало да плаче?

– Не зная, Пол. Не съм била там.

– Но ние ще трябва да отидем там. Тя не е от тези жени, които лесно биха заплакали.

Синтия кимна.

– Съгласна съм с това. Така че това, което я е накарало да плаче, може би е било емоционална травма.

– Правилно. Някой, когото тя е познавала, я е накарал да плаче, без дори да я докосва.

– Може би. Но тя би могла сама да се накара да плаче. Все още не знаем.

– Правилно.

Резултатите от криминалистическото изследване са обективни. А именно, открити са изсъхнали сълзи в големи количества. Сълзите са принадлежали на жертвата. Текли са от очите към ушите, което означава, че са текли, когато тялото е било в легнало положение. Край на изложението. Излиза Кал Сайвър и влиза Пол Бренер. Сълзите свидетелстват за плач. Тогава кой я е накарал да плаче? *Какво* я е накарало да плаче?

Защо е плакала? Кога е плакала? Важно ли е да се научи това? Нещо ме караше да мисля, че е.

Синтия каза:

– Открити са влакна от собственото ѝ бельо и от униформа, която вероятно е била нейна, но би могла да бъде и на някой друг. Други влакна не са били открити. Освен това единствените косми, открити по и около тялото, са нейни.

– А косъмът в мивката в тоалетната?

– Той не е бил неин. Бил е черен, небоядисан, от човек от бялата раса, от глава, вероятно е паднал, не с бил изтръгнат или отрязан, по стеблото са определили, че принадлежи на кръвна група 0. Не е имало корен, така че генетичния код и полът не могат да се определят окончателно, но според Кал, който се основава на дължината и на липсата на боя, балсами, гелове и други такива, е принадлежал на мъж. Определен е като къдрав, а не с права или чуплива коса.

– Струва ми се, че току-що срещнах един тип с такава коса.

– Да. Трябва да вземем кичур от косата на полковник Мур за микроскопски анализ.

– Правилно. Какво друго?

– Ами, не е открита сперма по кожата или по някое от отворстията. Освен това не е имало следа от вазелин във вагината или ануса ѝ, което би могло да се случи при проникване на чужд предмет или кондом с вазелин, например.

Кимнах.

– Не е имало полов акт.

– Би могло, ако мъж, облечен в същата униформа като нея, я е обладал без да остави косъм, слюнка или пот. Ако е използвал кондом без вазелин или пък някакъв кондом, но не е еякулирал. Това би могло да се случи.

– Но не е. Не е имало полов акт. Би трябвало да има прехвърляне и обмяна до известна степен. Поне на микроскопско ниво.

– Склонна съм да се съглася. Но не можем да изключим някакъв вид генитална стимулация. Ако възето около врата ѝ е трябвало да предизвика сексуална асфиксия, както ти предположи, то тогава би трябвало да има някаква генитална стимулация.

– Това би било логично. Но в този случай съм се отказал от логиката. Добре, а по отношение на отпечатьци от пръсти?

– Никакви по тялото ѝ. Не са могли да вземат никакви пълни или отчетливи отпечатьци от найлоновото въже, но са взели няколко от

колчетата за палатки.

– Достатъчно ли са добри, за да минат пред ФБР?

– Не, но са достатъчно добри, за да се сраният с налични отпечатащи. Всъщност някои от отпечатащите са принадлежали на Ан Камбъл. Някои не са и може да принадлежат на другия човек.

– Надявам се.

Синтия каза:

– Значи тя е държала колчетата за палатка, което означава, че е била принудена да помага на извършителя, или че доброволно му е помагала, като при извратен сексуален акт, извършващ се по взаимно желание.

– По съм склонен да приема последното.

– Аз също, ако не беше фактът, че нещо я е накарало да плаче.

– Щастие. Екстаз – изтъкнах аз. – Плаченето е действие, което може да се наблюдава на практика. Причината за плача се поддава на най-различни интерпретации. – Добавих: – Някои хора плачат след оргазъм.

– Чувала съм. Така че в известна степен знаем много повече, отколкото знаехме при изгрев слънце, но в някои отношения знаем много по-малко. Някои от тези неща просто не се връзват.

– Това е много меко казано. Някакви отпечатащи по джипа?

– Много. Все още работеха по него и по тоалетните. Кал е закарал джипа и долните пейки в хангара. Направил е работилница там.

– Добре. – Помислих малко и после казах: – Имал съм само два случая на убийства, в които бях съвсем сигурен и при които не успях да получа обвинителна присъда. И в двата случая бяха замесени умни хора, които се бяха погрижили да не оставят никакви следи след себе си. Не бих желал този да бъде един от тези случаи.

– Е, Пол, както се казва, дълго преди да се появят веществените доказателства са съществували самопризнанията. Често извършителят изпитва нужда да си признае и просто ни чака да го помолим да направи това.

– Така са говорили по времето на инквизицията, процесите на салемиските вещици и московските открити процеси. Аз бих предпочел да видя някакви доказателства.

Карахме през покрайнините на гарнизона и никой от двамата ни не говореше много. Отворих прозореца си, за да влезе хладният нощен въздух.

– Харесва ли ти Джорджия?

Тя ме погледна.

– Никога не съм била тук на постоянна служба. Просто идвам и си отивам. Но ми харесва. А на теб?

– Събужда спомени.

Напуснахме централния гарнизон и Синтия откри Райфъл Рейндж Роуд без много трудности. Луната все още беше зад дърветата и пътят беше тъмен с изключение на нашите фарове. Можеха да се чуят шурци, дървесни жаби, скакалци и всякакви други нощни твари, които произвеждаха странни звуци, а миризмата на боровете беше поразителна и ми напомняше за Уиспъриш Пайнс преди много години: как седяхме през нощта в шезлонги и пиехме бира с другите млади войници и техните жени, слушахме Джими Хендрикс, Джанис Джоуплин или някой друг и чакахме циклостилните документи, които започваха с думите: „*Нарежда ви се да се явите...*“

Синтия попита:

– Какво ти е мнението за полковник Мур?

– Вероятно същото като твоето. Странна птица.

– Да, но мисля, че той е ключ към причината за убийството на Ан Камбъл.

– Много е възможно. – Попитах я: – Заподозрян ли е?

– Не официално. Трябва да го оставим да говори. Но между нас казано, мога да си го представя като заподозрян.

– Особено ако този косъм в мивката е негов – изтъкнах аз.

– Какъв би бил неговият мотив? – попита Синтия.

– Е, не е била класическа ревност на сексуална основа.

– Вярваш ли, че никога не е спал с нея и че дори не ѝ е предлагал?

– Да. Това само показва колко извратен е той.

– Това е интересна забележка. Колкото повече работа си имам с мъже, толкова повече неща научавам.

– Bravo на теб. Какъв мислиш би могъл да бъде неговият мотив.

– Ами, съгласна съм с теб, че полковник Мур е асексуален до известна степен, но тя може да го е заплашила, че ще прекъсне тяхната платонична или терапевтична връзка и той не е могъл да го понесе.

– Тогава защо ще я убива по този начин? – попитах аз.

– Откъде да зная. Имаме си работа с двама психиатри.

– Права си. Но се хващам на бас, че Мур знае защо. Мур знае как е попаднала там дори и да не я е убил сам. Доколкото го познаваме, ѝ е казал, че за нея е полезно да прави секс на открито с непознати. Чувал съм за такива неща.

Синтия кимна:

– Приближаваш се до нещо.

– Само още една теория за хангара.

След известно мълчание казах във връзка само с целия ми живот:

– Ожени ли се за оня майор, забравих му името, с пистолета.

Тя отвърна, както ми се стори без ентузиазъм:

– Да, ожених се.

– Е, поздравления. Изключително се радвам за теб, Синтия, и ти желая всичко най-добро, което животът може да ти предложи.

– Подадох молба за развод.

– Добре.

Продължихме да пътуваме в мълчание за известно време и после тя каза:

– Чувствах се виновна след Брюксел, така че приех предложението му. Всъщност предполагам, че се оженихме, защото бях сгодена за него. Но... той никога не ме остави да забравя, че вече не ми вярва. Твоето име беше споменато един или два пъти.

– Трябва ли да се чувствам виновен?

– Не е нужно. Той и без друго се оказа с прекалено силно чувство за собственост.

– А ти не беше ли го разбрала?

– Не. Най-хубавото нещо на връзките от разстояние е, че те са от разстояние. Много е романтично. Животът заедно е съвсем различен.

– Сигурен съм, че си се пречупила от усилия да му доставиш удоволствие.

– Ако това е сарказъм, грешиш. Наистина положих големи усилия. Но всеки път, когато трябваше да тръгна в командировка, той ставаше много неприятен и всеки път, когато се връщах, ме разпитваше. Не обичам да ме разпитват.

– Никой не обича.

– Никога не съм го мамила.

– Е. само веднъж.

– Знаеш какво искам да кажа. Така че започнах да мисля, че военният и семейният живот не могат да вървят ръка за ръка. Искаше да си подам оставката. Казах не. Побесня и трябваше да го заплаша с пистолета си.

– Господи. Имала си късмет, че оня автоматик, който ми извади, не е бил в него.

– Направи го, но аз бях махнала ударника месеци преди това. Всичко е толкова смахнато, че дори ми е неудобно да говоря за това. Но

мисля, че ти дължа поне обяснение за живота си между Брюксел, и сега.

– Благодаря. Сложил ли си е ударника обратно на пистолета?

Тя се засмя:

– Той е добре, прие го спокойно. Омръзна му да се разкъсва от ревност. Отново е с добри перспективи за кариера и си има приятелка.

– Къде се намира този щастлив психопат?

– Той е в рейнджърската школа в Бенинг.

– Спокойно може да дойде тук.

– Той дори не знае, че съм тук. Разтревожен ли си?

– Не. Просто трябва да зная с какво си имам работа. Основно разузнаване.

– С какво си имаш работа?

– Миналото, настоящето и бъдещето. Все същите неща.

– Можем ли да бъдем приятели, без да сме любовници?

– Разбира се, ще питам полковник Мур къде е бил кастриран.

– Толкова си елементарен. – Тя помисли малко, после каза: – Не искам друг луд ревнивец.

– Хайде да говорим за това утре или другата седмица.

– Добре.

След минута или две я попитах:

– Виждаш ли се с някой друг?

– Вече стана ли другата седмица?

– Просто не искам да ме застрелят. Нали разбираш?

– Не, не се виждам с никого.

– Добре, защото не искам да ме застрелят.

Тя каза:

– Пол, млъкни или аз ще те застрелям. О, господи, ти ме дразниш нарочно.

– Не стреляй.

Тя се засмя:

– Спри.

Изминахме последната миля в мълчание, после казах:

– Отбий тук и изгаси светлините и мотора.

Небето беше ясносиньо, огряно от луната, и температурите бяха спаднали, но все още беше приятно въпреки влажността. Беше приятна вечер, създадена за романтични срещи на открито. Слушах нощните птици и лекия вятър в боровете.

– Не само че мислех за теб, но и ме болеше, Синтия.

– Зная. Мен също.

Кимнах:

– Но какво объркахме. Запиляхме се всеки тръгна по своя път?

Тя сви рамене:

– Може би просто не направихме всичко възможно – Добави – Исках ти да... но, това е минало.

– Какво искаше да направя?

– Исках да не приемеш моето решение за раздяла. Исках да ме отведеш от него.

– Но това не е моят стил, Синтия. Ти взе решение. Аз го уважих.

– О, Пол, за бога. Ти си толкова умен детектив, нали? Можеш да прочетеш сърцето на някой убиец от сто ярда разстояние и да откриеш лъжеца за миг. Но ти не можеш да прочетеш собственото си сърце и може да си съвсем сигурен, че не познаваш жените.

И така аз седях там като идиот, каквото си бях и разбирах, че тя беше права и не знаех какво да кажа, осъзнавах чувствата си, но не можех да ги изразя, или всъщност не желяех да обвържа чувствата си с думи. Искаше ми се да кажа: „Синтия, обичам те. Винаги съм те обичал. Ще продължа да те обичам. Ела с мен.“ Но не можех, така че казах бавно и преднамерено:

– Разбирам това, което казваш, съгласен съм с теб, мисля върху него и ще намерим изход.

Тя взе ръката ми и я задържа за известно време, после каза:

– Бедният Пол. Карам ли те да се чувстваш нервен?

– Да.

– Ти не обичаш това усещане, нали?

– Не.

Тя стисна ръката ми.

– Но виждам известно подобрене в сравнение с миналата година в Брюксел.

– Мъча се.

– Ти мъчиш моето търпение.

– Ще бъде наред.

– Добре. – Тя се наведе и ме целуна леко, после пусна ръката ми. –

А сега какво?

– Е, хайде да се залавяме за работа – отворих вратата си.

– Това не е шести полигон – посочи тя.

– Не, пети е.

– Защо слизаме тук?

– Взemi фенерчето. – Излязох от колата и тя ме последва.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Заставахме на няколко крачки един от друг като се вслушахме и привиквахме към тъмнината и сенките на нощта, така както ни бяха учили в школата.

Накрая аз казах:

– Преследва ме мисълта, че фаровете, които редник Робинс е видяла в 02.17 часа, не са били от джипа на Ан Камбъл, че тя, както ти предположи, е карала до шести полигон с изключени светлини. Тя, разбира се, е знаела къде има пост и не е искала да привлече вниманието. Изключила е фаровете си някъде тук и е продължила по останалия път на тъмно, което не е било трудно при тази лунна светлина. Дошла е направо тук, за да се срещне с някого, веднага след като се е разделила със сержант Сент Джон в щаба в 01.00 часа. Ето защо не са я видели на нито един пост. Логично ли е?

– Ако приемаш, че това е предварително уговорена среща, тогава, да, засега е логично.

– Нека го приемем. Тя би могла да стигне тук още в 01.15 часа.

– Възможно е.

– Добре – казах аз, опитвайки се да дообмисля това, – човекът, с когото е имала среща, вероятно е дошъл тука пръв.

– Защо?

– Защото тя така му е казала. Знаела е, че може да бъде задържана от нещо. Обажда се на този човек от щаба и му казва: „Бъди там не по-късно от дванадесет и половина. Чакай ме.“

– Добре.

– Този човек, с когото тя има среща, може би не е имал никаква работа или извинение да бъде там и може би е карал служебна кола. За това, за да не привлече вниманието на часовите, за които той също знае, че са нагоре по пътя, той идва дотук, до пети полигон, отбива от пътя и завива наляво.

Ние излязохме от пътя и стигнахме до покрит с чакъл паркинг.

Казах на Синтия:

– Този покрит с чакъл участък обслужва също така четвърти и шести полигон. Камيونите, които взят взводовете, спират тук, оставят хората и за трите полигона, обръщат и си тръгват, а хората вървят до съответните си полигони. Помня го от времето, когато служих тук.

– Само дето вече не стрелят с мускети.

– Да. Така че този, с когото има среща, знае, че трябва да отбие тук, за да не остави следи от гумите. Последвай ме.

Минахме през чакъла, който беше нарязан от отпечатъците от десетки гуми, нито една от които не си личеше достатъчно ясно в изпотрошения камък, за да си струва нейното фотографиране или взимане на отливка. Но когато се приближихме към пейките на пети полигон, чакълът изтъняваше и с помощта на фенерчето можахме да различим отпечатъци от гуми там, където не би трябвало да е минавал нито камион, нито кола. Следите от гуми продължаваха към една горичка от дребни борове, после свършваха. Казах:

– Което и да е превозно средство, спряно тук, няма да бъде видно от пътя, но той е оставил следи от гумите си.

– Пол, това е невероятно. Това може да са отпечатъци от гумите на извършителя.

– Това вероятно са отпечатъци от гумите на човека, който се е срещнал с нея тук. Той не е искал колата му да бъде видяна от минаващ патрул на военната полиция, или от камиона, който е щял да мине по този път около 01.00, за да смени поста в склада за муниции на километър нагоре по пътя и да остави редник Робинс. Този човек вече е бил тук по това време и е бил паркирал тук, после е отишъл пеш по задната пътека към шести полигон и е влязъл в тоалетните, за да чака.

Докато е бил там, той може да е използвал тоалетните и може да е измил лицето и ръцете си, оставяйки следи от вода и косми след себе си. Логично ли е засега?

– Засега.

– Хайде да тръгваме.

Намерихме задния път направен от малки греди, поставени една до друга, така че да се образува пътека, която може да се използва при всякакво време и която в казармата наричат рипсена повърхност. По тази повърхност не оставаха никакви следи. Вървахме по нея стотина метра сред храстите и излязохме зад тоалетните на шести полигон.

– Човекът чака тук, вътре или около тоалетните. Първо вижда камиона, който вози смяната на караула нагоре към склада за муниции, после, малко по-късно, камионът се връща, след като е сменил първоначалния часовей и е оставил Робинс. Камионът не изминава целия път до главния гарнизон, където би могъл да срещне Ан Камбъл, идваща в срещуположна та посока. Той завива към Джордън Фийлдс, за да смени часовейте в хангарите, за което е нужно доста време. Спомням си това от

времето, когато аз служих тук. Така че, Ан Камбъл вероятно не е срещнала камиона и е продължила направо към шести полигон. Тя е изгасила фаровете в някой момент и е спряла джипа си там, където го намерихме на пътя. Добре ли е?

– Засега. Но това са само предположения.

– Правилно. Именно в това се състои същността на пресъздаване на престъплението. Ти си тук, за да намираш слаби места, а не да ми казваш, че си го измислям.

– Добре. Продължавай.

– Така. Човекът, който я чака тук, около тоалетните, я вижда да спира джипа си на пътя и минава през откритото пространство – аз тръгнах през откритото пространство, а Синтия ме последна. – Той се приближава до Ан Камбъл, която е във или близо до джипа и ѝ казва, че камионът развеждаш караула, е дошъл и се е върнал, както би трябвало да е станало до този момент, и че няма от какво да се притесняват сега. Освен от някой случаен патрул на военната полиция. Но това е малко вероятно тук. Един път свършил при десети полигон и оттук не минават транзитни коли, единствените други хора, които биха могли да дойдат, са началникът и заместник-началникът на караула, но те нима да минат насам толкова скоро след смяната на караула и най-вероятно е изобщо да не си направят труда. Единственият друг човек, който теоретично би могъл да дойде, е дежурният по поделение, но тази нощ дежурен по поделение е Ан Камбъл. Следиш ли?

– Всяка дума. Защо ще спира тук? Защо не е скрила колата си, ако е дошла на любовна среща? Всъщност защо изобщо е била на полигона, толкова близо до пътя?

– Не съм сигурен. Освен, че каквото и да е правила, го е правила така както тя е искала. Нищо не е било случайно и всичко е било предварително подготвено, включително, очевидно и това, че е била дежурен по поделение в лунна нощ. Следователно е имала някаква причина да остави превозното си средство точно тук и причина да си избере това място на петдесет метра от пътя.

– Добре... няма да обръщаме внимание на това.

– И така, да продължа, не зная какво е станало между нея и човека, когото е срещнала, но на някое място тук на пътя тя си е снела пистолета, после всичките си дрехи освен сутиена и пликчетата. Имаше петно от асфалт на стъпалото си. Тя и този човек са минали по тази добре утъпкана пътека между стрелковите линии. Дрехите и пистолетът ѝ вероятно са останали в джипа. Тя или другият човек носи колчетата за

палатка, предварително срязаното въже и малък боен чук. Избират си място в основата на тази падаща мишена ей там.

И двамата погледнахме към полигона. Навесът беше все още там, мушамените пътеки също и образуваха пътека до мястото, където преди лежеше тялото. Попитах Синтия:

- Как ти се струва дотук?
- Има своята вътрешна логика. Но не го разбирам.
- Аз също. Но вероятно се е случило точно това.
- Хайде да вървим.

Тръгнахме по мушамената пътека и спряхме под навеса. Синтия освети с фенерчето си мястото, където е лежала Ан Камбъл и видяхме очертанията на проснатото ѝ тяло, означени с бял тебеширен прах. Жълти флагчета стърчаха от дупките, където са били колчетата от палатка.

Синтия каза:

- Не трябва ли да има военен полицай тук?
- Би трябвало. Кент е пропуснал.

Огледах огретия от лунна светлина полигон, където имаше петдесетина приличащи на живи мишени, като взвод пехотинци, напредващи сред храстите.

– Очевидно в това е имало нещо символично за Ан Камбъл – въоръжени мъже, идващи да я изнасилват или да я наблюдават, докато тя е лежала вързана гола на земята – или пък кой знае какво се е опитвала да пресъздаде или изрази.

Синтия каза:

– Добре, те стоят тук. Ан Камбъл по сутиен и пликчета, този мъж със съоръженията за изнасилване или сексуалните приспособления, ако тя е доброволен съучастник. Той не е въоръжен и тя се съгласява с това.

– Така. И те двамата връзват единия край на всяко въже за китките и глезените ѝ. Вероятно в този момент тя маха сутиена и пликчетата си и слага пликчетата си около врата си, тъй като не намерихме никаква следа от пръст по тях.

– Защо е била със сутиен?

– Не мога да кажа със сигурност, може да го е оставила просто незнательно и после да го е захвърлила на земята, там където го намерихме. Те са планирали всичко това, но съвсем естествено е да са малко нервни. Съгласна ли си?

– Да. Аз се чувствам нервна само като говоря за това.

– И така, те избират своето място в основата на тази падаща мишена, тя ляга ето тук, разперва крака и ръце, а той забива четирите колчета

в земята.

– Това не вдига ли шум?

– Колчетата са били пластмасови. А може да са използвали носна кърпа, за да заглушат звука. Вятърът духа откъм поста на километър от тук и редник Робинс не е можела да чуе дори затръшването на врата.

– Добре – каза Синтия. – Колчетата са забити и той завързва китките и глезените ѝ за тях.

– Точно така. После той увива дългото въже около врата ѝ, над пликчетата.

– Така че сега тя е в това положение, в което я намерихме.

– Да – казах аз, – сега тя е в това положение, в което я намерихме, само дете в този момент тя е все още жива.

Синтия беше сложила едната си ръка в джоба на панталона и гледаше втренчено земята там, където свършваше лъчът на фенерчето ѝ, очевидно дълбоко замислена. Накрая каза:

– Той клекнал до нея и притегнал въжето, предизвиквайки по този начин сексуална асфиксия. Може би използвайки пръстите и или друг предмет, той я възбужда. Тя достига оргазъм... – Синтия добави: – Може би той е мастурбирал в някой момент, макар че не намерихме сперма по нея, или може би е правил снимки, което не е изключено, след като са положили толкова усилия. Имала съм случай, в който са правени звукозаписи и един, в който беше снимано на видеокасета.

Тя помълча малко и после продължи:

– Добре... тя е свършила... той е свършил, тя иска да я развърже. В този момент той по някаква причина превъртява и я удушавя, или пък е имал намерение да го направи през цялото време, а може наистина съвсем случайно да я е удушил по време на акта. – Тя ме погледна. – Така е било, нали?

– Да, така мисля.

– Но това не е всичко – напомни ми Синтия – Липсват дрехите ѝ, опознавателните ѝ знаци, пръстенът ѝ от Уест Пойнт, пистолетът ѝ.

– Зная. Това е трудно – казах аз. – Отново се връщаме на въпроса за сувенирите.

– Да, някои наистина вземат сувенири. Но, знаеш ли, ако току-що съм убила генералска дъщеря на полигона, нарочно или случайно, надали бих сложила дрехите ѝ в колата си и да тръгна с доказателство, което може да ме изправи пред стената за разстрел.

– Не е много вероятно, нали? И не забравяй, тя е била с часовник си. Защо?

– Не зная – отвърна Синтия. – Това може би е без значение.

– Може би. Хайде да тръгваме.

Върнахме се по мушамената пътека и излязохме обратно на пътя, там, където беше спрял джипът на Ан Камбъл.

– Добре – казах аз. – Връща се до превозното средство, взема униформата ѝ, шлема, опознавателните знаци, чорапи, обувки и така нататък, а оставя чантата ѝ на седалката.

– Може да е забравил чантата. Мъжете често го правят. Виждала съм го и преди.

Обърнах се към тоалетните.

– С тези вещи в ръка той пресича затревената площ, минава покрай пейките, минава край тоалетните и открива пътеката от трупи. Не е искал да върви по пътя.

– Да.

– Добре, ако са започнали около 01.15 часа, сега е около 02.15 часа, пет минути по-рано или по-късно. Не би могло да бъде по-късно, защото редник Робинс е видяла светлините в 02.17 часа.

– И ти си сигурен, че това не са били светлините на Ан Камбъл?

– Аз приемам за почти сигурно, че тя е дошла тук по-рано и че е карала с изгасени фарове. Така че този човек идва, вижда спрения ѝ джип, спира, изключва фаровете и излиза от неговата или нейната кола. Именно това е видяла Робинс в 02.17 часа.

– И той или тя може да види Ан Камбъл от пътя, нали?

– Сержант Сент Джон е могъл. Имало е пълнолуние. Всеки който види спрения джип, ще се огледа наоколо. Петдесет метра по-нататък този човек вижда нещо на полигона. Почти инстинктивно е човек да разпознае друго човешко тяло, особено ако е голо. И двамата сме чували подобни истории – някой се разхожда из гората и вижда нещо легнало на земята и така нататък.

– Добре, и така, какво прави тогава този човек?

– Този човек се приближава до нея и вижда, че е мъртва, връща се при своето превозно средство, прави обратен завой и изчезва отгук.

– Без да включи фаровете си.

– Очевидно. Редник Робинс е била силно впечатлена от фаровете и е следила внимателно, но не ги е видяла да светват отново. Следващите светлини, които е видяла, са били на сержант Сент Джон в 04.25 часа.

– Защо този човек не си е включил фаровете, когато е тръгнал? Защо изобщо ги е изключил? Тук е дяволски страшно, Пол. Аз бих оставила светлините включени, ако излезех от колата си. И кой е бил този нов

човек, когото ти включи и защо не е докладвал?

– Единственият отговор, който мога да измисля, е, че Ан Камбъл не си е направила целия този труд само за една среща. Може би нейната сексуална фантазия е включвала изнасилване от повече от един човек. Може би е имала няколко срещи.

– Това е много странно. – Тя додаде: – Но е възможно.

– Нека проследим пътеката, по която помощникът или насилникът на Ан Камбъл се е върнал – предложих.

Върнахме се по стъпките си и пресякохме пътеката от трупи в храсталака зад полигоните, после завихме наляво по нея и се отправихме към пети полигон.

– Тук в тези храсти вероятно има найлонова чанта с нейните дрехи.

Синтия ме погледна:

– И ти ли четеш мисли?

– Претърсването на местността не даде никакви резултати, кучетата също не намериха нищо, следователно дрехите трябва да са в найлонова чанта, която не пропуска миризми, вероятно торба за боклук и те трябва да са намират по-далеч от района, който беше претърсен. Когато се приближим до пети полигон, ще насочиш фенерчето към храстите. Може би утре ще трябва да дойдем пак.

Синтия спря:

– Почакай.

– Какво?

– Полевите тоалетни.

– По дяволите. Права си.

И така ние се върнахме до тоалетните. Между двете постройки имаше редица от кофи за боклук, направени от стоманена мрежа. Аз преобърнах едната и се изкачих на мъжките тоалетни. На плоския насмолен покрив нямаше нищо, но като се изправих на краката си, видях на съседния покрив кафява найлонова торба за боклук, която блестеше на лунната светлина. Засилих се, скочих на съседната барака и ритнах торбата надолу, падайки след нея на земята. Някъде във въздуха си спомних тренировките си в школата за парашутисти, свих коленете си до раменете и се приземих на крака.

Синтия попита:

– Добре ли си?

– Добре съм. Дай една кърпичка.

Тя извади една кърпичка от джоба си, коленичи и разви усуканата тел, после внимателно разтвори отвора на торбата и насочи фенерчето

си в нея. Вътре намерихме нахвърлени в безпорядък дрехи, чифт обувки и бели чорапи. Внимателно, с ръка увита в носната кърпичка, Синтия разрови нещата и откри колан и кобур с автоматичен пистолет, и накрая опознавателните знаци, които тя вдигна и прочете на светлината на фенерчето си „Камбъл, Ан Луиз“. Тя пусна опознавателните знаци обратно в торбата и се изправи. Погледна към покрива на тоалетните.

– Един от старите номера в учебника. Но защо си е направил труда да крие дрехите й?

Помислих за момент.

– Изглежда е било предвидено дрехите да бъдат открити по-късно.

– От кого? От извършителя? От трето лице?

– Не зная. Но ми харесва идеята за трето лице.

Чифт фарове осветиха пътя, после чух мотора на някакво превозно средство, а после видях тъмнозелена служебна кола, която спря. Моторът продължи да работи, а фаровете останаха включени. Потърсих пистолета си, Синтия също.

Вратата на шофьора се отвори и вътрешните светлини осветиха фигурата на Бил Кент, докато той излизаше, измъквайки пистолета си насочил поглед към нашето фенерче. Той блъсна вратата и извика:

– Кой там?

Аз отвърнах:

– Бренер и Сънхил, полковник.

Малко официално, но не можеш да си правиш шеги, когато към теб се обръща въоръжен човек.

Останахме неподвижни, докато той не ни каза:

– Идвам при вас.

– Разбрано.

И двамата не се помръднахме, докато той не се приближи, после го видяхме да прибира пистолета си и го чухме да казва:

– Разпознати.

Всичко това беше доста глупаво, ако не се има предвид, че от време на време на някой му пускат куршума, защото е объркал пароли и други такива. Кент ни попита:

– Какво правите тук?

Аз отвърнах:

– Това е мястото на престъплението, Бил, а детективите и престъпниците винаги се връщат там. Какво правиш ти тук?

– Намекът ти ме обижда, умнико. Тук съм по същата причина, по която сте и вие – да усетя атмосферата през нощта.

– Нека аз да бъда детектива, полковник. Очаквах да видя военни полицаи на пост тук.

– Предполагам, че трябваше да оставя няколко на пост. Но има патрули, които минават насам.

– Не съм видял такива. Можеш ли да доведеш двама души тук?

– Добре. – Той попита Синтия: – Защо колата ти е там отзад?

Тя отвърна:

– Искахме да се поразходим на лунна светлина.

Той като че ли се канеше да попита защо, но тогава видя чантата.

– Какво е това?

– Това са – отвърна Синтия – липсващите вещи.

– Какви вещи?

– Дрехите й.

Наблюдавах как Кент възприе това. Изглеждаше почти равнодушен, помислих си аз. Той попита:

– Къде ги намерихте?

– На покрива на дамската тоалетна. Твоите хора са ги пропуснали.

– Да, така изглежда. – Той попита: – Как мислите, защо дрехите й са били там горе?

– Кой знае.

– Свършихте ли тук?

– Засега.

– Къде отивате след това?

Отвърнах:

– Ще те чакаме след час в Джордън Фийлд.

– Добре. Полковник Мур е много ядосан от теб – добави той.

– Тогава трябва да подаде официално оплакване вместо да плаче на рамото ти. Познаваш ли го?

– Само чрез Ан. – Той погледна часовника си. – След един час.

– Добре.

Разделихме се. Той се върна при колата си на пътя, а ние по пътеката, като аз носех найлоновия чувал за боклук. Синтия ми каза:

– Нямах му доверие, нали?

– Имах му... Познавам Бил Кент от повече от десет години. Но сега... Не зная. Не мисля, че е сред заподозрените, но не се съмнявам, че той, като всеки тук, крие нещо.

– Разбирам. Аз също имам това усещане. Като че ли сме пристигнали в малко градче, където всеки знае мръсните тайни на другите, ние също знаем, че има нещо скрито, но не знаем къде е скрито.

– Нещо такова.

Стигнахме до колата и аз сложих торбата в багажника. Синтия и аз се качихме, тя запали колата, а после махна нещо от рамото ми.

– Нещо да си счупил, войнико? Да те закарам ли в болницата?

– Не, но главата ми има нужда от преглед. Школата за психоперации.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Пристигнахме в школата по психооперации около 23.00 часа и Синтия паркира близо до дирекцията. Школата се състоеше от около тридесет бетонни постройки, отрупани на едно място, всички в онова потискащо зеленикаво-сиво, цвета на самоубийствата, на Сиатъл.

Нямаше много трева, съвсем малко дървета и недостатъчното външно осветление би било неприемливо в цивилна среда, но в армията нападенията и съдебните процеси все още не бяха проблем. Повечето постройки бяха тъмни, с изключение на две, които приличаха на жилищни блокове, а в близката сграда на дирекцията светеше само един прозорец на приземния етаж.

Докато вървахме към дирекцията, Синтия ме попита:

– Какво точно става тук?

– Това е подразделение на Школата за специализирани военни действия в Браг. В действителност това не е никаква школа, а просто прикритие.

– Прикритие за какво?

– Това е изследователски център. Те не обучават, те се учат.

– Какво учат?

– Мисля, че те изучават какво движи хората, после откриват как да ги спрат без за това да са нужни куршуми. – Добавих: – Почти всичко е експериментално.

– Звучи странно.

– Съгласен съм с теб. Куршумите и експлозивите си работят безотказно. Да вървят по дяволите паниката и безпричинното безпокойство.

Един джип зави откъм ъгъла и се приближи към нас. Спря и един военен полицаи слезе от мястото до шофьора, а шофьорът остана вътре, насочвайки светлините към нас. Военният полицаи, ефрейтор на име Страуд, козирува, както е прието и после ни попита:

– По работа ли сте тук?

Отвърнах:

– Да. ЦСО.

Показах му документите си за самоличност и той ги проучи на светлината на фенерчето си, после провери тези на Синтия и изгаси светлината.

– Кого търсите, сър?

– Дежурния по караул. Защо не дойдете с нас, ефрейтор?

– Да, сър. – Той дойде с нас до дирекцията и попита: – Убийството Камбъл?

– Боя се, че е така.

– Истински позор.

– Познавахте ли я? – попита Синтия.

– Да, госпожо. Не добре, но съм я виждал тук нощем понякога. Повечето от това, което правят тук, го правят през нощта. – Той добави: – Хубава жена. Открихте ли нещо?

– Не още – отвърнах аз.

– Радвам се да видя, че работите цялата нощ.

Ние всички влязохме в дирекцията, където един щатен сержант седеше в канцелария, която се намираше вдясно от малкото фоайе. Той ни видя и се изправи, когато влязохме. След като минахме всички формалности, аз казах на дежурния по караул, чието име беше Корман:

– Сержант, бих желал да видя канцеларията на полковник Мур.

Сержант Корман почеса глава, погледна към ефрейтор Страуд и отвърна:

– Не мога да направя това, сър.

– Разбира се, че можете. Хайде да отиваме.

Той не промени решението си.

– Наистина не мога без съответното разрешение. Това място е забранено за външни лица.

В армията всъщност не беше нужно разрешително за обиск, и ако ти трябва, то няма да бъде издадено от военен съдия, защото той няма власт извън военния съд. Това, от което имах нужда, беше някой по-нависоко в служебната верига. Попитах сержант Корман:

– Има ли полковник Мур лично шкафче в канцеларията си?

Той се поколеба и после отвърна:

– Да, сър.

– Добре. Иди и ми донеси четката му за коса или гребена му.

– Сър?

– Той сигурно сресва косата си. Ние ще стоим тук и ще пазим телефона.

– Сър, това място е забранено за външни лица. Трябва да ви помоля да напуснете.

Казах:

– Мога ли да ползвам телефона ви?

– Да, сър.

– Лично.

– Не мога да напускам...

– Ефрейтор Страуд ще остане тук. Благодаря ви.

Той се поколеба, после излезе от канцеларията. Казах на Страуд:

– Каквото и да чуете е секретно.

– Да, сър.

Намерих в гарнизонния указател номера на полковник Фаулър в Бетъни Хил. Фаулър отговори на третото позвъняване. Казах:

– Полковник, говори Бренер. Съжалявам, че ви безпокоя по това време. – Всъщност изобщо не съжалявах. – Но ми трябва вашето разрешение, за да взема нещо от канцеларията на полковник Мур.

– Къде по дяволите се намирате, Бренер? – Гласът му звучеше като че ли го бях събудил.

– В школата за психооперации, полковник.

– По това време?

– Вероятно съм загубил представа за времето.

– Какво трябва да вземете от канцеларията на полковник Мур?

– Всъщност бих желал да взема цялата канцелария в Джордън Фийлд.

Той отвърна:

– Аз не мога да разреша това. Тази школа се управлява от Форт Браг и е забранена за външни лица. Канцеларията на полковник Мур е пълна със секретни документи. Но ще се обадя в Браг сутринта и ще проверя какво може да се направи.

Не споменах, че канцеларията на Ан Камбъл вече беше преместена в Джордън Фийлд. Ето какво се случва, когато искаш разрешение за нещо в армията. Отговорът винаги е не, после започваш да преговаряш.

– Добре тогава, полковник, дайте ми разрешение да запечатам канцеларията.

– Да запечатате канцеларията? Какво по дяволите става?

– Разследване на убийство.

– Не се дръжте непочтително с мен, Бренер.

– Да, сър.

– Ще се обадя в Браг сутринта. Това е всичко, което мога да направя.

– Това не е достатъчно, полковник.

– Вижте какво, Бренер, оценявам усилията и инициативността ви, но не може да се мятате като бик и да предизвиквате хаос, където отидете. Станало е едно убийство и вие би трябвало да се замислите за

чувствата на останалите хора в гарнизона. И докато правите това, може би ще вземете предвид и военния устав, протокол, обичаи и учтивост. Разбирате ли ме, господин Бренер?

– Да, сър. Това, което всъщност ми трябва в момента, е проба от косата на полковник Мур, за да я сравнях косъм, намерен на мястото на престъплението. Бихте могли да се обадите на полковник Мур в дома му, сър, и да му заповядайте да се яви в лабораторията в Джордън Фийлд, за да му бъде изтръгнат, или пък ние бихме могли да вземем косъм от четката или гребена му тук, което бих предпочел, тъй като времето не е достатъчно. Освен това в момента бих предпочел полковник Мур да не знае, че е заподозрян.

Забелязах, че очите на ефрейтор Страуд се разширяват. Последва дълго мълчание, после полковник Фаулър каза:

– Добре, ще ви разреша да вземете четката или гребена му, но ако нещо друго в канцеларията му бъде пипнато, ще ви арестувам.

– Да, сър. Бихте ли съобщили на дежурния по караул?

– Свържете ме с него.

– Да, сър.

Махнах на Страуд, който излезе и доведе сержант Корман.

Казах на Корман:

– Полковник Фаулър, адютантът на гарнизона, желае да говори с вас.

Той взе слушалката без желание и от неговия край разговорът прозвуча горе-долу така:

– Да, сър. Да, сър. Да, сър. Да, сър.

После затвори и ми каза:

– Ако стоите при телефона, аз ще отида да потърся гребена или четката му.

– Добре, увийте го в носна кърпа.

Той взе връзка ключове и излезе от канцеларията. Чух стъпките му да заглъхват по коридора. Казах на ефрейтор Страуд:

– Ние ще излезем вън. Чакайте тук и вземете вещественото доказателство.

– Да, сър.

Ефрейтор Страуд изглеждаше щастлив, че може да окаже помощ в този случай. Синтия и аз излязохме и застанахме осветени от фаровете на колата на военните полицаи.

Синтия ми каза:

– В това място не може да се проникне.

– Ако ти провеждаше експерименти по промиване на мозъци, техники за провеждане на разпити, разрушаване на морал и създаване на страхова психоза и паника, надали би желала външни лица да се навъртат наоколо.

– С това се е занимавала, така ли?

– Така мисля. – Добавих: – Тук имат клетки, в крито държат доброволци за своите експерименти, имат и пълна имитация на военнопленнически лагер на територията на школата.

– Откъде знаеш всичко това?

– Преди около година работих по един случай с един психолог, който някога е бил изпратен тук. Подал е молба за преместване.

– Предполагам, че това място е потискащо.

– Да. Знаеш ли, намерих парче хартия в личното досие на Ан Камбъл. Друг цитат от Ницше. Пишеше: *„Който се бие с чудовища, трябва да внимава сам да не стане чудовище. И когато гледаш продължително в пропастта, пропастта също гледа в теб.“*

– По какъв начин е попаднало това там?

– Не зная, но мисля, че разбирам какво означава то.

– Да... мисля, че и двамата разбираме... Понякога ми се иска да си изкарвам прехраната по друг начин. Започвам да се изморявам от вагинални проби и ДНК проби на сперма, от вземане на показания от изнасилвани и жертви на изнасилвания.

– Да. Мисля, че десет години са пределния срок. Аз изкарах почти двадесет. Това е последният ми случай.

– Това всеки път ли го казваш?

– Да.

Ефрейтор Страуд излезе от дирекцията с нещо в ръка и когато се приближи, видяхме, че се усмихва. Извика:

– Намерих.

Пресрещнахме го на пътеката и той ми подаде четка за коса, увита в сивкаво-зелена кърпа.

Аз му казах:

– Знаете за формалностите при конфискуване на вещ. Трябват ми вашите свидетелски показания за това как и къде сме намерили това, кога, кой и така нататък.

– Да, сър.

– Подписано, запечатано, надписано „Бренер“ и да бъде в канцеларията на шефа на военната полиция преди 06.00 часа.

– Да, сър.

Синтия го попита:

– Да знаете каква кола кара полковник Мур?

Той се замисли за момент.

– Нека помисля... стара кола... доста разнебитена... сива лимузина... каква по дяволите беше. Да, сетих се, голям Форд Феърлейн, от около 85 или 86 година.

– Много ни помогнахте. – Тя добави: – Всичко това е строго поверително.

Ефрейтор Страуд кимна и предложи:

– Може да ме питате всичко, което желаете за полковник Мур и ако нещо не зная, ще го науча.

– Благодаря ви – казах аз.

Явно имаше такива, които биха желали да видят полковник Мур сред осъдените на смърт в Лийвънхурт. Козирувахме и всеки се върна в своята кола. Синтия подкара Мустанга.

– Джордън Фийлд?

– Точно така.

Отново излязохме от главния гарнизон и подкарахме из военния лагер. 100 000-те акра държавна собственост включваха някъде около 150 квадратни мили необитаема земя. Има обаче хора, браконieri, ловци и трапери, които често минават в територията на лагера. Освен това, от времето преди Ками Хадли бяха останали призрачни градове, стари гробища, селски църкви, изоставени кариери и лагери на дървосекачи, както и порутени постройки от това, което някога е било плантацията Боумънт. Околността беше неповторима, като че ли беше замръзнала от времето, когато правителството е упражнило суверенното си право да отчуждава частна собственост за нуждите на страната в името на великата война, която щеше да сложи край на всички войни.

Както вече казах, тук изкарах основната и висшата степен на своята подготовка в пехотата и все още си спомням терена: негостоприемна и зловещо тиха местност от залесени хълмове, езера и езерца, блата и мочурища и вид висящ мъх, който излъчваше фосфоресцираща светлина през нощта и предизвикваше зрителни измами. Самото обучение се състоеше от изтощителна програма, чиято цел беше да превърне нормални американски момчета в изпълнителни, убедени, предани и готови за бой войници, изпълнени със здравословното желание да убиват. За целия този процес бяха нужни само четири месеца, макар че това бяха дълги усилни месеци. С кратката отпуска, която се даваше, можеше да влезеш в армията през юни, след завършване на гимназия, като мен, и преди

Коледа да се намериш в джунглата с карабина М-16, като мен, с нови дрехи и нова глава. Невероятно.

Синтия каза във връзка с мълчанието ми:

– Случая ли разрешаваш?

– Не, спомнях си. Тук изкарах подготовката си за пехотата.

– Това през Втората световна или през корейската война беше?

– Занимаваш се с неприемливо определяне на епохи. Внимавай.

– Да, сър.

– Прониквала ли си някога в дивите места на този лагер?

– Не. Шести полигон е най-далечното място, където съм ходила.

– Това е нищо. Ако тръгнеш по този път, който излиза отляво – Дженерал Пършинг Роуд – ще стигнеш до основни тренировъчни обекти. Има полигони за артилерийска стрелба и за стрелба с минохвъргачки, има места за специална подготовка, например такива, които се наричат „Стрелкова част в атака“ или „Съвместни действия на пехота и бронирани сили“, „Засадата“, „Нощен патрул“ и така нататък.

– Никакви места за пикник?

– Не си спомням такива. Има също така и стар лагер за рейнджъри, имитация на малък европейски град за водене на война в градски условия и имитация на вьетнамско село, където са ме убивали поне шест пъти.

– Явно добре си си научил урока.

– Очевидно. Има също и имитация на военнопленнически лагер, който премина към школата за психооперации. Той все още действа и е зона, забранена за външни лица.

– Разбирам. – Тя помисли малко и после каза: – И така при цялото това пространство тук, стотици хиляди акра, кажи ми защо Ан Камбъл е избрала действащ полигон, на петдесет метра от пътя, където минават камиони, военни полицаи, и на един километър от пост.

– Мислил съм за това и можах да измисля три неща. Първото е това, което изглежда на пръв поглед, а именно, че тя е изпълнявала задълженията си и е била нападната. Не тя е избрала мястото, той го е избрал. Това е, което всички тук мислят, но ние не се връзваме на такива.

– Не. Следователно, ако тя е избрала мястото, то тя е избрала мястото, което нейният партньор би могъл да намери лесно, защото ако не си добър рейнджър, би могъл да пропуснеш среща навътре в гората.

– Точно така. Това беше второто, което ми хрумна. Човекът не е бил запознат с гората през нощта. – Казах: – Тук трябва да завиеш за Джордън Фийлд.

– Виждам. – Тя зави надясно, влезе в пътя за летището и ме попита:
– А третото ти хрумване?

– Ами Ан Камбъл е избрала това място почти на пътя, защото в него е имало момент на опасност. Част от удоволствието ѝ може би, нека си представим чувството „Хайде да видим какво мога да направя безнаказано на територията на татенцето“.

Погледнах към Синтия, която кимаше.

– Тук може би улучи нещо, Пол. Да го прави пред очите на баща си.

– Да. Но това е при условие, че Ан и татенцето наистина не са се разбирали – изтъкнах аз.

– Ти го предположи, когато претърсвахме къщата.

– Правилно. Но не зная защо ми хрумна. Просто си помислих, че не може да е лесно да си дете на властен човек, да живееш в сянката му. Това е често срещано.

– Да... нямам никаква информация, която да казва, че това е било така, тогава защо си мисля, че е било така?

– Защото липсата на нещо е също толкова показателна както и самото нещо. Дори и повече. Някой каза ли, че генералът и дъщеря му са били неразделни, близки, обичали са се или поне, че са били добри приятели?

– Е, генералът каза, че дъщеря му би ме харесала.

– Не ме интересува какво каза генералът. Никой друг не каза нищо подобно – нито Кент, нито Мур, нито Ярдли, а дори и генерал Камбъл, ако се замислиш. Така че сега трябва да открием какво са мислели един за друг генерал и капитан Камбъл.

Тя отново кимна и каза:

– Имам усещането, че в торбата с уликите не е останало много и че трябва да почнем да свързваме нещата преди да са ни изритали или пък да са ни изместили хората от ФБР.

– Съвсем правилно си го усетила. Давам още два или три дни на този случай. След това започваме да се движим по добре окопани защити. Както се казва в ръководството на танкиста, нашето най-важно преимущество е шокът, подвижността и огневата сила. Трябва да ги ударим най-силно където са най-слаби, най-бързо, където са най-бавни.

– И да стигнем най-първи от най-всички.

– Точно така.

Спряхме до кабината на военния полицаи в Джордън Фийлд, показахме документите си за самоличност и ни пуснаха да минем.

Синтия паркира колата сред камионите и камионетките на криминалната лаборатория, а аз извадих от багажника найлоновата торба с дрехите, като използвах носна кърпа, докато Синтия носеше четката за коса. Синтия каза:

– Ако тя сама е съблякла дрехите си, то той е държал чантата, така че може би по кобура, обувките, катарамата или другаде няма да има отпечатъци на другия човек. Но по торбата може и да има.

– Скоро ще открием.

Тръгнахме към хангара и тя каза:

– Доста остър ум имаш, Бренер. Започвам да ти се възхищавам.

– А харесваш ли ме?

– Не.

– Обичаш ли ме?

– Не зная.

– В Брюксел каза, че ме обичаш.

– В Брюксел те обичах. Ще говорим за това следващата седмица или може би късно тази нощ.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Трети хангар беше облян в ярка светлина и оживен от дейността на хората от лабораторията във Форт Гилем, която се беше пренесла тук. Полковник Kent не беше пристигнал все още и това беше добре за момента.

Подадох найлоновата торба и четката за коса на Кал Сайвър, който не се нуждаеше от обяснения. Той даде торбата и четката на един специалист от дактилоскопския отдел и го инструктира да ги предаде на тези от техническия отдел, след като снемат отпечатъците.

С торбата дрехи, трети хангар вече съдържаше всичко, принадлежало на Ан Камбъл, с изключение на тленните останки на самата жертва, но пък тук бяха нейният автомобил, нейната канцелария и дом. Освен това забелязах, че в хангара се намираше и джипът, който беше използвала тази нощ. Като влязохме по-навътре в хангара, забелязах наскоро проявените снимки от мястото на престъплението, които бяха закрепени за дъски за обяви, плюс схематични карти и диаграми от мястото на престъплението, все по-нарастваща камара лабораторни анализи, протокол, придружен от цветни снимки на трупа, които въобще не погледнах, гипсови отливки на отпечатъци от стъпки, целофанени торби с веществени доказателства, различни уреди на техническата лаборатория и около тридесет души, жени и мъже.

В единия ъгъл на хангара имаше около двадесет походни легла, а в друг ъгъл имаше кафе-машинна. Армията, разбира се, има почти неограничени възможности и персонал, не съществува проблема за извънредно заплащане, а и вероятно в момента нямаше друго важно престъпление, което да отклони сили. Понякога дори и мен ме обзема страх от мощта, която може да се събере и задейства само с няколко думи, както когато Рузвелт казал на Айзенхауер: „Събери войска за нападение на Европа“. Просто, кратко и по същество. Това е армията в най-добрия си вид. Тя е в най-лошия, когато политиките се опитват да си играят на войници, а войниците започнат да си играят на политици. Това може да се случи не само по време на война, но и при разследване на престъпления, ето защо знаех, че времето, през което можех да действам свободно, можеше да се измерва в дни и часове.

Кал Сайвър ми показва един брой на „Мидълънд диспатч“, местния ежедневник, чиято главна статия беше озаглавена „Генералска дъщеря

намерена мъртва във Форта“.

Синтия и аз прочетохме статията, основната информация, в която беше, че капитан Ан Камбъл е била намерена гола, вързана, удушена и вероятно изнасилена на полигона. Историята беше полуварна и единственото изказване, дошло от Форт Хадли, беше от капитан Хилъри Барнс, която отговаряше за връзки с пресата и която казваше, че няма друго официално становище, освен че убийството се разследва от Военния централно следствен отдел.

Цитираше се, обаче, изказване на шефа на полицията в Мидлънд, Бърт Ярдли, който казваше: „Предложих своето съдействие на полковник Кент, началника на военната полиция във Форт Хадли, и ние поддръжаме тесни връзки.“

Той беше пропуснал да спомене проблема около откраднатата къща, а също и това, че искаше да му бъде предадена главата ми на сребърен поднос, но след следващата ни срещата той може би ще започне да се оплаква на пресата от мен.

Кал попита Синтия:

– Това ли са маратонките, с които си била обути на местопрестъплението.

– Да. Само обувките ли искаш или и краката ми в тях?

– Само обувките, моля.

Синтия седна на един съгваем стол, събу си маратонките и ги подаде на Кал.

– Къде са обувките, които ти си носил на местопрестъплението? – попита ме Кал.

– В жилището ми, което е извън територията на гарнизона.

– Мога ли да ги получа в някой от следващите дни?

– Разбира се. В някой от следващите дни. За момента съм затворен в гарнизона, така да се каже.

– Пак ли? За бога, Бренер, всеки път, когато работя по някой случай с теб, при който е замесена местната полиция, ти ги изкарваш извън нерви.

– Не всеки път. Виж какво, Кал, искам да изпратиш екип до пети полигон да снемат отпечатъци от едни следи от гуми. – Казах му къде точно се намират и той тръгна, за да даде нареждания. И още нещо. Когато свършат там, нека да отидат до „Виктъри Гардънс“, на „Виктъри Драйв“ и да вземат отпечатъци от гумите на един Форд Феърлейн, вероятно сив, от 1985 или 86-а, с офицерска лепенка на бронята. Нямам номера на колата, но нека да огледат около сектор 39.

Той ме погледна за момент и после каза:

– Ако колата принадлежи на военен, можем да почакаме да се появи в гарнизона.

– Искам го тази нощ.

– Хайде, Бренер. Не мога да събирам доказателства извън границите на гарнизона без разрешение на местните власти, а ти това вече го направи.

– Правилно. Не използвай военни превозни средства. Номер 45, жилището на жертвата, вероятно се охранява от мидлъндската полиция, но дежурното ченге сигурно стои вътре. Кажете на хората си да внимават и да бързат.

– Може да почакаме, докато колата се появи в гарнизона.

– Добре – сложих ръка на рамото му. – Разбирам. Просто се надявам, че тези гуми няма да изчезнат от тази кола до сутринта. Боже, надявам се, че цялата кола няма да изчезне тази нощ. Но всичко е наред. Чакай до сутринта.

– Добре, „Виктъри Гардънс“. Насилваш късмета си, ненормалнико.

Той отиде при една група хора, които слагаха етикети на гипсови отпечатащи от стъпки и нанасяха бележки по една схематична карта на местопрестъплението. Кал им подаде маратонките на Синтия и им каза нещо, вероятно във връзка с нощната им задача, защото постоянно сочеше с пръст към мен, а техническите работници ме гледаха със злоба.

Взех една чаша кафе за мен и една за Синтия, която прелистваше докладите от лабораторията. Тя взе кафето и каза:

– Благодаря. Виж това.

Тя ми показа доклад от дактилоскопичната група.

– Намерили са отпечатък от обувка с гладка подметка, седми номер, вероятно женска, която не е от униформа. Това не е обичайно за един полигон, нали?

– Не, не е.

– Какво би могло да означава?

Прегледах доклада, в който се предполага, че отпечатъкът е пресен.

Казах:

– Интересно. Но може да е оставен преди няколко дена, доколкото зная. Не е валидно от около седмица.

– Да, но си струва да се замисли човек.

Прелиствахме докладите от различните технически отдели в продължение на петнадесет минути, после Кал ни извика от една от своите импровизирани лаборатории и ние отидохме там, където една жена

лаборант се взираше в микроскоп. Кал каза:

– Май сте улучили шестима с тази четка. Откъде се взе тя?

Потупах плешивата му глава:

– Не от теб.

Лаборантката се засмя и скри лице в микроскопа. На Кал не му стана смешно и каза на Синтия:

– Тъй като ти си човека с ум в този екип, защо не хвърлиш едно око на микроскопа?

Лаборантката се отмести и Синтия седна на масата. Лаборантката, специалист Лабик, каза:

– Косъмът вдясно беше взет от мивката в мъжките тоалетни при шести полигон. Косъмът вляво беше взет от четката за коса.

Синтия погледна в микроскопа, а специалист Лабик продължи:

– Аз изследвах двадесет екземпляра, за да се убедя, че всички косми по четката принадлежат на едно и също лице. Моето мнение е, че те са на едно и също лице и следователно по тази четка не би трябвало да има косми на друг човек, макар че аз ще изследвам всеки един за доклада си.

Искаше ми се да ѝ кажа: „Минавай по същество“, но трябва да оставиш лаборантите да говорят по техния си начин иначе се сърдят.

Специалист Лабик продължи:

– Космите имат това, което ние наричаме класова характеристика. Това означава, че не може да се установи абсолютното съответствие на даден косъм. Те могат да се използват за изключване на заподозрян, но не и за доказване на вина в съдебен процес, освен ако и двата екземпляра, които се сравняват, нямат корен, така че да можем да определим пола на човека и неговия генетичен код.

Кал ѝ каза:

– Мисля, че те знаят това.

– Да, сър. Както и да е, образецът, намерен в тоалетната, няма корен, но от стеблото определих, че лицето е било от нулева кръвна група, лицето, чиято коса е била по четката също са от нулева кръвна група. Освен това и двата образца принадлежат на човек от бялата раса, подобни са по структура, цвят, липса на допълнителна обработка и общо състояние на косата.

Синтия вдигна очи от микроскопа:

– Да, изглеждат еднакви.

Специалист Лабик заключи:

– Моето мнение е, че те принадлежат на едно и също лице, макар че

образецът от мивката е прекалено малък, за да бъде подложен на допълнителни тестове като спектрален анализ например, който би могъл да установи допълнителни прилики. Всякакви допълнителни тестове ще променят или унищожат този единствен косъм, взет от тоалетната. – Тя добави: – Някои от космите на четката имат корени и след около час ще мога да ви кажа пола на лицето и неговия генетичен код.

Кимнах.

– Разбрано.

Синтия стана и каза на Лабик:

– Моля означете това, поставете го в пликче и приложете доклад.

– Да, госпожо.

– Благодаря.

Сайвър ме попита:

– Това достатъчно ли е за арест?

– Не, но е достатъчно, за да започнем да наблюдаваме някого наистина отблизо.

– Кого?

Заведох го до този край, който беше отдалечен от лаборантите и му казах:

– Човек, който се казва полковник Чарлс Мур, същия, чиито отпечатъци от гуми ще сравняваш. Неговата канцелария също се намира в школата по психооперации. Бил е шеф на жертвата. Опитвам се да запечатам канцеларията му, докато получа разрешение да я докарам тук.

Синтия дойде при нас и каза:

– Междувременно, Кал, сравни отпечатъците от пръсти, намерени по четката на полковник Мур, с отпечатъците от пръсти, намерени по джипа, а също и с тези, намерени по чувала за боклук и вещите вътре.

– Добре. – Той помисли за момент после каза: – Но дори и да ги открием, това няма със сигурност да постави полковник Мур на местопрестъплението, ако те са се познавали. Той може да има логични обяснения за това, че отпечатъците му са били намерени, да кажем, върху кобура ѝ, или по джипа.

Отвърнах:

– Зная, но ще му бъде малко по-трудно да обясни защо отпечатъците му са по чувала за боклук, или защо следите от гумите му са на пети полигон.

Кал кимна.

– И все пак ще трябва да докажеш, че е бил там по време на убийството.

– Точно така. Така че искам да сравниш отпечатъците от пръсти по четката за коса с тези, които си намерил по колчетата от палатка. Ако имаме отпечатъците от гумите му и достатъчно отпечатъци от пръсти, които съвпадат с неговите, тогава въжето около неговия шибан врат се затяга, нали?

Кал кимна.

– Добре, ти си детектива. Аз бих го признал за виновен, но в тия дни не знаеш какво да очакваш.

Той се обърна и тръгна към дактилоскопския екип. Синтия ми каза:

– Ако разпитаем Мур и му представим доказателствата, съществува голяма възможност да ни каже, че го е направил.

– Точно така, или пък да ни каже, че не го е направил. Тогава трябва да отидем пред военния съд и да затаим дъх, докато те решат дали един полковник от американската армия е удушил дъщерята на генерал Камбъл, или пък старши подофицери Бренер и Сънхил са хванали не този когото трябва, изгървали са истинския виновник, изцяло са опозорили себе си и армията и съвсем са я оплескали.

Синтия се замисли за момент и ме попита:

– Ако всички лабораторни доказателства сочат към Мур, ти би ли имал някакви съмнения.

– А, ти?

– Да, доста големи. Просто не мога да си представя Ан Камбъл да прави каквото и да е там с този човек, а също не мога да си представя и него да я удушава. Прилича ми на някой, който би ти поставил отрова в кафето, но не и на човек, който би убил с ръцете си.

– Точно това ме притеснява и мен. Но никога не се знае... тя може да го е помолила да го направи. Да го е умолявала да я убие. Имах един такъв случай веднъж. А доколкото знаем, Мур може да е бил под влиянието на някакви психовъздействащи наркотици. Нещо, което е взел от работата си.

– Това е възможно.

Погледнах над рамото на Синтия.

– А междувременно тук идва и законът.

Полковник Кент вървеше през дългия хангар и ние го посрещнахме по средата на пътя. Той попита:

– Нещо ново тук?

Отвърнах:

– Приближаваме се до нещо, Бил. Чакам за отпечатъци от пръсти и от гуми на автомобил.

Очите му се разшириха.

– Не се шегуваш, нали? Кой?

– Полковник Мур.

Той като че се замисли върху това и после кимна.

– Връзва се.

– Как се връзва, Бил?

– Ами... те бяха много близки, имал е възможност, а и не бих казал, че не е способен да го направи. Той е странен. Само че не зная какъв би могъл да бъде мотивът му.

– Аз също. – Попитах Кент: – Кажи ми нещо за генерал и капитан Камбъл.

– Какво по-точно?

– Бяха ли близки?

Той ме погледна право в очите и каза:

– Не бяха.

– Продължавай.

– Ами... може би бихме могли да обсъдим това друг път.

– Може би бихме могли да го обсъдим във Фолс Чърч.

– Хей, не ме заплашвай.

– Виж, полковник; аз разследвам убийство. Може би чувстваш, че имаш някакви професионални или социални задръжки, но не е нужно. Твой дълг е да отговаряш на въпросите ми.

Кент не изглеждаше щастлив, но в същото време като че беше облекчен, че му беше казано съвсем ясно, че трябва да се изповяда. Той тръгна към средата на хангара и ние го последвахме. Каза:

– Добре. Генерал Камбъл не одобряваше военната специалност, която дъщеря му си беше избрала, избора ѝ на мъже, решението ѝ да живее извън гарнизона, общуването ѝ с хора като Чарлс Мур и вероятно още половин дузина неща, за които не съм осведомен.

Синтия попита:

– Не се ли гордееше с нея?

– Не мисля.

– Армията се гордееше с нея – изтъкна Синтия.

Кент отвърна:

– Армията имаше горе-долу толкова избор в случая, колкото и генерал Камбъл. Ан Камбъл беше сложила едната си ръка на топките на армията, а другата на топките на баща си, да бъде съвсем откровен.

Синтия го попита:

– Какво означава това?

– Това означава, че като жена, като генералска дъщеря, като възпитаник на Уест Пойнт и като известна личност, на нея ѝ се разминаваха доста неща. Тя се намъкна в екипа за набиране на доброволци преди баща ѝ да разбере какво става, и изведнъж получи властта, която популярността дава, появяваше се по радиото, по телевизията, обръщаше се към колеги и женски организации, прокарваше идеята за военна кариера за жени и така нататък. Всички я обичаха. Но на нея въобще не ѝ пукаше за армията. Тя просто искаше да стане недосегаема.

Синтия попита:

– Защо?

– Тя мразеше генерала и в червата, при това десет пъти повече, отколкото той не одобряваше постъпките ѝ. Правеше всичко възможно, за да го zlepостави, а той не можеше да ѝ направи нищо, без да провали собствената си кариера.

– За бога – казах аз, – това е доста интересна информация. Ти вероятно си забравил да ми кажеш всичко това, докато се терзаеше от мисълта как ще съобщиш новината на генерала.

Кент се огледа и после каза с приглушен глас:

– Това трябва да си остане между нас. Официално те се обичаха. – Той се поколеба и после каза: – Да ти кажа истината, генерал Камбъл може и да не е одобрявал дъщеря си, но не я мразеше. Виж, всичко това са слухове, но аз ти ги предавам поверително, за да знаеш какво по дяволите става тук. Не си го чул от мен, но можеш да работиш в тази насока.

Кимнах.

– Благодаря, Бил. Нещо друго?

– Не.

Но разбира се имаше.

– Кои – попитах аз – бяха тези мъже, които генералът не одобряваше, освен полковник Мур?

– Не зная.

– Уес Ярдли беше ли един от тях?

Той ме гледа продължително и после кимна.

– Мисля, че беше.

– Уес Ярдли ли беше мъжа, с когото е имала скандал в Мидлънд?

– Възможно е.

– Защо е искала да zlepостави баща си?

– Не зная.

– Защо го е мразела и в червата?

– Ако научиш, кажи ми. Но каквато и да е била причината, била е дяволски голяма.

– Какви бяха отношенията ѝ с майка ѝ?

Кент отвърна:

– Обтегнати. Госпожа Камбъл беше разкъсвана между това да е генералска съпруга и майка на много независима жена.

– С други думи – казах аз, – госпожа Камбъл е слабохарактерен човек, а Ан Камбъл се е опитвала да повиши съзнанието ѝ.

– Нещо такова. Но беше малко по-сложно.

– Как по-точно?

– Трябва да говориш с госпожа Камбъл.

– Възнамерявам да го направя – казах му аз. – Кажи ми отново, че никога не си бил в дома на Ан Камбъл, така че да мога да обясня в доклада си защо твоите отпечатьци бяха намерени на една от бутилките ѝ с алкохол.

– Казах ти, Бренер, докоснах някои от нещата.

– Алкохолът беше запечатан в сандък от твоите хора и беше отворен преди час.

– Не можеш да ми скачаш с такива номера, Пол. Аз също съм полицай. Ако имаш някакви доказателства, нека да говорим със Сайвър и той може да ми ги покаже.

– Виж какво, Бил, хайде да поизчистим нещата тук, за да можем да се заловим с по-важни неща като полковник Мур, например. Въпросът ми е, и не забравяй, че си длъжен да отговориш вярно, и ако това не те впечатлява достатъчно, не забравяй, че сам мога да открия истината. Та големият въпрос е – ти чукаше ли я?

– Да.

Никой не проговори в продължение на няколко дълги секунди и забелязах, че Кент изглеждаше доста облекчен след признанието си. Не му напомних думите му, че би ми казал от първата минута, защото беше по-добре, ако се престорехме, че това е първата минута и че предните му твърдения не съдържаха никакви лъжи.

Накрая Синтия каза:

– Това ли беше един от начините, по които Ан Камбъл се е опитвала да zlepостави баща си?

Кент кимна.

– Да, никога не съм го приемал за нещо повече от това. Генералът знае – тя правеше всичко възможно, за да научи. Но жена ми не знае, очевидно. Ето защо го премълчах.

За бога, помислих си аз, какво ли няма да си кажат хората в полунощ, когато са в състояние на стрес, когато се опитват да сложат в ред живота си, защото на друг живот току-що е бил сложен край, и когато се опитват да спасят каквото могат от кариерата и от брака си.

Очевидно полковник Уилям Кент се нуждаеше от нашата помощ. Казах му:

– Ще се опитаме да не го включваме в доклада.

Той кимна.

– Благодаря, но сега когато Ан я няма, генералът ще има чисто поле за уреждане на сметки. Ще ми бъде дадена възможността да си подам оставката за доброто на службата. Но може би ще мога да спася брака си.

Синтия каза:

– Ще направим каквото можем.

– Оценявам това.

Попитах го:

– Какви други сметки ще има генералът за уреждане?

Кент се усмихна мрачно:

– Господи, та тя се чукаше с целия му ръководен състав.

– *Какво?*

– С всеки. Е, поне с повечето. Всеки, като се почне от този млад лейтенант Елби, неговия помощник и се продължи нагоре по веригата през почти всички непосредствени ръководители, плюс главния прокурор, и хора като мен на ключови позиции.

– За бога – каза Синтия, – сериозно ли говорите?

– Страхувам се, че да.

– Но защо?

– Казах ви. Тя мразеше баща си.

– Е – каза Синтия, – явно не е имала високо мнение и за себе си също така.

– Не, нямаше. И ако съдя по себе си, то мъжете, които спяха с нея, също нямаша високо мнение за себе си след това. – Той добави: – Не беше лесно да се откаже това. – Той се обърна към мен и се опита да се усмихне. – Можеш ли да възприемеш това, Бренер?

Почувствах се малко неудобно от въпроса, но отговорих откровенно:

– Да, разбирам го. Но аз не съм женен и не работя с генерал Камбъл.

Той се усмихна по-широко.

– Тогава нямаше да бъдеш един от кандидатите и нямаше да бъдеш подложен на теста.

– Ами...

Той добави:

– Нямах ли власт, нямах и чукане.

Синтия се намеси:

– И тя ти казваше – казваше на всекиго – с кого е спала?

– Предполагам, че го е правила. Мисля, че това беше част от програмата ѝ за разпространение на поквара, недоверие, напрежение и така нататък. Но мисля, че понякога лъжеше за това кого е обслужвала.

– Така че, например – попитах аз, – ти не можеш да кажеш със сигурност дали е спала с гарнизонния свещеник, майор Иймс, или пък с гарнизонния адютант, полковник Фаулър?

– Не със сигурност. Тя твърдеше, че е прелъстила и двамата, например, но мисля, че поне полковник Фаулър не беше. Фаулър веднъж ми каза, че знае всичко за това и че аз съм част от проблема. Мисля, че искаше да каже, че той не е. Той беше единственият човек, на когото генералът се доверяваше напълно и вероятно това беше причината.

Кимнах. Можех да си представя как Фаулър казва на Ан Камбъл нещо като: „Не ми минават такива, млада госпожичке. Нямам нужда от теб.“

Синтия каза на Кент:

– Но това е необяснимо... Искам да кажа, не е нормално.

Кент кимна.

– Е, по отношение на това Ан веднъж ми каза, че прави експеримент на живо по водене на психологическа война и че врагът бил баща ѝ. – Той се засмя, но смехът му не беше щастлив. Каза: – Тя го *мразеше*. Искам да кажа от дъното на душата си и с цялото си сърце. Не можеше да го унищожи, но се стараше дяволски добре да го нарани.

Отново никой не проговори за известно време, после Синтия каза, като че ли на себе си:

– Но *защо*?

– Никога не ми е казвала – отвърна Кент. – Не мисля, че някога е казала на някого. Тя знаеше, той знаеше и може би госпожа Камбъл също знаеше. Това не беше щастливо семейство.

– А може би – казах аз – Чарлс Мур също е знаел.

– Не се съмнявам в това. Но може би *ние* няма да узнаем. Ще ви кажа едно нещо, в което съм уверен. Мур беше движещата сила зад всичко това. Мур ѝ казваше как може да си го върне на баща си за това,

което той ѝ е сторил.

И това, помислих си аз, беше вероятно така. Но това не ми подсказваше мотива му за убийството ѝ. Точно обратно. Тя е била негово протеже, негов щит срещу генералския гняв, неговия най-успешен експеримент. Мръсникът заслужаваше да умре, но той трябваше да умре за това, което наистина беше направил. Попитах Кент:

– А къде се провеждаха срещите ви с генералската дъщеря?

Той отвърна:

– На различни места. Предимно в хотели по магистралата, но тя не се притесняваше да го прави и тук, в гарнизона, в нейната канцелария, в моята канцелария.

– А у тях?

– От време на време. Предполагам, че ви подведох в това отношение. Но жилището ѝ беше забранена зона.

Или не знаеше за стаята в мазето, или не знаеше, че аз зная, и ако го имаше на някоя от ония снимки, нямаше да ми съобщи това доброволно.

Кент ни каза:

– Така че, ако Мур е убиецът, ти приключваш случая без много неприятности за армията и за хората, тук в Хадли. Но ако Мур не е убиецът, и ще търсиш нови заподозрени, трябва да разпиташ доста мъже тук в гарнизона, Пол. Аз си казах всичко и ти би трябвало да ги накараш също да си кажат всичко. Както ти казваш, това е убийство и да вървят по дяволите кариери, репутации, ред и дисциплина. – Той добави: – Господи, можеш ли да си представиш вестниците? Само си помисли. Целият главен щаб и повечето старши офицери на гарнизона покварени и компрометирани от един офицер жена. Това ще върне нещата назад с няколко десетилетия. – Той добави: – Надявам се, че Мур е вашият човек и че нещата ще спрат дотам.

Отвърнах:

– Ако намекваш, че Мур е удобния да бъде обесен, макар и може би не този, който заслужава, трябва да ти напомня за нашата клетва.

– Просто казвам и на двама ви, че не трябва да копаете там, където не е нужно. И ако Мур го е направил, не го оставяй да повлече всички след себе си. Ако той е извършил убийство, то изневерите и другите действия, неподходящи за офицер, които всички останали са извършили, нямат отношение към въпроса и не са смекчаващи обстоятелства за неговото престъпление. Такъв е законът. Нека военният съд работи по един процес само.

Оказа се, че Кент не е толкова тъп колкото го мислех. Смайващо е колко умен може да стане човек, когато е изправен пред опозоряване, разжалване, развод и може би анкетна комисия, която да разследва поведението му. В армията все още преследват за прегрешения, а полковник Кент със сигурност беше прегрешил. Понякога съм наистина смаян от силата на елементарния секс, от това колко много са готови да рискуват хората – честта си, бъдещето си, дори и живота си – за един час между две бедра. От друга страна, ако бедрата принадлежаха на Ан Камбъл... но това е хипотетичен въпрос.

Казах на Кент:

– Наистина ценя честността ти, полковник. Когато един човек дойде и каже истината, другите ще направят същото.

– Може би – отвърна Кент. – Но бих ти бил благодарен, ако не намесваш името ми.

– Ще го направя, но в крайна сметка, това няма значение.

– Да, така е. Аз съм свършен. – Той сви рамене. – Знаех това преди две години, когато се обвързах с нея.

Той добави почти безгрижно:

– Вероятно е имала нещо като разписание, защото тъкмо когато започнех да си мисля, че само съм си въобразявал, че съм спал с нея, и тя се отбиваше в канцеларията ми и ме канеше да пийнем нещо.

Синтия попита:

– Никога ли не ви е минавало през ум да ѝ откажете?

Кент се усмихна на Синтия.

– Случвало ли ви се е някога да предложите на някого да спи с вас и той да ви откаже?

Синтия изглеждаше малко смутена от това и отвърна:

– Никога не предлагам на мъже.

– Е – посъветва я Кент, – опитайте. Изберете си който и да е женен мъж и му предложете да спи с вас.

– Сега не обсъждаме мен, полковник – каза Синтия много хладно.

– Добре, извинявам се. Но да отговоря на въпроса ви. Ан Камбъл не би приела отказ. Не искам да кажа, че тя изнудваше някого. Никога не го е правила, но понякога съществуваше елемент на принуда. Освен това тя очакваше скъпи подаръци – парфюми, дрехи, билети за самолет и така нататък. И това беше най-ненормалното нещо – в действителност тя не се интересуваше от подаръците. Тя просто искаше от мен, а предполагам и от всички други, да усетим от време на време ухапването от това да се разделим с нещо повече от малко време. Беше нещо като

контрол от нейна страна. Спомням си веднъж ми поиска да ѝ донесе флакон скъп парфюм. Не мога да си спомня какъв беше, но ми струваше около четиристотин долара, и трябваше да го прикрия с кредит от местното дружество за заеми и да се храня в отвратителната столова в продължение на един месец. – Той се засмя при спомена, после каза: – За бога, доволен съм, че свърши.

– Да, но не е – напомних му аз.

– За мен свърши.

– Надявам се, че е така, Бил – казах аз. – Карала ли те е някога да злоупотребяваш със служебното си положение?

Той се поколеба, после отвърна:

– Само дребни неща. Билети за приятели, призовка за превишена скорост за нея веднъж. Нищо важно.

– Моля за разрешение да не се съглася, полковник.

Той кимна.

– Нямам никакво извинение за поведението си.

Точно това щеше да каже пред анкетната комисия и това беше най-доброто и единственото нещо, което би могъл да каже. Чудех се как ли е компрометирала другите мъже, освен сексуално. Услуга тук, отплата там, и кой знае какво още е искала и получавала? В своята двадесетгодишна служба, от които петнадесет в Централния следствен отдел, не бях виждал, нито чувал за такава дълбока поквара във военна база.

Синтия попита Кент:

– А генералът не можеше ли да я спре, или да се отърве от нея?

– Не. Не без да се изложи като неспособен и небрежен командир. По времето когато той разбра, че дъщеря му от плаката за набиране на доброволци беше компрометирала и преспала с всички около него, беше вече прекалено късно да действа по официалния ред. Единственият начин, по който би могъл да оправи нещата, беше да докладва на шефовете си в Пентагона, да поиска оставките на всички тук и после да подаде собствената си оставка. – Кент додаде: – Нямахме да съберка много, ако просто се беше застрелял.

– Или пък убил нея – предложи Синтия.

Кент отново сви рамене.

– Може би. Но не по начина, по който тя беше убита.

– Добре – казах аз, – ако вече нямаме основен обвиняем, ти ще бъдеш един от многото, полковник.

– Добре. Но аз не се опарих толкова зле както някои други. Някои от тях наистина бяха влюбени в нея, до полууда и може би убийствено

ревниви. Като това младо хлапе Елби. Той ходеше отчаян в продължение на седмици, когато тя го пренебрегваше. Разпитайте Мур и ако решите, че не я е убил, го попитайте за неговия списък на заподозрени. Този мръсник знаеше всичко за нея и ако ви каже, че това е секретна информация, уведомете ме и аз ще вкарам пистолет в устата му и ще му кажа, че може да занесе информацията със себе си в гроба.

– Ще се опитам да действам по-хитро – уведомих го аз. – Опитвам се да запечатам канцеларията на Мур, докато получа разрешение да я донеса тук.

– Просто трябва да му сложиш белезниците. – Кент ме погледна и каза: – Както и да е, вече виждаш защо не исках хората от местния ЦСО тук.

– Предполагам, вече ми е ясно. Някои от тях бяха ли замесени с нея?

Той се замисли за малко и после отвърна:

– Командирът на ЦСО, майор Бауз.

– Сигурен ли си в това?

– Попитай го. Той е от твоите хора.

– Ти и Бауз разбирате ли се?

– Опитваме се.

– Какъв е проблемът?

– Имаме проблем около сферите на действие. Защо питаш?

– Сфери на действие относно престъпната дейност или нещо друго?

Той ме погледна и после отвърна:

– Е... майор Бауз беше развил чувство за собственост.

– Не искаше да я дели с другите ли?

Кент кимна.

– Някои от приятелите ѝ ставаха такива, когато тя ги зарежеше. –

Той добави: – Женените мъже са истински свине.

Помисли малко и после каза:

– Не вярвай на никого в този гарнизон, Пол.

– Включително и на теб?

– Включително и на мен. – Кент погледна часовника си. – Това ли е всичко? За нещо конкретно ли искаше да ме видиш?

– Е, каквото и да е било, вече е без значение.

– Добре, отивам си вкъщи. Можеш да ме намериш там до 07.00, а после ще бъда в канцеларията си. Къде мога да ви намеря през нощта, ако нещо се случи?

– И двамата сме в хотела за офицери.

– Добре. Жена ми вероятно се е опитвала да ми се обади от Охайо. Ще започне да си мисли, че съм си намерил любовница. Приятна вечер.

Той се обърни и излезе, изминавайки голямото разстояние с доста по-малко енергия в походката, отколкото когато идваше.

Синтия отбеляза:

– Не мога да повярвам всичко тона. Каза ли ни той току-що, че Ан Камбъл е спала с почти всички офицери в гарнизона?

– Да, каза. Сега вече знаем кои са тия мъже на снимките.

Тя кимна.

– И сега знаем защо това място изглеждаше толкова странно.

– Да. Списъкът на заподозрените стана наистина много дълъг.

И така, помислих си аз, полковник Кент, господин Чистота, господин Закон и Ред, е нарушил почти всяка точка от устава. Този лишен от гъвкавост мъж е имал либидо и то го е довело до тъмната страна на луната.

Казах на Синтия:

– Би ли могъл Бил Кент да извърши убийство, за да запази репутацията си?

Синтия отвърна:

– Възможно е, но мисля той намекна, че тайната му е била общоизвестна и че кариерата му просто е чакала генерал Камбъл да намери удобен случай, за да ѝ сложи брадвата.

Кимнах.

– Добре, ако не е за да избегне унижение и позор, както се казва в ръководството, тогава какво ще кажеш за ревност?

Тя се замисли за момент и после каза:

– Кент намекна, също така, че връзката му с Ан Камбъл е била просто нещо като спорт за него. Малко страст, но никакви чувства. Мога да го повярвам. – Тя видя, че очаквам още от нея и се замисли за момент, а после добави: – От друга страна, мотива, който приписа на майор Бауз – чувство за собственост и като следствие от това ревност, може да не е верен и може би в действителност това е, което Бил Кент е изпитвал. Не забравяй, този човек е ченге и е чел същото ръководство като нас. Знае как да мисли.

– Точно така. И въпреки това не мога да си представя този човек страстен, ревнив или емоционално обвързан с някоя жена.

– Зная. Но тихата вода е най-дълбока. Виждала съм неговия тип преди, Пол. Авторитарни, мании на тема контрол, консервативни и обзети от мания за ред и правила. Това е механизъм, който използват,

защото се плашат от собствените си страсти и знаят какво се таи под спретнатия им костюм или униформа. В действителност нямат естествени задръжки и контрол върху поведението си и когато излязат извън контрол, са способни на всичко.

Кимнах.

– Но може би ставаме прекалено вманиачени на тема психология.

Тя сви рамене.

– Може би. Но нека държим полковник Кент под око. Неговият план е различен от нашия.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Кал Сайвър каза, че е свършил с кабинета на Ан Камбъл, или с това, което някога е било нейният кабинет, така че аз седнах на дивана ѝ и пуснах друга видеокасета от курса ѝ лекции по психооперации. Мъжете и жените от техническата лаборатория около мен продължаваха да прочуват микроскопични частици от съществуването на един човек, неща, които другите хора наричаха мръсотия – косми, влакна, прах, отпечатъци от пръсти, петна и лекета.

Сами по себе си космите, влакната, отпечатъците и други подобни бяха без значение, но ако например някои отпечатъци бяха взети от бутилка алкохол от шкафа на Ан Камбъл, и ако да кажем тези отпечатъци се окажеха на полковник Джордж Фаулър, например, тогава възможностите бяха две: или той ѝ е дал бутилката и тя е я занесла вкъщи, или той е бил у тях. Но ако отпечатъците на Фаулър се окажеха, да речем, на огледалото в банята ѝ, това е косвено доказателство, че той наистина е бил в банята. В действителност, обаче, в отдела за отпечатъци все още не бяха идентифицирали никакви отпечатъци, с изключение на моите, на Синтия, на Ан Камбъл и полковник Кент, което би могло да се обясни по два начина. Евентуално щяха да открият отпечатъци на Бърт Ярдли, но тъй като той беше пипал събраните вещевени доказателства, щеше да даде обяснение. Те щяха да намерят и отпечатъци на Мур, но като неин шеф и съсед, това щеше да бъде без значение. И тъй като нямаше достъп до неща като огледалото ѝ в банята или душа ѝ, този вид отпечатъци, които биха били от голямо значение, нямаше да бъдат открити от нас, а от Ярдли, който вече вероятно беше прегледал цялата къща и всички отпечатъци, които не му харесваха, като тези на сина му например, бяха изчезнали.

Това че знаехме кой е бил в къщата ѝ, можеше евентуално да ни доведе до убица ѝ по конвенционалния бавен начин за водене разследване на убийство. Ако знаех кой е бил в приземния ѝ будоар, бих имал списък на мъже, които изведнъж щяха да се окажат в положение да могат да изгубят много, ако откажеха да ми сътрудничат изцяло. Но тази стая засега оставаше запечатана, а това би могло да бъде фалшива, марка и много интересна следа, по която да тръгна.

Ако знаех кой е бил на местопрестъплението, щях да съм по-близо до истината, а ние бяхме съвсем близо до установяването на факта, че

полковник Мур е бил там, макар че кога е бил там и какво е правил там, се нуждаеше от допълнително изясняване.

Полковник Уилям Кент беше човек, който изведнъж беше изправен пред сериозни проблеми с кариерата, да не говорим за малкия разговор, който евентуално щеше да има с госпожа Кент. Слава богу, аз нямам проблеми от този род.

Кент беше направил това, което се равняваше на самопризнание за неморално поведение, неизпълнение на дълга си и действия, неподобаващи за един офицер, да спомена само три от обвиненията, които главната военна прокуратура би могла да му отправи. Когато се разследва убийство, хората често правят дребни пожертвувания пред олтара на богинята на справедливостта, с надеждата, че богинята ще ги приеме и ще потърси човешко жертвоприношение на друго място.

Оценката, която Синтия даде за Кент, беше интересна защото буквално никой не би си помислил, че Уилям Кент е страстен, ревнив мъж с чувство за собственост. Но по някакъв инстинктивен начин тя виждаше или усещаше нещо, което аз не можех да видя или усетя. Това, което сега знаехме, беше, че Кент е имал сексуални отношения с Ан Камбъл. А не вярвах, че Кент беше от хората, които се чукат от спортна страст. Следователно, Кент е бил влюбен в нея и я е убил от ревност. Но нямах доказателства за това и имаше прекалено много предположения по пътя към това заключение.

Една от страничните облаги, от това хората от техническата лаборатория да бъдат навсякъде е, че можеш да излъжеш заподозрените за това или онова, макар че в ръководството не се споменава за тази възможност. Трябваше да зная или подозирам, разбира се, че даден човек е бил тук или там, или че е правил това или онова, преди да се опитам да го изнудя или измамя. И понякога получавам глава на тепсия, така както в случая с Кент. И все пак, мисля, че с обвинението си го накарах да си каже всичко.

Мисълта ми се върна към телевизионния екран и се съсредоточи върху Ан Камбъл. Тя стоеше точно срещу мен, говореше точно на мен, очите ни се срещнаха и погледите ни се задържаха. Беше облечена в леката лятна зелена униформа, която се състоеше от блуза с къс ръкав и пола, и от време на време се отдръпваше от катедрата и заставаше на края на подиума в лекционната зала, като говореше, докато се движеше наоколо, съвсем уверена в жестовете, езика на тялото и изражението на лицето си.

Въпреки всички сведения за нейната студенина, по време на своята

лекция тя изглеждаше достъпна. Тя се усмихваше, гледаше право в очите този от публиката, който ѝ задаваше някакъв въпрос и се смееше на собствените си шеги или на някой остроумен коментар, дошъл от някой от стотината мъже в лекционната зала. Имаше оня сексапилен навик да отмята глава назад и да отхвърля с ръка дългата руса коса от лицето си. От време на време прехапваше устни замислено или гледаше с широко отворени очи, когато ветеран от войната разказваше интересна история, а после задаваше интелигентни въпроси. Това не беше програмираното монотонно говорене зад катедрата като това на толкова много военни и академични лектори, сигурен съм като това на полковник Мур. Това беше жена с жива мисъл, с усет кога да говори и кога да слуша, и с ентузиазъм към своя малко необичаен предмет. От време на време камерата минаваше по публиката и можех да видя много съсредоточени мъже, които явно слушаха със същото удоволствие, с което и гледаха. Ан Камбъл говореше за психооперациите, насочени към конкретни лица, и аз се заслушах в това, което казваше.

– Говорихме за психооперации, насочени към вражеската войска, към тиловите части и към цивилното население като цяло. Сега бих желала да говоря за психооперации, насочени към отделни личности, конкретно към военните командири на врага и към политическите лидери.

Синтия седна до мен с чаша кафе и чиния понички. Тя ме попита:

– Хубав ли е филмът?

– Да.

– Можем ли да изключим телевизора?

– Не.

– Пол, защо не отидеш да поспиш малко?

– Тихо.

Синтия се изправи и отдалечи. Ан Камбъл продължи:

– Последния път, когато ефективно използвахме това оръжие беше по време на Втората световна война срещу политическите и военните лидери на нацистите. Имахме предимството да знаем нещо за тях, за личния им живот, за суеверията им, сексуалните им предпочитания, вярванията им в свръхестествени неща, предзнаменования и така нататък. А това, което не знаехме, успяхме да научим с помощта на различни разузнавателни източници. По този начин ние имахме биографичен и психологически профил на много от тези хора и можехме да се прицелим във всеки един поотделно, можехме да използваме техните слабости, да подкопаем силните им страни и да въведем

лъжливи и подвеждащи елементи при вземането на решения от тяхна страна. С две думи, целта беше да се отслаби тяхната увереност в самите себе си, да се понижши самочувствието им и да се деморализират чрез процес, който понякога се нарича шибане на мозъка. Извинете ме.

Тя изчака да заглъхнат смеха и ръкоплясканията, и после продължи:

– Ние ще го наричаме обработка на мозъка, защото днес ни снимат на видеофилм. И така, как можете да обработите мозъка на някой, който се намира на хиляди мили разстояние, далеч във вътрешността на вражеската територия? Ами, по същия начин, по който го правите с жена си, приятелката си, шефа си или досадния си съсед. Първо, трябва ясно да сте осъзнали, че това е нещо, което искате да направите и трябва да направите. После, трябва да опознаете мозъка на другия човек – какво го тревожи, какво го дразни, какво го плаши. Вие не можете да действате, без да знаете как работят всички лостове, ключове и бутони. И накрая, трябва да сте в контакт с този човек. Контактът може да се осъществи на няколко нива – личен контакт, опосредстван контакт – чрез трети човек, писмен контакт във формата на документи, вестници, писма, бюлетини, пуснати от въздуха – не правете това с жена си и шефа си, радиокontakt под формата на пропагандни предавания, лъжливи или манипулирани новини и така нататък.

Тя продължи в тази насока за известно време и после каза:

– По отношение на опосредствения и на личния контакт трябва да се знае, че те са най-ефикасни и най-стари, в сравнение с всички останали. Те са взаимодействащи и макар и трудни за постигане, те дават най-добри резултати. Един вид личен контакт с врага, който официално не признаваме или не използваме в американската армия е сексуалният контакт – Мата Хари, Далила и други известни прелъстителки, секс-сирени и изкусителки.

Тя продължи:

– Ако жените някога станат бойни командири, ще имаме нужда от мъже като вас, които да се промъкват нощем в палатките им.

Последва лек смях и се чу някой, който каза нещо за това да се покрие със знаме лицето на някоя стара бойна дама преди да я чукат в името на воинската слава.

После някой попита:

– Ако човек се приближи толкова до вражеския ръководител, защо просто не го убие?

Ан Камбъл отвърна:

– *Наистина, защо не? Като оставим настрана съображения от морален и законен характер, съществува фактът, че един компрометиран, изплашен или напълно побъркан лидер, като Хитлер или Хюсеин, е равен на това да имаш още десет пехотни дивизии на фронта. Вредата, която един неспособен лидер може да нанесе на собствената си армия е неизмерима. Ние в армията трябва да си припомним това, което сме знаели в миналото – това, което всички на бойното поле са знаели през цялата човешка история, а именно войниците вече са обхванати от съмнения и носталгия, от ирационални бойни суеверия и страхо-ве. Същото трябва да стане и с генералите.*

Образът избледня и изчезна. Изправих се и изключих телевизора. Всичко това, така както тя го представяше в учебна обстановка, изглеждаше много умно, много логично и с много голям ефект. Очевидно беше започнала и един практически експеримент, както Кент беше предположил. Ако можех да вярвам на Кент, Ан Камбъл водеше планирана, обмислена и изключително яростна акция срещу своя враг, баща си. Ами ако той го заслужаваше? Какво беше казал Мур за убиеца ѝ? Че който и да е бил, е мислел, че действа справедливо. По същия начин, вероятно, Ан Камбъл е мислела, че това, което прави на баща си е справедливо. Следователно той ѝ беше направил нещо, и каквото и да е било то, то я беше накарало да поеме пътя на отмъщението и в крайна сметка на самоунищожението. Единственото, което бих могъл да предположа, че би могло да накара една дъщеря да направи това на баща си и на себе си, беше сексуално насилие и кръвосмешение.

Това щяха да ми кажат психиатрите, ако ги питам, и това беше в съответствие с всички психологически анамнези на заболявания, за които бях чувал. Но ако това беше вярно, единственият човек, който бито потвърдил, беше мъртъв. Генералът *би могъл* да го потвърди, но дори и Пол Бренер нямаше да посмее да пипне там. Бих могъл, обаче, да направя дискретни запитвания и може би, наистина само може би, госпожа Камбъл би могла да бъде разпитана внимателно по въпроса за взаимоотношенията между дъщеря ѝ и съпруга ѝ. Какво, в края на краищата, бях си изслужил моите двадесет години.

От друга страна, както Кент предложи, защо да ровя в мръсотията, която нямаше нищо общо с убийството, което разследвах? Но кой можеше да каже коя мръсотия беше нужна и коя не?

И така, убил ли е генералът дъщеря си, за да спре злобата ѝ, или за да я умълчи? Или може би го е направила госпожа Камбъл по същите

причини? И каква беше ролята на полковник Мур във всичко това? Наистина, колкото повече загребах в мръсотията, толкова повече дами и господа във Форт Хадли се изцапваха.

Синтия се приближи и натика парче поничка в устата ми. Очевидно бяхме на ръба на нещо по-интимно от това да споделяме една кола, баня или поничка. Но да ви кажа истината, на моята възраст, в два сутринта, малкият Пол надали щеше да се изправи. Синтия каза:

– Може би от канцеларията на военната прокуратура ще ти дадат тия касети след приключването на случая.

– Може би бих предпочел касетите в мазето ѝ.

– Не ставай отвратителен, Пол. – Тя продължи да обсъжда въпроса, като всяка жена. – Не е здравословно, нали знаеш?

Не ѝ отвърнах.

– Когато бях в пубертета, се влюбих в Джеймс Дини. Гледах „Бунтовник без причина“ и „Великан“ по късната телевизия и заспивах разплакана.

– Какво смайващо признание за некрофилия. И каква е целта му?

– Забрави всичко. Ето добрите новини. Отпечатъците от гуми на пети полигон са оставени от колата на полковник Мур, или от това, за което сме почти сигурни, че е неговата кола. Отпечатъците по четката за коса, за които приемаме, че са оставени от Мур съответстват на два отпечатъка по колчетата за палатка, на поне шест отпечатъка по джипа и един в мъжката тоалетна, освен това в тоалетната, в сифона е бил намерен друг косъм, за който се смята, че е на Мур. Още – всички отпечатъци по чувала за боклук са на Ан Камбъл и на Мур, а също и отпечатъците по обувките, кобура и шлема ѝ, което означава, че те двамата са държали тези вещи. Следователно твоето възстановяване на сцената на престъплението, на движенията и действията на Ан Камбъл и полковник Мур се съгласуват с веществените доказателства. Поздравления.

– Благодаря.

– И така, ще го обесят ли?

– Мисля, че офицерите ги застрелват. Ще проверя преди да говоря с полковник Мур.

– Случаят приключен ли е?

– Ще проверя това при полковник Мур.

– Ако не си признае, ще се явиш ли при главния военен прокурор с това, което имаме.

– Не зная. Все още има празнини в случая.

– Да – съгласи се Синтия, – така е. От една страна, имаме твоята

теория за грешното определяне на времето на фаровете. Можем да поставим Мур на мястото на престъплението, но не можем да поставим въжето в ръцете му по времето, когато смъртта е настъпила. Освен това не знаем мотива му.

– Точно така, а без мотив това трудно ще мине пред съда. Освен това съществува възможността това да е било нещастен случай.

– Да, той ще каже именно това, ако изобщо каже нещо.

– Правилно. Ще докара дузина приятелчета психиатри, които да обяснят на съдебните заседатели какво е сексуална асфиксия, че това е акт, осъществяващ се по взаимно съгласие, и че той е допуснал грешка, докато тя е имала оргазъм, а той я е възбуждал. И офицерите съдебни заседатели ще слушат смаяни. В крайна сметка те основателно ще изпитат съмнение и ще трябва да се съгласят, че веществените доказателства не потвърждават изнасилване. Те ще повярват, че това е случай на играчка-плачка и не вярвам дори да решат, че има непредумишлено убийство. Има двама възрастни, които по взаимно съгласие участват в извратен секс и един от тях непреднамерено предизвиква смъртта на другия. Обвинението ще бъде убийство по невнимание, ако изобщо има такава.

Синтия отбеляза:

– Секс престъпленията са трудни. Винаги са замесени най-различни фактори.

Кимнах, спомнях си един случай, не мой, в който мъжът си паднал по клизми в дебелото черво и жената, която му ги правела, му направила една в повече, вътрешностите му се пръснали, и това довело до смърт от кръвоизлив и инфекция. Хората от Фолс Чърч и тия от главната военна прокуратура доста се позабавляваха с този случай, но накрая решиха да не завеждат дело. Жената, млад лейтенант, беше помолена да подаде оставка, а мъжът, по-възрастен старши сержант, с гърди, отрупани с медали, беше погребан с военни почести. Всичко за доброто на службата.

Секс. Деветдесет процента от човешкото желание за секс идва от мозъка и когато мозъкът не е нормален, сексът също не е нормален. Но ако е станало със съгласието на другия, ако няма изнасилване, и ако това е било или би могло да бъде нещастен случай, то тогава няма случай на убийство. Има някой, който се нуждае от сериозно лечение. Синтия ме попита:

– И така? Ще го арестуваме ли?

Поклатих глава.

Тя каза:

– Мисля, че това е правилното решение на този етап.

Вдигнах телефона и набрах номера на полковник Фаулър.

Отговори сънен женски глас. Представих се и Фаулър дойде на телефона.

– Да, господин Бренер?

Гласът му звучеше малко раздражено.

– Полковник, реших, че не искам да запечатвате канцеларията на полковник Мур, нито да конфискувате съдържанието ѝ на този етап. Исках да знаете.

– Вече зная.

– Поискахте да ви уведомявам за арести, но аз промених решението си относно неговото арестуване.

– Не знаех, че сте имали намерение да го арестувате, господин Бренер, но ако отново промените решението си, бихте ли ме събудили покъсно, така че да следя резултата.

– Разбира се.

Беше смешно. Харесвах хора с чувство за хумор. Казах му:

– Обадох ви се, за да ви помоля да не споменавате за това на никого. Това би могло да провали случая.

– Разбирам. Но ще докладвам това на генерала.

– Предполагам, че нямате друг избор.

– Никакъв. – Той се изкашля. – Имате ли други заподозрени?

– Не в момента. Но имам някои добри улики.

– Това е окуражаващо. Нещо друго?

– Започвам да откривам доказателства, че капитан Камбъл... как да го кажа...? Че капитан Камбъл е водила активен обществен живот.

Пълно мълчание.

Така че аз продължих:

– Това не можеше да не излезе наяве. Не зная дали е свързано с убийството ѝ, но ще направя всичко възможно да не се спирам на това повече, отколкото е необходимо и да сведа до минимум вредата, която би нанесло на Форта и на армията евентуалното огласяване на тази информация.

– Защо не се срещнем, да кажем в 07.00, у дома за кафе?

– Ами, не бих искал да ви безпокоя в дома ви по това време.

– Господин Бренер, държанието ви е на границата на неподчинението и съвсем определено ме вбесявате. Бъдете тук точно в 07.00.

– Да, сър.

Телефонът замлъкна.

– Ще трябва да говоря с хората от свързочния отдел за телефонните връзки във Форт Хадли.

– Какво ти каза той?

– Полковник Фаулър ни кани на кафе, в 07.00, в дома му.

Тя погледна часовника си.

– Е, можем да си дремнем малко. Готов ли си?

Огледах се наоколо. Почти целият хангар вече беше тъмен и повечето от походните легла бяха заети от спящи мъже и жени, макар че няколко твърдоглавци все още работеха, приведени над пишещи машини, епруветки и микроскопи.

– Добре.

Докато вървяхме през хангара, попитах Синтия:

– Намериха ли пръстена ѝ от Уест Пойнт в оная торба с дрехи?

– Не.

– И той не се оказа сред домашните ѝ вещи?

– Не, питах Кал за това.

– Странно.

– Може да го е загубила – каза Синтия. – Може да го е дала на почистване.

– Възможно е.

Синтия ми каза:

– Пол, ако я бяхме намерили жива на този полигон и тя беше ей тук с нас сега, какво би ѝ казал?

– *Ти* какво би ѝ казала? Ти си съветника по изнасилванията.

– Питам *теб*.

– Ами, бих ѝ казал, че каквото и да се е случило в миналото, трябва да се оправи по нормален, а не по унищожителен начин. Че има нужда от добронамерени съвети, а не от лоши, че трябва да се опита да намери духовен отговор на болката си, че трябва да се опита да прости на човека или хората, които... са се отнесли зле с нея и са злоупотребили с нея. Бих ѝ казал, че е едно важно и ценно човешко същество и че има много, за което да се живее и че хората биха се грижили за нея, ако тя започне да се грижи за себе си. Ето това бих ѝ казал.

– И аз бих казала това, ако бях на твоето място, Пол. От това наистина може да си изпатиш.

– Правилно. Първият ми случай като офицер в ЦСО беше кражба в спалните помещения. Виж колко напред съм отишъл. Следващата ми стъпка – е в пропастта.

Синтия кимна.

– Да, някой би трябвало да ѝ го каже. Може би някой го е направил. Но нещо лошо се е случило с нея и това, което виждаме и чуваме, е нейната реакция на това нещо. Такова поведение в една умна, образована, привлекателна и успяла професионално жена често е резултат от... някаква минала травма.

– Например?

Излязохме от хангара и тръгнахме в хладната нощ. Луната се беше скрила и в ясното небе на Джорджия можеха да се видят милиони звезди. Погледнах към огромното пространство на Джордън Фийлд, спомняйки си времето, когато летището беше осветено всяка нощ и припомняйки си един специален полет след полунощ, два или три пъти в седмицата. Казах на Синтия:

– Тук разтоварвах тела на убити във Виетнам.

Тя не отвърна. Казах:

– Ако не я погребат в Мидлълнд, това е мястото, където всички ще се съберат след църква, за да я изпратят. Утре или вдругиден предполагам.

– Ние ще дойдем ли?

– Аз възнамерявам да дойда.

Отидохме до колата ѝ и тя ми каза:

– В отговор на въпроса ти... Мисля, че баща ѝ е ключът към нейното поведение. Нали разбираш, властна фигура, насиллил я е да се включи в армията, опитвал се е да контролира живота ѝ, слабохарактерна майка, продължителни отсъствия, доста пътуване около света, пълна зависимост и респект към кариерата му. Тя се бунтува по единствения начин, който знае. Всичко това го има в учебниците.

Качихме се в колата и аз казах:

– Правилно. Но има милиони уравновесени дъщери с подобен произход и семейство.

– Зная, но така се прави.

– Мисля си за по – ...ненормални взаимоотношения с баща ѝ, които биха обяснили омразата ѝ.

Насочихме се към изхода на летището. Тя каза:

– Зная за какво говориш, аз също си го мислех. Но ако мислиш, че изнасилванията и убийствата са трудни за доказване, опитай се да докажеш кръвосмешение. Не бих се докосвала до това.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Синтия паркира пред хотела за офицери, качихме се по външната стълба до втория етаж и стигнахме до стаите си.

– Ами – каза тя, – лека нощ.

– Ами – отвърнах аз, – изгарям от енергия, прилив на сили, прекалено възбуден съм за сън, имам приток на адреналин и така нататък. Какво ще кажеш, да погледаме малко телевизия и да пийнем нещо?

– Не мисля, че трябва.

– Ще бъде по-добре, ако ни заспиваме оттук нататък. Ще се чувстваш по-зле, когато трябва да ставаш. Просто ще си починем, ще си вземем по един душ, иде се преоблечем и ще потеглим към полковник Фаулър.

– Ами, може би... но...

– Хайде, влизай.

Отворих вратата на моята стая и тя влезе. Тя вдигна телефона и се обади на дежурния в хотела, за да поръча събуджане в 05.30 часа. Каза ми:

– Просто в случай, че заспим.

– Добра идея – казах аз. – Ами оказа се, че не мога да ти предложа нищо за пиене, а не виждам и телевизор тук. Какво ще кажеш за игра на думи.

– Пол...

– Да?

– Не мога да го направя.

– Тогава какво ще кажеш за дама? Можеш ли да я играеш? Лесна е...

– Не мога да остана тук. Денят беше много тежък за мен. Няма да е правилно. А и без друго няма да излезе добре. – И така нататък.

Казах:

– Разбирам. Иди да поспиш малко. Ще те събудя, когато ми се обадят.

– Добре. Съжалявам. Ще оставя вратите на банята отключени.

– Добре. Ще се видим след няколко часа.

– Лека нощ.

Тя тръгна към вратата на банята, обърна се и се върна, целуна ме леко по устните, започна да плаче и после изчезна в банята. Чух шум на

течаща вода, после другата врата към нейната стая се отвори, последва тишина.

Съблякох се, окачих дрехите си и си легнах. Вероятно съм заспал веднага, защото следващото нещо, което си спомнях, беше звъна на телефона. Вдигнах го, очаквайки да чуя събуджането или гласа на Синтия, която ме вика в стаята си. Но не, беше дълбокият басов глас на полковник Фаулър.

– Бренер?

– Да, сър.

– Спите ли?

– Не, сър.

– Добре. С мляко ли го пиете?

– Извинете?

– Нямам мляко, нито сметана, Бренер.

– Няма нищо.

– Исках да знаете.

– Благодаря, полковник.

Стори ми се, че чух смях преди телефонът да замлъкне. Часовникът ми показваше почти пет сутринта, така че станах, отидох до банята, пунах душа и влязох под него. Какъв ден. Половината дори не ми изглеждаше реален. Карах с пълна газ и резервоарът ми беше почти празен. Но трябваше да изкарам още около четиридесет и осем часа с тази скорост, а после щях да съм в пламъците на славата или да горя в останките от катастрофата.

Като се оставят настрана лични съображения и такива, свързани с кариерата, тук във Форт Хадли нещо не беше наред, беше като гнойна рана, която трябваше да бъде разрязана и промита. Знаех, че толкова мога да направя.

През релефното стъкло и парата по вратата на кабината на душа видях една фигура, застанала на вратата на Синтия.

– Имаш ли нещо против да вляза?

– Не, разбира се.

Тя беше облечена в нещо бяло, вероятно нощница и изчезна към нишата, където беше тоалетната. След няколко минути се появи отново и застана до мивката с гръб към мен. Изми лицето си и извика през шума на водата:

– Как се чувстваш?

Добре. А ти?

– Не зле. Извън ли телефонът ти, или ми се стори?

– Да. Полковник Фаулър. Просто ме дразнеше.

Тя се засмя.

– Заслужаваш си го.

Започна да си мие зъбите. Телефонът ми иззвъня и аз ѝ казах:

– Това е дежурният. Би ли се обадила?

Тя изплакна устата си:

– Разбира се.

Отиде в стаята ми и се върна след няколко секунди.

– Пет и половина е.

Върна се отново при мивката, изплакна устата си и ме попита:

– Един от твоите маратонски душове ли взимаш?

– Да. Искаш ли да спестиш малко време?

Мълчание. Може би това беше прекалено неясно.

– Синтия?

Тя се обърна настрана от мивката и я чух да си казва:

– О, по дяволите.

Видях я да маха нощницата си, после отвори вратата на кабината на душа и влезе вътре.

– Измий ми гърба.

И аз го измих. После я измих отпред. Прегърнахме се и се целунахме, а водата течеше върху нас и телата ни се притискаха все по-близо едно до друго. Мисля, че тялото помни стария любовник и аз бях обзет от вълна приятни спомени, чувствах се като че ли отново сме в Брюксел. Малкият Пол също си спомни и се надигна щастливо като старо куче, чийто господар се е върнал след цяла година отсъствие. Джаф, джаф.

– Пол... всичко е наред... направи го.

– Да, всичко е наред. Хубаво е. Тук или в леглото?

– Тук. Сега.

Но за късмет телефонът отново иззвъня и тя каза:

– По-добре иди да се обадиш.

– По дяволите.

Разделихме се и Синтия окачи кърпата върху мен и се засмя.

Хвърлих кърпата настрана и казах:

– Не отивам никъде.

Излязох от под душа грабвайки една хавлия по пътя и вдигнах телефона на нощното шкафче.

– Бренер говори.

– Е, ама наистина е дяволски трудно да те намери човек.

– Кой е?

– Не е майка ти, синко.

– О...

Ярдли ме уведоми:

– Бил Кент току-що ми каза, че си решил да останеш на територията на гарнизона. Защо не се прибереш в караваната си?

– Какво?

– Прекарах целия шибан ден в опити да те откроя, а ти си се отлъчил самоволно, момче. Хайде, ела си вкъщи.

– Какво дяволите... Ти в караваната ми ли си?

– Разбра се, Пол. Но теб те няма.

– Хей шефе, ти репетираш ли го тоя акцент, или какво?

– Искаш да си сигурен, момчето ми. – Той се засмя. – Виж какво ще ти кажа, разчиствам това място вместо теб. Няма смисъл да плащаш наем за нещо, което няма да видиш повече.

– Нямах право.

– Запомни тези си думи, синко. Може би пак ще се върнем на тях. А съвременно ела в канцеларията ми да си прибереш нещата.

– Шефе. Това там е държавна собственост.

– Да, видях. Трябваше да разбия ключалката. Има един пистолет и всякакви документи, някаква странна книга с кодове или нещо такова... какво още има тук? Чифт белезници, няколко униформи и документи за самоличност на някакъв човек на име Брамбли да не спиш с някого?

Синтия влезе в стаята увита в хавлия и седна на леглото. Казах ѝ:

– Тихо!

Продължих:

– Добре. Довърши ме.

– Чакай да видим – кутия гуми, хубави малки бикини... твои ли са или на приятелчето ти?

– Шефе...

– Виж какво ще ти кажа, синко, ела в полицейския участък да си прибереш тия неща. Ще те чакам.

– Донеси държавната собственост в канцеларията на военната полиция. Ще се срещнем там но обяд.

– Чакай да си помисля малко.

– Направи го. И доведи Уес със себе си. Искам да си поговоря с него.

Мълчание, последвано от:

– Можеш да говориш с него в моята канцелария.

– Просто ще чакам да го видя на погребението тук. Предполагам, че

ще присъства.

– Сигурен съм. Но в тия краища не вършим работа по време на погребения.

– А би трябвало. Там се събират всички след убийство.

– Виж какво ще ти кажа, ще те оставя да говориш с него, защото искам да видя мръсника, който го е направил, в драголника, но ти съобщавам сега, че момчето ми беше дежурно, когато това се е случило, и неговият партньор ще го потвърди, а имаме и записи на радио обажданията му през нощта.

– Сигурен съм в това. Междувременно имаш достъп до хангара от-сега нататък. Искам да изпратя хората си в къщата на капитан Камбъл.

– Да? И защо? Та ти си измъкнал всичко. Момчетата ми трябваше да си носят дори тоалетна хартия.

– Ще се видим с теб и Уес по обяд. Донеси вещите ми и държавната собственост.

– Не си хаби думите, синко.

Той затвори и аз се изправих, увивайки се с хавлията. Синтия попита:

– Бърт Ярдли?

– Можеш да си сигурна.

– Какво искаше?

– Главата ми, преди всичко. Кучият син е изпразнил караваната ми.

– Засмях се. – Харесва ми този тип. Прекалено много слабохарактерни хора има напоследък около мен. Той е истински непоправим простак.

– Такъв ще бъдеш и ти следващата година.

– Надявам се. – Погледнах часовника си на нощното шкафче. – Часът е шест и десет. Имаме ли време?

Тя се изправи.

– Трябва да изсуша косата си, да се облека, да се гримирам...

– Добре. Остава ли в сила за по-късно?

– Разбира се. – Тя отиде до вратата на банята, после се обърна и ме попита: – Срещаш ли се с някого?

– Да. Полковник Фаулър в седем, после Мур около осем...

– Забравих, че не обичаш този израз. Имаш ли връзка с някого?

– Не, в момента съм без връзки, които имат някакво значение. Истината е, че след теб не е имало никой.

– Добре. Така нещата са по-прости.

– Да. Като се изключи, как му беше името, твоят съпруг.

– Вече нямам никакви колебания по този въпрос.

– Това звучи окуражаващо. Не искаме Брюксел да се повтори, нали?

Тя се засмя.

– Съжалявам. Не зная защо това ми е смешно.

– Защото ти не гледаше в дулото на пистолета.

– Не, но пък ти не трябваше да го слушаш цялата следваща година.

Но, добре, Пол, задължена съм ти за това. Ще се реванширам довечера, а после ще видим как ще продължи.

– Чакам го с нетърпение.

– Аз също. – Тя се поколеба и после каза: – Прекалено си погълнат от... този случай. Имаш нужда от разтоварване.

– Ти си чувствителен и грижовен партньор.

Тя изчезна в банята, а аз намерих вчерашните си гащета и чорапи. Облякох се, като през това време си мислех, че животът представлява поредица от усложнения, някои дребни като това откъде да си вземеш чисто бельо, някои малко по-големи, като това, което току-що излезе от стаята. Как ще се справиш с живота зависи до голяма степен от това, как ще се справиш с план Б, или от това дали имаш план Б.

Както и да е, дока го проверявах дали моят Глок има ударник и муниципи, си мислех, че ми беше дошло времето да се установя малко, и че вече нямах нужда само от малко чукане от време на време.

Правилно. Каквото и да се случеше тази вечер със Смития, щеше да бъде истинско. Поне едно хубаво нещо трябваше да излезе от цялата тая бъркотия.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Бетъни Хил е Шейкър Хайтс за Форт Хадли, макар и доста по-малък и не така лъскав. Има около тридесет солидни тухлени къщи в колониален стил, разположени на площ от около шестдесет акра, залесена с дъб, бреза, клен и други високи дървета, а по-ниските южни борове многозначително липсват. Всички къщи датират от 20-те и 30-те, когато офицерите са били джентълмени, от които се е очаквало да живеят на територията на гарнизона и когато не са били толкова много.

Времената се промениха и броят на офицерите надхвърли нуждите на армията и нейните възможности да осигури на всеки къща, кон и личен прислужник. Но най-висшите в гарнизона все още получават къщите на хълма, ако ги искат, и полковник Фаулър вероятно е почувствал, че да се живее в гарнизона е по-разумно. Госпожа Фаулър, може би, също е предпочела Форт Хадли. Не че Мидлънд е бастион на старото южняшко отношение към чернокожите, не е, тъй като е бил под прякото влияние на Форта в продължение на десетилетия. Но Бетъни Хил, понякога наричан полковнишко гето, беше вероятно по-удобно място от гледна точка социални контакти в сравнение с подобен квартал в града. Единственият недостатък на Бетъни Хил беше близостта с полигоните, първи полигон се намира на около пет мили на юг от хълма. Предполагам, че по време на нощни учения, когато вятърът духа от юг, стрелбата би могла да се чуе. Но за някои от старите пехотинци това може би звучеше успокояващо като приспивна песен.

Синтия беше облечена в зелена копринена блуза и светлокафява пола, и вероятно чисто бельо.

– Изглеждаш много добре тази сутрин.

– Благодаря. Колко време ще трябва да гледам този син костюм?

– Мисли за него като за униформата тази седмица. – Добавих: – Гримът ти не е прикрил тъмните кръгове под очите ти, които са зачервени и подпухнали.

– Ще изгледам чудесно, след като се наспя. А ти се нуждаеш от по-късен рожден ден.

– Нещо сърдата ли си тази сутрин?

– Да. Извинявай. – Тя сложи ръката си на коляното ми. – Това не са най-добрите обстоятелства, при които бихме могли да започнем отначало.

– Не са. Но бяхме много близо до това.

Намерих къщата, доста голяма тухлена постройка със стандартна зелена врата, зелени первази и зелени капаци на прозорците. На алеята бяха паркирани един Форд комби и джип Чероки. Американските коли не бяха задължителни за висшите офицери, но пък не беше зле да имаш такава.

Паркирахме на улицата, излязохме от Мустанга на Синтия и тръгнахме по главната алея. На хълма беше все още прохладно в 07.00, но слънцето се накланяше под остър ъгъл под дърветата и като че ли щеше да бъде един от тези горещи дни.

Казах на Синтия:

– Полковници, които са били дълго време на достатъчно висок пост, за да станат генерали, като полковниците Кент и Фаулър, са изключително чувствителни на тема проблеми, спъващи кариерата им.

Синтия отвърна:

– Всеки проблем е една възможност.

Казах:

– Понякога всеки проблем си е проблем. Кент, например, е свършен.

Беше точно 07.00 часа и аз почуках на зелената врата.

Привлекателна чернокожа жена, облечена в хубава синьозелена лятна рокля отвори вратата и се усмихна принудено. Преди да успее да представи Синтия и мен, както беше прието, тя каза:

– О... Госпожа Сънхил и господин Бренер, нали така?

– Да, госпожо.

Щях да ѝ простя за това, че беше споменала по-младия и очевидно по-нисш подофицер първо. Цивилните, дори когато са жени на полковници, можеха да се объркат, а и да бъдем честни чинът при подофицерите прилича на девствеността сред проститутките, няма го. Стояхме там неловко за момент, после тя ни въведе вътре и ни придружи по централния коридор.

Синтия ѝ каза:

– Красива къща.

Тя отвърна:

– Благодаря.

Синтия я попита:

– Познавахте ли капитан Камбъл добре?

– О... не... не добре.

Това беше малко странен отговор. Искам да кажа, как е възможно

съпругата на адютанта на генерал Камбъл да не познава дъщеря му? Явно госпожа Фаулър беше разсеяна и забравяше някои дребни социални любезности, които трябваше да бъдат като втора природа за една жена на полковник. Попитах я:

– Виждали ли сте госпожа Камбъл след трагедията?

– Госпожа Камбъл? Не... бях... прекалено разстроена.

Не толкова колкото майката, на жертвата, обаче, а това беше посещение от учтивост за изказване на съболезнования, което вече би трябвало да бъде направено.

Тъкмо щях да ѝ задам друг въпрос, и ние стигнахме целта си, оградена веранда в задната част на къщата, където полковник Фаулър говореше по телефона. Вече беше облечен в зелената си униформа, ризата му беше закопчана, а вратовръзката му вързана, макар че самото му беше поставено върху един стол. Махна ни да седнем в два плетени стола срещу него, до една малка масичка и ние седнахме.

Армията беше вероятно последният американски бастион на точно и ясно определените обществени правила, чинове, задължения и любезности, които се считат за задължителни, и в случай, че се нуждаете от напътствия, съществува цяла книга от шестстотин страници, предназначена за офицери, в която се обяснява какъв е животът ви и какъв трябва да бъде. Така че когато нещата изглеждат малко не наред, започваш да се чудиш.

Госпожа Фаулър се извини и изчезна. Полковник Фаулър слушаше по телефона и после каза:

– Разбирам, сър. Ще им кажа.

Той затвори и ни погледна.

– Добро утро.

– Добро утро, полковник.

– Кафе?

– Да, моля.

Той наля две чаши кафе и ни посочи захарта. Започна без предисловия:

– В армията съм се сблъсквал със съвсем малко случаи на дискриминация и мога от името на другите малцинства да кажа, че армията наистина е място, където расата и религията не са фактор при повишенията или в други области на военния живот. Може би сред редниците и сержантите съществуват расови проблеми, но няма системна расова дискриминация.

Не знаех накъде клонеше, затова си сложих захар в кафето.

Полковник Фаулър погледна към Синтия.

– Сблъскали ли сте се с някакъв вид дискриминация въз основа на пола си?

Синтия се поколеба и после отвърна:

– Може би... да, в няколко случая.

– Били ли сте някога обект на нападки поради пола ви?

– Да.

– Били ли сте обект на слухове, инсинуации или лъжи?

– Може би... за един път съм сигурна.

Полковник Фаулър кимна.

– Следователно вие разбирате, че аз като черен мъж съм имал по-малко проблеми, отколкото вие като бяла жена.

Синтия отвърна:

– Зная, че армията по-лесно приема мъжете, отколкото жените. Но така е и в останалите сфери на живота. Какъв е смисълът на всичко това, полковник?

– Смисълът, госпожа Сънхил, е в това, че капитан Ан Камбъл имаше много трудности тук, в Хадли. Ако тя беше син на генерала, например, и се беше била в Залива, Панама или Гренада, тя щеше да бъде идеализирана от войската, както се знае от историята за много синове на големи военачалници. Вместо това, наоколо се шири слухът, че тя се е чукала с всеки в гарнизона. Извинете езика ми.

Аз се намесих:

– А ако капитан Камбъл е бил син на генерала и се е върнал покрит със слава, и се е чукал с всички жени в гарнизона, то тогава нямаше да му се налага да си плаща пиенето в офицерския бар.

Полковник Фаулър ме погледна.

– Точно така. Имаме този странен двойствен стандарт за жените и мъжете, който не бихме търпели, ако беше расов. Така че, ако имате някаква потвърдена информация, отнасяща се до сексуалното поведение на капитан Камбъл, бих желал да я чуя, без да ме интересува дали е истина или не.

Отвърнах:

– Нямам правото да разкривам източниците си на този етап. Моят интерес към сексуалното поведение на капитан Камбъл се ограничава единствено до това как и дали е свързано с нейното убийство. Аз не проявявам нездрав интерес към половия ѝ живот, като към допълнителна пикантна информация относно изнасилването и удушаването ѝ на полигона.

В действителност, разбира се, тя не беше изнасилена, но няхах намерение да раздавам безплатно сведения от аутопсията.

Полковник Фаулър каза:

– Убеден съм, че това е така, господин Бренер, и не исках да подлагам на съмнение професионалната ви етика. Но би било по-добре да държите тези неща само за себе си и да не позволявате разследването ви да се превърне в лов на вещици.

– Вижте, полковник, оценявам покрусата ви и покрусата на семейството на мъртвата. Но ние не говорим за слухове и инсинуации, така както вие предположихте. Говорим за потвърдени факти, които имаме. Ан Камбъл не само че е водила активен полов живот, което като се има предвид положението ѝ в тази мъжка армия, не е само лично нейна работа, но е водила потенциално опасен полов живот. Можем да спорим за двойните стандарти цяла сутрин, но когато чуя, че една генералска дъщеря е преспала с половината женени старши офицери в гарнизона, аз си мисля за заподозрени, а не за сензационни заглавия във вестниците. В моя ум на детектив това не събужда асоциации с думите „проститутка“ или „курва“, а с думите „изнудване“ и „мотив“. Разбирате ли ме, сър?

Полковник Фаулър вероятно ме разбираше, защото кимаше, или пък може би се съгласяваше с някоя мисъл в главата си. Той ми каза:

– Ако арестувате някого, мога ли да разчитам на вашето обещание, че в доклада ви ще се появи минимално количество от тази информация?

Почти ми се искаше да му кажа за скрития склад за сексуални насади на Ан Камбъл и как вече съм се изложил на риск, за да намаля до минимум вредата. Казах:

– Веществените доказателства от къщата на Ан Камбъл биха могли и трябваше да бъдат показани на шефа на полиция та Ярдли, но госпожа Сънхил и аз взехме предпазни мерки и ги преместихме, за да сме сигурни, че нищо от дома на една неомъжена, привлекателна жена офицер, което би могло да се окаже неудобно за семейството ѝ или за армията, няма да послужи за обществено развлечение. Действията говорят по-ясно от думите и това е единственото обещание, което бих могъл да ви дам.

Той отново кимна и каза доста неочаквано:

– Много съм доволен от вас. Направих проучване и за двама ви, вие идвате с най-добри препоръки. За нас е чест, че сте изпратени да работите по този случай.

Вдигнах краката си, защото глупостите се натрупаха много високо, но отвърнах:

– Много любезно от ваша страна, че го казвате.

Той ни наля още кафе и каза:

– Значи имате главен заподозрян, полковник Мур?

– Точно така.

– Защо е заподозрян той?

– Защото – отвърнах аз – има доказателства, че е бил на местопрестъплението.

– Ясно... но няма доказателства, че наистина я е убил?

– Не. Възможно е да е бил там преди или след времето на убийството.

– Но нямате доказателства, че някой друг е бил там?

– Никакви окончателни доказателства.

– Тогава той не става ли най-вероятният заподозрян?

– Да, засега.

– Ако не направи самопризнание, ще го обвините ли?

– В такива случаи имам право само да препоръчам. Окончателното решение по отношение на обвинението без съмнение ще бъде взето във Вашингтон.

– Струва ми се, че вашият доклад и препоръка ще бъдат решаващият фактор.

– Би трябвало да бъде единственият фактор, като се има предвид, че никой друг няма ключ за това, което се е случило. – Добавих: – Трябва да ви кажа, сър, че слуховете, свързващи Ан Камбъл с определени офицери от гарнизона, може да включват хора като главния прокурор и други, които може да не са толкова обективни и безпристрастни колкото трябва да бъдат в този случай. Не ми е приятно, че сея семената на недоверието, но просто ви информирам за това, което чух.

– Чухте от кого?

– Не мога да кажа. Но източникът е сигурен и предполагам знаете колко широко разпространен е този проблем. Не мисля, че вие сам бихте могли да очистите къщата си тук, полковник. Метлата ви е мръсна. Но може би госпожа Сънхил и аз бихме могли.

Той кимна.

– Точно по този въпрос говорех с генерал Камбъл, когато пристигнахте. Има ново развитие на нещата.

О-хо. Не обичам новите развития.

– Да?

– Министерството на правосъдието, след среща с вашия началник, полковник Хелман, главния военен прокурор и други заинтересовани страни е решило да възложи случая на ФБР.

По дяволите. Казах на полковник Фаулър:

– Е, тогава контролът върху евентуалните разкрития излиза извън моите ръце. Вие и всеки друг, който носи зелена униформа, би трябвало да знае това.

– Да. Някои хора са разтревожени. Не всеки в Пентагона знае колко необходим е този контрол, така че те са се подчинили на тези заповеди без достатъчна съпротива. Но са постигнали компромис.

Нито Синтия, нито аз си направихме труда да попитаме какъв е той, но полковник Фаулър ни информира:

– Вие двамата трябва да останете и да работите по случая до утре по обяд. Ако дотогава не сте арестували някого и не сте направили препоръка към прокуратурата, вие ще бъдете освободени от задълженията си на следователи. Трябва, обаче, да останете на разположение на ФБР за консултации.

– Разбирам.

– В момента в Атланта се сформира отряд със специално назначение от хора на ФБР, представители от канцеларията на главния военен прокурор, на главния военен съдия и старши офицери от вашия ЦСО във Фолс Чърч.

– Е, надявам се, че нещастниците ще трябва да отседнат в хотела за офицери.

Полковник Фаулър се усмихна принудено.

– Разбира се, ние не искаме това и предполагам, че вие също не го искате. Но ако си помислите, то беше неизбежно.

Синтия каза:

– Полковник, не всеки ден стават убийства на капитани от армията, но това прилича повече на пропорционално участие на всички отдели, отколкото на полицейска акция.

– Този въпрос беше повдигнат. Основното обаче беше, че тя е била жена, била е *изнасилена*, и е била дъщеря на генерал Камбъл. – Той добави: – Справедливостта е еднаква за всички, но за някои тя е повече.

Казах:

– Разбирам, че вие нямате нищо общо с това решение, полковник, но трябва да го обсъдите с генерал Камбъл и да се опитате да го предотвратите или поне да го модифицирате.

– Направих го. Така получихме компромиса. От 23.00 часа снощи

вие и госпожа Сънхил бяхте освободени. Генерал Камбъл и полковник Хелман ви издействаха малка отсрочка. Мислеха, че сте много близо до извършването на арест. Така че, може би, ако имате достатъчно доказателства и силни подозрения по отношение на полковник Мур, е по-добре да го арестувате. Имате разрешението ни да го направите, ако мислите, че се нуждаете от него.

Помислих си за момент. Като че ли полковник Мур беше най-предпочитания кандидат за изкупителна жертва. И защо не? Като се оставят настрана доказателствата, той беше един смахнат, който тайно вършеше странна работа, униформата му беше раздърпана и, според Кент, генерал Камбъл не одобряваше връзките му с Ан Камбъл. Той нямаше никакви значителни отличия или медали и не беше популярен сред офицерите. Дори и един ефрейтор от военната полиция нямаше търпение да го натопи. Този тип се беше отправил към въжето с нос заровен в книга с писания на Ницше. Казах на полковник Фаулър:

– Добре, щом имам около тридесет часа, ще продължа разследването.

Фаулър изглеждаше малко разочарован. Той попита:

– Какво ви пречи да действате според доказателствата, които имате?

– Не са достатъчни, полковник.

– Изглеждат достатъчно.

– Полковник Кент ли ви каза това?

– Да... а и вие посочихте, че резултатите от лабораторните изследвания поставят полковник Мур на мястото на престъплението.

– Правилно. Но съществува въпросът за време, мотив и накрая за самото действие. Имам основателни причини да смятам, че полковник Мур е бил някак си замесен в това, което се случило там, но не мога да кажа, че е действал сам, нито пък, че е действал злоумишлено, и дали изобщо би могъл да бъде обвинен в убийство. Чувствам, че трябва да довърша случая срещу него, а не просто да го арестувам и да стоваря случая на съда.

– Разбирам. Мислите ли, че той ще направи самопризнание?

– Човек никога не научава, докато не попита.

– Кога ще го попитате?

– Обикновено питам когато и аз, и заподозреният сме готови за подобен разговор. В този случай може да почакам до изтичането на времето.

– Добре, Имате ли нужда от съдействието на местния ЦСО?

– Бях уведомен, че майор Бауз също е бил любовник на жертвата.

– Това са слухове.

– Правилно. Но ако аз – не, полковник, ако *вие* го попитате в името на офицерската му чест, той вероятно ще ви каже истината. Във всеки случай, тъй като може никога да не узнаем със сигурност, и тъй като това стана известно, той трябва да се самоотстрани от този случай. А и аз не искам да работя с хората, които са под негово командване.

– Разбирам това, господин Бренер, но едно недоказано обвинение – дори и самопризнание за сексуална връзка с жертвата, не отстранява автоматично майор Бауз от разследването.

– А аз мисля, че го прави. Освен това мисля, че то го поставя във втория или третия списък заподозрени, докато не чуя алибито му или липсата на такова. И щом сме на този въпрос полковник, мога ли да започна разговора си с вас, ако сте свършили.

Полковник Фаулър си наля още една чаша кафе с нетрепваща ръка. Сега слънцето се беше вдигнало по-нависоко и оградената веранда беше малко по-тъмна. Стомахът ми къркореше от кафе и почти нищо друго, а умът ми не беше толкова остър колкото трябваше да бъде. Погледнах към Синтия и си помислих, че изглежда по-добре, отколкото аз се чувствах, но този краен срок, който изтичаше утре по пладне, означаваше, че трябва да се избира между сън, секс, храна и работа. План Б.

Полковник Фаулър попита:

– Да ви предложи ли закуска?

– Не, благодаря ви, полковник.

Той ме погледна и каза:

– Питайте.

Започнах:

– Имате ли сексуални отношения с Ан Камбъл?

– Не.

– Познавате ли някой, който е имал?

– Полковник Кент ви е казал за себе си. Няма да ви споменавам други имена, защото това би означавало да ги поставя в списъка на заподозрените.

– Добре, тогава да пристъпим направо към списъка – знаете ли за някой, който би могъл да има мотив за убийството ѝ.

– Не, не зная.

– Знаехте ли, че помощникът на генерал Камбъл, лейтенант Елби, е бил увлечен по нея?

– Да, знаех. Нито е толкова необичайно, нито пък неразумно от

негова страна да обръща внимание на дъщерята на командващия си офицер. И двамата бяха неженени, привлекателни И офицери. Често от подобни ситуации произлизат бракове. – Полковник Фаулър добави: – Уважавам младия мъж за куража му.

– Амин. А тя отвърщаше ли на вниманието му?

Полковник Фаулър помисли за малко и после отвърна:

– Тя никога не отвърщаше на вниманието на който и да е. Тя беше инициатора на цялото внимание и го прекратяваше, когато тя пожелаеше.

– Това е доста изненадващо твърдение от ваша страна, полковник.

– О, хайде, господин Бренер, вие знаете за всичко това вече. За да се опитвам да защитавам репутацията ѝ пред вас двамата. Жената беше... Господи, бих желал да намеря подходящата дума... нещо повече от прелъстителка, не кокетка – тя даваше – не обикновена проститутка... – Той погледна към Синтия – Подскажете ми вярната дума.

Синтия отвърна:

– Мисля, че нямаме точна дума за това, което тя е била, освен може би *отмъстител*.

– Отмъстител?

Синтия каза:

– Тя не е била жертва на слухове, както в началото се опитахте да внушите, не е била и лека жена в традиционния смисъл на думата, не е била и нимфоманка от клинична гледна точка. В действителност тя е използвала чара си и тялото си, за да търси отмъщение, полковник, и вие го знаете.

Полковник Фаулър не изглеждаше доволен от тази оценка. Подозирах, че полковник Кент му беше дал само внимателно подбрана информация за това, което ни беше казал, и е пропуснал да включи факта, че сексуалното поведение на Ан Камбъл е имало специална цел и че тази цел е била татенцето да заприлича на глупак. Полковник Фаулър каза на Синтия:

– Тя наистина мразеше армията.

Синтия отвърна:

– Тя е мразела баща си.

За първи път Фаулър изглеждаше неуверен. Той беше хладнокръвен и неговата броня беше изпитана многократно, а също и сабята му, но Синтия просто го уведоми, че гърбът му не беше прикрит. Фаулър каза:

– Генералът наистина обичаше дъщеря си. Моля повярвайте на

това. Но тя беше развила необоснована и маниакална омраза към него. Всъщност говорих с един външен психолог за това и макар че той не можеше да анализира движещата сила от разстояние, той предположи, че дъщерята може би страда от трудно определимо разстройство на личността.

Синтия отбеляза:

– Според това, което чух досега, не изглежда толкова трудно определимо.

– Е, кой може да знае какво искат да кажат тези хора. Не можах да разбера всичко, което той каза, но се заключаваше в това, че децата на властни мъже, които се опитват да вървят по стъпките на бащите си, се затормозват, след това минават през период на съмнение в собствената си значимост и накрая, за да защитят своето его, те намират нещо, което могат да вършат добре, нещо много различно от света на бащите си, където те няма да бъдат в пряко съревнование с него, нещо, което обществото счита за важно. Така, според този психиатър, много от тях стават социални работници или учители, дори медицински сестри или някои други подобни професии. – Полковник Фаулър добави: – Включително психология.

Аз отбелязах:

– Воденето на психологическа война трудно би могло да се определи като социална професия.

– Да, и тук тези анализи се отклоняват от нормите. Този психолог ми каза, че когато синът или дъщерята остане в света на бащата, то е често, защото той желае да навреди на бащата. Те не могат да се състезават, не могат или не искат да започнат самостоятелен живот, така че остават близо до източника на техния гняв и започват нещо като партизанска война, която варира от дребно дразнене до големи саботажки.

Той помисли за момент и после добави:

– Те правят това, защото това е единственият начин, по който могат да отмъстят – да, както вие казахте, госпожо Сънхил – да отмъстят за тези въображаеми несправедливости или каквото и да е там. Капитан Камбъл имаше уникалната възможност да прави това. Баща ѝ не можеше да я уволни и тя си беше създавала своя собствена база. Много дъщери и синове, които имат такива чувства към бащите си, според този психиатър, се отдават на разюздано поведение, пиянство, комар и други антисоциални действия, за които знаят, че злепоставят авторитетните фигури в нашето общество. Капитан Камбъл, може би в резултат от познанията ѝ в областта на психологията, е била с една крачка по-напред и очевидно

се е мъчила да съблазни мъжете, които заобикалят баща ѝ.

Полковник Фаулър се облегна върху масата и ни каза:

– Надявам се вие разбирате, че поведението на Ан беше ирационално, и че то нямаше нищо общо с отношението на баща ѝ към нея. Ние всички имаме въображаеми врагове и когато това е родител, тогава никаква родителска любов и грижи не могат да преодолеят гнева в съзнанието на детето. Това беше една много неуравновесена жена, която имаше нужда от помощ, а не я получаваше. В действителност този мръсник Мур наливаше масло в огъня на нейната омраза заради собствените си извратени цели. Мисля, че искаше да види докъде може да стигне и доколко можеше да контролира тази ситуация.

Никой не проговори в продължение на една цяла минута, а после Синтия запита:

– Защо генералът не е предприел никакви решителни действия? Нали той е човекът, който проведе акция на бронираните сили на реката Ефрат?

Полковник Фаулър отвърна:

– Това беше лесно. Но да се командва Ан Камбъл не беше толкова лесно. Всъщност генералът обмисляше такива действия преди около година. Но според професионалния съвет, който получих, ако генералът се беше намесил, чрез преместването на полковник Мур, например, или ако беше изпратил Ан на лечение, което той можеше да направи като неин командир, ситуацията би могла да стане по-лоша. Така че генералът се вслуша в този съвет и остави ситуацията да се движи по своя ход.

Аз отбелязах:

– Пък и не би се отразило добре върху кариерата на генерала да въздейства на Мур и дъщеря си с по-високия си чин и по този начин на признае, че проблемът наистина съществува.

Полковник Фаулър отвърна:

– Ситуацията беше много деликатна. Госпожа Камбъл... майката на Ан мислеше, че тя ще се оправи, ако Ан бъде оставена да излее ирационалния си гняв. Така че тя се противопоставяше. Но генералът *беше* решил да действа само преди една седмица. Но после... вече беше твърде късно.

– Как – попитах аз – беше решил да действа генералът?

Полковник Фаулър помисли за момент и после отвърна:

– Не зная дали това, което допълнително бих могъл да ви кажа, би имало връзка със случая.

– Кажете ми, а аз ще реша.

– Ами... добре тогава. Преди няколко дни генералът постави ултиматум на дъщеря си. Даде ѝ няколко възможности. Първата беше да подаде оставка. Втората да прекрати дейността си в школата и да се съгласи на някакво лечение по избор на генерала – в болница или не. Третата – генералът я информира, че ако отхвърли тези възможности, той ще накара главния прокурор да разследва поведението ѝ и да изложи обвиненията си пред военния съд.

Кимнах. Чувствах, че този ултиматум, ако наистина имаше такъв, някак си беше ускорил това, което се е случило на шести полигон. Попитах полковник Фаулър:

– Как реагира тя на този ултиматум?

– Каза на баща си, че ще му даде отговор след два дни. Но не го направи. Беше убита.

– Може би това е бил нейният отговор, полковник?

Полковник Фаулър погледна малко стреснато.

– Какво искате да кажете с това?

– Помислете си, полковник.

– Искате да кажете, че е накарала полковник Мур да ѝ помага в някакво странно самоубийство?

– Може би. – Попитах го: – А няма ли някакъв конкретен инцидент от миналото ѝ, който би обяснил гнева на капитан Камбъл към баща ѝ?

– Като какво например?

– Например като... чувство за съперник – майка, дъщеря, нещо такова.

Полковник Фаулър ме погледна внимателно за момент, като че ли бях на стъпка от това да пресека линията между разследване на убийство и непостижимо нарушение на правилата за поведение и етика. Отговори ми хладно:

– Не зная накъде биете, господин Бренер, и ви предлагам дори да не се опитвате да ми обяснявате.

– Да, сър.

– Това всичко ли е?

– Боя се, че не е. Става дори още по-заплетено, полковник. Вие казвате, че не сте имали сексуални връзки с мъртвата. Защо не?

– Какво искате да кажете с това „защо не“?

– Искам да кажа защо не ви е предложила, и ако ви е предложила, вие отказате ли ѝ?

Погледът на полковник Фаулър се стрелна към вратата за момент, като че ли да се убеди, че госпожа Фаулър не беше наблизо, за да чуе

това. Той отвърна:

– Тя никога не ми предложи.

– Разбирам. Дали това е било, защото сте чернокож или защото е знаела, че опитът ѝ ще бъде безрезултатен.

– Аз... аз бих предпочел да мисля, че е... Тя е имала връзки с чернокожи офицери... не тук в Хадли, в миналото, така че не беше това. Така че, трябва да кажа, че знаеше... – Той се усмихна за първи път – тя знаеше, че не съм подкупен. – Той добави, отново с усмивка: – А може би ме е смятала за грозен.

Синтия каза:

– Но вие не сте, полковник, а дори и да бяхте, това не би имало значение за Ан Камбъл. Подозирам, че тя ви е предложила и вие сте я отблъснали от чувство за лоялност към съпругата ви, към командващия ви офицер или заради здравия си морал. В този момент вие сте се превърнали във втория враг на Ан Камбъл.

На Фаулър явно му беше дошло много и той каза:

– Никога в живота си не съм водил подобен разговор.

Отвърнах му:

– Вероятно никога не сте участвали в разследване на убийство.

– Не, не съм и ако вие извършите този арест, това разследване ще приключи.

– В действителност то ще продължи до и по време на военния съд. Аз не греша често, полковник, но когато мисля, че съм сгрешил, нямам нищо против да работя усилено, за да открия собствените си грешки.

– Поздравявам ви, господин Бренер. Може би все пак полковник Мур ще удовлетвори съмненията ви.

– Може би ще се опита, но той вероятно има своя версия за събитията. Обичам да зная версиите на всички, така че да мога да преценя по-добре качеството на глупостите, които ми надрънкват.

– Както желаете.

Синтия го попита:

– Имаше ли капитан Камбъл братя или сестри?

– Има брат.

– Какво можете да ни кажете за него?

– Живее на западния бряг. В някакво място с испанско име. Не мога да си го спомня.

– Не е ли военен?

– Не. Той е... пробвал е най-различни професии.

– Разбирам. Срещали ли сте го?

– Да. Идва си вкъщи за повечето празници.

– Струва ли ви се, че той страда от същите проблеми като сестра си?

– До известна степен... но той е решил да се отдели от семейството. Такъв е неговият начин да се справи с това. По време на войната в Персийския залив, например, когато някаква калифорнийска телевизионна компания се е опитала да го интервюира, не са могли да го открият никъде.

Синтия попита:

– Бихте ли го описали като отчужден от семейството си?

– Отчужден? Не... просто отдалечен. Когато си е вкъщи, те всички изглеждат щастливи да го видят и тъжни, когато си тръгва.

– А какви бяха взаимоотношенията между брат и сестра?

– Много добри, според това, което можех да видя. Ан Камбъл го приемаше много добре.

– По отношение на какво? На начина му на живот?

– Да. Джон Камбъл – така се казва той – е хомосексуалист.

– Разбирам. А генерал Камбъл приемаше ли това?

Фаулър помисли за момент и после каза:

– Мисля, че го приемаше. Джон Камбъл винаги е бил дискретен – никога не води мъже любовници вкъщи, облича се доста конвенционално и така нататък. Мисля, че ако генералът не беше зает с проблемите, които дъщеря му и нейните любовни авантюри му създаваха, би бил поразочарован от сина си. Но в сравнение с Ан, Джон е един стабилен човек.

– Разбирам – каза Синтия. – Мислите ли, че генерал Камбъл може би е тласнал дъщеря си към една традиционно мъжка професия – имам предвид Уест Пойнт и армията – за да компенсира липсата на интерес у сина си към тези начинания?

– Това казват всички. Но като повечето неща в живота, не всичко е толкова лесно за обяснение. В действителност Ан беше много ентузиазизиран кадет в Уест Пойнт. Тя искаше да бъде там и се справяше много добре. След като изслужи четирите задължителни години там, тя остана още. Така че, не, не мисля, че генералът я е тласнал или е упражнил натиск, или я е лишил от внимание като дете, ако тя е изразила липса на желание да отиде в Уест Пойнт. Това предположи и оня психиатър, но всъщност беше точно обратно. Ан Камбъл, доколкото си я спомням в гимназията, беше буйно момиче и мечтаеше за военна кариера. В действителност тя искаше да продължи традицията. Бащата на баща ѝ също е

бил професионален офицер.

Синтия помисли малко и после му припомни:

– Вие казахте, че тя е мразела армията.

– Да... казах това, но както вие изтъкнахте, тя всъщност мразеше баща си.

– Значи сте сгрешили, когато казахте това?

– Ами...

Винаги е добре по време на разпит да се изтъкне една лъжа, дори и да е малка. Това поставя заподозрения или свидетеля в положение на отбрана, там където му е мястото. Полковник Фаулър се опита да поправи първоначалното си твърдение и каза на Синтия:

– В началото тя харесваше армията. Не мога да кажа със сигурност какво беше отношението ѝ в последно време. Тя беше събрала прекалено много гняв и имаше и други мотиви за оставането си на служба.

– Мисля, че вече ми е ясно. – Тя го попита: – Можете ли да ни дадете някаква представа за взаимоотношенията между Ан Камбъл и майка ѝ?

Полковник Фаулър обмисли това за момент и после отвърна:

– Имаха прилични взаимоотношения. Госпожа Камбъл, за разлика от това, което някои хора мислят, е силна жена, но тя е избрала да се подчинява на съпруга си по отношение на неговата кариера, различните му назначения из целия свят, включително и такива, където тя не би могла да го придружи, а също и да забавлява хора, които може и да не харесва много, и други такива неща. Използвам думата „избрала“, защото това е именно избор. Госпожа Камбъл е от старата школа и ако тя е поела ангажимент с един брак, тя или ще го изпълнява, или ще се откаже от брака, ако промени решението си. Тя няма да се оплаква, да мърмори и да се цупи като толкова много съвременни съпруги, които искат и агнето да е цяло, и вълкът да е сит.

Той погледна към Синтия и продължи:

– Не би поставила съпруга си в неудобно положение със своето поведение, би приела лошото заедно с доброто, би осъзнала собствената си значимост като съпруга и партньор и не би си намерила работа в града в някоя фирма за продажба на недвижимо имущество в жалък опит да демонстрира собствената си независимост. Тя не носи генералските звезди, но знае, че и той не би ги носил без нейната помощ, самоотдайнаост и лоялност през всичките тези години. Попитахте ме за взаимоотношенията между Ан и майка ѝ, а аз ви разказах за взаимоотношенията между госпожа Камбъл и съпруга ѝ, но вие можете сами да стигнете до

отговора на въпроса си.

Кимнах:

– Да, мога. А опитвала ли се е Ан да промени поведението и философията на майка си?

– Мисля, че в началото се опита, но госпожа Камбъл ясно ѝ каза да си гледа работата и да стои настрана от брака ѝ.

Синтия отбеляза:

– Добър съвет, но това не обтегна ли взаимоотношенията им?

– Не съм много наясно с взаимоотношенията между майка и дъщеря. аз произлизам от семейство с четири момчета и аз самият имам три-ма сина. Не мога да проумея жените като цяло и никога не съм наблюдавал взаимоотношения между майка и дъщеря отблизо. Но зная, че те двете никога не правеха заедно нищо, например да пазаруват, да играят тенис, да подготвят приеми. Но понякога обядваха двете, сами. Това достатъчно добре ли е за вас?

Синтия кимна, после попита:

– Госпожа Фаулър познаваше ли Ан Камбъл добре?

Полковник Фаулър отвърна:

– Сравнително добре. То е свързано с обществените задължения.

– И разбира се, госпожа Фаулър познава госпожа Камбъл добре, така че може би бих могла да поговоря с госпожа Фаулър за взаимоотношенията между съвременните дъщери и майки.

Полковник Фаулър се поколеба за миг и после отвърна:

– Госпожа Фаулър е много разстроена, както може би сте забелязали. Така че, освен ако не настоявате, ще трябва да ви кажа да изчакате няколко дни.

Синтия попита:

– А дали госпожа Фаулър ще бъде тук? Или може би е толкова разстроена, че ще отиде някъде, за да се успокои?

Полковник Фаулър погледна Синтия и отвърна:

– Като цивилен гражданин тя можа да идва и да си отива когато пожелае, ако разбирам правилно намека ви.

– Правилно ме разбирате, полковник. Не бих желала да ѝ изпращам призовка. Бих желала да говоря с нея днес. А и както се оказва, не разполагам с няколко дни.

Полковник Фаулър си пое дълбоко дъх. Явно той не беше очаквал, че ще се държим така, и не беше свикнал с подобен натиск от страна на по-нискостоящи. Мисля, че фактът, че бяхме с цивилни дрехи му помагаше да се примири с всичко това и го възпираше да не ни изхвърли от

къщата си. Поради тази причина хората от ЦСО често използват цивилни дрехи за по-неприятните задължения. Накрая Фаулър отвърна:

– Ще видя дали днес следобед ще се чувства готова за това.

– Благодаря ви – отвърна Синтия. – Може би е по-добре, ако тя говори с нас вместо с хората от ФБР.

Полковник Фаулър я разбра и кимна. Попитах го:

– За протокола, полковник, бихте ли ми казали как прекарахте нощта, когато капитан Камбъл е била убита?

Той се усмихна и каза:

– Мислех, че това е първият въпрос, който би трябвало да зададете. Ами, къде бях? Работих до около 19.00, после присъствах на прощално събиране, дадено от един офицер в грил залата на офицерския клуб. Извиних се рано и си бях вкъщи преди 22.00 часа. Имах малко канцеларска работа, направих няколко телефонни обаждания и в 23.00 госпожа Фаулър и аз се оттеглихме за сън.

Би било глупаво от моя страна да питам дали госпожа Фаулър би потвърдила това, така че го попитах:

– А не се ли случи нещо особено през нощта?

– Не.

– И кога се събудихте?

– В 06.00 часа.

– И после?

– После си взех душ, облякох се и бях на работа в около 07.30 часа.

– Той добави: – Където би трябвало да съм сега.

– И вие се обадохте в дома на капитан Камбъл около 08.00 часа и оставихте съобщение на телефонния ѝ секретар.

– Точно така. Генерал Камбъл ми се обади от дома си и ме помоли да направя това.

– Той не е искал да ѝ се обади сам?

– Той беше ядосан и знаеше, че госпожа Камбъл е разочарована, така че ме помоли да се обадя.

– Разбирам. Обаче, по една случайност ние бяхме в дома ѝ преди 08.00 и когато стигнахме там, съобщението вече беше записано.

Последва това, което би могло да се нарече минута мълчание и за частици от секундата полковник Фаулър трябваше да реши дали блъфирам, а аз не блъфирах, или той има някоя по-добра история. Той ме погледна в очите и каза:

– Тогава съм обърнал времето. Може да е било по-рано. Кога бяхте в къщата?

– Ще трябва да проверя в бележките си. Мога ли да приема, че не сте ѝ се обадили преди 07.00, за да ѝ кажете, че е закъсняла за закуската си в 07.00?

– Това би било логично предположение, господин Бренер, макар че аз често съм ѝ се обаждал преди такива ангажименти, за да ѝ напомня за тях.

– Но в този случай вие казахте: „*Ан, ти трябваше да се отбиеш в дома на генерала тази сутрин*“. После казахте нещо за закуска, което беше последвано от: „*Сега вероятно спиш*“. Така че, ако тя се е освободила от наряд, да кажем в 07.00 и вие сте ѝ се обадили в, да кажем 07.30 часа, тя надали вече ще се е прибрала вкъщи, да не говорим за спане.

– Това е вярно... предполагам, че нещо съм се объркал. Може би съм забравил, че е била наряд и съм имал предвид, че още не се е събудила.

– Но във вашето съобщение вие споменавате за наряд. Цялото изречение беше: „*Ти трябваше да спреш в дома на генерала тази сутрин, след като се освободи от наряд.*“

– Казал ли съм това?

– Да.

– Ами тогава го обяснете с грешка в часовете. Може да съм се обадил още в 07.30. Зная, че се обадох веднага след като генералът ми се обади. Капитан Камбъл явно се е била съгласила да се срещне с родителите си в 07.00 часа, и макар че нормално тя би била освободена от офицера, който ще поеме дежурството от 07.00, не би било необичайно за нея да си тръгне по-рано и да остави дежурния по поделение до смяната. – Той добави: – Имате ли някакви проблеми с това, господин Бренер?

– Никакви проблеми. – *Не за мен, но големи за теб.* Попитах: – Като се има предвид, че капитан Камбъл и баща ѝ не са били в добри отношения, защо е щяла да закусува с него?

– Ами, те вечеряха заедно от време на време. Казах ви, тя се срещаше с майка си доста често.

– Би ли могла тази среща на закуска да бъде с цел Ан Камбъл да даде отговора си на ультиматума на генерала?

Фаулър го обмисли за момент и после отвърна:

– Да, би могло.

– Намирате ли за странно, че само часове преди да е трябвало да отговори на този ультиматум, тя е била намерена мъртва? Мислите ли, че има някаква връзка?

– Не, мисля, че е съвпадение.

– Аз не вярвам в съвпадения. Нека да ви попитам това, полковник, имаше ли нещо друго, което генералът е искал от дъщеря си като част от този ултиматум.

– Като какво например?

– Ами, като имена. Имена на мъжете от гарнизона, с които тя е спала. Имаше ли намерение генерал Камбъл да прави чистка?

Полковник Фаулър помисли за това и после отвърна:

– Това е напълно възможно. Но Ан Камбъл не се интересуваше за това кой знае и би казала на баща си с удоволствие.

– Но женените офицери, с които тя е спала, са се интересували много и не биха били толкова доволни.

– Сигурен съм, че се интересуваха – отвърна Фаулър. – Но повечето от тях, ако не всички, осъзнаваха, че не могат да разчитат на нейната дискретност. Знаете, господин Бренер, че повечето женени мъже имат противоречиво отношение към любовните авантюри. – Той погледна към Синтия и продължи: – От една страна, се ужасяват да не бъдат открити от семействата им и съпругите им, или от някои приятели и началници. От друга страна, те са горди със своите подвизи и буквално се хвалят навсякъде за завоеванията си. Когато завоеванието е красивата дъщеря на техния началник, те не успяват да се удържат и се разплямпват навсякъде. Повярвайте ми, ние всички сме го правили!

Усмивнах се:

– Наистина, полковник. Но приказките са едно, а снимките, списъците и писмените декларации друго. Това, което имам предвид, е, че някак си, може би чрез самата Ан Камбъл, някои от любовниците ѝ са научили, че на генерала му е дошло до гуша и иска от дъщеря си пълен отчет за нейните авантюри. Някой може би е решил, че е време да се отърве от доказателствата. Да се отърве от Ан Камбъл.

Фаулър кимна.

– Тази мисъл ми мина и на мен. В действителност никога не съм вярвал, че е била убита от напълно непознат. Но бихте ли ми обяснили защо някой, който би желал да я умълчи, би я убил по този начин и би привлякъл вниманието на другите към сексуалния характер на действието и на жертвата?

Добър въпрос. Отвърнах:

– Би могло да бъде параван, за да се *прикрие* характерът на действието. Извършителят е трябвало да я убие, но е прибавил изнасилването, за да обърка следствието. Имал съм два случая, в които съпрузите убиха

съпругите си по този начин, за да заприличат на убийства, извършени от непознат човек.

Фаулър отбеляза:

– Това е от вашата област на компетентност, не в моята. Разбирам какво искате да кажете, но колко мъже биха убили една жена, просто за да я накарат да млъкне? Много по-малко риск има в това да застанеш пред военен съд, обвинен в неподобаващи за един офицер действия, отколкото да застанеш пред военен съд, обвинен в убийство.

– Съгласен съм, полковник, но ние сме рационални хора. В ирационалния свят един от основните мотиви за убийства е да се избегне унижението и срамът. Така се казва в ръководството.

– Е, пак ще кажа, това е във вашата област.

– Помислете си кой сред любовниците на Ан Камбъл би се решил да извърши убийство, за да избегне позор, развод, военен съд и уволнение.

– Господин Бренер, вашият основен заподозрян, полковник Мур, не е имал сексуални връзки с нея, според това, което съм чувал. Така че той не е имал някаква очевидна причина да я накара да млъкне. Но той би могъл да има много други причини да я изнасили и убие. Така че, вие би трябвало да се съсредоточите върху неговите мотиви, ако това е, което ви пречи да го арестувате.

– Можете да сте сигурен, че имам предвид и тази възможност, полковник. Обичам да организирам своите разследвания на убийства така, както командирите на пехотните и бронираните сили провеждат своите военни операции – многобройни възможности за настъпление – маневра, фалшиво нападение, главен удар, после пробив и обкръжение. – Добавих: – Огради ги и ги унищожи.

Той се усмихна кисело, както си знаех, че ще се усмихне и каза:

– Това е хубав начин да разпилеете силите си и да загубите инициативата. Тръгнете направо към жертвата, господин Бренер, а всички тия фантазмагории оставете за черната дъска в час по тактика.

– Може би сте прав, полковник. Случайно да сте видели началника на караула – сержант Сент Джон – когато отидохте на работа тази сутрин?

– Не. Всъщност по-късно чух, че един ефрейтор удържал Форта, така да се каже, когато първият офицер дошъл и около това се вдигна голям шум. Ефрейторът казал, че дежурният сержант тръгнал преди часове и така и не се върнал, и че той нямал представа къде е той или дежурният офицер. Но аз не знаех това, защото никой не ме уведоми. Майор

Сандърс, офицер от щаба, взел решение да се обади във военната полиция и те го информирали, че дежурният офицер, Сент Джон, е задържан при тях, макар че не му казали защо. Аз научих за всичко това в около 09.00 часа и докладвах на генерал Камбъл, който ми нареди да проверя какво става.

– И на никой не му мина през ум да попита къде е изчезнала капитан Камбъл?

– Не... Сега като си помисля, всичко се връзва. Но тази сутрин просто ми се стори, че капитан Камбъл е тръгнала рано, оставила е дежурния сержант да отговаря за всичко, а той е оставил ефрейтора и се е възползвал от възможността да отиде някъде – може би вкъщи да проследи жена си. Не е необичайно някой да е на пост и да му хрумне, че жена му му изневерява, да се измъкне от дежурството си, за да направи проверка у дома си. Това е проблем в живота на военните.

– Да, имал съм две убийства и едно осакатяване, които са започнали по този начин.

– Значи разбирате. Ами, това е едно от нещата, които ми хрумнаха. Но това, което аз знаех, беше, че Сент Джон се е сблъскал с военната полиция и не се е върнал в щаба. Не продължих с разследването, защото беше ясно, че ранното заминаване на капитан Камбъл беше довело до неизпълнението на дълга от страна на Сент Джон, а и знаех, че нещата ще се изяснят. Последното нещо, което някой си помисли, беше, че арестът на Сент Джон има нещо общо с действителната последователност на събитията, която установихме по-късно.

Звучеше ми стабилно. Но разбира се, ако го притиснех, щеше да почне да издиша. Напомних му:

– Казахте, че предната вечер сте работили до късно в щаба.

– Да.

– Видяхте ли капитан Камбъл, когато се яви, за да поеме дежурството нея вечер?

– Не. Моята канцелария е на първия етаж, до тази на генерала. Дежурният офицер и дежурният сержант използват голямото помещение на машинописките на втория етаж. Те просто вземат дневника на караула и ако има някакви специални заповеди, ги получават от един офицер, после си избират някое бюро и се настаняват за през нощта. Обикновено не виждам дежурните офицери, когато се явяват за дежурство. – Той попита: – Това задоволява ли ви, господин Бренер?

– Приемливо е, сър. Не зная дали е задоволително преди да съм го проверил и от друго място. Такава е работата ми, полковник, и не мога

да я върша по друг начин.

– Сигурен съм, че имате някаква свобода на действие, господин Бренер.

– Съвсем малка. Няколко сантиметра наляво и няколко надясно повече от това и аз падам направо в устата на шефа си, полковник Хелман, който яде подофицери, които се страхуват да задават въпроси на старши офицери.

– Това истина ли е?

– Да, сър.

– Е, ще му кажа, че свършихте чудесна работа и не проявихте никакъв страх.

– Благодаря ви, полковник.

– Приятно ли ви е да вършите това?

– Беше ми приятно преди, но днес не е. Нито пък вчера.

– Значи има нещо общо между нас.

– Надявам се.

Поседяхме за минута. Кафето ми изстина, но това не ме интересуваше. Накрая го попитах:

– Полковник, бихте ли ни уредили среща с госпожа Камбъл?

– Ще направя всичко възможно.

Казах му:

– Ако тя е добра жена на военен, както я описвате, ще разбере, че е необходимо. – Добавих: – Ние бихме желали да видим също и генерал Камбъл днес.

– Ще го уредя. Къде мога да ви намеря.

– Страхувам се, че ще бъдем из целия гарнизон. Просто оставете съобщение в канцеларията на военната полиция. Къде мога да ви намеря?

– В генералния щаб на гарнизона.

– Приключени ли са приготовленията за погребението?

– Да. Тялото ще бъде в гарнизонната църква след вечерна проверка днес, а също и утре сутринта за тези, които искат да окажат последна почит. В 11.00 часа утре ще има служба в църквата, после тялото ще бъде закарано с процесия до Джордън Фийлд за церемонията, после ще бъде качено на борда на самолет и пренесено в Мичиган за погребение в семейната гробница на Камбъл.

– Разбирам. – Офицерите обикновено имат приложени в досиетата си завещания и често към тях бяха включени инструкции за погребението, така че попитах полковник Фаулър: – Това ли е желанието на

мъртвата?

– Този въпрос свързан ли е с разследването на убийството?

– Предполагам, че датата на завещанието и датата на инструкциите за погребението биха могли да имат връзка с разследването.

– Завещанието и инструкциите бяха подновени седмица преди капитан Камбъл да замине за Залива, в което няма нищо необикновено. За ваша информация, тя е пожелала да бъде погребана в семейната гробница и единственият облагодетелстван от завещанието ѝ е брат ѝ Джон.

– Благодаря. Бяхте много отзивчив, полковник, и ние го оценяваме.
– *Въпреки опитите ви да ни хвърлите прах в очите.*

Старшите офицерите сядат първи и стават първи, така че аз го чаках да осъзнае, че съм свършил и да стане, но вместо това той ме попита:

– Намерихте ли нещо в къщата ѝ, което би навредило на нея или на някой друг в гарнизона?

Беше мой ред да си пестя думите, така че попитах:

– Какво например?

– Ами... дневник, снимки, писма, списък на завоеванията ѝ. Знаете какво имам предвид.

Отвърнах:

– Моята леля, която е стара мома, би могла да прекара цяла седмица сама в къщата на Ан Камбъл и да не открие нещо, което не би одобрила, включително и музиката ѝ. – Което беше вярно, защото леля Джийн, колкото и да обичаше да си пъха носа навсякъде, нямаше никакъв усет за пространство.

Полковник Фаулър се изправи и ние също се изправихме. Той ме информира:

– Тогава сте пропуснали нещо. Ан Камбъл документираше всичко. Нейната подготовка като психолог и без съмнение желанието ѝ да сее поквара, я кара да не разчита на преходни спомени за това как се е търкаляла в сламата или в някой мотел, или в нечия канцелария в гарнизона. Потърсете по-внимателно.

– Да, сър. – Трябва да призная, че не ми беше приятно да слушам подобни забележки за Ан Камбъл от Kent и Фаулър. Очевидно за мен тя беше станала нещо повече от жертва на убийство. Вероятно щях да открива убицеца ѝ, но някой трябваше да открие защо е правила това, което е правила, и някой трябваше да обясни това на хора като Kent и Фаулър и всички други. Животът на Ан Камбъл не се нуждаеше от извинение, от съжаление, той се нуждаеше от обяснение и може би от реабилитация.

Полковник Фаулър ни изпрати до предната врата, като вероятно съжаляваше, че преди беше на телефона, така че не успя да ни въведе без помощта на госпожа Фаулър. На врата ние се ръкувахме и аз му казах:

– Между другото, не можахме да намерим пръстена на капитан Камбъл от Уест Пойнт. Тя носеше ли го редовно?

Той помисли за момент и после отвърна:

– Никога не съм обръщал внимание.

– На пръста ѝ имаше следа от слънцето там, където е бил.

– Тогава предполагам, че го е носила.

Казах му:

– Знаете ли, полковник, ако бях генерал, щях да искам вие да ми бъдете адютант.

– Ако вие бяхте генерал, господин Бренер, щеше да ви бъде *необходимо* аз да ви бъда адютант. Приятен ден.

Зелената врата се затвори и ние тръгнахме надолу по алеята към улицата. Синтия каза:

– Постоянно стигаме до прага на голямата тайна, която са имали Ан и татенцето и после се блъскаме в стена.

– Вярно. – Въпреки обърканата метафора. – Но знаем, че има тайна, знаем също, че в приказките за въображаема несправедливост и ирационален гняв към баща ѝ няма нищо вярно. Поне за мен.

Синтия отвори вратата:

– За мен също.

Пъхнах се на мястото до шофьора и казах:

– Жената на полковник Фаулър имаше онова особено изражение.

Нали го знаеш изражението.

– Да зная го.

– А полковник Фаулър се нуждае от по-добър часовник.

– Наистина.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

– Закуска или школата по психооперации? – попита Синтия.

– Школата. Ще закусим с полковник Мур.

Пред всяка къща в Бетъни Хил, близо до главния път, има еднакви бели табели с черни букви, закрепени за стълб. Около пет къщи след тази на полковник Фаулър видях табела, на която беше написано „Полковник и госпожа Кент“. Посочих я на Синтия и отбелязах:

– Чудя се къде ли ще живее Бил Кент следващия месец.

– Надявам се, че няма да е в Лийвънуърт, Канзас. Жал ми е за него.

– Хората сами си носят лошия късмет.

– Имай малко състрадание, Пол.

– Окей. Като се има предвид степента на поквара тук, ще има епидемия от внезапни оставки, пенсионирания и прехвърляния, а може би и няколко развода, но при добър късмет няма да има военен съд за действия несъвместими с поведението на офицера. – Добавих: – Ще имат нужда от цял блок с килии в Лийвънуърт за любовниците на Ан Камбъл. Можеш ли да си го представиш? Около две дузини бивши офицери, насядали в килиите си...

– Струва ми се, че се отклони от пътеката на състраданието.

– Вярно. Съжалявам.

Излязохме от Бетъни Хил и попаднахме в ранното утринно движение на полигона – военни коли, камиони за превозване на войници, училищни автобуси и товарни камиони, джипове и лични коли, както и маршируващи или бягащи в строй войници. Хиляди мъже и жени в движение, подобно, но и много различно от това в който и да е малък град в осем сутринта. Службата в американските гарнизони в мирно време е скучна, но по време на война едно място като Форт Хадли е за предпочитане пред фронтната линия, макар и не много.

Синтия отбеляза:

– Някои хора имат проблеми с усета си за време. Аз за малко да се хвана на последователността на събитията, така както полковник Фаулър я представи, макар че по отношение на времето, явно нещо не се получаваше.

– Всъщност мисля, че се е обадил много по-рано.

– Но помисли си само какво казваш, Пол.

– Казвам, че е знаел, че тя е мъртва по-рано, но е трябвало да

направи това телефонно обаждане, за да докаже, че е мислел, че тя е жива и е закъсняла за срещата си. Това, което не е знаел, е, че ние ще бъдем в къщата на мъртвата толкова рано.

– Това е едно от възможните обяснения, но откъде е знаел, че е била мъртва?

– Има само три начина: някой му е казал, намерил е тялото, или той я е убил.

Синтия отвърна:

– Той не я е убил.

Погледнах я.

– Ти май че го харесваш.

– Харесвам го. Но освен това той не е убиец.

– Всеки е убиец, Синтия.

– Не е вярно.

– Може би, но можеш да видиш мотива му.

– Да, мотивите му биха били да предпази морала и да се освободи от източник на поквара в гарнизона.

Кимнах.

– Подобен благороден мотив би могъл да тласне човек като Фаулър към убийство. Но той би могъл да има и по-личен мотив.

– Може би.

Синтия излезе на пътя, който водеше към школата по психооперации. Отбелязах:

– Ако не бяхме хванали полковник Мур за къдравата му коса, бих поставил полковник Фаулър по-нагоре в списъка, въз основа само на това телефонно обаждане, да не говорим за изражението на лицето на госпожа Фаулър.

– Може би. – Тя попита: – Докъде ще стигнем с Мур.

– До прага.

– Не мислиш ли, че е време да поговорим с него за космите, отпечатците от пръстите и от гумите на колата му.

– Не е задължително. Здравата поработихме за тях и не е нужно да делим. Искам да си изкопае по-дълбока дупка със собствената си уста.

Синтия мина покрай табела, на която беше написано „Само с пропуски“. Нямахе кабинка на военната полиция, но можех да видя патрулиращия джип на военната полиция пред нас.

Паркирахме пред дирекцията на школата по психооперации. На табелата пред сградата беше написано „Паркинг само за служители“ и видях един сив Форд Феърлейн, който явно принадлежеше на полковник

Мур.

Влязохме в сградата, където един сержант седеше зад бюро в иначе празното фоайе. Той се изправи и каза:

– Какво желаете?

Показах му картата си за самоличност и му казах:

– Моля заведете ни в канцеларията на полковник Мур.

– Ще му позвъня, шефе – отвърна той, като използва това фамилиарно обръщение към подофицерите. Не ми харесва да ме наричат „шефе“ и му казах:

– Предполагам, че не ме чу добре, серж. Заведи ни в канцеларията му.

– Да, сър. Последвайте ме.

Тръгнахме по един дълъг коридор от бетонни стени, боядисани в някакво зелено подобно на тиня. Подът не беше покрит дори с плочки, просто излят бетон, боядисан в сиво. Здрави стоманени врати, всички отворени, бяха разположени на всеки три-четири метра и в малките канцеларии можех да видя лейтенанти и капитани, вероятно всички психолози, които се трудеха, седнали на сиви метални бюра. Казах на Синтия:

– Забрави за Ницше. Тук сме в света на Кафка.

Сержантът ме погледна, но не каза нищо, Попитах го:

– Откога е тук полковникът?

– Само от около десет минути.

– Сивият Форд Феърлейн отвън негов ли е?

– Да, сър. Това за убийството Камбъл ли е?

– Не е за глоба за паркиране.

– Да, сър.

– Къде е канцеларията на капитан Камбъл?

– Съседната вдясно от тази на полковник Мур. – Той добави: – Тя е празна.

Стигнахме до края на коридора, който свършваше до една затворена врата с табела „Полковник Мур“, Сержантът ни попита:

– Да съобщя ли за вас?

– Не. Това е всичко, сержант.

Той се поколеба и после каза:

– Аз...

– Да?

– Искрено се надявам да намерите този, който го е направил.

Той се обърна и тръгна обратно по дългия коридор.

Последната врата вдясно също беше затворена и на табелата

пишеше „Капитан Камбъл“. Синтия отвори вратата и ние влязохме.

Канцеларията наистина беше празна, като се изключи букет цветя, който лежеше на пода. Нямахме бележка от кого е.

Излязохме от канцеларията и изминахме няколко крачки до вратата на полковник Мур. Аз почуках и Мур извика:

– Влезте, влезте.

Синтия и аз влязохме. Полковник Мур се беше навел над бюрото си и не погледна. Канцеларията беше голяма, но също толкова сива като другите, покрай които бяхме минали. Край дясната стена имаше шкафове за документи, близо до лявата – малка маса за заседания, а в ъгъла имаше отворено стоманено шкафче, където полковник Мур беше закачил якето си. Един вентилатор, поставен на пода, раздвижваше въздуха в стаята и шумеше с листите, закачени за дървената стена. Зад бюрото на Мур се намираше най-висшият символ на държавнически пост, а именно машина за унищожаване на документи.

Полковник Мур вдигна поглед.

– Какво има...? О...

Той се огледа, като че ли се мъчеше да разбере как сме попаднали там.

– Съжаляваме, че идваме така, полковник, но бяхме наблизко. Може ли да седнем?

– Да, добре. – Той ни посочи двата стола срещу бюрото му. – Наистина бих бил благодарен, ако следващия път си уговорите час.

– Да, сър. Следващия път ще ви определим час във военната полиция.

– Просто ме уведовете.

Като много научни и академични работници, полковник Мур като че ли не усещаше тънкостите на организационния живот около себе си. Не мисля, че би разбрал, дори и да му бях казал: „Следващия път ще говорим в полицейския участък.“

– С какво мога да ви бъда полезен?

– Ами, искам да ме убедите още веднъж, че сте си бил вкъщи през нощта на трагедията.

– Добре. Бях си вкъщи от около 19.00 часа до около 07.30 часа, когато тръгнах за работа.

Което беше около времето, когато Синтия и аз бяхме отишли във „Виктъри Гардънс“. Попитах го:

– Сам ли живеете?

– Да, сам.

– Може ли някой да потвърди, че сте си бил вкъщи?

– Не.

– Обадил сте се в главния щаб в 23.00 часа и сте говорили с капитан Камбъл. Така ли е?

– Да.

– Разговорът е бил относно работата ви?

– Точно така.

– Обадил сте ѝ се отново около обяд у дома ѝ и сте оставил съобщение на телефонния ѝ секретар.

– Да.

– За какво ѝ се обадихте?

– Просто за това, което казах в съобщението – военната полиция дойде и изцяло опразни кабинета ѝ. Спорих с тях, защото в папките ѝ имаше секретни материали, но те не искаха да слушат. – Добави: – Армията се управлява като полицейска държава. Разбирате ли, те дори не се нуждаеха от разрешително за обиск, за да направят това.

– Полковник, ако това беше главното управление на АйБиЕм, охраната би могла да направи същото по нареждане на някой висшестоящ служител в компанията. Всичко и всеки тук принадлежи на чичо Сам. Вие имате определени конституционни права при едно криминално разследване, но не ви съветвам да се възползвате от тях, освен ако още сега не ви поставя белезници и не ви закарам в затвора. Тогава всички, включително и аз, ще се погрижим за това вашите права да бъдат защитени. Така че настроен ли сте да ни сътрудничите тази сутрин, полковник?

– Не, но ще ви съдействам по принуда и против волята си.

– Добре.

Огледах отново канцеларията. Върху горната полица на отворения шкаф имаше комплект тоалетни принадлежности, от който, предполагам, беше взета четката за коса и аз се зачудих дали Мур беше забелязал липсата ѝ.

Погледнах в контейнера на машината му за унищожаване на документи, но той беше празен, което беше добре. Мур не беше нито глупав, нито типичният благодушен разсеян професор, в действителност, както вече казах, той имаше някак си зловец и коварен вид. Но същевременно в него имаше някаква арогантна небрежност, така че ако бях видял чук и колчета от палатка на бюрото му, нямаше да се изненадам кой знае колко много.

– Господин Бренер? Много съм зает тази сутрин.

– Добре. Вие казахте, че ще ни съдействате да проникнем в

психиката на Ан Камбъл.

– Какво бихте желали да знаете?

– Ами, първо защо е мразила баща си?

Той ме изгледа продължително и отбеляза:

– Виждам, че сте научили някои неща от последния ни разговор насам.

– Да, сър. Госпожа Сънхил и аз обикаляме наоколо и говорим с хората и всеки човек ни казва по нещо малко, после ние се връщаме и пак разговаряме с тях, и след няколко дена вече знаем кого и за какво да питаме, и малко по малко започваме да различаваме добрите от лошите и арестуваме лошите. Доста е просто в сравнение с воденето на психологическа война.

– Прекалено сте скромни.

– Защо е мразила баща си?

Той си пое дълбоко дъх, облегна се на стола си и каза:

– Нека да започна с това, че според мен генерал Камбъл има това, което се нарича маниакално-натрапчиво смущение на личността. Това означава, че той е изцяло погълнат от себе си, властен, не може да търпи критика, максималист, трудно показва обичта си, но е много компетентен и работоспособен.

– Вие описахте деветдесет процента от генералите в армията. И какво от това?

– Това, че Ан Камбъл не се различаваше много от него, което не е необичайно като се има предвид роднинската им връзка. И така, два подобни характера растат в една и съща къща, единият – възрастен мъж, другият – млада жена, дъщерята. Съществува възможност за възникване на проблем.

– Значи този проблем се корени в нещастното й детство.

– Всъщност не. Всичко е започнало добре. Ан е виждала себе си в баща си и е харесвала това, което е виждала, баща ѝ също е виждал себе си в дъщеря си и е бил също така доволен. В действителност Ан ми опиша щастливо детство и добри отношения с баща си.

– И после всичко се разваля?

– Да. Това непременно става. Когато детето е малко, то иска да спечели одобрението на бащата. Бащата не вижда никаква заплаха за своето надмощие и мисли за сина или дъщерята като за треска от старото дърво, така да се каже. Но при пубертета те и двамата започват да виждат в другия черти, които не им харесват. Иронията е в това, че това всъщност са собствените им най-лоши черти, но хората не могат да

бъдат обективни към себе си. Освен това те започват да се борят за надмощие и да изказват критика към другия. Тъй като никой от тях не може да понася критика, и тъй като и двамата са способни и постигат успехи, между тях започват да прехвъркват искри.

– Изобщо ли говорите – попитах аз, – или конкретно за генерал и капитан Камбъл, баща и дъщеря?

Той се поколеба, може би поради дълбоко вкоренен навик да не разкрива поверителна информация.

– Може да говоря изобщо, но вие би трябвало да си направите съответните заключения.

– Добре – отвърнах аз, – но ако госпожа Сънхил и аз ви задаваме конкретни въпроси, а вие ни давате общи отговори, ние може би ще се объркаме. Малко сме тъпи.

– Не мисля така, а и вие не бихте могли да ме заблудите.

– Добре, да се върнем на случая. Казаха ни, че Ан е имала чувство, че си съперничи с баща си, разбрала е, че не може да се съревновава с него в този свят и вместо да се откаже, е започнала кампания от саботажи срещу него.

– Кой ви каза това?

– Научих го от някого, който го е научил от психолог.

– Е, психологът е срешил. Хората с маниакално-натрапчиво смущение на личността винаги вярват, че *могат* да се съревновават и че ще излязат наравно с първите.

– Значи това не е била истинската причина за омразата на Ан Камбъл към баща ѝ? Те не са имали нищо против прекия сблъсък.

– Точно така. Истинската причина за нейната дълбока омраза към баща ѝ е било предателството.

– Предателство?

– Да. Ан Камбъл не би развила ирационална омраза към баща си поради съперничество, ревност, или чувство за непълноценност. Въпреки нарастващото съревнование между тях, което не е непременно нещо лошо, тя в действителност е обичала баща си много силно до момента, в който той я е предал. И това предателство е било толкова голямо, толкова пълно и толкова травмиращо, че то едва не я е унищожило. Мъжът, когото тя е обичала, от когото се е възхищавала и на когото е вярвала повече от всички други, я предал и разбил сърцето ѝ. – Той добави: – Това достатъчно конкретно ли е за вас?

След няколко секунди мълчание Синтия се наведе напред и попита:

– Как я е предал той?

Мур не отговори, а само ни погледна. Синтия попита:

– Изнасилили ли я е?

Мур поклати глава отрицателно.

– Тогава как?

Мур отвърна:

– Наистина няма значение точно какво е било. Единственото, което има значение, е, че предателството е било пълно и непростимо.

– Полковник – казах аз, – не ни разигравайте. Какво й е направил?

Мур изглеждаше малко стреснат, после се окопоти и каза:

– Не зная.

Синтия изгъкна:

– Но знаете, че не е било изнасилване или кръвосмешение.

– Да, зная това, защото тя ми го каза. Когато обсъждахме случая, тя споменаваше събитието само като предателството.

– И така, – отбелязах аз саркастично, – би могло да бъде това, че е забравил да й купи подарък за рождения ден.

Полковник Мур изглеждаше раздразнен, което беше целта на сарказма ми. Той каза:

– Не, господин Бренер, обикновено не е нещо толкова дребно. Но вие, надявам се, можете да разберете, че когато безусловно обичате и вярвате на някого, и този човек преднамерено ви предаде по някакъв съществен въпрос – не от разсеяност или необмисленост, както вие предположихте, а с нещо, което дълбоко засяга личността ви, то тогава вие никога няма да можете да простите на този човек. – Той добави: – Класически пример е любещата съпруга, която идеализира съпруга си и после открива, че той има сериозна връзка с друга жена.

Синтия и аз си помислихме за това за момент и предполагаем, че някои лични мисли минаха през умовете ни и никой не проговори.

Накрая Мур каза:

– Ето ви по-близък пример. Млада жена или момиче обича и боготвори баща си. После един ден го чува да говори със свой приятел или колега и бащата казва: „Джейн е много странно момиче, стои си къщи, върти се около мен прекалено много, мисли си за момчета, но никога няма да си има приятел, защото е много грозна и тромава. Бих желал да излиза от къщи от време на време, или да отиде да живее отделно.“ – Той ни погледна. – Това не би ли опустошило една млада жена, която идеализира баща си? Не би ли разбило сърцето й?

Няма съмнение по въпроса. То разби моето сърце само като го чух, а аз дори не съм чувствителен.

– Мислите ли, че е било нещо такова, полковник?

– Може би.

– Но не знаете какво е било. Защо не ви е казала?

– Често субектът не желае да дискутира това, защото ако каже на терапевта, би предизвикал преценка или присъда, а обикновено субектът не иска това. Той знае, че предателството може да не изглежда толкова значимо на един обективен слушател. Макар че понякога предателството е огромно спрямо които и да са традиционни представи – като например кръвосмешението. Не е било това, но вярвам, че е било ужасно по които и да са стандарти.

Кимнах като че ли разбирах всичко това и предполагам, че наистина го разбирах. Но въпросът си оставаше и аз попитах:

– Можете ли да предположите какво е било?

– Не, а и не е нужно да зная какво ѝ е направил баща ѝ; аз трябваше да зная само, че той го е направил и че то е било травмиращо. Пълно нарушаване на доверието, след което нищо между тях не е било същото.

Опитах се да приложа собствените си стандарти към това изречение, но не можах. В моята професия човек *трябва* да знае кой, какво, къде, кога, как и защо. Може би Мур знаеше поне кога, така че го попитах:

– Кога? Кога се е случило това?

Той отвърна:

– Преди около десет години.

– Тя е била в Уест Пойнт преди около десет години.

– Точно така. Случило се е по време на втората ѝ година в Уест Пойнт.

– Разбирам.

Синтия попита:

– А кога е започнала да се стреми към отмъщение? Не веднага?

– Не, не веднага. Минала е през логичните фази на шок, отрицание, после чувство на депресия и накрая гняв. Всъщност тя е решила, че трябва да търси отмъщение, а не да се мъчи да се справи с проблема си преди около шест години. Тя на практика е станала малко неуравновесена, после е била обзета от идеята, че само отмъщението би могло да оправи нещата.

Попитах:

– И кой я насочи по тази пътека? Вие или Фридрих Ницше?

– Отказвам да понеса каквато и да е била отговорност за кампанията ѝ срещу баща ѝ, господин Бренер. Като професионалист, аз си

вършех работата като слушах.

Синтия отбеляза:

– Тогава тя все едно, че е говорила на канарчето си. Не я ли посъветвахте, че това е самоунищожително.

– Разбира се. От клинична гледна точка тя действаше грешно и аз й го казах. Но никога не съм я насърчавал, както господин Бренер токущо намекна.

– Ако нейната отмъстителна кампания беше насочена към вас, надали щяхте да бъдете толкова клинично безпристрастен – казах аз.

Той ме погледна втренчено.

– Разберете, моля, че понякога субектът не иска да бъде лекуван, той иска да запази своята омраза и да уреди сметките си по негов или неин начин, най-често по същия – ти ме предаде, и аз ще те предам. Ти прелъсти жена ми, аз ще прелъстя своята. Обикновено не е нито реалистично, нито възможно да се постигне отмъщение подобно на първоначалното престъпление. Но понякога това е така. Конвенционалната психология ще ви каже, че това не е здравословно, но средният неспециалист знае, че отмъщението може да бъде пречистващо и терапевтично. Проблемът е в това, че отмъщението взема своята дан и отмъстителят става преследван.

Казах му:

– Разбирам какво казвате, полковник Мур, макар че се чудя защо настоявате да говорите с общи и клинични термини. Това ли е вашият начин да се дистанцирате от тази трагедия? Вашият начин да избегнете лична отговорност?

Това въобще не му хареса и той отвърна:

– Чувствам се обиден от намека ви, че не съм се опитал да й помогна, или пък че съм насърчавал поведението й.

– Обиден или не – уведомих го аз, – някъде изглежда има силни позрения в тази насока.

– Какво можете да очаквате от... – Той сви рамена и каза: – Нито аз, нито работата ми тук, нито школата, нито отношенията ми с Ан Камбъл се харесваха или разбираха в гарнизона.

Казах:

– Мога да разбера това. Знаете ли, видях някои от видео-лекциите на капитан Камбъл и ми се струва, че тук вършите някои много важни неща. Но може би сте се отклонявали в области, които са карали хората да се чувстват нервни.

– Всичко, което правим тук, е с одобрението на висшето

командване.

– Радвам се да го чуя. Но мисля, че Ан Камбъл е изнесла някои неща от класната стая и ги е пробвала на собственото си бойно поле.

Мур не отговори на това. Попитах го:

– Знаете ли защо Ан Камбъл е събирала записки на терапевтични сеанси с престъпници? Сексуални престъпници.

Той помисли за момент и после отвърна:

– Не знаех, че го е правила. Вероятно е бил личен интерес. Тук почти няма психолог, който да не се занимава с някакъв страничен предмет или тема. Най-често това е свързано с докторска дисертация.

– Звучи логично.

Синтия го попита:

– Как се отнасяхте към това, че тя е имала сексуални връзки с многобройни партньори?

Той не отвърна в началото, но после каза:

– Ами... аз... кой ви каза това?

Синтия отвърна:

– Всички с изключение на вас.

– Не сте питали.

– Сега ви питам. Как се отнасяхте вие към това, че тя е имала сексуални връзки с мъже, които не са значели нищо за нея, просто за да дразни баща си.

Той се изкашля в шепата си и после отвърна:

– Ами... мислех, че не е разумно, особено като се имат предвид причините, поради които го правеше.

– Ревнувахте ли?

– Разбира се, че не. Аз...

Синтия отново го прекъсна.

– Чувствахте ли се предаден?

– В никакъв случай. Имахме добри, платонични, интелектуални и отговорни взаимоотношения.

Искаше ми се да го питам дали това включваше приковаването й гола към земята, но трябваше да зная защо го е направил. Всъщност мисля, че вече знаех защо. И освен откриването на убицеца, сега можех да видя, въз основа на това, което Мур беше казал досега за предателството, че животът и нещастieto на Ан Камбъл трябва да бъдат разбрани.

Казах наслуки:

– Разбрах, че когато вие и капитан Камбъл сте били в Залива, вие сте предложили план, наречен „Операция Луди“.

Той отвърна:

– Нямам право да обсъждам това.

– Капитан Камбъл е имала голяма вяра в силата на секса като средство за постигане на очевидно различни цели. Вярно ли е?

– Аз... да, така беше.

– Както казах, гледах курса й лекции по психооперации на видео и можах да видя идеите й. Не че аз отричам силата на секса, но го виждам като сила, водеща към доброто, като израз на любов и грижи. Но Ан Камбъл го е възприемала някак си грешно. Съгласен ли сте с това?

Може и да е бил, но отвърна:

– Сексът сам по себе си не е нито добър, нито лош. Но е вярно, че някои хора – предимно жени – го използват като инструмент, като оръжие за постигане на целите си.

Обърнах се към Синтия:

– Съгласна ли си с това?

Тя изглеждаше малко раздразнена, макар че не знаех на кого се беше ядосала. Но все пак отвърна:

– Съгласна съм, че някои жени използват секса понякога като оръжие, но това поведение се смята за неприемливо. В случая Ан Камбъл може би е виждала секса като своето единствено оръжие срещу някаква несправедливост, или срещу своето чувство за безсилие. Мисля, полковник Мур, че ако вие сте знаел, че тя е правила това, ваш морален дълг, да не говорим за дълга ви като неин командир, е бил да се опитате да я спрете.

Мур се втренчи в Синтия с малките си кръгли очи и каза:

– Нямах възможност да спра нищо.

– Защо не? – отвърна тя. – Вие офицер ли сте или прислужник? Бил ли сте неин приятел или не? И разбира се, след като не сте бил съблазнен от прелестите й, вие сте можел да спорите с нея. Или може би сте намирал сексуалните й експерименти интересни от клинична гледна точка? А може би сте се възбуждал от мисълта, че тя е правила секс с много партньори.

Мур ме погледна и каза:

– Отказвам да отговоря на това и да разговарям с тази жена.

Уведомих го:

– Не можете да се скриете зад петата поправка в устава, докато не ви прочета правата на обвиняем, нещо, което нямам никакво намерение да направя засега. Обезсърчаващо е, зная но ще оставим това засега и аз ви обещавам, че госпожа Сънхил ще поставя въпросите си така, че да не

ги приемате като проява на неуважение.

Полковник Мур изглежда разбра, че няма никакъв интерес да продължи да се прави на възмутен моралист, така че кимна и се настани на стола си. Езикът на тялото му казваше: „*Вие и двамата сте под моето достойнство. Давайте.*“

Синтия се овладя и с приятелски тон го попита:

– Кога Ан Камбъл е щяла да реши, че си го е върнала.

Мур не погледна нито Синтия, нито мен, а отговори с безизразен професионален глас:

– За нещастие само тя знаеше това. Очевидно това, което му причиняваше, не беше достатъчно, за да я удовлетвори. Част от проблема беше самият генерал Камбъл. – Мур се усмихна, но това беше по-скоро насмешка, и каза: – Това е един генерал, който не желае да признае, че му вредят, да не говорим да признае, че е победен и да вдигне бял флаг. Доколкото зная, той не е молил дори за преустановяване на огъня, да продължа с военната метафора, нито пък някога е молил за преговори за подписване на примирие. Очевидно той е чувствал, че това, което й е направил, е било компенсирано от това, което тя му причиняваше.

– С други думи – каза Синтия, – те са били прекалено неотстъпчиви, за да преговарят. Той никога не й се е извинил за първоначалното си предателство.

– Е, направил го е, така да се каже, но представете си само какво извинение може да получите от човек като него.

Синтия отбеляза:

– Лошо е, че толкова много хора са били наранени, докато тези двамата са се борили докрай.

Мур отвърна с учудващо нормално прозрение:

– Това е животът, това е войната. Кога е било по-различно?

И наистина е така, помислих си аз. Или както Платон казва „*Само мъртвите са видели края на войната*“.

Синтия попита полковник Мур:

– Когато си тръгнахте от къщи сутринта на убийството, забелязахте ли дали колата на Ан Камбъл беше пред къщата й?

Той помисли за момент и после каза:

– Може и да съм. Подсъзнателно.

– Обикновено не обръщате ли внимание на колата й?

– Не.

– Така че вие не знаете дали вашата подчинена, съсед и приятел си е вкъщи или на път за работа?

– Е, предполагам, че в повечето сутрини забелязвам.

– Пътувахте ли някога заедно?

– Понякога.

– Знаехте ли, че Ан Камбъл е имала уговорка да закусва с родителите си нея сутрин?

– Не... всъщност сега като го споменахте, да. Тя наистина ми каза за това.

– Каква е била целта на тази среща за закуска?

– Цел?

– Събираше ли се семейство Камбъл често?

– Предполагам не.

Синтия каза:

– Доколкото разбрах, полковник, генералът е дал ултиматум на дъщеря си относно поведението ѝ и отговорът на Ан Камбъл е трябвало да бъде получен на тази закуска. Така ли е?

Полковник Мур за първи път изглеждаше малко неспокоен, вероятно се чудеше колко знаем и от кого го знаем.

– Така ли е?

– Аз... Тя ми каза, че баща ѝ иска да реши този проблем.

Синтия отново започна да се вбесява и каза остро:

– Полковник, тя или ви е казала, или не ви е казала за това. Или е използвала, или не е използвала думи като ултиматум, военен съд, принудителна терапия и напускане на армията. Довери ли ви се тя или не напълно и поиска ли ви или не съвет?

Полковник Мур явно отново се ядоса от тона на Синтия, но беше много обезпокоен от този въпрос, който очевидно се докосваше до нещо, което го плашеше. Трябва да е решил, че няма откъде да знаем достатъчно, за да можем да го засечем по този въпрос, защото отвърна:

– Казах ви всичко, което зная. Тя не ми каза какво ѝ е предложил той, нито ме помоли за съвет. Казах ви, че като неин терапевт аз я изслушвах, ограничавах въпросите си до минимум и ѝ давах съвет само когато ме молеше за това.

Синтия отвърна:

– Не мисля, че някой човек е способен на такава сдържаност с жена, която познава от шест години.

– Тогава не разбирате от терапия, госпожо Сънхил. Разбира се, аз ѝ давах съвети по отношение на нейната кариера, задачи и други подобни, дори и лични съвети относно жилище, отпуски и така нататък. Но проблемът с нейното семейство се дискутиреше само по време на

терапевтичните сеанси – това бяха строго определени разговори, които никога не преминаваха в работното или свободното ни време. Това беше наша твърда уговорка и ние никога не се отклонихме от нея. Лекарите, например, не обичат когато приятели ги питат за диагнози на игрището за голф, адвокатите имат подобни правила относно даване на правни съвети в барове. Тези, които работят с духовното здраве на хората не се различават от тях.

Синтия отвърна:

– Благодаря за информацията, полковник. Виждам, че сте мислил за това. Мога ли да приема тогава, че мъртвата никога не е имала възможност да си вземе час при вас, за да обсъди този ултиматум и крайния срок?

– Точно така.

– Значи след всичките тези години, когато тази сърдечна мъка, нещастие и гняв приближават връхната си точка, единият от вас, или и двамата сте били прекалено заети, за да поговорите за него.

– Ан беше тази, която реши да не го обсъжда с мен. Бяхме, обаче, решили да се срещнем след като тя говори с баща си. Всъщност трябваше да се срещнем вчера след обяд.

Синтия каза:

– Не ви вярвам, полковник. Мисля, че има връзка между генералския ултиматум и това, което се случи с нея, и вие знаете каква е тази връзка.

Полковник Мур се изправи:

– Няма да позволя да ме наричат лъжец.

Синтия също се изправи и те се загледаха злобно. Синтия каза:

– Ние вече знаем, че сте лъжец.

Това беше вярно. Ние знаехме, че Мур е бил на шести полигон с Ан Камбъл и мисля Мур сега разбра, че ние знаем. Как иначе би ни се разминала обида на полковник? Но ние вече бяхме направили половин стъпка през прага и това беше достатъчно. Аз също се изправих.

– Благодаря ви за отнетото време, полковник. Не си правете труда да се оплаквате на полковник Кент от нас. Едно оплакване е достатъчно за седмица време. – Добавих: – Ще поставя военен полицаи пред вратата ви, сър, и ако се опитате да унищожите някакви документи или да изнесете нещо оттук, ще бъдете задържан и няма да ви бъде разрешено да напускате гарнизона.

Мъжът трепереше сега, но не знаех дали беше от страх или от гняв, а и не ме интересуваше. Той каза:

– Ще направя официално оплакване от вас двамата.

– Наистина не бих го правил, ако бях на ваше място. Ние сме последната ви надежда да избегнете бесилото, или разстрел ли е сега? Трябва да проверя. Те просто не екзекутират достатъчно хора, за да запомня как го правят. Но както и да е, не ме изкарвайте извън нерви. Знаете за какво говоря. Приятен ден, полковник.

И ние го оставихме да стои там и да разсъждава върху своите възможности, които съвсем определено не включваха моето изкарване извън нерви.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Синтия паркира на паркинга при сградата на военната полиция на няколко метра от моя Шевролет. Като тръгнахме към сградата, ние забелязахме три коли от пресата и група хора отвън, които явно бяха журналисти. Те ни видяха, че идваме и ние вероятно изглеждахме така, както някой е описал следователите, защото се отправиха към нас като ято скакалци. Както казах, Хадли е открит гарнизон и не можеш да забраниш на данъкоплатците да идват тук, а и обикновено не е необходимо, но сега не го исках.

Първият репортер, който ни стигна, добре облечен млад мъж с фризирана коса, имаше микрофон, а по-мърлявите около него бяха с моливи и бележници. Усещах, че към нас се насочваха камери. Фризирият ме попита:

– Вие подофицер Бренер ли сте? – и после пхна микрофона под носа ми.

– Не, сър – отвърнах аз. – Аз обслужвам автоматата за кока кола.

Продължихме да вървим, но този голям облак ни погълна по пътя към входната врата.

Една репортерка попита Синтия:

– Вие подофицер Сънхил ли сте?

– Не, госпожо, аз съм с човека за кока-кола.

Но те явно не се вързаха и от този облак се заизсипаха въпроси, докато най-после не стигнахме стълбите на сградата, където двама огромни военни полицаи стояха на пост, въоръжени с карабини М–16. Изкачих се по стълбите, обърнах се към тълпата, която не можеше да отиде по-нататък и казах:

– Добро утро.

Тълпата журналисти утихна и сега видях три телевизионни камери и около дузина фотографии, които щракаха с фотоапаратите си.

– Разследването на причините за смъртта на капитан Ан Камбъл продължава. Имаме някои улики, но нямаме заподозрени. Обаче всички налични ресурси на Форт Хадли, на военния Централен следствен отдел и местната цивилна полиция са мобилизирани и ние работим по случая в близко сътрудничество. Ще насрочим пресконференция в най-близко време. – Дрън-дрън.

Бум! Избухна истинска буря от въпроси и аз можах да чуя някои от

тях: „Не е ли била изнасилена, също така?“, „Била ли е намерена вързана и гола?“, „Била ли е удушена?“, „Кой мислите го е направил?“, „Не е ли това второто изнасилване тук в рамките на една седмица?“ И интересно: „Разпитахте ли приятеля ѝ, сина на шефа на полицията?“ и така нататък.

Аз отвърнах:

– На всички ваши въпроси ще бъде отговорено на пресконференцията.

Синтия и аз влязохме в сградата, където се сблъскахме с полковник Кент, който изглеждаше нещастен и обезпокоен. Той каза:

– Не мога да ги накарам да се махнат оттук.

– Не, не можеш. Ето какво най-обичам в тая страна.

– Позволено им е да влизат само в централната част на гарнизона, но това включва и Боумънт, така че трябваше да сложа дузина военни полицаи там. Не могат да отидат до полигоните или до Джордън Фийлд, – сложил съм военна полиция по пътя. Но те си пъкват носовете из цялото място.

– Може би ще имат по-добър късмет от нас.

– Не ми харесва. – Той ме попита: – Нещо ново?

– Говорихме с полковник Фаулър и с полковник Мур. Искам да изпратиш двама военни полицаи пред канцеларията на Мур, веднага, за да го пазят. Той няма право да използва машината си за унищожаване на документи и да изнася нищо от канцеларията си.

– Добре. Ще се погрижа за това. – Той попита: – Ще арестувате ли Мур?

Отвърнах:

– Все още се опитваме да направим психологическа аутопсия на мъртвата с негова помощ.

– Кого го интересува?

– Ами – отвърнах аз, – госпожа Сънхил и мен.

– Защо? Какво общо има това с полковник Мур?

– Ами колкото повече неща научавам, толкова по-малко мотиви мога да намеря за полковник Мур да убие подчинената си. От друга страна, виждам, че други хора биха могли да имат сериозни мотиви.

Кент изглеждаше много ядосан и каза:

– Пол, до известна степен разбирам какво правиш, а също и другите биха разбрали, но ти мина този етап и ако не арестуващ Мур сега, и ако се окаже, че той е убиецът и ФБР го арестува, ще изглеждаш наистина глупаво.

– Зная това, Бил. Но ако го арестувам и той не е убиецът, ще изглеждам по-зле от глупаво.

– Покажи малко кураж.

– Разкарай се.

– Говориш с твой старши офицер.

– Разкарайте се, *сър*.

Обърнах се и тръгнах по коридора към нашата канцелария. Синтия ме последва, но Кент си остана там.

В нашата канцелария бяхме посрещнати от камара бели листи с телефонни обаждания, куп доклади от техническите лаборатории и от съдебния лекар и други листи хартия, които бяха справки от типа „прочети и парафирай“, половината от които не ме засягаха. Армията може да забута някъде заповедта за заплатата ти, да изпрати мебелите ти в Аляска, а семейството ти в Япония и да загуби данните за отпуската, която ти се полага, но ако се явиш някъде за временно назначение, ти веднага попадаш в списък за най-идиотски справки, дори и да работиш под чуждо име във взета назаем канцелария.

Синтия отбеляза:

– Това не беше хубаво.

– Имаш предвид това, че ми каза да покажа малко кураж? Не, не беше.

– Е, това също не беше хубаво. Но аз имам предвид това, че му каза цитирам, *разкарай се*, край на цитата.

– Няма нищо.

Аз прелистих купчината телефонни обаждания. Синтия помълча за момент и после каза:

– Но той също е сгрешил, нали?

– Добре си го разбрала. И той го знае.

– И все пак, не трябва да му го пъхаш в лицето. Дори и да е само за това, че имаме нужда от него, макар и да е дискредитиран.

Вдигнах поглед от телефонните обаждания и казах:

– Не мога да изпитвам голямо състрадание към офицер, който е нарушил дълга си.

– Освен ако не се казва Ан Камбъл.

Реших да не реагирам на това.

– А какво ще кажеш за малко кафе и понички?

– Звучи добре.

Синтия натисна бутоната на вътрешния телефон и нареди на специалист Бейкър да се яви.

Седнах и отворих медицинското досие на Ан Камбъл, което беше изключително тънко, като се имат предвид годините ѝ в армията, което ме караше да мисля, че е ходила на цивилни лекари. Имаше обаче доклад от преглед при гинеколог, датиращ от приемния преглед за физическа годност при постъпването в Уест Пойнт и лекарят беше отбелязал: „Н. imperforatus“. Показах го на Синтия и я попитах:

– Това не означава ли девствен химен?

– Да, неперфориран и без отвори. Но това не е абсолютно доказателство за девственост, макар че е много вероятно нищо голямо да не е проникнало дотам.

– Значи можем да изключим изнасилване от баща ѝ, когато е била малко момиче.

– Да, вероятността е много малка, но не можем да изключим други форми на сексуално насилие. – Тя добави: – Но това, което полковник Мур каза, като че ли звучеше правдоподобно. Каквото и да ѝ е направил баща ѝ, той ѝ го е направил през втората ѝ година в Уест Пойнт, и аз се съмнявам, че би могъл да изнасили двадесет и една годишната си дъщеря в Уест Пойнт... но е интересно, че вероятно е била девствена, когато е отишла там. Има ли някакви други прегледи, от гинеколог там?

Проверих, но не видях никакви. Казах:

– Липсват, което е странно. Подозирам, че е използвала частни лекари винаги, когато е имала възможност.

– Сигурно. Не може да не отидеш на гинеколог толкова време. – Тя помисли малко и после каза: – Защо си мисля, че това, което се е случило с нея в Уест Пойнт, е от сексуален характер?

– Защото така се връзва. Нещо като око за око.

– Знаем, че е било свързано с баща ѝ... може би той я е принудил да се подложи на някой старши офицер, или може би...

– Да. Приближаваме се. Но нека да почакаме, докато научим повече. – Подадох ѝ медицинското досие на Синтия и ѝ казах: – Прочети доклада на психиатъра в края на папката.

Специалист Бейкър влезе и аз я представих на Синтия, но те вече се познаваха. Попитах Бейкър:

– Вие какво мислите?

– Сър?

– Кой го е направил?

Тя сви рамене.

Синтия вдигна поглед от папката и попита Бейкър:

– Приятел или непознат?

Тя помисли малко и отвърна:

– Приятел. – Бейкър додаде: – Но тя имаше много.

– Наистина ли? – Попитах я: – Някой тук в сградата или от друго място искал ли ви е информация за случая?

– Да, сър.

– Кой?

– Ами, вчера целия ден и тази сутрин отговарям на телефонни обаждания за вас и всеки задава въпроси. Полковник Мур, шефът на жертвата, полковник Фаулър, взводният адютант, майор Бауз, командирът на ЦСО, шефът на полицията Ярдли от Мидлънд и още безброй души, включително репортери. Записах всички обаждания.

– И те всички бяха любопитни?

– Да, сър. Но аз просто им казах да говорят с някой от вас.

– Добре. Кажете ми, споменавал ли е някой тук в канцеларията на военната полиция нещо, което ние трябва да знаем?

Специалист Бейкър разбра въпроса, пребори се с него и накрая отвърна:

– Много неща се говорят тук, много слухове, клюки и неща, които може да са верни, или не.

– Да, аз сам се досетих за това, Бейкър. Това е поверителна информация и аз гарантирам не само вашата анонимност, но и прехвърлянето ви до всяко място в света, където искате да отидете. Хавай, Япония, Германия, Калифорния. Вие избирате. Окей?

– Да, сър...

– Кажете ми първо за полковник Кент. Какви са слуховете из канцелариите?

Тя се изкашля и каза:

– Ами... винаги е имало слухове, че полковник Кент и капитан Камбъл са се...

– Чукали. Ние знаем това. Какво друго?

– Ами... това е горе долу всичко.

– Откога сте тук?

– Само от няколко месеца.

– Мислите ли, че е бил влюбен в нея?

Тя сви рамене.

– Никой не е казвал това. Искам да кажа не може да се разбере, защото те се държаха съвсем хладно, когато са заедно. Но можеше някак си да се сетиш, че между тях има нещо.

– Тя идваше ли в канцеларията му?

– Понякога, обикновено през деня. Обикновено вечер той ходеше в нейната канцелария. Патрулите на военната полиция виждаха колата му, отправена към школата по психооперации, и се обаждаха по деветката – знаете до всички постове – и казваха нещо като: „*Похотливец Шест на път за Сладурана Едно.*“ Беше шега, нали разбирате, но полковник Кент настройваше радиото в колата си и разбираше, че тези измислени сигнали се отнасяха за него и капитан Камбъл, но тези, който се обаждаха, никога не удостоверяваха самоличността си и винаги променяха гласа си, така че той не можеше да направи нищо. Не мисля, че би направил каквото и да е било, и без друго, защото това само щеше да направи слуховете още по-лоши. – Тя добави: – Не можете да си позволите много в един малък гарнизон, а пък от военната полиция виждат доста от нещата, които стават наоколо, но ако няма нарушение на закона или на устава, те не повдигат въпрос, особено когато става въпрос за висши офицери. Още повече, ако е шефът.

Е, доволен бях, че я бях попитал. Имах и друг въпрос.

– Бейкър, капитан Камбъл е била дежурен по поделение през нощта, когато е била убита. Знаете ли това?

– Да.

– Полковник Кент имаше ли навика да работи до късно, когато капитан Камбъл е имала нощни дежурства?

– Ами... така съм чувала.

– Знаете ли дали полковник Кент е бил тук през нощта, когато тя е била убита?

– Бил е. Аз не бях тук, но се говори, че е излязъл от канцеларията си около 18.00 и се е върнал около 21.00, после е работил до полунощ и тогава е тръгнал. Дежурните казват, че служебната му кола е била забелязана да обикаля главния щаб, а после е заминал към Бетъни Хилс, където живее.

– Разбирам. А беше ли известно наоколо, че госпожа Кент отсъства от града?

– Да, сър, беше.

– Предполагам, че поне една патрулна кола на военната полиция обикаля Бетъни Хилс всяка вечер.

– Да, сър. Поне една всяка вечер.

– И какво се каза за Похотливец Шест тази вечер?

Тя потисна усмивката си.

– Ами... никакви посетители и никой не е видял служебната му кола да напуска алеята пред дома му цялата нощ.

Но би могъл да използва личната си кола и никои нямаше да забележи. Или пък би могъл да използва колата на жена си, макар че не забелязах никаква кола на алеята, когато минах покрай къщата му тази сутрин. Но имаше гараж в задната част на дома. Казах на Бейкър:

– Разбирате ли характера на тези въпроси?

– О, да.

– Те не трябва да стават част от разговорите в канцелариите.

– Не, сър.

– Добре, благодаря. Нека някой ни донесе кафе и понички или нещо друго.

– Да, сър.

Тя се обърна и излезе.

Синтия и аз седяхме, без да говорим и после тя каза:

– Това беше добра идея.

– Благодаря, но не мога да имам много доверие на служебните клюки.

– Но това е главният щаб.

– Вярно е – казах аз. – Нали виждаш защо ме е яд на Кент. Глупакът е станал за посмешище в собствената си част.

– Виждам това.

– Искам да кажа, – остави настрана морала, ако искаш, но никога не се замесвай в любовни истории на работното си място. Хората се *смеят*.

– Хващам се на бас, че и на нас са се смели в Брюксел и Фолс Чърч.

– Сигурен съм в това.

– Колко неудобно.

– Вярно. Надявам се, че си си научила урока.

Тя се усмихна, после ме погледна.

– Какво се мъчеше да разбереш от Бейкър? Това, че Кент е станал за посмешище в службата си ли?

Свих рамене. Тя каза:

– Разстоянието от Бетъни Хилс до шести полигон е около пет или шест мили. С кола можеш да стигнеш за по-малко от десет минути, дори и да изминеш последните няколко мили с изгасени фарове, защото снощи имаше ярка луна.

– Тая мисъл ми мина и на мен. А от Боумънт хауз до шести полигон можеш да стигнеш за малко повече от десет минути, ако натиснеш педала.

Тя кимна.

– Факти, които трябва да се имат предвид. – Тя погледна

медицинското досие пред себе си и каза: – Какво мислиш за доклада на този психиатър?

Отвърнах:

– Ан Камбъл е изживяла някаква травма и не е говорила за нея с никого. А *ти* какво мислиш?

– Същото. Няма много, за което да се заловиш в този доклад, но предполагам, че проблемът не е бил стрес или умора, било е едно събитие, което я е наранило и е било причинено по някакъв начин от предаването на баща ѝ. С други думи татенцето не е бил там да ѝ помогне, когато това, което ѝ се е случило, се е случило. Това връзва ли се?

– Така изглежда. – Помислих малко и после казах: – Все си мисля, че има сексуален характер и че е свързано с някой, който е имал една или две звезди в повече от татенцето, и че татенцето е отстъпил и е убедил дъщеря си да направи същото.

– Нещо такова.

Добавих:

– Трябва да се доберем до досието ѝ от академията, но въобще няма да се изненадам, ако открием, че в него няма нищо свързано с това, което Мур каза.

Кафето пристигна в голяма кана от неръждаема стомана и пластмасов поднос с понички, които бяха студени, стари и мазни. Синтия и аз ядохме и си говорехме известно време.

Телефонът звънеше почти непрекъснато, но специалист Бейкър или някой друг приемаше обажданията. Този път обаче когато телефонът извънтя, се чу гласът на специалист Бейкър по вътрешния телефон:

– Полковник Хелман.

– Аз ще говоря.

Нагласих телефона така, че Синтия също да може да чува и говори и казах в микрофона:

– Бренер и Сънхил, сър.

– О, ние не говорим за нищо друго тука.

Карл действително звучеше весел тази сутрин, което малко ме обърка. Отвърнах му:

– Наистина ли?

– Наистина. И двамата ли сте добре?

Синтия отвърна:

– Много добре, полковник.

– Добре. Получих някои оплаквания от поведението ви.

Аз отговорих:

– Тогава знаете, че си вършим работата.

Той каза:

– Зная, че си започнал да дразниш хората, което понякога е признак, че си вършиш добре работата. Но ви се обадох, за да проверя дали знаете, че случаят вече не е във ваши ръце.

– Да, сър, знаем.

– Направих каквото можах, за да остане при ЦСО, но ФБР има повече влияние от мене.

– Може да приключим случая скоро и без друго – уверих го аз.

– Наистина ли? Е, надявам се, че ще го приключите през следващите петнадесет минути, защото тия от ФБР тръгнаха преди определеното време и отрядът със специална задача е вече във Форт Хадли.

– Трябва да стоят настрана до 12.00 утре.

– Трябва, но ще се препъвате в тях.

– Имам усещането, че си отбърхнахте от това, че се отървявате от този случай.

– Какво ви кара да мислите така, господин Бренер?

– Тонът на гласа ви, сър. Звучите щастлив.

Последва пауза, после той каза:

– Вие също би трябвало да бъдете щастливи. Нищо добро не би могло да излезе от този случай, нито за вас, нито за ЦСО.

– Това не е начинът, по който решавам кои случаи да взема.

Всъщност понякога беше. Но понякога човек взимаше някои случаи просто защото чувстваше, че е негов дълг да направи така, или защото чувстваше някакво лично отношение, или просто защото му се искаше да бъде човекът, който ще хване някой особено гаден тип. Информирах Карл:

– Аз ще приключа случая и ще донеса слава и почести на всички.

– Е, уважавам това, Пол. Наистина. От друга страна, възможностите за позор и нещастие са много големи. – Той добави: – ФБР ни дадох нареждане да напуснем. Идиотите искат случая.

– Двата идиоти тук също.

Карл смени темата и каза:

– От техническата лаборатория ми казаха, че имате заподозрян. Някой си полковник Мур.

– Имаме човек, който е бил на местопрестъплението. Той наистина е заподозрян.

– Но не сте го арестували?

– Не, сър.

– Те искат да го направите.

– Кои са *те*?

– Вие знаете. Е, правете това, което мислите, че е добре. Аз никога не се меся.

– Почти никога.

– Някои други заподозрени?

– Не, сър, но тъкмо щях да се обаждам на заподозрян 1–800, когато вие позвънихте.

Мълчание, а после:

– Госпожа Сънхил, в доклада си казвате, че изнасилването би могло в действителност да бъде акт, извършен по взаимно съгласие.

– Да, сър.

– Но не от нейния старши офицер, полковник Мур, който явно е бил на местопрестъплението.

Синтия ме погледна и после отвърна:

– Стана много сложно, полковник. Капитан Камбъл е имала много приятели.

– Да, чух това. – Той добави в един от редките си моменти на разбиране: – Там е истинска мръсотия, нали?

– Да, сър.

Хелман каза:

– Пол, не си ли се свързал все още с майор Бауз?

– Не, полковник. Майор Бауз може би е част от проблема тук. Това са само слухове, но може би бихте си помислили да ли да не го извикате във Фолс Чърч, за да си поговорите.

– Разбирам. – Той помълча известно време, после каза: – На ЦСО това не му е нужно.

– Не е.

– Заангажирал ли си се с предотвратяване на дискредитацията?

– Не – отвърнах аз, – това не моя работа. – Добавих с известно задоволство: – Мисля, че ти споменах, че случаят ще бъде деликатен.

Мълчание и после:

– Интересувам се само от репутацията на моите офицери.

– Тогава изтегли Бауз оттук.

– Добре. Можеш ли да ми изпратиш доклад по факса до 18.00 часа?

– Не, полковник, няма да има други доклади. Изключително сме заети с това да се опитаме да открием убицеца. Ще докладваме лично, веднага щом ни изритат оттук.

– Разбирам. Има ли нещо, което оттук бихме могли да направим за

вас?

Синтия отвърна:

– Да, сър. Имаме известна информация, че Ан Камбъл и баща ѝ са имали сериозно спречкване, когато тя е била втора година в Уест Пойнт. Каквото и да се е случило тогава, вероятно е свързано с този случай. Може би това, което се е случило, е било публично известно, или поне се е знаело в академията, или може би от цивилната общност около Уест Пойнт.

– Добре, ще пусна някои хора по тази следа веднага. Доклади от академията, местните вестници, хора, които са били там навремето, ще се свържа също с хранилището за данни от криминални разследвания в Балтимор. Това добре ли е?

– Да, сър. И скоростта е от много голямо значение – напомни му Синтия.

Аз казах:

– Ние като че ли се въртим около някакви деликатни теми, Карл, но в крайна сметка трябва да достигнем до същността на проблема. Имам предвид генерала.

– Разбрано. Правете това, което трябва да направите. Аз съм с вас.

Отново мълчание, после:

– Ще долетя при вас, ако желаете.

Синтия и аз се спогледахме, после аз казах:

– Оценяваме това, Карл, но ще сме ти благодарни, просто ако си по-твърд с момчетата от Пентагона.

– Ще направя каквото мога.

– Благодаря.

Той попита:

– Вие двамата добре ли работите заедно?

Нито аз, нито Синтия отговорихме едновременно, но после тя каза:

– Много добре.

– Добре. Нищо не може да допринесе за създаването на добър работен колектив както многото работа.

Казах на Синтия, така че Карл да може да чуе:

– Каж ми, че ми се извини за Брюксел и че е било по твоя вина.

Тя се усмихна и после каза в слушалката:

– Това е вярно, полковник.

– Разбрано. Ще ви се обадя колкото се може по-бързо с информация от Уест Пойнт, стига да имам късмет.

– Добре.

– А сега по друг въпрос. Не съм доволен от начина, по който си се справил със случая за сделките с оръжие.

– Тогава го прехвърли на ФБР.

Мълчание, после:

– Пред мен е личното ти досие, Пол. Направил си повече от двадесет години тук.

– На мен не ми стига цяла заплата. Как ще живея с половин?

– Загрижен съм за теб. Не обичам да губя способни хора, но усещам, че си се изморил. Искаш ли постоянна служба тук, във Фолс Чърч?

– Искаш да кажеш в същата сграда където си и ти?

– Обмисли възможностите си. – Той добави: – Тук съм, ако искате просто да си поговорите. Късмет.

Той затвори, аз оставих слушалката и казах на Синтия:

– Звучи почти човешки.

– Той е разтревожен, Пол.

– Има защо.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Прекарахме следващия час в проучване на документите по бюрото, в обаждания по телефона и отговаряне на телефонни обаждания, включително и в опити да се свържем с полковник Фаулър относно срещите с жена му, госпожа Камбъл и полковник Камбъл.

Обадих се на Грейс Диксън, нашия компютърен експерт, която беше долетяла от Фолс Чърч и сега беше в Джордън Фийлд и се опитваше да накара личния компютър на Ан Камбъл да разкрие тайните си.

– Как върви, Грейс?

– Вече върви добре. Част от файловете бяха зашифровани. Накрая намерихме списък на кодовете в домашния ѝ кабинет – в една готварска книга – и сега изваждам най-различни неща.

Направих знак на Синтия да вдигне другата слушалка и казах на Грейс:

– Какви неща?

– Някои лични писма, списък на хора и телефонни номера, но основното е дневник. Доста е еротично, Пол. Имена, срещи, места, сексуални привички и предпочитания. Предполагам, че това търсиш.

– Аз също. Дай ми някои имена, Грейс.

– Добре... задръж така... лейтенант Питър Елби... полковник Уилям Кент... майор Тед Бауз...

И тя продължи така, като прочете около две дузини имена, някои от които ми бяха познати, като тези на полковник Майкъл Уиймс, местния прокурор, капитан Франк Суик, лекаря, майор Арнолд Иймс, главния свещеник, също така и някои, които не познавах, но всички бяха военни и вероятно всички бяха част от най-приближената или по-далечна свита на генерала. Но после Грейс прочете:

– Уес Ярдли, Бърт Ярдли...

– Бърт?

– Да. Предполагам, че е харесвала семейството.

Синтия и аз се спогледахме. Аз казах на Грейс:

– Добре... а не срещна ли името Фаулър?

– Не още.

– Чарлс Мур?

– Да... но той като че ли е някой, с когото е провеждала сеанси. Предполагам, че е психиатър. Началото на този дневник е отпреди две

години и започва така: „*Явих се по служба във Форта на татко. Начало на операция «Троянски кон».*“ – Тя добави: – Това наистина е абсолютно ненормално нещо, Пол.

– Дай ми пример за нещо ненормално.

– Добре, ще ти прочета това... Това е последното, което е вписала... Добре, чета от монитора. Написано е „*14 август – поканих новия операционен офицер на татко, полковник Сам Дейвис да се отбие у дома ми, за да пийнем по чашка по случай запознанството. Сам е на около петдесет, малко пълен, но не изглежда много зле, женен, с големи деца, едното от които все още живее с него в Бетъни Хил. Изглежда предан съпруг, а жена му, Сара, с която се запознах на приема на новите офицери, е доста привлекателна. Сам дойде в къщи около 19.00 часа, пийнахме няколко силни питиета в дневната, после пуснах бавна музика и го помолих да ми помогне да упражня една нова стъпка. Беше нервен, но беше пийнал достатъчно, за да се чувства смел. Беше облечен в лятна зелена униформа, а аз си бях сложила бяла памучна рокля без сутиен, бях боса и след няколко минути се притиснахме и той получи... той получи...*“

– Грейс?

– „*Получи ерекция.*“

Аха една от тях. Грейс Диксън е жена на средна възраст, омъжена, цивилна, с щастлив семеен живот и повечето ѝ работа е свързана с отдела за измами към ЦСО, така че обикновено тя си има работа с цифри и двойно счетоводство. Това беше истинска награда за нея. А може би не.

– Продължавай.

– Добре... къде бях?

– Ерекция.

– Да... „*нарочно го докоснах с ръка, а после той най-после пое инициативата и ми смъкна презрамките, аз се измъкнах от роклята и ние продължихме да танцуваме, аз само по пликчетата. Сам беше някъде между екстаза и припадъка от страх, но аз го хванах за ръка и го заведах в мазето. Цялото прелъстяване ми отне по-малко от двадесет минути, заедно с питиетата. Въведох го в стаята си в мазето и си събух пликчетата...*“

– Там ли си още, Грейс?

– Да... за бога... това истина ли е, или фантазии?

Отвърнах:

– За Сам Дейвис е започнало като страната на приключенията и е продължило като страната на фантазиите.

– Тя води всички тия мъже в мазето. Има някаква стая там със сексуални принадлежности...

– Наистина ли? Продължавай.

– О... нека да видим...

Тя продължи да чете от монитора: „Пуснах музика, после коленичих и разкопчах панталона му. Той беше твърд като скала и аз се изплаших, че ще свърши само ако го докосна. Казах му, че може да прави с мен всичко, което иска и му казах да се огледа из стаята и да види кое би го заинтересовало. Беше толкова възбуден, че само се мъчеше да си свали гащите, но аз му казах, че искам да остане облечен, да ме направи своя робиня, да ме командва, да ме върже или да прави каквото иска, но това му беше първия път и той не реагираше много добре. Накрая той просто ме наведе над леглото и със смъкнати гащи ме облада вагинално и свърши за около две секунди.“

Грейс каза:

– Чувам ли учестено дишане по линията?

– Синтия е – уверих я аз. – Това крайт ли е?

– Не – тя продължава: „Съблякох го и ние се изкъпахме заедно. Той бързаше да си тръгва и постоянно се извиняваше за това, че е свършил толкова бързо. Накарах го да легне на леглото гол и му сложих глупава маска на прасе на лицето, после направих две снимки с Полароида, дадох му едната и ние се шегувахме с нея. Той беше прекалено възпитан, за да поиска и другата снимка, но се виждаше, че се чувства нервен от цялата история. Казах му, че бих желала да го видя отново и го убедих, че това е нашата малка тайна. Той се облече и аз го изпратих до входната врата. Бях все още гола. Той изглеждаше обхванат от паника, като че го беше страх дори да се покаже навън и да бъде видян как излиза от моята къща и със сигурност нямаше да си отиде направо вкъщи с разтуптяното си сърце и разтрепераните си крака. Накрая ми каза, че не би желал да се среща отново с мен и ме попита дали бих била така любезна да му дам оная снимка, така че аз изпълних номера с плача и той ме прегърна и целуна, и аз трябваше да избърша червилото от лицето му. Той си тръгна и аз го наблюдавах от прозореца как се втурва към колата си и поглежда през рамо. Следващия път ще го помоля да ми донесе кашон вино и ще го видя колко бързо ще може да пробяга пътеката, носейки го в ръце.“

Грейс каза:

– Това трябва да е измислено.

– Грейс, няма да продумваш дума за това на никого, няма да

отпечатваш нито ред и ще пазиш кодовете за този компютър с цената на живота си. Разбра ли?

– Разбрах.

Помислих малко и после казах:

– Поправка. Разпечатай някои от срещите на Бърт Ярдли, сложи ги в запечатан плик и ми ги изпрати, веднага.

– Разбрано. – Тя каза: – Тук се споменават повече от тридесет различни мъже за период от две години. Неомъжените жени спят ли с тридесет различни мъже за двадесет и четири месеца?

– Откъде да зная?

– И начина по който описва тези срещи... за бога, тя е имала проблем – имала е проблем – с мъжете. Искам да кажа, тя ги кара да я обиждат, но ги командва и мисли, че са абсолютни глупаци.

– Била е права в това отношение. – Казах й: – Изкарай някои по-пресни неща за полковник Уиймс и майор Бауз и ми кажи дали са много пикантни.

– Добре... почакай... – Тя каза: – Ето го Уиймс, 31 юли тази година... Да, много. Искаш ли да ти го прочета?

– Не, не мога да понеса повече. Ами Бауз?

– Да... 4 август тази година... Ама този тип наистина е извратен.

Кой е той?

– Шефа на местния ЦСО.

– О... не.

– Да. Не споменавай на никого за това. Ще говорим по-късно, Грейс.

Затворих телефона. Синтия и аз стояхме мълчаливи известно време, после аз казах:

– Ако бях женен полковник, новият операционен офицер на генерала и красивата дъщеря на генерала ме поканеше у дома си за едно питие...

– Да?

– Бих побягнал.

– В коя посока?

Усмигнах се и после казах:

– Не е ли могъл да издържи повече от двадесет минути?

Синтия отбеляза:

– Знаеш ли, Пол, от опита си в случаи на изнасилвания съм разбрала, че някои мъже трудно контролират инстинктите си. Но вие би трябвало да мислите с голямата си глава, а не с малката.

– В случая със Сам Дейвис не трябва да обвиняваш жертвата.

– Прав си, но според мен тя също е била жертва. Тук не става въпрос за секс.

– Не, наистина. Тук става въпрос за операция „Троянски кон“. – Помислих за момент и после казах: – Е, можем да приемем, че Бърт Ярдли знае къде се намира стаята за развлечения в мазето.

– Вероятно – съгласи се Синтия. – Но се съмнявам, че е водила Уес Ярдли там долу.

– Това е вярно. Той е бил любимият. Не е имал никаква истинска власт във или извън гарнизона, не е бил женен, така че не е можел да бъде излаган на риск или шантажиран. Но се чудя дали Уес е знаел, че баща му е бъркал в същото гърне с мед.

– Ама че начин на изразяване имаш, Пол.

Специалист Бейкър влезе и ни съобщи:

– Шефът на полицията Ярдли и полицай Ярдли са тук, за да се срещнат с вас.

Отвърнах:

– Ще ви кажа кога ще ги приема.

– Да, сър.

– Някой от ЦСО в Джордън Фийлд ще дойде скоро с един плик. Донесете го веднага щом пристигне.

– Да, сър.

Тя излезе. Казах на Синтия:

– В някой момент ще трябва да разделим Уес и Бърт.

– Правилно.

Изправих се.

– Трябва да видя едно приятелче в предварителния арест.

Излязох от канцеларията и тръгнах по лабиринт от пресичащи се коридори в посока към килиите за задържани. Намерих Далбърт Елкинс в същата ъглова килия, в която го бях вкарал. Той лежеше на нара и четеше списание за лов и риболов. Не му бяха дали униформа и той все още беше по шорти, фланелка и сандали.

– Здравей, Далбърт.

Той погледна нагоре, после седна и каза:

– О... здравей...

– Добре ли се отнасят с теб?

– Да.

– Искаш да кажеш да, сър, нали?

– Да, сър.

– Написа ли хубави самопризнания?

Той кимна. Сега изглеждаше по-малко изплашен и по-сърдит. Моята практика, която се споделя от повечето следователи в ЦСО, е да посещавам хората, които съм вкарал в затвора. Проверявам дали някой от военната полиция или от пазачите на затвора не ги малтретира, което за съжаление се случва от време на време във военните затвори. Проверявам дали семействата им са наред, дали имат пари за това-онова, дали имат материали за писане и марки и ги изслушвам съчувствено. Попитах Елкинс за всички тия неща и той ме увери, че не се отнасят лошо с него и че има всичко, от което се нуждае. Попитах го:

– Тук ли искаш да останеш, или искаш да отидеш в затвора?

– Тук.

– В затвора можеш да играеш бейзбол.

– Тук.

– Сътрудничиш ли на хората от ЦСО?

– Да, сър.

– Искаш ли адвокат?

– Ами...

– Имаш право да бъдеш представен от защитник. Имаш право на служебен защитник, който е безплатен, а можеш да си наемеш и цивилен адвокат.

– Ами... вие какво мислите?

– Мисля, че ако си вземеш адвокат, ще ме ядосаш.

– Да, сър.

– Чувстваш ли, че си най-тъпият, най-жалкият идиот, който някога се е раждал?

– Да, сър.

– Ще се оправяш.

– Да, сър.

– Моето име е старши подофицер Бренер, между другото. Просто се майтапех с това за сержант Уайт. Ако се нуждаеш от нещо, или семейството ти иска да се свърже с някого, питай за Бренер. Ако някой ти прави някакви мръсотии, кажи му, че си под защитата на Бренер. Ясно?

– Да, сър... благодаря.

– Аз няма да съм още дълго тук, но ще ти намеря друг човек от ЦСО, който да те наблюдава. Ще се опитам да те изкарам от затвора и да те затворя в казармите, но ти казвам, Далбърт, ако избягаш, ще дойда, ще те намеря и ще те убия. Разбрано?

– Да, сър. Ако ме изкарате оттук, няма да мърдам. Обещавам.

– А, ако мръднеш, ще те убия. Обещавам.

– Да, сър.

Върнах се в канцеларията, където Синтия четеше личното досие на Ан Камбъл. Обадох се в местния ЦСО и се свързах с капитан Андерс. Обсъдихме Далбърт Елкинс и аз препоръчах затваряне в казармите. Андерс се колебаеше, но се съгласи да го направи, ако аз подпиша препоръката за освобождаване. Казах, че ще го направя и поисках да говоря с майор Бауз. Докато чаках, си мислех: „Защо си търся белята с хора, които вкарвам в затвора?“ Трябва да си намеря нова работа, нещо не толкова вълнуващо.

Докато издрасках препоръката за освобождаване от ареста, майор Бауз дойде на телефона:

– Бауз говори.

– Добро утро, майоре.

– Какво има, Бренер?

Никога не съм работил, нито съм се срещал с този човек и не знаех нищо за него с изключение на това, че командваше ЦСО във Форт Хадли и че е доста пикантна точка в дневника на Ан Камбъл.

– Бренер?

– Да, сър. Просто исках да си сверим базите.

– Това не е игра на бейзбол. Какво мога да направя за вас?

– Предполагам, че сте раздразнен, защото поисках да стоите настрана от този случай.

– Правилно предполагате, господине.

– Да, сър. Всъщност полковник Кент реши да използва външен следовател. – И вероятно съжаляваше за това.

– Полковник Кент няма право да взема подобни решения. А вие трябваше да ми се обадите от учтивост.

– Да, сър. Бях зает. А и телефонът работи и в двете посоки.

– Внимавайте, Бренер.

– Как е госпожа Бауз?

– Какво?

– Женен ли сте, майоре?

Мълчание последвано от:

– Що за въпрос е това?

– Това е официален въпрос, свързан с разследване на убийство. Ето какъв въпрос е това. Моля отговорете.

Отново мълчание, после:

– Да, женен съм.

– Госпожа Бауз знае ли за капитан Камбъл?

– Какво по дяволите...?

Синтия вдигна очи от това, което правеше. Казах на Бауз:

– Майоре, имам доказателства за сексуалните ви връзки с Ан Камбъл, доказателства за това, че сте я посещавали в дома ѝ и че сте имали сексуални отношения от незаконен характер в спалнята, която се намира в мазата на къщата ѝ, а също, че участвате в сексуални действия, които са нарушение на военния правилник, а също и на законите на Джорджия.

В действителност аз не знаех какво е в нарушение на законите на Джорджия, а и не знаех още какво са правила Бауз и Ан Камбъл, но кой се интересува. Хвърли достатъчно мръсотия и все нещо ще поленепе.

Синтия вдигна телефона и се заслуша, но Бауз не говореше.

Изчаках мълчаливо, докато накрая Бауз каза:

– Мисля, че трябва да се срещнем.

– Доста съм зает, майоре. Някои от Фолс Чърч ще ви се обади, ако вече не са го направили. Пригответе си багажа. Приятен ден.

– Почакайте! Трябва да поговорим. Кой знае за това? Мисля, че мога да ви обясня...

– Обяснете снимките, които намерих в мазето ѝ.

– Аз... аз не мога да бъда свързан с тия снимки...

– Маската не е могла да скрие нито... нито задника ви, майоре. Може би ще накарам жена ви да ви познае по снимките.

– Не ме заплашвайте.

– Вие сте полицаи, за бога. И офицер. Какво по дяволите не е наред с вас?

След около пет секунди той отвърна:

– Превъртах.

– В това няма съмнение.

– Можете ли да ме прикриете?

– Предлагам ви да направите пълно самопризнание и да се оставите на милостта на шефовете във Фолс Чърч. Опитайте да блъфирате малко и заплашете, че ще изнесете данни в пресата. Сключете сделка, подайте оставка и идете някъде по-далеч.

– Благодаря!

– Хей, аз не съм чукал генералската дъщеря.

– Щеше да го правиш.

– Майоре, по отношение на секса на работното място, трябва да се помни, че никога не се яде месото, там където се вади хлябът.

– Зависи от месото.

– Поне заслужаваше ли си?

Той се засмя:

– По дяволите, да. Ще ви разкажа някой ден.

– Ще прочета в дневника ѝ. Приятен ден, майоре. – Затворих телефона.

Синтия остави слушалката и каза:

– Защо беше толкова груб с него? Тези хора не са извършили истинско престъпление, Пол.

– Не, но са глупаци. Дошло ми е до гуша от глупаци.

– Мисля, че ревнуваш.

– Запази мнението за себе си.

– Да, сър.

Разтърках слепоочието си.

– Извинявай, просто съм изморен.

– Искаш ли да се видиш с двамата Ярдли сега?

– Не, да вървят по дяволите. Нека да почакат малко.

Вдигнах телефона и се обадох в канцеларията на главния прокурор на Форта и поисках да говоря с полковник Уиймс, командващия офицер. Свързах се с неговия канцеларчик, един мъж, който искаше да знае за какво търся полковника.

– Кажете на полковник Уиймс, че е във връзка с убийството.

– Да, сър.

Синтия вдигна другата слушалка и ми каза:

– Бъди любезен.

Полковник Уиймс се обади и попита:

– Вие ли сте следователят по случая?

– Да, сър.

– Добре. Имам нареждане да издам обвинителна заповед срещу полковник Чарлс Мур и имам нужда от малко информация.

– Добре, ето и първата ми информация, полковник. Полковник Мур няма да бъде обвинен преди аз да кажа така.

– Извинете, господин Бренер, но получих това нареждане от Пентагона.

– Не ме интересува, дори и да сте го получили от призрака на Дъглас Мак Артър.

С военните адвокати, дори и да са полковници, може да си малко по-груб, защото като военните лекари, психиатри и други подобни, техният чин всъщност изразява различни степени на заплащане и те знаят,

че не трябва да го приемат прекалено сериозно. Всъщност те всички би трябвало да бъдат подофицери, като мен, и биха били много по-щастливи, а също и другите. Казах му:

– Вашето име се спомена във връзка с това на жертвата.

– Моля?

– Женен ли сте, полковник?

– Да...

– А искате ли да останете женен?

– За какво, по дяволите, говорите?

– Имам информация, че сте имали сексуални отношения с жертвата, че сте извършили нарушение на военния устав, а именно член 125, неестествено плътско съвкупление, плюс член 133, поведение, неподобаващо за офицер и джентълмен, и член 134, нарушение и неспазване на разпорежданията за ред и дисциплина, и поведение, което може да опозори въоръжените сили. – Попитах го: – Как ви се струва това?

– Това не е вярно.

– Знаете ли как можете да познате, че някой адвокат не лъже? Не?

По това, че устните му не се движат.

Той не оцени шегата и каза:

– Вие трябва да имате наистина добри доказателства за това.

Казано като от истински адвокат. Отвърнах:

– Знаете ли как се наричат триста адвокати на дъното на океана?

Не? Добро начало.

– Господин Бренер...

– Да сте загубил съня си заради стаята за забавления в мазето? –

Намерих я, и вас ви има на видеолента. – *Може би.*

– Аз никога... аз...

– Моментни снимки.

– Аз...

– А също и в дневника й.

– О...

– Вижте какво, полковник, не ме интересува, но вие наистина не можете да се включите в този случай. Не усложнявайте проблема си. Обадете се на главния военен прокурор, или още по-добре отлетете във Вашингтон и помолете да бъдете освободен от вашия пост. Напишете си сам обвинение или нещо друго. Междувременно прехвърлете това на някой, който си е държал гашите вдигнати. Не, още по-добре, коя е жената с чин във вашия отдел?

– Майор Гудуин.

– Тя отговаря за случая Камбъл.
 – Вие не можете да ми издавате заповеди.
 – Полковник, ако можеха да се разжалват офицери, утре щяхте да бъдете редник. Във всеки случай, до един месец ще си търсите работа в някоя малка фирма или ще бъдете местният адвокат в Лийвънуърт. Не ми противоречете. Направете сделка, докато можете. Може да бъдете призован като свидетел.

– За какво?

– Ще си помисля. Приятен ден. – Затворих.

Синтия остави слушалката и попита:

– Донесе ли достатъчно нещастие за един ден?

– Пожелах им приятен ден.

– Пол, започваш малко да губиш мярка. Разбирам, че държиш повечето козове...

– Държа този гарнизон за топките му.

– Правилно, но ти превишаваш правата си.

– Но не и властта си.

– Успокой се. Въпросът не е личен.

– Добре... Просто съм ядосан. Искам да кажа за какво по дяволите е офицерският устав? Заклели сме се да изпълняваме дълга си, да спазваме висок морал, почтеност и етика, и сме се съгласили, че думата ни е закон за нас. И сега откриваме, че около тридесет мъже са захвърлили всичко това, и за какво?

– За чукане.

Не можах да не се засмея.

– Правилно, за чукане, но е било чукане с дявола.

– Ние също не сме чак толкова безпогрешни.

– Никога не сме пренебрегвали дълга си.

– Сега разследваме убийство, а не морален проблем. Всяко нещо по реда си.

– Правилно. Докарай клоуните.

Синтия се обади на Бейкър по вътрешния телефон и каза:

– Изпратете... цивилните господа.

– Да, госпожо.

Синтия ми каза:

– А сега се успокой.

– Не ме е яд на тия тъпанари. Те са цивилни.

Вратата се отвори и специалист Бейкър обяви:

– Началникът на полицията Ярдли и старшина Ярдли.

Синтия и аз се изправихме, когато двамата Ярдли, облечени в кафеникави униформи, влязоха в канцеларията. Бърт Ярдли каза:

– Не ми е приятно да ме карат да чакам. Но ще оставим това да ми-не този път. – Той огледа малката стая и отбеляза:

– Хей, аз имам килии в ареста, които са по-големи и по-хубави от тази стая.

– Ние също – уведомих го аз. – Ще ти покажа една.

Той се засмя и каза:

– Това тук е синът ми Уес. Уес, запознай се с госпожа Сънхил и господин Бренер.

Уес Ярдли беше висок изключително слаб мъж, с дълга сресана назад коса, която би му създала, неприятности в повечето полицейски участъци, с изключение на този, в който служеше. Не се ръкувахме, но той докосна каубойската си шапка и кимна на Синтия.

Мъжете от юга обикновено не си махат шапките, когато влизат при равни или по-нискостоящи от тях, защото да дойдат с шапка в ръце в буквалния смисъл, означава да признаят, че се намират в присъствието на хора с по-високо социално положение от тях. Това всичко е свързано с плантациите, господарите, изполиচারите, робите, бялата измет, добрите семейства и лошите семейства, и така нататък. Не го разбирам съвсем, но във военния устав също се обръща голямо внимание на шапките, така че уважавам местните обичаи.

Тъй като нямаше достатъчно столове, ние всички останахме прави. Бърт Ярдли ми каза:

– Всичкият ти багаж е прибран внимателно и грижливо в моята канцелария. Можеш да дойдеш и да си го вземеш по всяко време.

– Много мило от твоя страна.

Уес се ухили глупаво и на мен ми се прииска да му ударя един в скулестото лице. Той изглеждаше свръхвъзбуден и не можеше да стои на едно място, като че ли беше с две щитовидни жлези.

Попитах Бърт:

– Донесе ли държавната собственост?

– Сигурна работа. Не искам да си имам неприятности с правителството. Дадох го всичкото на момиченцето ти отвън. Това е нещо като предложение за примирие, Пол. Мога ли да те наричам Пол.

– Разбира се, Бърт.

– Добре. Освен това мисля да те пусна в къщата на мъртвата.

– Много съм благодарен, Бърт.

– А сега, искам си да говориш със сина ми за тая работа. – Той

погледна към Уес и каза: – Кажи на тия хора всичко, което знаеш за това момиче.

Синтия каза:

– Тя е била жена, офицер в американската армия. Специалист Бейкър също е жена, войник в американската армия.

Бърт се поклони леко и докосна шапката си.

– Извинявам се, госпожо.

Наистина ми се искаше да изкарам пистолета си на тия двамата идиоти и бих ги накарал да се повеселят от сърце, но времето ми по случая беше много малко.

Както и да е, Уес започна да си пее урока:

– Да, виждах се с Ан от време на време, но се срещах и с други жени, а и тя се срещаше с други мъже и никой не го вземаше много навътре. Нощта, през която тя беше убита, аз бях моторизиран патрул в северен Мидлънд, от полунощ до осем сутринта и има около дузина души, които ме видяха, включително другият дежурен, момчетата от бензиностанцията и други. Така че, това е всичко, което ви интересува.

– Благодаря ви, Ярдли.

Никой не проговори за няколко секунди, после Синтия попита:

– Разстроен ли сте от смъртта на Ан Камбъл?

Той като че ли обмисли въпроса и после отвърна:

– Да, госпожо.

Аз го попитах:

– Да ти дам успокоително?

Бърт се засмя и каза на сина си:

– Забравих да ти кажа, момчето ми, този тук е истински шегаджия.

Казах на Бърт:

– Искам да говоря с теб насаме.

– Всичко, което искаш да ми кажеш, можеш да го кажеш пред сина ми.

– Не всичко, шефе.

Той ме изгледа за момент.

– Добре... – Каза на сина си: – Ще те оставя сам с тази млада дама, Уес, и внимавай как се държиш. – Той се засмя. – Тя не те знае колко си пъргав. Сигурно си мисли, че си паднал от палмата.

При тия думи Бърт и аз излязохме от стаята и аз намерих празна стая за разпити. Седнахме от двете страни на една дълга маса и Бърт каза:

– Дяволските репортери отвън започват да стават прекалено

любопитни. Започват да питат за това, че генералската дъщеря доста е шавала. Нали разбираш?

Аз не си спомнях нито един въпрос от този характер от тях, но казах:

– Държавните чиновници не могат да си позволят да споделят хипотези с пресата.

– О, не. Аз и генералът се разбираме добре и не бих желал да чуя как се разправят разни неща за дъщеря му след смъртта ѝ.

– Ако намекваш нещо, шефе, изплю го.

– Ами, струва ми се, че може би хората си мислят, че ЦСО ме измами и когато хванете престъпника, моята организация няма да получи никакво признание.

Двойните отрицания ме дразнят, но Бърт Ярдли ме дразнеше още повече.

Казах:

– Бъди спокоен, шефе, твоите подчинени ще получат всичкото признание, което заслужават.

Той се засмя.

– Да, точно от това се страхувам, синко. Ние трябва да се включим в този случай.

– Работете с ФБР. От утре те поемат случая.

– Това сигурно ли е?

– Сигурно.

– Добре. Междувременно напиши един хубав доклад, в който се казва колко ви е помогнала мидлъндската полиция.

– Защо?

– Защо? Защото ти обикаляш наоколо и говориш, че ще изискаш моите архиви по съдебен ред, защото дяволските репортери задават въпроси относно връзките на моето момче с мъртвата, защото започвам да приличам на глупак заради теб, защото не зная нищо и защото ти имаш нужда от мен. – Той добави: – Ти трябва да оправиш нещата.

Той очевидно беше раздразнен и аз не можех да му се сърдя за това. Съществува странна символична връзка между военен гарнизон и местното население, особено в юга. В най-лошия случай тя прилича на взаимоотношенията между окупационната армия, разположена в стария победен Диксиланд, и населението. В най-добрия случай местните жители разбират, че повечето офицери и сержанти са също южняци и че гарнизонът пречи не повече от някой голям автомобилен завод. Но големите автомобилни заводи нямат свои закони и правила, така че истината е някъде между двете. Както и да е, в дух на сътрудничество

казах на Бърт Ярдли:

– Ще те представя на офицера от ФБР, който ще поеме случая, когато разбере кой е той и ще му дам блестяща препоръка за твоето сътрудничество и качества.

– Това е много колегиално от твоя страна, Пол. Но и напиши нещо също така. Бил Кент прави това в момента. Защо не го извикаме тук и да не направим това голямо обсъждане, за което говореше малката ти помощничка.

– Нямам много време за големи обсъждания, шефе. Ти ще бъдеш включен в останалата част от разследването в пълна степен. Не се притеснявай за това.

– Защо ми се струва, че нещо ме премяташ, Пол.

– Не зная.

– Ще ти кажа защо. Защото ти си мислиш, че нямам нищо за теб, а ти не даваш нищо за нищо. Обаче, мисля, че имам това, което ти трябва, за да приключиш случая.

– Наистина ли?

– Наистина. Намерих някои доказателства в къщата на мъртвата, които си пропуснал, синко. Но ще трябва да положиш доста усилия, докато си уредим сметките.

– Имаш предвид онова в спалнята в мазето?

Очите му се разшириха и той не проговори в продължение на секунда, което беше истински благодат, но после каза:

– Защо си оставил цялата тая мръсотия там?

– Мислех, че си прекалено глупав, за да я намериш.

Той се засмя:

– Е, кой е глупавият?

– Но аз не оставих всичко. Ние изнесохме няколко чувала снимки и видеоленти оттам. – *Не бяхме, но трябваше да го направим.*

Той ме изгледа внимателно за момент и можех да видя, че не е много щастлив от тази възможност. Каза:

– Е, не си ли истински умник?

– Да, такъв съм.

– Къде са нещата?

– В караваната ми. Пропуснал си ги.

– Не ме разигравай, синко. Няма нищо в тази каравана.

– Защо те интересува къде са?

– Защото са мои.

– Грешиш.

Той се изкашля и каза:

– Има няколко надути глупаци, които ще имат доста да обясняват какво правят отпечатъците им в тази стая и когато сравним тия снимки с голите им задници.

– Точно така. Включително и ти.

Той ме загледа втренчено и аз него. Накрая каза:

– Не се плаша много лесно.

– Виж, шефе, мисля, че между Ан и Уес е имало нещо доста повече, отколкото Уес казва. Не са били най-щастливата двойка под слънцето, но са били заедно почти две години и според моята информация нещата между тях са били наистина доста сериозни. А сега въпросът, който имам за теб: знаеше ли синът ти, че си чукал момичето му?

Ярдли като че ли разсъждаваше върху отговора си, така че за да запълня мълчанието, казах:

– А госпожа Ярдли знаеше ли, че си чукал генералската дъщеря? Ей, ама наистина не бих искал да вечерям у вас днес, Бърт.

Той все още разсъждаваше, така че казах:

– Ти не си открил тази стая случайно, макар че това си казал на Уес. Може би Уес е знаел, че приятелката му се е срещала и с други от време на време, но когато я е чукал, той го е правил в нейната спалня, защото ако беше видял оная стая долу, той би я опердашил и зарязал като всеки добър джентълмен от юга. Ти, от друга страна, си знаел всичко за нея, но не си казал на сина си, защото Ан Камбъл ти е казала да не го правиш. Тя е харесвала Уес. Ти си бил просто някой, с когото се е чукала, защото си имал влияние над Уес и защото си можел да уреждаш различни неща за нея в града, ако ѝ се наложи. Ти си бил нещо като резервна застраховка за нея и може би тя се е възползвала от услугите ти няколко пъти. Така че във всеки случай между теб и Уес има повече общо от кръвта и Ан Камбъл е правела живота ти вълнуващ и дяволски страшен. В някакъв момент тя ти е казала, че ако влезеш в къщата ѝ и вземеш тези неща, това няма да има значение, защото е имала копия от снимките и видеофилмите на друго място. Няма да бъде много трудно да се разпознае дебелият ти задник на тия снимки. Така че ти започваш да си мислиш за жена си, за сина си, за другите си синове, за положението ти в обществото, за пастора и църквата в неделя, за тридесетте си години в полицията и един ден решаващ да се отървеш от тази бомба със закъснител. – Погледнах го и го попитах: – Така ли е?

Червендалестото лице на Ярдли не беше преbledняло, а беше станало още по-червено. Накрая той каза:

- Не бях толкова тъп, че да се оставя да ми направи снимка.
- Сигурен ли си в това? Сигурен ли си, че гласът ти не е записан?
- Това не е достатъчно доказателство.
- Да, но е достатъчно, за да размаже името ти по новия килим на кмета.

Седяхме известно време като двама играчи на шах, които се опитват да предвидят три хода напред. Ярдли кимна на себе си, после ме погледна в очите.

- Един или два пъти съм си мислил да я убия.
- Не се ли шегуваш?
- Но не можех да си представя да убия жена за нещо толкова глупаво.

- Рицарите не са изчезнали.
- Да... а и без друго, когато това се е случило, бях в Атланта по работа. Имам много свидетели.
- Добре. Ще поговоря с тях.
- Иди и ще видиш какъв глупак ще излезеш.
- Не съм аз този, който има мотив за убийство.

Всъщност аз не мислех, че Бърт Ярдли е убиецът, но хората стават нервни, когато им кажеш, че трябва да провериш алибито им. Доста е неудобно и можеш да изпаднеш в неловка ситуация. Ето защо ченгетата го казват на тези, които крият нещо и които ги ядосват.

Ярдли каза:

– Можеш да си вземеш мотивите, да ги намажеш с масло и да ги сложиш нали знаеш къде. Но може би ме интересува какво имаш за мен и мъртвата.

– Може ли? Ами, може да имам твоя снимка, докато спиш на леглото й.

- Да, но може и да нямаш.
- Да, но как тогава свързах дебелия ти задник с тая стая?
- Е, това е въпросът, нали така, синко?

Той отмести стола си, като че ли щеше да тръгва и каза:

– Разправяш ми врели-некипели. Нямам време за това.

На вратата се почука и тя се отвори. Специалист Бейкър ми подаде запечатан плик и излезе. Аз отворих плика, в който имаше около дузина напечатани листа. Без предговор, за да смекча удара, извадих наслука един лист и зачетох на глас:

– 22 април – Бърт Ярдли се отби около 21.00 часа. Бях заета с доклада, но той искаше да слезе долу. Слава богу, че му е нужно само

веднъж в месеца. Слязохме в мазето и той ми нареди да се съблека за претърсване. Предполагам, че кара всяка жена да се съблича за претърсване и при най-дребния повод. Така че аз се съблякох пред него, докато той седеше с ръце на бедрата и гледаше, после ми нареди да се обърна и да се наведе. Пъхна си пръста в ануса ми и каза, че търси наркотици, отрова или тайни съобщения. После ме накара да легна на леглото за вагинално претърсване и...

– Достатъчно, синко.

Вдигнах поглед от листите.

– Това напомня ли ти нещо, шефе?

– Ъ... не съвсем. – Той попита: – Откъде взе това?

– От компютъра ѝ.

– Не ми звучи като приемливо доказателство.

– В някои процеси е било приемано.

– Всичко това може да е женска лудост. Знаеш, някакви идиотски измислици.

– Може. Ще го предам на военната прокуратура и на главния прокурор на Джорджия за експертиза от правни специалисти и психиатри. Може би ще те оправдаят.

– Оправдаят за какво? Дори и всяка шибана дума да е вярна, не съм нарушил никакъв закон.

– Не съм специалист по законите на Джорджия за содомия. Но ми се струва, че си нарушил брачната си клетва.

– О, стига с тия глупости, синко. Ти си мъж. Дръж се като мъж. Мисли като мъж. Да не си сбъркан или какво? Женен ли си?

Не му обърнах внимание и прелистих страниците.

– За бога, Бърт... Ти си използвал фенерчето ѝ, за да гледаш в... а тук използваш полицейската си палка за... и пистолета си. Това е наистина отвратително. Имаш тази извратена слабост към дълги твърди предмети, доколкото виждам, но не виждам дали твоят предмет става дълъг и твърд...

Бърт се изправи.

– Пази си задника, момче, защото само ако го покажеш извън гарнизона, и ще бъде мой.

Той се приближи до вратата, но знаех, че няма да отиде никъде, така че не му обърнах никакво внимание. Той се върна до масата, взе стола до мен и го завъртя обратно, а после седна на него и се облегна напред. Не ми е съвсем ясно какво символизираше този обърнат стол освен очевидния факт, че беше точно обратното на това да седиш и да си

почиваш. Може би в него има нещо агресивно, може би защитно, но каквото и да е, то ме дразнеше. Изправих се и седнах на масата.

– Добре, Бърт, това което искам от теб, са всички веществени доказателства, които си взел от оная стая.

– Няма начин.

– Тогава ще изпратя копия от този дневник на всеки, който е включен в мидлгъндския телефонен указател.

– Тогава ще те убия.

Така нямаше да стигнем доникъде, така че казах:

– Ще трапим доказателства.

– Никога. Имам достатъчно материал да видя сметката на повечето важни клечки в този гарнизон. Искаш ли това да стане?

– Ти имаш само снимки на маскирани хора. Аз имам дневник.

– Имам отпечатъци от пръсти из цялото място там долу. Ще ги разпратим във ФБР и армията.

– Все още всичко ли е в стаята?

– Моя работа.

– Добре, какво ще кажеш за унищожаването им. Ще започнем с тези страници за сексуалните ти перверзни. Вероятно няма да имаме нужда от кибрит.

Той помисли за момент.

– Мога ли да ти вярвам?

– Имаш думата ми на офицер?

– Наистина ли?

– Мога ли да вярвам на *теб*?

– Не, но не искам да отваряш голямата си уста пред жена ми и момчето ми.

Изправих се и погледнах през прозореца. Репортерите бяха все още там, но един кордон от военни полицаи ги беше изтласкал около петдесет метра назад към пътя, така че хората да могат да влизат и излизат, без да бъдат притеснявани. Помислих си за това, което се канех да направя с Ярдли. Унищожаването на доказателства може да ми донесе няколко години в Канзас. От друга страна, унищожаването на човешки живот не беше част от работата ми. Обърнах се и отидох при Ярдли.

– Уговорихме се.

Той се изправи и ние си стиснахме ръцете.

– Събери всичко в един камион, включително мебели, чаршафи, килим, видеоленти, снимки, камшици и вериги, и всички тия неща и закарай всичко в градската пещ за горене на отпадъци.

– Кога?

– След като извърша арест.

– И кога ще бъде това?

– Скоро.

– Наистина ли? Няма ли да ми кажеш нещо за това?

– Не.

– Знаеш ли, да си има човек работа с теб е все едно да стърже с шкурка.

– Благодаря. – Подадох му компютърните распечатки и казах: – Когато изгорим нещата, аз ще залича това от компютъра. Може да наблюдаваш.

– Така ли. Е сега наистина ме радваш. Ще ти се доверя, синко, защото си офицер и джентълмен. Но ако ме изработиш, ще те убия. Бог ми е свидетел.

– Мисля, че разбирам това. И аз ти обещавам същото. Пожелавам ти да спиш добре тази нощ. Почти свърши.

Излязохме от стаята и по коридора се върнахме в канцеларията. По пътя му казах:

– Изпрати личния ми багаж в хотела за офицери, Бърт.

– Сигурна работа, синко.

Синтия и Уес Ярдли седяха на бюрата и спряха да говорят, когато влязохме. Бърт каза:

– Да не поперчихме нещо? – Той се засмя.

Синтия му хвърли един поглед, който като че ли казваше: „*Tu си идиот*“. Уес се изправи и запристъпва към вратата. Той погледна към листите в ръката на баща си и попита:

– Какво е това?

– Ъ... просто някакви военни глупости, които трябва да прочета. – Той погледна към Синтия и докосна шапката си. – За мен беше удоволствие, госпожо. – После ми каза: – Дръж ме в течение.

Той и синът му си тръгнаха. Синтия попита:

– Намери ли те Бейкър?

– Да.

– Как беше?

– На Бърт му стана малко неудобно. – Разказах й повечето, което се случу и й казах:

– Инкриминиращите снимки и други доказателства за стаята за забавления на Ан Камбъл ще бъдат унищожени, но колкото по-малко знаеш, толкова по-добре.

– Не се дръж покровителствено, Пол.

– Бих направил същото за всеки офицер. Някой ден ще те разпитват под клетва и не е нужно да лъжеш.

– Ще обсъждаме това друг път. А междуременно, Уес Ярдли се оказва не такъв мъжага какъвто изглежда.

– Винаги е така.

– Да. Много е разстроен от смъртта на Ан Камбъл и обръща Мидлънд с главата надолу, за да открие кой го е направил.

– Добре. Остана ли с впечатление, че е смятал Ан Камбъл за лична собственост?

– Нещо такова. Попитах го дали й е разрешавал да се среща с други мъже, и той отвърна, че й е позволявал само за вечеря, за питие и други такива при официални поводи в гарнизона. Никога не е искал да я придружава в подобни случаи, така че е бил достатъчно добър да й разреши да прави това, което трябва с твоите офицери. Това е цитат.

– Е, такива мъже харесвам аз.

– Да. Но хората не могат да бъдат наблюдавани през цялото време, а там където има желание, има и възможност.

– Правилно. Очевидно е значи, че той не е имал представа за това, че тя е подпомагала кариерата си но нетрадиционен начин.

– Така предполагам.

– И ако открие, че баща му също е бъркал в меда, ще се ядоса.

– Много меко казано.

– Добре. Никога не съм държал толкова хора в ръцете си.

– Не оставяй това да замае главата ти.

– Не и моята. Аз просто си върша работата.

– Искаш ли сандвич?

– Ти ли ще го купиш.

– Разбира се. – Тя се изправи. – Имам нужда от малко чист въздух. Ще изтичам до офицерския клуб.

– Сандвич със сирене, пържени картофи и кола.

– Пооправи малко тук, докато ме няма.

Тя тръгна. Аз се обадох на Бейкър по вътрешния телефон и тя дойде. Дадох й написания си на ръка доклад, отнасящ се до Далбърт Елкинс и я помолих да го напечата.

Тя ми каза:

– Бихте ли ме препоръчали за школа на ЦСО?

– Не е толкова забавно колкото изглежда, Бейкър.

– Наистина искам да бъда следовател.

– Защо?

– Вълнуващо е.

– Защо не поговорите с госпожа Сънхил за това?

– Говорих, когато тя беше тук вчера. Тя каза, че е забавно и вълнуващо, много пътуване и човек се среща с интересни хора.

– Да, и после ги арестува.

– Тя каза, че ви е срещнала в Брюксел. Звучи романтично.

Не отвърнах нищо.

– Тя каза, че е получила нареждане за постоянно назначение в Панама, когато приключи тук.

– Ще ми донесете ли малко кафе?

– Да, сър.

– Това е всичко.

Тя излезе.

Панама.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Полковник Фаулър се обади в 16.45 часа и аз говорих с него, като казах на Синтия да вдигне другия телефон и да слуша.

Полковник Фаулър каза:

– Съпругата ми ще си бъде вкъщи в 17.30 часа, госпожа Камбъл ще може да ви приеме в 18.00 часа в Боумънт Хауз, а генералът ще ви види точно в 18.30 часа в главния щаб.

Аз отбелязах:

– Това прави разговорите ни невъзможни.

– Всъщност – отвърна той – това ги прави много кратки.

– Точно това исках да кажа.

– И трите страни, с които искате да говорите, се намират под голямо напрежение, господин Бренер.

– Аз също, но благодаря ви все пак.

– Господин Бренер, минавало ли е през ум, че може би разстройват хората?

– Минавало ми е.

– Както ви казах, погребението е утре сутринта. Защо не инструктирате хората от ФБР, не дойдете на погребението, ако желаете и после да си тръгнете. Следствието ще продължи добре без вас и убиецът ще бъде изправен пред съда навреме. Това не е упражнение с определен краен срок.

– Не беше, но тия идиоти в Пентагона го направиха.

– Господин Бренер, вие от самото начало решихте да нахлуете тук по същия начин както Грант е превзел Ричмънд, без да се съобразявате с протокола и чувствата на хората.

– Точно така Грант е превзел Ричмънд, генерале.

– И в Ричмънд все още мразят Грант.

– Да. Полковник, от самото начало знаех, че този случай ще бъде взет от мен, от ЦСО. Пентагонът и Белият дом направиха това, което е правилно от политическа гледна точка, да поживи Бог цивилния контрол над армията. Но на мен са ми останали около двадесет часа и аз ще ги използвам както аз зная.

– Както желаете.

– Може да ми вярвате, че ще приключи този случай по начин, който няма да донесе позор на армията. Не вярвайте, че ФБР и главният

военен прокурор ще направят това.

– Няма да коментирам това.

– Най-добре да не го правите.

– А сега по друг въпрос, господин Бренер. Вашата молба да прибегнете съдържанието на канцеларията на полковник Мур е стигнала чак до Пентагона и те са я отхвърлили от съображения за националната сигурност.

– Това са най-добрите съображения, сър. Но странното е, че хората във Вашингтон искат от мен да арестувам полковник Мур за убийство, а не мога да получа разрешение да прегледам папките му.

– Ето какво се случва, когато питате. Знаете това.

– Наистина зная. Това е последният път, когато минавам по каналния ред.

– Това е ваше решение. Но от Пентагона казаха, че ако арестувате полковник Мур веднага, те ще изпратят със самолет някой, който има необходимото разрешение и правомощия да ви помага да прегледате папките селективно. Но това няма да бъде произволно ровене. Трябва да знаете какво търсите.

– Добре. Минавал съм по този път и преди. Ако зная какво по дяволите търся, то вероятно няма да ми трябва.

– Е, това е най-доброто, което можах да направя. С какво разрешително разполагате?

– О, около пет на единадесет. – Той не се засмя, така че аз казах: – Секретно.

– Добре. Ще предам това. Междувременно школата по психооперации изпраща хора в Джордън Фийлд, за да приберат съдържанието на канцеларията на капитан Камбъл и да го върнат там обратно. Вие и полковник Кент няма да бъдете обвинени за това, че сте изнесли съдържанието, но в досиетата ви са включени мъмрения. – Той добави: – Вие трябва да се подчинявате на закона като всички нас.

– Аз обикновено го правя, когато го зная.

– Не трябва да конфискувате секретни документи без съответното разрешение.

– Някой се опитва да ми пречи.

– Не само това, някой се опитва да ви изработи. Защо?

– Не зная.

– Правили сте запитвания за времето, когато капитан Камбъл е била в Уест Пойнт, нали така?

– Вярно. Неподходящ въпрос ли съм задал?

– Очевидно.

Погледнах към Синтия и попитах полковник Фаулър:

– Вие не можете ли да ми кажете нещо за това, полковник?

– Не зная нищо за това, освен че ме питат защо вие питате.

– Кои са тези те?

– Не мога да кажа. Но сте се докоснал до оголен нерв, господин Бренер.

– Звучи като че ли се опитвате да ми помогнете, полковник.

– Като се размисли човек, може да се окаже, че вие и госпожа Сънхил сте най-подходящите хора за тази работа. Но вие няма да приключите този случай навреме, така че ви съветвам да си осигурите гърба. – Той добави: – Сnižете се.

– Госпожа Сънхил и не аз сме престъпници. Ние сме следователи.

– Мъмренето беше предупредителен изстрел. Следващият ще бъде насочен към сърцето.

– Правилно, само че ще го изстрелям аз.

– Вие сте истински идиот. Имаме нужда от повече хора като вас. – Той добави: – Трябва да сте сигурен, че партньорката ви разбира в какво се замесва.

– Не съм сигурен дали аз разбирам.

– Аз също, но вие със сигурност сте задали неподходящ въпрос, когато сте запитали за Уест Пойнт. Приятен ден.

Той затвори. Погледнах към Синтия.

– За бога.

– Ние определено сме задали правилния въпрос за Уест Пойнт – казва тя.

– Очевидно. – Обадих се в Джордън Фийлд и се свързах с Грейс Диксън. – Грейс, току-що ми намекнаха, че от школата по психооперации са тръгнали хора към вас, за да вземат обратно вещите на капитан Камбъл и съм сигурен, че това включва и нейния компютър.

– Зная. Те вече са тук.

– По дяволите.

– Няма проблеми. След като говорих с теб, аз копирах всичко на дискета. – Тя добави: – В момента вземат компютъра, но не мисля, че някой ще улучи паролата и ще се стигне до тия файлове.

– Добра работа, Грейс. – Попитах я: – Какви са паролите?

– Те са три: една за личните писма, една за списъка на приятелите ѝ, техните адреси и телефонни имена и една за дневника ѝ. – Тя продължи: – Паролата за писмата е „Палавите“, за адресите и телефонните

номера на приятелчетата е използвала думите „*Приятелите на татко*“, а паролата за дневника ѝ е „*Троянски кон*“.

– Добре... дръж здраво тази дискета.

– Тя е до сърцето ми.

– Добре. Спи с нея тази нощ. Ще поговорим по-късно. – Аз затворих, обадих се във Фолс Чърч и се свързах с Карл. Казах му: – Дочувам, че въпросите ми относно Уест Пойнт са ядосали, разтревожили или изплашили някои хора.

– Кой ти каза това?

– Въпросът е: „*Какво намери?*“

– Нищо.

Казах му:

– Това е важно.

– Правя всичко възможно.

– Кажете ми какво си направил.

– Господин Бренер, аз не се отчитам пред вас.

– Правилно. Но те бях помолил да използваш източниците си и да ми доставиш малко информация.

– Ще ти се обадя, когато имам нещо.

Синтия побутна една бележка към мен, на която пишеше: „*Подслушват?*“ Аз кимнах. Карл съвсем определено звучеше странно. Попитах го:

– Свързаха ли се с теб, Карл?

След няколко секунди той каза:

– Всички врати се затръшват пред мен. Продължи по случая без тази информация. Увериха ме, че не ти трябва.

– Добре. Благодаря за това, че се опита.

– Ще те видя тук утре или вдругиден.

– Добре. Щом не си зает с молбата ми, може би ще можеш да уредиш тридесет дена отпуск за мен и госпожа Сънхил и потвърден билет за самолет до място по мой избор.

– Нищо повече не би харесало на Пентагона.

– И изкарай онова шибано мъмрене от досието ми.

Затворих телефона.

Синтия каза:

– Какво, по дяволите, става тук?

– Струва ми се, че сме отворили кутията на Пандора, извадили сме канче червеи и сме ги хвърлили в гнездо на стършели.

– Я го повтори.

Но аз не го повторих, а казах:

– Отрязаха ни. – Помислих малко и после продължих: – Но мисля, че ще можем да се оправим и сами.

– Предполагам, ме нямаме друг избор. Но все пак ми се иска да узная за Уест Пойнт.

– Карл ни увери, че не е важно за случая.

Синтия помълча малко, а после каза:

– Карл ме разочарова. Никога не съм мислила, че ще се уплаши от подобно разследване.

– Аз също.

Говорихме в продължение на няколко минути, като се мъчехме да измислим къде да отидем, за да научим нещо по въпроса за Уест Пойнт. Погледнах часовника си.

– Хайде да отидем в Бетъни Хил.

Изправихме се, за да тръгнем, но на вратата се почука и специалист Бейкър влезе с лист хартия в ръка. Тя седна на бюрото ми и погледна листа.

Казах й саркастично:

– Заповядайте, седнете, Бейкър.

Тя повдигна поглед към нас и каза с уверен глас:

– Всъщност аз съм подофицер Кифер от ЦСО. Тук съм от около два месеца по тайна задача, поставена ми от полковник Хелман. Разследвам случаи на злоупотреба в отдела за транспортно осигуряване – дребна работа, няма нищо общо с полковник Кент или нещо такова. Полковник Хелман ми нареди да получа назначение като ваш канцеларчик. – Тя ни погледна. – И аз го получих.

Синтия каза:

– Сериозно ли говорите? Шпионирали сте ни за полковник Хелман?

– Не съм ви шпионирала, просто помагах. Това винаги се прави.

Отвърнах:

– Вярно е, но все пак съм вбесен.

Специалист Бейкър, още подофицер Кифер каза:

– Не ви обвинявам, но този случай е взривоопасен и полковник Хелман беше загрижен.

– Полковник Хелман ни изигра номер – казах аз.

Тя не отвърна на това, но каза:

– През двата месеца, в които съм тук, чух за тези слухове за полковник Кент и капитан Камбъл, за които ви казах. Всичко това е истина, но

аз не съм го записвала в докладите си, защото не обичам да правя това на хората. Не съм видяла нито един случай, в който той да е пренебрегнал задълженията си, а и всичко, с което разполагах, бяха клюки. Но сега предполагам всичко има значение.

Синтия отвърна:

– Има значение, но може би е доказателство само за глупостта му.

Госпожа Кифер сви рамене. Тя ми подаде лист хартия и каза:

– Обади ми се от Фолс Чърч преди няколко минути и ми нареди да разкрия самоличността си пред вас и да стоя до факса. Ето какво пристигна.

Погледнах към факса, който беше адресиран за мен и Синтия чрез Кифер. Прочетох на глас:

Относно запитването за Уест Пойнт, както беше казано по телефона, всички досиета са запечатани или изчезнали, всички устни запитвания посрещнати с мълчание. Телефонирах, обаче, на пенсиониран човек от ЦСО, който беше изпратен там по време на въпросния период. Този човек говори с мен при условие за анонимност и ме информира за следното:

По време на лятото между първата и втората година на кадет Камбъл в Уест Пойнт, тя е била хоспитализирана в частна клиника за две седмици. Официалната версия е била, че е претърпяла злополука при тренировка във военния лагер в Камп Бакнър по време на нощни занятия. Моят източник казва, че генерал Камбъл е долетял от Германия в деня след „злополуката“. Ето я и историята, така както източникът ми я е събрал от слухове: През август, по време на обучение, кадетите са били включени в нощни патрули в гората и случайно или нарочно кадет Камбъл е била отделена от голямата група и се озовава с пет или шест мъже-кадети, или от Осемдесет и шести въздушен отряд, които също са участвали в обучението. Били са с маскировъчна боя по лицето, било е тъмно и така нататък. Тези мъже са хванали кадет Камбъл, съблекли я и я завързали за колчета за палатки, а после всички я изнасилили. Това, което се е случило по-късно, не е много ясно, но вероятно са я заплашили да не съобщава за изнасилването, после са я развързали и избягали. До сутринта, когато се появила в района на лагера, раздърпана и истерична, тя е била смятана за изчезнала. Първо е била закарана във военната болница Келер и лекувана за дребни порязвания и ожулвания, изтощение и така

нататък. Медицинското изследване не посочва сексуално насилие. Генерал Камбъл пристигнал и тя е била преместена в частна клиника. Никой не е бил обвинен, никакви действия не са били предприети, случаят е бил потулен за доброто на академията и кадет Камбъл се явила на занятия през септември. Носят се слухове, че генералът е оказал натиск върху дъщеря си да не повдига въпроса – вероятно и на него е бил оказан натиск от по-високо. Така че, това е. Унищожете това съобщение, а също и сведението за факса. Късмет.

Хелман.

Предадох факса на Синтия и тя каза:

– Вече всичко започва да става ясно, нали?

Кимнах.

Кифер ме попита:

– Знаете ли кой я е убил?

Отвърнах:

– Не, но мисля, че вече знаем защо е била там на полигона.

Синтия сложи съобщението на Карл в машината за унищожаване на документи и каза на Кифер:

– Значи вие искахте да станете детектив?

Кифер изглеждаше малко притеснена, но отвърна:

– Специалист Бейкър искаше да бъде детектив.

Синтия каза:

– Специалист Бейкър може да си остане канцеларчик засега. Нямаме нужда от друг детектив.

– Да, госпожо – отвърна Кифер, връщайки се в измислената си роля и чин. – Но ще държа очите и ушите си отворени.

– Правете го.

Казах на Бейкър:

– Кажете на полковник Кент, че господин Бренер иска полковник Мур да бъде задържан в границите на поделението и да бъде на негово разположение до следващо нареждане.

– Да, сър.

Синтия и аз излязохме от канцеларията, минахме през задния вход към паркинга, без да бъдем причакани от репортерите. Казах:

– Сега е мой ред да карам.

Намерих ключовете си и се качихме в моя Шевролет. Докато карах към Бетъни Хил, казах:

– Карл няма грешка.

Тя се усмихна.

– Въпреки че ни изигра такъв номер. Вярваш ли на това?

– Свързано е с територията, Синтия. Мислех си, че ми изглежда позната. Нещо не беше съвсем наред в нея.

– О, стига с тия глупости, Пол. Ти се хвана също толкова колкото и аз. Господи! Трябва да напусна тази работа.

– Какво ще кажеш за Панама?

Погледнах я и погледите ни се срещнаха.

Синтия каза:

– Подадох молба за постоянно назначение извън границите на Съединените щати, защото исках да отида надалеч от бъдещия си бивш съпруг.

– Добре измислено. – Смених темата. – Значи тази история в Уест Пойнт е силно експлозивна.

– Да. Не мога да повярвам, че един баща би участвал в такова замазване на следи... всъщност ако си помислиш... Искам да кажа има толкова напрежение в Уест Пойнт, откакто там започнаха да приемат жени. Това, което става там, е просто невероятно. А освен това генералът е трябвало да мисли за собствената си кариера, а може би е мислил и за кариерата и репутацията на дъщеря си. Но не ѝ е направил услуга.

– Наистина не.

– Жените, които потискат сексуално насилие или които са заставени да го подтиснат, обикновено заплащат за това по-късно.

– Или пък катат други хора да заплатят за него – изтъкнах аз.

– Точно така. Понякога и двете. – Тя добави: – Това, което се е случило на шести полигон, е било възстановяване на изнасилването в Уест Пойнт, нали?

– Страхувам се, че е било така.

– Само че този път някой я е убил.

– Вярно.

– Баща ѝ?

– Нека да получим последната информация, която ни трябва, за да възстановим цялото престъпление, от начало до край.

Тя помълча за момент и после ме попита:

– Знаеш ли кой я е убил?

– Зная кой не я е убил.

– Не ставай загадъчен, Пол.

– Подозираш ли някого?

- Няколко души.
- Изгради теория за всеки от тях и довечера ще ги подложим на съд в хотела.
- Звучи добре. Надявам се, че сутринта ще можем да обесим някого.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Пристигнахме в жилището на Фаулър в Бетъни Хил и позвънихме.

Отвори ни госпожа Фаулър, която не изглеждаше чак толкова разстроена както сутринта. Тя ни покани в дневната и ни предложи кафе или нещо друго, но ние отказахме. Тя седна на дивана, а ние на фотойлите.

Синтия и аз бяхме обсъдили начина, по който да проведем разговора и бяхме решили Синтия да започне. Тя поговори с госпожа Фаулър за живота, за армията, Форт Хадли и така нататък и после, когато госпожа Фаулър се отпусна, Синтия й каза:

– Моля бъдете уверена, че ние искаме само да възтържествува справедливостта. Ние не сме тук, за да опетним нечия репутация. Тук сме, за да открием убиеца, но също и за да не бъдат неправилно обвинени невинни мъже и жени.

Госпожа Фаулър кимна.

Синтия продължи:

– Знаете, че Ан Камбъл е имала сексуални връзки с много мъже в гарнизона. Искам да ви уверя, че според всички доказателства, които събрахме, името на вашия съпруг не се свързва с това на Ан Камбъл.

Тя отново кимна, този път малко по-енергично струва ми се.

Синтия продължи:

– Разбираме положението на полковник Фаулър като адютант на генерал Камбъл и предполагам негов приятел. Високо ценим честността на съпруга ви и готовността му да ни остави да говорим с вас. Сигурна съм, че ви е казал да бъдете честна с нас тъй както и той беше, и както ние бяхме с вас.

Колебливо кимване.

Синтия продължи да заобикаля всякакви преки въпроси, да изразява одобрението си, да проявява състрадание, разбиране и така нататък. Това трябва да се прави с гражданите свидетели, които не са призовани по съдебен ред, и Синтия вършеше тази работа много по-добре, отколкото аз бих я направил.

Но моментът беше дошъл и Синтия попита:

– Вие си бяхте вкъщи през нощта на убийството, нали?

– Да, бях.

– Съпругът ви се върна от офицерския клуб около десет вечерта.

- Точно така.
- И вие си легнахте около единадесет?
- Така мисля.
- И някъде между 02.45 и 03.00 часа сутринта вие сте били събудени от това, че някой звъни на вратата ви.

Не последва отговор.

– Съпругът ви е слязъл долу и е отворил вратата. Той се е върнал в спалнята и ви е казал, че това е генералът и че той трябва да отиде някъде по спешност. Съпругът ви се е облякъл и ви е помолил да направите същото. Така ли беше?

Не последва отговор. Синтия каза:

- И вие сте отишла с него. Мисля, че носите обувки номер седем.

Госпожа Фаулър отвърна:

- Да, ние и двамата се облякохме и излязохме.

Никой не проговори за няколко секунди, после Синтия каза:

– Вие и двамата сте се облекли и сте излезли. А генерал Камбъл остана ли в къщата ви?

- Да.

– Госпожа Камбъл беше ли с него?

- Не, не беше.

– Значи генерал Камбъл е останал, а вие сте придружили съпруга си до шести полигон. Така ли беше?

– Да. Съпругът ми предаде думите на генерала, че Ан Камбъл е гола и той ми каза да взема някаква дреха със себе си. Той каза, че Ан Камбъл е вързана, така че той взе нож, за да мога да срежа въжето.

– Добре. Вие сте карали по Райфъл Рейндж Роуд и през последната миля сте карали със загасени светлини.

– Да, съпругът ми не искаше да привлича вниманието на часовите. Каза, че нагоре по пътя има пост.

– Така. И вие сте спрели при паркирания джип, така както генерал Камбъл ви е бил инструктирал. Колко беше часът?

- Беше... около три и половина.

– Било е около три и половина. Вие сте излезли от колата и...

– И аз видях нещо на полигона и съпругът ми каза да отида там, да срежа въжетата и да я накарам да се облече. Каза ми да го извикам, ако имам нужда от помощ. – Госпожа Фаулър спря и после добави: – Каза да я ударя, ако не иска да помага. Беше много ядосан.

– Това е разбираемо – съгласи се Синтия. – И така, вие отидохте на полигона.

– Да, съпругът ми реши да ме последва до средата на пътя. Струва ми се, че беше загрижен за това как ще реагира Ан. Мислеше, че може да стане агресивна.

– И вие се приближихте до Ан Камбъл. Казахте ли нещо?

– Да, извиках я по име, но тя не... не отговори. Стигнах до нея и... коленичих, очите ѝ бяха отворени, но... аз изпищях... и съпругът ми изтича при мен...

Госпожа Фаулър покри лицето си с ръце и започна да плаче. Синтия явно беше подготвена за това, защото скочи от мястото си и седна до госпожа Фаулър на дивана, като я прегърна и ѝ подаде кърпичката си.

След около минута Синтия каза:

– Благодаря ви. Не е нужно да казвате нищо повече. Ние сами ще излезем.

И ние излязохме. Качихме се на моя Шевролет и потеглихме.

– Понякога един изстрел наслуки попада в целта – обадох се аз.

Синтия отвърна:

– Но това не беше изстрел наслуки. Искам да кажа вече всичко има смисъл, всичко е логично, основава се на фактите, такива каквито ги знаем, и на хората, такива каквито ги знаем.

– Правилно. Ти се справи много добре.

– Благодаря. Но идеята беше твоя.

Това беше вярно, така че казах:

– Да, моя беше.

– Мисля, че не харесвам фалшивата скромност в мъжете.

– Добре, значи си в тая кола, в която трябва. – Попитах я: – Как мислиш, дали полковникът ѝ е казал да каже истината, или тя сама реши?

Синтия помисли малко и после отвърна:

– Мисля, че полковник Фаулър знае, че ние знаем *a*, *b* и *v*. Той е казал на жена си ако я попитаме за *ъ*, тя да отговори за *ъ* и да продължи за *ю* и *я*, за да ѝ олекне и да се свърши с това.

– Правилно. А госпожа Фаулър е свидетел на съпруга си за това, че Ан Камбъл е била мъртва, когато са стигнали там и че полковник Фаулър не я е убил.

– Правилно. И аз ѝ вярвам, и не вярвам, че той е убил Ан Камбъл.

Продължихме в мълчание обратно към главния гарнизон и двамата потънали в мислите си.

Пристигнахме в Баумънт Хауз малко рано, но решихме, че за

разнообразие протоколът може да мине на второ място след действителността и отидохме към предната врата, където един военен полицаи ни провери документите, а после натисна звънеца.

За наш късмет вратата отвори младия и хубав лейтенант Елби. Той каза:

– Дошли сте с десет минути по-рано.

Младият Елби беше с отличителните знаци на офицер от пехотата – кръстосани пушки, и макар че нищо по униформата му не подсказваше, че някъде е виждал бой, аз се съобразих със статута му на пехотинец и с офицерския му чин. Казах:

– Можем да дойдем пак, а може и да поговорим с вас за няколко минути.

Лейтенант Елби изглежда беше дружелюбен човек, защото ни пушна да влезем. Отидохме в чакалнята, където стояхме предния път и докато все още стояхме направи, казах на Синтия:

– Нали искаше да ползваш тоалетната?

– Какво? О... да.

Лейтенант Елби ѝ обясни:

– Има тоалетна вляво от фойето.

– Благодаря ви. – И тя излезе.

Казах на Елби:

– Лейтенант, разбрах, че вие и капитан Камбъл сте ходели?

Елби ме погледна внимателно и после отвърна:

– Вярно е.

– Знаехте ли, че тя е ходела и с Уес Ярдли?

Той кимна и по изражението му разбрах, че това все още беше болезнен спомен за него. Лесно можех да разбера това – един спретнат лейтенант да трябва да дели шефската дъщеря с един не толкова спретнат селянин, едно лошо момче, ченге. Попитах Елби:

– Обичахте ли я?

– Няма да отговоря на този въпрос.

– Вече го направихте. А бяха ли почтени намеренията ви?

– Защо ми задавате тези въпроси? Вие сте тук, за да говорите с госпожа Камбъл.

– Дойдохме рано. Значи сте знаели за Уес Ярдли. А чували ли сте други слухове, че Ан Камбъл се е срещала с женени офицери от гарнизона?

– За какво, по дяволите, говорите?

Предполагам, че не е чувал тия слухове. Предполагам, също така,

че не е знаел и за стаята в мазето. Казах му:

– Генералът одобряваше ли взаимоотношенията ви с дъщеря му?

– Да, одобряваше ги. Трябва ли да отговарям на тези въпроси?

– Ами, преди три дни не ми отговорихте и бихте могли да ми кажете да вървя по дяволите. След няколко дена вероятно ще можете да ми кажете същото. Но точно сега вие трябва да отговаряте на тези въпроси. Следващ въпрос – госпожа Камбъл одобряваше ли?

– Да.

– Обсъждали ли сте някога въпроса за брак с Ан Камбъл?

– Да.

– Разкажете ми, лейтенант.

– Ами... знаех, че има връзки с този Ярдли и бях... раздразнен... но не беше просто това... искам да кажа, тя ми каза, че... че трябва да е сигурна, че родителите ѝ одобряват, и че когато генералът даде благословията си, ще оповестим годежа си.

– Разбирам. И вие обсъдихте това с генерала, по мъжки?

– Да, преди няколко седмици. Той изглеждаше щастлив, но ми каза да помисля още един месец. Каза, че дъщеря му е много своеволна млада жена.

– Разбирам. И после наскоро вие получихте заповед да заминете за някъде в другия край на света.

Той ме погледна малко изненадано.

– Да... Гуам.

За малко да се изсмея, но се въздържах. Макар че беше с по-висок чин от мен, той беше достатъчно млад, за да ми бъде син и аз сложих ръка на рамото му.

– Лейтенант, може би вие сте били най-хубавото, което би могло да се случи на Ан Камбъл, но е нямало да се случи. Вие сте били пионка в борбата за власт между генерал и капитан Камбъл и те са ви местили нагоре-надолу по дъската. Някъде в подсъзнанието си вие ме разбирате. Започнете от начало живота си и кариерата си, лейтенант, и следващия път, когато си помислите за брак, изпийте два аспирина, легнете си в една тъмна стая и почакайте да ви мине желанието.

За нещастие Синтия се върна точно в този момент и ми хвърли един злобен поглед.

Лейтенант Елби изглеждаше объркан и раздразнен, но нещо прищракваше в мозъка му. Той погледна часовника си и каза:

– Госпожа Камбъл ще ви приеме сега.

Последвахме Елби по коридора и той ни въведе в голяма стая във

викториански стил в предната част на къщата.

Госпожа Камбъл стана от стола си и ние отидохме при нея. Беше облечена в семпла черна рокля и като се приближих до нея, можах да видя приликата с дъщеря ѝ. На около шестдесет госпожа Камбъл беше направила прехода от красива към привлекателна, но щяха да са нужни още десет години преди хората да започнат да използват безличния и безполов израз „приятна жена“.

Синтия първа пое ръката ѝ и изрази съболезнованията си. Аз също се ръкувах с нея и направих същото. Тя каза:

– Няма ли да седнете?

Посочи ни едно канапе за двама близо до прозореца. Ние седнахме, а тя зае канапето срещу нашето. Между нас имаше малка кръгла масичка, върху която бяха поставени няколко гарафи с напитки и чаши. Госпожа Камбъл пиеше чай, но ни попита:

– Бихте ли желали малко шери или портвайн?

Всъщност имах нужда от алкохол, но не и ако трябваше да пия шери или портвайн, за да стигна до него. Аз отказах, но Синтия прие малко шери и госпожа Камбъл ѝ наля.

С изненада открих, че госпожа Камбъл има южняшки акцент, но после си спомних, че веднъж я бях гледал по телевизията по време на войната в Персийския залив и си спомням, че тогава си помислих каква идеална двойка са те от политическа гледна точка – твърд като скала генерал от средния запад и възпитана дама от юга.

Синтия говореше нещо незначително и госпожа Камбъл, въпреки цялата си скръб, поддържаше разговора. Оказа се, че тя е от Южна Каролина, и самата тя е дъщеря на армейски офицер. Джун Камбъл – така се казваше тя – беше олицетворение на всичко, което, според мен, беше хубаво в юга. Тя беше възпитана, очарователна и грациозна, и аз си спомних какво беше казал полковник Фаулър за нея, така че прибавих лоялна и женствена, но твърда.

Осъзнавах, че часовникът тиктака, но Синтия като че ли не бързаше да започне с неприятните неща и аз предположих, че е решила, че не е удобно или е загубила кураж. Не можех да я виня. Но тогава Синтия каза:

– Предполагам, че госпожа Фаулър или може би, полковник Фаулър са ви се обадили преди да пристигнем.

Добро попадение, Синтия.

Госпожа Камбъл остави чашата си с чай и отговори със същия спокоен глас, с който разговаряше:

– Да, обади се госпожа Фаулър. Доволна съм, че е имала възможност да разговаря с вас. Тя беше много разстроена и сега се чувства много по-добре.

– Да – отговори Синтия, – често става така. Знаете ли, госпожо Камбъл, аз обикновено работя върху случаи на сексуално насилие и мога да ви кажа, че когато започна да разпитвам хора, за които зная, че могат да ми кажат нещо, аз почти усещам тяхното напрежение. Като че ли всеки е навит, но щом първият започне да говори, и всичко започва да се развива, както става и сега.

По този начин Синтия искаше да каже, че щом веднъж се наруши законът за мълчанието, всеки през глава се мъчи да стане свидетел на обвинението. Това е далеч по-добре от възможността да бъде обвиняем.

Синтия каза на госпожа Камбъл:

– И така, от това, което госпожа Фаулър каза, и това, което господин Бренер и аз открихме от други източници, се разбира, че генералът е получил телефонно обаждане от Ан в ранните утринни часове, с което тя го е модела да се срещне с нея на полигона, вероятно, за да обсъдят нещо. Така ли е?

Друг изстрел наслука, трябва да се признае на Синтия, много добро попадение.

Госпожа Камбъл отвърна:

– Червеният телефон до леглото извън в около един и четиридесет и пет сутринта. Генералът отговори веднага и аз също се събудих. Наблюдавах го, докато слушаше. Той не каза нищо, затвори телефона, стана от леглото и започна да се облича. Никога не питам какви са тези обаждания, но той винаги ми казва къде отива и кога очаква да се върне. – Тя се усмихна и каза: – Откакто сме във Форт Хадли, той не получава много обаждания по средата на нощта, но в Европа, когато телефонът извънеше, той изхвъркваше от леглото, грабваше предварително приготвената си чанта и потегляше за Вашингтон или за границата с Източна Германия или кой знае накъде. Но той винаги ми казваше... Този път той просто каза, че ще се върне след около час. Облече си цивилни дрехи и замина. Наблюдавах го като потегли и забелязах, че беше взел моята кола.

– Каква е тя, госпожо?

– Буик.

Синтия кимна и каза:

– После около четири-четири и половина сутринта генералът се е върнал вкъщи и ви е казал какво се е случило.

Тя се загледа напред и за първи път видях лицето на изморена и отчаяна майка и само можех да си представя какъв данък бяха взели тези години. Със сигурност една съпруга и майка не можеше да одобри това, което бащата и съпругът беше направил на дъщеря им в името на голямото добро, в името на професионален напредък и добра репутация. Но в някой момент тя се беше примирила с това. Синтия й подсказа:

– Съпругът ви се е върнал около четири и тридесет сутринта.

– Да... аз го чаках... тук в предната стая. Когато той влезе през вратата, аз разбрах, че дъщеря ми е мъртва. – Тя се изправи. – И това е всичко, което зная. Сега когато с кариерата на съпруга ми е свършено, всичко, което ни остана, е надеждата, че вие ще можете да откриете кой го е направил. После всички ще можем да се успокоим и да продължим да живеем.

Ние също се изправихме и Синтия каза:

– Правим всичко възможно и ви благодарим за това, че превъзмогнахте скръбта си и говорихте с нас.

Аз добавих, че сами ще излезем и ние тръгнахме. Отвън по пътя към колата казах:

– Кариерата на генерала е приключила преди десет години във военната болница Келер в Уест Пойнт. Просто й е било нужно малко време, за да го настигне.

– Да, той не само че е предал дъщеря си, но е предал и себе си, и съпругата си.

Качихме се в Шевролета и напуснахме Боумънт Хауз.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

– За какво говори с лейтенант Елби? – попита Синтия докато карах.

– За любов и брак.

– Да, чух тази изява на прекрасна мъдрост.

– Е... знаеш, че е твърде млад, за да се задомява. Направил е предложение за брак на Ан Камбъл.

– Не бих нарекла задомяване това да се ожениш за Ан Камбъл.

– Вярно. – Информирах Синтия за краткия си разговор с Елби и добавих: – А сега бедният глупак ще заминава за Гуам. Ето какво се случва – като в ония древни гръцки трагедии – когато един обикновен смъртен има плътски отношения с богиня. Те или полудяват, или се превръщат в животно, или ги заточват в Гуам, или който и да е Егейският му еквивалент.

– Секс безсмислици.

– Правилно. Във всеки случай имам усещането, че движещата сила на семейство Камбъл е била толкова патологична, че там никога не би могло да съществува любов и щастие, и бог да е на помощ на всеки, който попадне сред тяхното нещастие и болка.

Тя кимна.

– Мислиш ли, че там всичко е било наред преди тя да бъде изнасилена в Уест Пойнт.

– Ами... според полковник Мур, е било. Мисля, че това е точна картина, а като говорим за картини, си спомням за оня фотоалбум, който намерихме в къщата на Ан... Ако си помислиш за снимките като преди и след – преди и след изнасилването през лятото между първата ѝ и втората ѝ година в Уест Пойнт – можеш да видиш разлика.

– Да. Ако знаеш какво търсиш, можеш почти да напиш някоя семейна трагедия. – Тя добави: – Тези мъже, които са я изнасилили, са си направили едно малко удоволствие и после са продължили да си живеят, и дори не са си помислили за човешката развалина, която са оставили след себе си.

– Зная. И двамата сме виждали това, ако сме стояли достатъчно дълго след някоя проява на насилие. Но обикновено има някакво възмездие. А в този случай никой не е повикал полицията.

– Да, тогава не са. Но ние сме тук сега. – Тя ме попита: – Как мислиш да се отнасяш с генерал Камбъл?

– Иска ми се малко по-грубо. Но мисля, че вече е платил най-високата цена за голямата си грешка. Не зная... Трудно решение. Ще карам наслуки. Той е генерал.

– Правилно.

Паркингът при генералния щаб на гарнизона беше почти празен, бяха останали само няколко коли, включително и зелената служебна кола на генерала. Имаше също и един джип, от тези, които обикновено се зачисляват към щаба и аз предположих, че този в хангара на Джордън Фийлд е бил заменен.

Синтия и аз застанахме на паркинга вдясно от сградата на щаба и аз казах:

– Тя е излязла от тази странична врата около 01.00 часа, качила се е на един от джиповете и е заминала, за да се срещне с призраците от своето минало.

– И призраците са излезли победители.

Минахме отпред. Двуетажната тъмна тухлена постройка смътно напомняше училище строено през трийсетте, само дето покрай алеята бяха наредени празни гилзи от 155-милиметрови снаряди за гаубици, от които растяха цветя, в което имаше непреднамерена ирония. Освен това на поляната имаше стари артилерийски части от различни епохи.

Влязохме през централната врата и младият редник, който беше на пост на входа, се изправи. Казах му, че имаме среща с генерал Камбъл. Той провери в списъка за приемните часове и ни упъти по един дълъг коридор, който водеше към задната част на сградата.

Синтия и аз вървахме по празните отекващи коридори, покрити с лъснат до блясък линолеум.

– Никога преди не съм арестувал генерал. Може би съм по-нервен и от него – отбелязах аз.

Тя ме погледна и отвърна:

– Той не го е направил, Пол.

– Откъде знаеш?

– Не мога да си го представя, а шом не мога да си го представя, значи не се е случило.

– Не си спомням да съм чел това в ръководството.

– Ами, във всеки случай не мисля, че ти е разрешено да арестуваш генерал. Провери в ръководството.

Стигнахме до нещо като второ фоайе, което беше празно и точно насреща имаше затворена врата с месингова табелка, на която пишеше „Генерал Джоузеф И. Камбъл“.

Почуках на вратата и тя беше отворена от един капитан жена, на чиято табелка пишеше Болинджър. Тя каза:

– Добър вечер. Аз съм старшият помощник на генерал Камбъл.

Ние се ръкувахме и тя ни въведе в една малка стая за секретарки. Капитан Болинджър беше на около тридесет и пет, ниска и набита, но с приятна и оживена физиономия.

– Струва ми се, че не съм чувал мъж генерал да има жена помощник от времето на приятелката на Айк.

Тя се усмихна.

– Не са толкова малко. Другият помощник на генерала е мъж, лейтенант Елби.

– Да, срещали сме се с него.

Хрумна ми, че ако лейтенант Елби е бил пионка в играта между дъщеря и баща, капитан Болинджър със сигурност не беше, тя не би могла да бъде съблазнена от Ан и беше достатъчно грозна, за да отговаря на изискванията на госпожа Камбъл.

Капитан Болинджър ни придружи до една празна стая и каза:

– Генералът ще ви отпусне колкото време искате. Но моля разберете, че той е... ами просто е съсипан от скръб.

Синтия отвърна:

– Разбираме.

Аз разбирах също, че този разговор беше определен за след работно време, така че ако стане неприятен, да не бъде видян или чут от войниците наоколо.

Капитан Болинджър почука на една хубава дъбова врата, отвори я и съобщи за подофицери Бренер и Сънхил. Тя отстъпи настрана, за да влезем.

Генералът беше прав и когато влязохме, той се приближи, за да ни поздрави. Козирувахме, а после се ръкувахме.

Генерал Камбъл ни посочи няколко тапицирани стола и ние всички седнахме. Генералите, също като церемониалмайсторите имат различни начини за определяне кой къде да седне, но генералите имат и правото да те оставят да стоиш прав в положение мирно, или ако са добри, в положение свободно. Но на нас със Синтия беше оказано много по-голямо внимание, отколкото изискваше чинът ни. Това вероятно имаше някаква връзка с факта, че току-що бяхме чули две признания за престъпно поведение от две съпруги, а именно: съучастничество след деянието и укриване на данни. А може би просто ни беше харесал. Той ни попита:

– Би ли желал някой от вас нещо за пиене?

– Не, сър, благодаря.

Но в действителност изстрелът беше прозвучал и знамето беше снето, а в армията това е все едно гладното куче на Павлов да чуе звънеца за храна.

Никой не проговори за около минута и аз огледах канцеларията. Стените бяха от бял гипс, а первазите и корнизите бяха от естествен дъб, от дъб бяха и масите, бюрото и така нататък. Върху дъбовия под имаше червен ориенталски килим, вероятно донесен от чужбина. Нямаше много военни трофеи, сувенири и различни дипломи в рамки или други такива, но върху една малка маса в ъгъла имаше синьо наметало, постлано като покривка, а върху него лежеше сабя, поставена в ножница, стар пищов с дълги цеви, синя шапка и други неща.

Генералът забеляза, че ги гледам и каза:

– Това са неща на баща ми. Той е бил полковник в старата конна армия през двадесетте години.

Аз отвърнах:

– Аз бях в първи батальон на осма кавалерия във Виетнам, само че без конете.

– Наистина ли? Това беше батальонът на баща ми. Стари индиански воители, макар че това е било преди неговото време.

Значи, все пак, имаше нещо общо между нас. Почти. Синтия вероятно беше отегчена от тези вечни мъжки разговори за войната, но установяването на по-тесни връзки е полезно преди да хванеш някого за гушата.

Генерал Камбъл ме попита:

– Значи вие не сте били детектив през цялото време?

– Не, сър. Преди се занимавах с честен труд.

Той се усмихна.

– Награди? Медали?

Казах му и той кимна. Мисля, че той по-лесно щеше да приеме това, което трябваше да направя, ако знаеше, че съм ветеран от войната. Дори и да не бях, щях да му кажа, че съм бил. На мен ми е позволено да лъжа при преследване на истината, свидетел, който не се е заклел, може също да лъже, но този, който се е заклел по-добре да не го прави, а заподозреният може да упражни правото си да не се самообвинява по всяко време. Проблемът, обаче, често се състои в това да се реши кой кой е.

Генералът погледна към Синтия, тъй като не искаше да я изолира и я попита за опита ѝ в армията, за цивилните ѝ корени и така нататък. Тя му каза и аз също научих някои неща, макар че тя би могла да лъже.

Забелязал съм, че генералите и понякога полковниците винаги питат редниците, сержантите и офицерите с по-нисък чин за родните им места, цивилни училища, военно обучение и така нататък. Не зная дали наистина се интересуват, или това е някаква внесена от японците форма на управление, която са научили в колежа на войната или каквото по дяволите е всичко това, но ти трябва да играеш играта дори и да си на прага на разследване на престъпни деяния.

И така, тъй като разполагахме с всичкото време, от което имахме нужда, ние говорихме за незначителни неща в продължение на петнадесет минути и тогава най-после генералът каза:

– Разбрах, че сте говорили с госпожа Фаулър и госпожа Камбъл, така че знаете нещо за това, което се случи онази нощ.

Аз отвърнах:

– Да, сър, но за да бъдем напълно откровени, ние се бяхме сетили за голяма част от това, което се е случило, преди разговора ни с госпожа Фаулър и госпожа Камбъл.

– Наистина ли? Това много ме впечатлява. Значи много добре обучавате хората си от ЦСО.

– Да, сър, а и ние имаме доста голям опит в професията си, макар че този случай ни сблъска с необичайни проблеми.

– Сигурен съм, че е така. Знаете ли кой е убил дъщеря ми? – Той ме погледна внимателно и попита: – Не е ли бил полковник Мур?

– Би могъл да е бил.

– Виждам, че не сте тук, за да отговаряте на въпроси.

– Не, сър, не сме.

– Тогава как бихте желали да проведете този разговор?

– Мисля, че би било по-лесно за всички, сър, ако вие започнете да разказвате за това, което се е случило през въпросната вечер. Започнете с онова телефонно обаждане в 01.45 часа. Може да ви прекъсвам, когато искам да изясня някой въпрос.

Той кимна.

– Да, добре. Спях и червеният телефон на нощното ми шкафче извънтя. Вдигнах го, но никой не отвърна на думите ми „Говори Камбъл“. После се чу някакво прищракване, после... после се чу гласът на дъщеря ми, но можех да позная, че беше на запис.

Кимнах. В контролните кули на полигона имаше телефони, но през нощта те се заключват. Очевидно Ан Камбъл и Чарлс Мур са имали безжичен телефон и магнетофон.

Той продължи:

– Съобщението – записаното съобщение, гласеше: „Татко, говори Ан. Искам да обсъдя нещо изключително спешно с теб. Трябва да дойдеш на шести полигон не по-късно от 02.15 часа.“ – Генералът добави:

– Тя каза, че ако не отида, ще се самоубие.

Аз отново кимнах и му казах:

– Каза ли ви да вземете госпожа Камбъл с вас?

Той погледна към мен и Синтия, като се чудеше колко всъщност знаем и вероятно предположи, че някак си сме намерили лентата. Отвърна:

– Да, наистина каза това, но аз нямах никакво намерение да го направя.

– Да, сър. Имахте ли някаква представа за какво е искала да говори с вас, кое е било това толкова спешно нещо, за което тя е искала да излезете от леглото и да отидете на полигона.

– Не... аз... Ан, както може би сте научили, беше емоционално неуравновесена.

– Да, сър. И все пак ми се струва, че някой ми спомена, че сте й дал ултиматум и краен срок. Тя е трябвало да ви даде отговора си по обяд нея сутрин.

– Това е вярно. Поведението й беше станало неприемливо и аз й казах или да го промени, или да отпътува.

– Значи когато сте чул гласа й в този час, вие сте разбрал, че това не е просто случайна емоционална проява, а е било свързано с вашия ултиматум и нейния отговор.

– Да, предполагам, че съм разбрал това.

– Защо мислите се е свързала с вас чрез записано съобщение?

– Предполагам, за да не мога да споря. Бях много строг с нея, но тъй като не можех нито да се обяснявам, нито да споря с един записан глас, аз направих това, което всеки баща би направил, и отидох на определената среща.

– Да, сър. И се оказа, че дъщеря ви вече е била на полигона и ви се е обадила оттам по безжичен телефон. Всъщност тя е излязла от главния щаб около 01.00 часа. Чудил ли сте се защо е избрала едно отдалечено място за обучение за тази среща? Защо просто не е дошла на закуска и не ви е отговорила на ултиматума?

Той поклати глава.

– Не зная.

Може би в началото не е знаел, но когато я е видял, е разбрал. Можех да видя, че беше наистина опечален и едва се владееше. Но той

щеше да се овладее, колкото и грубо да действах, и щеше да каже явните истини, които се свързваха с фактите и доказателствата. Но доброволно нямаше да разкрие същността на въпроса *защо* дъщеря му се е представила гола и прикована за земята.

Казах му:

– Споменала е, че ще се самоубие, ако не дойдете. Помислихте ли си, че би могла да замисля да убие вас, ако отидете?

Той не отговори. Попитах го:

– Взехте ли оръжие?

Той кимна и после каза:

– Нямах представа какво ще намеря там през нощта.

Не, обзалагам се не си имал. И именно затова не си взел госпожа Камбъл с теб. Продължих:

– И така, вие сте се облякъл с цивилни дрехи, взел сте оръжие, взел сте колата на жена си и сте потеглил към шести полигон с включени фарове. По кое време стигнахте там?

– Ами... около 02.15 часа. Времето, което тя определи.

– Да, изключили сте светлините си и...

Последва дълго мълчание, докато генерал Камбъл обмисляше висящия съюз. Накрая каза:

– Излязох от колата и отидох до джипа, но тя не беше там. Разтревожих се и я извиках по име, но не получих отговор. Извиках отново и тогава я чух да ме вика, обърнах се в посока на полигона и видях... видях я на земята, или видях фигурата на земята и си помислих, че е тя и че е ранена. Отидох бързо до фигурата... тя беше гола, и аз... предполагам се шокирах, смутих се... Не знаех как да разбере това, но тя беше жива и това беше всичко, което ме интересуваше. Извиках я и я попитах дали е добре и тя отвърна, че е добре... Приближих се до нея... нали разбирате, трудно е да говоря за това.

– Да, сър. За нас също е трудно. Не че се опитваме да сравним вашата загуба с нашите чувства, но мисля, че говоря и от името на госпожа Сънхил, като казвам, че в процеса на това разследване ние започнахме да... харесваме дъщеря ви. – Е, може би не говорех от името на госпожа Сънхил. Продължих: – Следователите, които разследват убийства, често стават съпричастни към мъртвите, макар че не са ги познавали. Този случай е необичаен, защото ние гледахме с часове видеофилми с лекции на дъщеря ви и аз почувствах, че тя е човек, който бих желал да познавам... но да ви оставя да ни кажете какво се е случило след това.

Генерал Камбъл отново беше започнал да губи самообладание и

ние стояхме неловко в продължение на минута, докато той дишаше дълбоко, после се изкашля и каза:

– Ами, после се опитах да я развържа... беше много неудобно, искам да кажа за нея и за мен... но не можах да развържа въжетото, нито пък можах да извадя колчетата от земята... опитах се... Искам да кажа, който го е направил, е забил тия колчета много дълбоко и е вързал тия възли... така че й казах, че ще се върна веднага... отидох до колата и до джипа, но не можах да намеря нищо, с което да срежа въжетата... така че отидох обратно при нея и й казах... казах й... казах, че ще отида до Бетъни Хил и ще взема нож от полковник Фаулър... Бетъни Хил е на по-малко от десет минути от шести полигон... Като си помисля сега, е трябвало... всъщност не зная какво е трябвало да направя.

Аз отново кимнах и го попитах:

– А докато сте се опитвал да отвържете въжетата, вие разбира се сте говорил.

– Само няколко думи.

– Но вие сигурно сте я попитал кой е направил това?

– Не...

– Генерале, вие не може да не сте казали нещо като: „*Ан, кой направи това?*“

– Е... да, разбира се. Но тя не знаеше.

– Всъщност – уведомих го аз, – тя не е искала да каже.

Генералът ме погледна в очите.

– Да, така е. Не искаше да каже. Може би вие знаете.

– И така вие сте тръгнал обратно по Райфъл Рейндж Роуд към Бетъни Хил.

– Да, отидох при полковник Фаулър за помощ.

– Знаехте ли, че има пост при склада за муниции на около километър в обратната посока?

– Не зная местата на всички постове в гарнизона. – Той добави: – Съмнявам се, че бих отишъл там и без друго. Нямах никакво желание някой млад мъж да види дъщеря ми в това положение.

– Всъщност е била жена. Но това е без значение. Това, което ме учудва, е защо сте направил обратен завой с изключени светлини и защо сте продължил още поне неколкостотин метра, без да ги включите?

Той вероятно се учуди откъде зная това, но после сигурно се е сетил, че съм разпитвал часовоя. Накрая отвърна:

– Ще ви кажа честно, не исках да привличам вниманието в този момент.

– Защо не?

– А вие щяхте ли да искате? Ако току-що сте оставил дъщеря си завързана гола за земята, бихте ли искал да се намесва някой друг? В съзнанието ми беше мисълта, че трябва да отида до полковник и госпожа Фаулър за помощ. Очевидно не исках този случай да стане общоизвестен.

– Но в случая, сър, е имало престъпление, нали? Искам да кажа, не си ли помислихте, че е била измъчвана от някой луд, или от няколко луди? Защо бихте желал да запазите това в тайна?

– Предполагам не съм искал да я поставя в неудобно положение.

Синтия се обади:

– Изнасилването не би трябвало да поставя жертвата в неудобно положение.

Генерал Камбъл отвърна:

– Но е така.

Синтия попита:

– Тя показа ли ви по някакъв начин, че желае да лежи там, докато вие отидете до полковник и госпожа Фаулър?

– Не, но аз реших, че това е най-доброто нещо.

Синтия запита:

– Не беше ли тя обезумяла от страх, че изнасилвачът или изнасилвачите може да се върнат, докато вас ви няма?

– Не... всъщност да, тя каза да се върна бързо. Вижте, госпожо Сънхил, господин Бренер, ако вие намеквате, че не съм действал по най-правилния начин, може би сте прави. Може би е трябвало да положа поголеми усилия, за да я развържа, може би е трябвало да сложа пистолета си в ръката ѝ, така че да може да се предпази, докато ме няма, може би е трябвало да стрелям с пистолета, за да привлека вниманието на военната полиция, може би просто трябваше да седна там при нея, докато някоя кола дойде. Не мислите ли, че аз премислям това за хиляден път? Ако поставяте под въпрос решението ми, вие сте прави. Но не поставяйте под въпрос моята загриженост.

Синтия отвърна:

– Генерале, аз не поставям под въпрос нито едно от двете. Аз поставям под въпрос това, което в действителност се е случило там.

Той започна да отговаря, но после реши да не казва нищо. Казах му:

– И така, вие сте отишъл у Фаулърви, обяснил сте им ситуацията и те са отишли да помогнат на капитан Камбъл.

– Точно така. Госпожа Фаулър взе дреха и нож, за да среже въжетата.

– А вие не видяхте ли дрехите на дъщеря си някъде там?

– Не, не ги видях.

– Не си ли помислихте да я покриете с ризата си?

– Не... аз не мислех много ясно.

Това беше човекът, който като подполковник е ръководил превземането на обсадения град Куонг Три от механизирани пехотен батальон и е спасил американска стрелкова част, попаднала като в капан в старата френска крепост. Но той не е могъл да се сети как да помогне на дъщеря си. Очевидно не е имал никакво намерение да ѝ предлага помощ и утеха. Бил е страхотно ядосан.

Попитах го:

– Защо не придружихте Фаулърви, генерале?

– Очевидно не бях необходим там. Само госпожа Фаулър беше достатъчна, но полковник Фаулър отиде с нея, в случай, че има някакви неприятности.

– Какви неприятности?

– Ами, в случай, че човекът, който го е направил, все още е наоколо.

– Но защо сте оставил дъщеря си сама, вързана, гола и беззащитна, ако сте мислел, че има някаква възможност за това?

– Това ми хрумна чак като се върнах на пътя. Почти когато вече бях стигнал до къщата на Фаулърви. Трябва да ви обърна внимание, че пътят дотам ми отне по-малко от десет минути.

– Да, сър. Но пътят обратно, като се включи времето за тяхното събуждане, обличане и каране обратно е отнело почти тридесет минути. След като сте ги събудил и сте помолил за тяхната помощ, естествената реакция на всеки човек – баща, военачалник – би била да бърза обратно към мястото и да охранява положението до пристигането на кавалерията, да използвам военна алегория.

– Мотивите ми или преценките ми оспорвате, господин Бренер?

– Не преценките ви, сър. Така че предполагам, аз се съмнявам в мотивите ви.

Обикновено аз не бих имал право да се съмнявам в един генерал за нищо. Но сега беше различно. Той кимна и каза:

– Предполагам, че вие и двамата знаете повече, отколкото показвате. Вие сте много умни. Можех да разбера това от самото начало. Така че, защо не ми кажете какви са били мотивите ми?

Синтия реагира на това.

– Искал сте да я накарате да се помъчи малко.

Укреплението беше пробито, да продължа с военната метафора, и Синтия мина в атака. Тя каза:

– Всъщност, генерале, вие сте знаел, че дъщеря ви не е била жертва на някакъв изнасилвач, че не е била нападната, докато ви е чакала. Че всъщност тя и някой неин съучастник са ви се обадили, пунали са ви съобщението и са ви извикали там с единствената цел вие и госпожа Камбъл да я намерите в това положение. Това, сър, е единственото логично обяснение на тези събития, на това, че сте я оставил там сама, че сте отишъл у Фаулърови и сте им казал да се погрижат за нея, за това, че сте останал в къщата им и сте ги чакал да се върнат с дъщеря ви и джипа ѝ, и затова, че не сте докладвал ни дума за това до този момент.

Генерал Камбъл седеше там потънал в мисли, и вероятно обмисляше своите възможности, за действие, живота си, грешката си преди няколко нощи и грешката си преди десет години. Накрая той каза:

– Моята кариера свърши и аз съм написал молбата си за напускане, която ще подам утре след погребението на дъщеря си. Предполагам, че това, което обмислям сега, е колко трябва да знаете, за да откриете убиеца ѝ, колко искам да призная на вас и на света, и каква полза ще има за когото и да е, от по-нататъшното опозоряване на паметта на моята дъщеря. Всичко това е егоистично, зная това, но аз трябва да мисля и за жена си и сина си, а също и за армията. Аз не съм обикновен гражданин и моето поведение дава отражение върху професията ми, и моят позор може да послужи само за снижаване духа на офицерите.

Искаше ми се да му кажа, че духът на старшите офицери във Форт Хадли беше достатъчно нисък, тъй като те всички чакаха бравдата да падне, и че той наистина не беше обикновен гражданин и следователно не можеше да очаква да се отнасят към него като към такъв, и че да, той звучеше малко егоистично, и че репутацията на дъщеря му сега не стоеше на дневен ред, и да ме остави аз да се тревожа за това колко ми е нужно да зная, за да открия убиеца, и последно, но не най-маловажно, че с кариерата му беше наистина свършено. Но вместо това казах:

– Разбирам защо не сте уведолил военната полиция, че дъщеря ви е била прикована гола на полигона – действително, генерале, до този момент това е бил личен въпрос и аз ви признавам, че на ваше място вероятно бих направил същото. Разбирам също защо и как са се замесили Фаулърови. Отново ви признавам, че вероятно бих направил същото. Но когато те са се върнали и са ви казали, че дъщеря ви е мъртва, вие не сте

имал никакво право да ги правите съучастници в опит за прикриване на истинския характер на престъплението, а също и да замесвате съпругата си. Не сте имал право, също така, сър, да направите моята работа и тази на госпожа Сънхил по-трудна, като ни пратихте по фалшива следа.

Той кимна.

– Вие сте абсолютно прави. Аз нося пълна отговорност за това.

Поех си дълбоко дъх и го информирах:

– Трябва да ви кажа, сър, че вашите действия са наказуеми според военния закон.

Той отново кимна бавно.

– Да, осъзнавам това. – Той погледна към мен, а после към Синтия.
– Бих ви помолил за една услуга.

– Да, сър?

– Бих ви помолил да направите всичко възможно името на Фаулър да не се замесва в това.

Бях подготвен за тази молба и се бях борил със себе си за отговора й дълго преди генералът да я беше направил. Погледнах към Синтия, после към генерала и отговорих:

– Не мога да прибавям към това престъпление и мое.

В действителност аз вече го бях направил, когато сключих сделката с Бърт Ярдли. Но онова беше извън гарнизонна история, а това не беше. Казах:

– Фаулърови са намерили тялото. Те не са докладвали.

– Докладвах, на мен.

Синтия каза:

– Генерале, моето положение е малко по-различно от това на господин Бренер, и макар че детективите никога не трябва да си противоречат пред свидетели, аз мисля, че ние можем да оставим Фаулърови извън това. В действителност полковник Фаулър ви е докладвал за престъплението и вие сте му казал, че сам ще се обадите на полковник Кент. Но във вашето състояние на шок и мъка, а също и тези на госпожа Камбъл тялото е било открито преди вие да се обадите на командира на военната полиция. Има някои подробности за доуточняване, но аз не мисля, че не ще допринесем за справедливостта, ако въвлечем Фаулърови в това.

Генерал Камбъл гледа Синтия продължително и после кимна.

Не бях доволен, но бях облекчен. В края на краищата полковник Фаулър беше вероятно единственият офицер, който е проявил известна чест и достойнство през цялото време, включително и това, че не е

чукал генералската дъщеря. Наистина аз самият не притежавах такава воля и изпитвах страхопочитание към човека, който я имаше. И все пак никога не трябва да се дава нещо за нищо, и Синтия разбираше това, защото каза на генерала:

– Но бих ви помолила, сър, да ни разкажете какво в действителност се случи там и защо се случи.

Генерал Камбъл се облегна на стола си и кимна.

– Добре тогава. В действителност историята започва преди десет години... този месец преди десет години в Уест Пойнт.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

Генерал Камбъл ни разказа какво се е случило в Ками Бакнър, тренировъчния лагер на Уест Пойнт. По отношение на самото изнасилване той не знаеше много повече от нас, или може би от това, което знаеха официалните власти. Това, което знаеше, беше, че когато видял дъщеря си във военната болница Келер, тя е била травмизирана, истерична и унижена от това, което се беше случило. Той ни каза, че Ан се притискала към него, плачела и го молела да я заведе вкъщи.

Той ни съобщи, че дъщеря му е казала, че е била девствена и че мъжете, които са я изнасилили, са ѝ се подиграли за това. Тя му е казала, че са я съблекли и са я приковали за земята с колчета за палатка. Един от мъжете ѝ запушил устата с въже, докато я изнасилвал и ѝ казал, че ще я души, ако съобщи за насилието.

Нито аз, нито Синтия, сигурен съм, очаквахме той да съобщи тези дребни интимни подробности. Той знаеше, че този случай е свързан с убийството само косвено, и че в него няма никакви улики, свързани с убийството ѝ. Но той имаше нужда да говори и ние го оставихме да говори.

Останах с впечатлението, макар че той не засегна въпроса направо, че дъщеря му е очаквала от него да се погрижи за това справедливостта да победи, да няма никакво съмнение, че тя е била изнасилена по най-брутален начин и мъжете, които са го направили, да бъдат изключени от военната академия и дадени под съд.

Това, разбира се, са били логични очаквания от една млада жена, която е полагала всички усилия да живее според очакванията на баща си, която е понесла трудностите, които са част от живота в Уест Пойнт, и която е била изнасилена по престъпен начин.

Но изглежда е имало някакви проблеми. Първо, е възникнал въпросът за това, че кадет Камбъл се е оказала сама в гората с петима мъже през нощта. Как е била откъсната от патрула, състоящ се от четиридесет души? Случайно? Нарочно? Второ, кадет Камбъл не можела да идентифицира мъжете. Те не само са били с маскировъчна боя по лицата, но са носили и мрежи против комари. Било е толкова тъмно, че тя не е могла да различи дори и униформите им и не можела да каже със сигурност дали мъжете са били други кадети, постоянен персонал от Уест Пойнт, или войници от Осемдесет и втора въздушна дивизия. През тази нощ е

имало почти хиляда мъже и жени на обучение и възможността тя да идентифицира своите нападатели била почти равна на нула, според това, което е било казано на генерал Камбъл.

В действителност това не беше съвсем вярно, както и аз и Синтия знаехме. Чрез процеса на елиминиране сферата на заподозрени започва да се стеснява. А като се стигне по-близо до извършителите, един от тях неизбежно се разприказва, за да се спаси от продължителен затвор. Освен това се правят проби на семенна течност, слюнка, косми, вземат се отпечатащи от пръсти и всички други фокуси, които знаят в техническата лаборатория. На практика груповите изнасилвания се откриват много по-лесно от единичните и аз знаех това, Синтия със сигурност го знаеше и аз бях почти уверен, че генерал Камбъл също го знаеше.

Истинският проблем не беше в това да се открие кой го е направил, проблемът беше в това, че извършителите са били или кадети, или служещи, или войници. Проблемът не беше в областта на полицейската наука, а в областта на обществените отношения.

В основата си всичко стигаше до факта, че пет пениса са проникнали в едно влагалище и цялата американска военна академия би могла да бъде разкъсана на части от същото това действие, което беше разкъсало девствения химен на Ан Камбъл. Такива бяха времената, в които живеехме – изнасилването не е просто сексуален акт – сексът по взаимно съгласие е лесно достъпен. Изнасилването е проява на жестокост, нарушение на военния устав и дисциплина, обида за доброто име на Уест Пойнт, сигурен отрицателен вот срещу съществуването на смесена академия за мъже и жени, срещу жените в армията, срещу жените офицери и срещу идеята, че жените могат да живеят редом с мъжете в тъмните гори на Камп Бакнър, или във враждебната среда на бойното поле.

Изключително мъжката територия на Уест Пойнт беше проникната от хора, които според думите на оня полковник в офицерския клуб, пикаеха клекнали. По време на учебната година, в класните стаи това не беше нетърпимо. Но в гората през летните нощи, в тъмното, мъжете се връщаха към древните инстинкти.

Цялата лагерна тренировка, както много добре си спомнях, беше един повик към оръжията, повик към война, повик към героизъм и преднамерена имитация на примитивния обред за съзряването на младите мъже. Когато аз се обучавах, в горите нямаше жени и ако имаше, щях да ги съжалявам и да се страхувам за тях.

Но хората във Вашингтон и Пентагона бяха чули и взели под внимание призива за равенство. Това е един хубав, необходим призив,

който доста е закъснял, и отношенията и схващанията доста са се променили от времето, когато аз бях младеж, когато ни готвеха за Виетнам. Но не всички разбирания се бяха променили и идеята за равенство се развиваше с различни темпове в различните области на обществения живот. Съществуват дефекти в системата, малки ниши на съпротивление, различно поведение в различни ситуации, примитивни вълнения в слабините. Точно това се е случило през една августовска нощ преди десет години. Началникът на Уест Пойнт не е съобщил, че стотици жени са били с хиляди мъже по време на обучение и не са били изнасилени. Но не е имал намерение да съобщи, че една е била.

Така че хората във Вашингтон, Пентагона и в академията са убедили генерал Камбъл. И така както той го предаде на Синтия и мен, те наистина са звучали убедително. По-добре е да има едно несъобщено и ненаказано изнасилване, отколкото да се разклатят самите устои на Уест Пойнт, да се породят съмнения в смесените военни академии, да се хвърли подозрение върху хиляда невинни мъже, които не са изнасилвали никого през нея нощ. Всичко, което, генералът е трябвало да направи, е било да убеди дъщеря си, че за нея – както и за академията, армията, нацията и каузата за равенство – ще бъде най-добре, ако тя просто забрави цялата история.

На Ан Камбъл са дали лекарства за предотвратяване на бременност, направили са й тестове за болести, предавани по полов път, майка й долетяла от Германия и й донесла любимата детска кукла, порязванията и ожулванията по нея заздравели и всички затаили дъх.

Татенцето е бил убедителен, майчето не била чак толкова убедена. Ан е вярвала на баща си и на двадесет години, въпреки всичките й обиколки из света като дете на военен, тя е била все още момичето на татко и е искала да му достави удоволствие, така че забравила, че е била изнасилена. Но по-късно си спомнила и именно поради тази причина седяхме в канцеларията на генерала тази вечер.

И така, това беше тъжната история и гласът на генерала на моменти пресекваше, ставаше дрезгав или заглъхваше. Чух Синтия да подсмърча няколко пъти и ще излъжа, ако кажа, че не усещах заседналата в гърлото ми буца.

Генералът се изправи, но ни направи знак да останем седнали.

– Извинете ме за момент – каза той.

Изчезна през една врата и можахме да чуем звук на течаща вода. Колкото и мелодраматично да прозвучи сега, трябва да кажа, че почти очаквах да чуя изстрел от пистолет.

Синтия не откъсваше поглед от вратата и каза тихо:

– Разбирам защо е направил това, което е направил, но като жена съм вбесена.

– Като мъж аз също съм вбесен, Синтия. Петима мъже са останали със спомен от една забавна нощ, а ние трябва да се занимаваме с цялата тая мръсотия. Петима мъже, ако са били кадети, са завършил и станали офицери и джентълмени. Били са нейни съкурсанти и вероятно са я виждали всеки ден. Косвено или може би пряко те са отговорни за смъртта ѝ. Те със сигурност са отговорни за психическото ѝ състояние.

Синтия кимна.

– А ако са били войници, те са се върнали в тяхното поделение и са се хвалили навсякъде как са чукали тази малка курсантка от Уест Пойнт.

– Да, и всичко това им се е разминало безнаказано.

Генерал Камбъл се върна и отново седна. След известно време каза:

– И така, както виждате аз получих това, което заслужавах, но Ан беше тази, която плати за моето предателство. Само за няколко месеца след случая тя се превърна от едно сърдечно, открито и дружелюбно момиче в недоверчива, мълчалива и затворена жена. Тя се справяше добре в Уест Пойнт, завърши сред първите в класа си и продължи обучението си след това. Но нещата между нас повече никога не бяха същите и аз трябваше да помисля за тия последствия от моето поведение. – Той добави: – Аз загубих дъщеря си, когато тя загуби вярата си в мен. – Пое си дъх дълбоко. – Знаете ли, олекна ми от това, че говоря с вас.

– Да, сър.

– Знаете за безразборния ѝ полов живот. Специалисти ми обясниха на какво се дължи то. Не е просто това, че тя се е мъчила да поквари хората около мен, за да ме постави в неудобно положение. Тя ми е казвала: *„Моето целомъдрие, моето решение да остана девствена, докато не съм готова не значеха нищо за теб, значи това, което давам на всеки мъж, който го пожелае, не те засяга. Така че не ми чети проповеди.“*

Аз кимнах, но не можах и не исках да коментирам. Генералът каза:

– И така минаха години и тя пристигна тук. Не случайно, а по предварителен план. Човек от Пентагона, човек, който беше замесен при вземането на решението в Уест Пойнт, ми препоръча да обмисля два начина на действие. Един – да напусна поста си, така че Ан също да реши да напусне, или пък може би да реши, че това ѝ поведение е вече безсмислено. – Той добави: – Тях наистина ги беше страх да ѝ поискат

оставката, защото тя явно знаеше нещо за армията, макар че не знаеше име. Втората ми възможност беше да поема това незавидно командване на Форт Хадли, където школата по психооперации има филиал. Казаха, че ще прехвърлят Ан тук, което ще бъде съвсем естествено назначение за нея и аз бих могъл да разреша проблема отблизо. Избрах втория вариант, макар че моята оставка нямаше да бъде необичайна след успеха ми в Залива и дългите ми години служба в армията. – Той добави: – Веднъж тя ми каза, че ако приема длъжност в Белия дом, или някакъв политически пост, тя ще обяви историята в пресата. На практика аз бях държан заложник в армията от дъщеря си и единствената ми възможност беше да остана или да се оттегля извън всякакъв обществен живот.

И така, помислих си аз, това обясняваше скромността на генерал Камбъл по отношение на политическа кариера и назначение при президента. Като всичко останало в този случай, този гарнизон и хората тук, това, което се виждаше и чуваше, не съответстваше на това, което ставаше в действителност.

Той огледа канцеларията си, като че ли я виждаше за първи път, или пък за последен.

– И така аз избрах да дойда тук, за да се опитам да се откупя, за да оправя не само моите грешки, но и грешките на моите началници, много от които са все още в армията или в обществения живот, и много от които имена вие вероятно знаете. – Той замълча и каза: – Не обвинявам началниците си за това, че ми оказаха натиск. Това, което направиха, беше грешно, но крайното решение да участвам в укриването на следите беше мое. Мислех, че правя това, което направих с добри и основателни причини – за Ан и за армията – но в крайна сметка тези основания не се оказаха добри и излезе, че аз продавам дъщеря си за себе си. – Той добави: – Около година след случая получих втората си звезда.

С риск да прозвуча прекалено съчувствено, казах:

– Генерале, вие сте отговорен за всичко, което вашите подчинени направят или не успеят да направят. Но в този случай вие сте бил предаден от по-висшестоящите от вас. Те не са имали право да искат това от вас.

– Аз зная. Те знаят. Толкова талант, опит и ум, а се бяхме събрали в една стая в мотел в щата Ню Йорк по средата на нощта, като престъпници и се убеждавахме да вземем това напълно безчестно и глупаво решение. Но ние сме хора и вземаме грешни решения. Ако обаче наистина бяхме честни и почтени мъже, каквито казвахте, че сме, ние щяхме да променим това грешно решение, каквато и да беше цената за това.

Не можех да не се съглася с това и той го знаеше, така че не го казах. Вместо това попитах:

– И така, в продължение на две години вие и дъщеря ви сте участвали в близък ръкопашен бой.

Той се усмихна мрачно.

– Да. Оказа се, че това въобще не е лечителен процес. Това беше война и тя беше по-добре подготвена за нея от мен. Правото беше на нейна страна и това компенсираше силата. Тя ме биеше на всяка крачка, докато аз предлагам примирие. Мислех си, че ако победи, ще приеме извиненията ми и най-искрените ми съжаления. Като баща се разкъсвах от това, което тя причиняваше на себе си и на майка си. Вече не се интересувах за себе си. Но бях загрижен за мъжете, които тя използваше... – Той добави: – Макар че по някакъв странен начин, бях щастлив просто от това, че е около мен, независимо от условията. Тя ми липсваше, липсва ми и сега.

Синтия и аз седяхме мълчаливо и го слушахме как диша тежко. Очевидно за последните няколко дни той се беше състарил с десет години и вероятно с още десет през последните две години. Хрумна ми, че това не беше същият мъж, който се завърна с почести и слава от Залива не толкова отдавна. Смайващо е, помислих си аз, как дори и кралете, и императорите, и генералите могат да бъдат погубени от семейни раздори, от гнева и злобата на една оскърбена жена. Някак си сред всички условия и отклонения в този свят ние забравяме основното – на първо място да се грижим за работите в дома си и никога да не предаваме своята кръв.

– Разкажете ни за шести полигон и после ще ви оставим, генерале.

Той кимна.

– Да... добре, видях я там на земята и... и аз... аз първо наистина си помислих, че е била нападната... но после тя ми извика... каза: „*Ето го отговора на проклетия ти ултиматум!*“ В началото не разбрах за какво говори, но после, разбира се, се сетих какво ѝ бяха направили в Уест Пойнт. Тя ме попита къде е майка ѝ и аз ѝ казах, че майка ѝ не знае нищо за това. Тя ме нарече проклет страхливец и после каза: „*Виждаш ли какво ми направиха? Виждаш ли какво ми направиха?*“ И аз... аз видях... искам да кажа, че ако целта ѝ е била да ме накара да *видя*, тя я беше постигнала.

– И какво ѝ казахте, генерале?

– Аз... просто ѝ извиках... „*Ан, ти не трябваше да правиш това.*“ Но тя беше... тя беше бясна от гняв, като че ли напълно беше загубила

разума си. Изкрещя ми да се приближа, да видя какво са й направили, да видя какво е преживяла. Тя продължи така известно време и после каза, че щом аз съм й дал няколко възможности за избор, тя също щяла да ми даде няколко възможности за избор. – Генерал Камбъл замълча за момент и после продължи: – Тя каза, че около врата й има въже... и аз бих могъл да я удуша, ако искам... или пък бих могъл да го прикрия както бях направил преди време... можех да отида, да я развържа и да я заведа в Боумънт Хауз... при майка й. Тя каза също, че мога да я оставя там и че военната полиция или часовете, или някой друг ще я намери и тя ще разкаже на военната полиция всичко. Това бяха моите възможности за избор.

Синтия попита:

– И вие приближихте ли се до нея и опитахте ли се да я развържете, както ни казахте, че сте направил?

– Не... не можах. Не се приближих до нея... не се опитах да я развържа... Просто стоях близо до колата, после... напълно превъртях. Гневът и яростта ми трупани през всичките тия години, през които се мъчех да оправя нещата, взеха надмощие... Изкрещях й, че въобще не ме интересува какво са й направили преди десет години... Казах й, че ще я оставя там и нека часовете или военните полицаи я намерят, или пък първият взвод, който дойде за стрелба на полигона, или който и да е, и че целият свят може да я види гола, и че това въобще не ме интересува, и... – Той спря по средата на изречението и погледна към пода, а после продължи: – Казах й, че не може да ме нарани повече и тогава тя започна да крещи ония Ницшеански глупости: „*Това, което те наранява, ме прави по-силна, това, което не ме унищожава, ме прави по-силна*“ и така нататък. Казах й, че единствената власт, която има върху мен, е чинът ми и положението ми, и че си подавам оставката, и че е унищожила всички чувства, които съм изпитвал към нея, и че ми го е върнала тъпкано и вече не съм й длъжник.

Генералът си наля малко вода от гарафата, изпи я и продължи:

– Тя каза, че това е добре... „*Нека някой друг ме намери – ти никога не си ми помагал...*“ После тя започна да плаче и не можеше да спре да плаче, но ми се струва, че я чух да ми казва... тя каза: „*Татко...*“

Той се изправи.

– Моля ви... не мога...

Ние също се изправихме.

– Благодаря ви, генерале.

Обърнахме се и тръгнахме към вратата преди той да заплаче, но

една мисъл ми мина през ума, аз се обърнах към него и му казах:

– Още една смърт в семейството няма да разреши нищо. Това не е нещо, което един мъж би извършил. Само страхливец би го направил.

Но гърбът му беше обърнат към нас и аз не зная дали изобщо ме чу.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Излязох от паркинга на генералния щаб, изминах няколкостотин метра и после отбих встрани на пътя. Обзе ме нещо като закъсняла реакция от разговора, действително се чувствах съсипан.

– Е, вече знаем защо хората от лабораторията са намерили изсъхнали сълзи по лицето й.

Синтия каза:

– Лошо ми е.

– Трябва да пийна нещо.

Тя си пое дълбоко дъх.

– Не, трябва да приключим с това. Къде е Мур?

– По-добре да е някъде в границите на гарнизона.

Подкарах Шевролета и се насочих към школата за психооперации. По пътя Синтия каза, като че на себе си:

– Но все пак този път генералът не е изоставил дъщеря си така, както е направил в Уест Пойнт. Оставил я е на полигона в изблик на ярост, но някъде по пътя е осъзнал, че това е била последната възможност и за двамата. – Тя помисли за момент и после продължи: – Той вероятно е искал да се върне, но после се е сетил за това, което ще му трябва – нож, ако въжето трябва да бъде срязано, дрехи, женско присъствие. Това внимание към дребните подробности ни е до толкова насадено, че то е взело връх над шока и объркването му и той е продължил към Бетъни Хил, към единствения мъж в този гарнизон, на когото е можел да вярва: – Синтия спря и после попита: – Чудя се дали когато Фаулърови са стигнали там, са си помислили, че генералът я е удушил.

Отвърнах:

– Може и да им е минало през ум. Но когато са се върнали вкъщи и са му казали, че е мъртва... те трябва да са видели шока и неверието на лицето му.

Синтия кимна.

– Дали биха... дали е трябвало да я развържат и да вземат тялото със себе си?

– Не. Полковник Фаулър е знаел, че преместването на тялото би влошило нещата още повече. Уверен съм, че полковник Фаулър със своя военен опит е могъл със сигурност да определи, че тя е била мъртва. А по отношение на евентуалните подозрения, че той сам я е убил,

сигурен съм, че е благославял момента, когато генералът или самата госпожа Фаулър е предложила тя да отиде с него.

– Да, ако полковник Фаулър е бил сам, той е щял да изпадне в лошо положение.

Помислих за момент и после казах:

– И така, ние знаем, че освен жертвата, там са били още четири души – полковник Мур, генералът, полковник и госпожа Фаулър. И ние мислим, че никой от тях не е бил убиецът. Значи трябва да поставим пети човек там по време на този критичен промеждутък от половин час. И този човек, разбира се, е убиецът.

Синтия кимна.

– Може би трябваше да питаме генерал Камбъл дали има някаква представа за това кой е пристигнал през този половин час.

– Мисля, че той е уверен, че това е бил полковник Мур. Ако мислеше, че е някой друг, би ни казал. Не мисля, че му е хрумвало, че Мур е съучастник, а не убиец. Освен това, просто не исках да го насилвам повече.

– Зная. Мразя да разпитвам семейството на жертвата. Прекалено се възнувам...

– Ти се справи добре. Аз се справих добре. Генералът се справи добре.

Спрях при школата по психооперации, но колата на Мур не беше на запазеното си място. Пообиколих, минах край столовата, но никъде не видяхме сивия Форд.

– Ако този мръсник е напуснал гарнизона, ще го натикам в месомелачка – процедих през зъби.

Един джип на военната полиция спря до мен, на мястото до шофьора седеше нашият стар приятел ефрейтор Страуд.

– Полковник Мур ли търсите?

– Само него.

Страуд се усмихна:

– Отиде при шефа на военната полиция, за да му вдигнат заповедта за задържане.

– Благодаря. – Обърнах и се отправих към главния гарнизон. Казах на Синтия: – Ще го прикова към стената.

– Какво стана с месомелачката?

– Това също.

Карах към главния гарнизон. Когато се приближих към сградата на военната полиция, забелязах, че тия от пресата все още бяха там. Спрях

на пътя точно срещу главния вход и Синтия и аз излязохме и се качихме по стъпалата. Влязохме в сградата и отидохме направо в канцеларията на Кент. Секретарката му каза, че има съвещание.

– С полковник Мур ли?

– Да, сър.

Отворих вратата и там, в канцеларията на Кент, бяха полковник Мур, Кент и още един мъж в униформа, капитан. Кент се усмихна:

– Е, струва ми се, че съм доволен да ви видя.

Третият мъж се изправи и по знаците му видях, че е офицер от военната прокуратурата – адвокат. Мъжът, чието име беше Колинс, ме попита:

– Вие подофицер Бренер ли сте?

– Аз ще задавам въпросите, капитане.

– Предполагам, че сте – каза той. – Полковник Мур помоли да бъде представян от защитник, така че всичко, което имате да му кажете...

– Ще го кажа на него.

Мур все още седеше пред бюрото на Кент и демонстративно не ме гледаше. Казах му:

– Арестувам ви. Елате с мен.

Капитан Колинс направи знак на клиента си да остане седнал и ми каза:

– Какво е обвинението?

– Поведение, неподобаващо на офицер и джентълмен.

– О, наистина, господин Бренер, това е глупаво, общо...

– Плюс член 134, безредици и неизпълнения на задължения и така нататък. Плюс укривателство, заговор и даване на лъжливи показания. Плюс, капитане, вие сте на границата на член 98, неподчинение на процедурните правила.

– Как смеете?

Попитах Кент:

– Имаш ли под ръка два чифта белезници?

Полковник Кент изглеждаше разтревожен.

– Пол, тук има някои въпроси, свързани със закона и фактите. Ти не можеш да арестуваш – всъщност можеш, но аз съм по средата на разговор със заподозрян и неговия адвокат...

– Полковник Мур не е заподозрян в убийството, така че няма никаква нужда от разговор, а ако има, аз ще проведа разговора, а не вие, полковник.

– По дяволите, Бренер, вече мина всички граници.

– Полковник, извеждам арестанта си оттук. – Обърнах се към Мур:
– Станете.

Той стана, без дори да погледне адвоката си.

– Елата с мен.

Синтия и аз излязохме от канцеларията на Кент с бедния Мур зад нас. Придружихме го по коридорите към килиите за задържани. Повечето килии бяха празни и аз намерих една отворена врата точно до Далбърт Елкинс. Бутнах Мур леко в килията и блъснах вратата след него.

Далбърт Елкинс погледна към Мур, после към мен и каза с изненадан глас:

– Хей, шефе, та това е цял полковник.

Не обърнах внимание на Елкинс и казах на Мур:

– Обвинен сте в това, което казах преди. Имате право да не отговаряте, имате право на защитник по ваш избор.

Мур проговори за първи път, за да ми напомни:

– Аз имам защитник. Вие току-що го заплашихте с арест.

– Точно така. И всичко, което кажете, може да бъде използвано срещу вас пред военния съд.

– Не зная кой го е направил.

– Казал ли съм, че знаете?

– Не... но...

Далбърт Елкинс следеше всичко това внимателно. Той каза на Мур през решетките:

– Полковник, не трябва да си вземате адвокат. Това го вбесява.

Мур хвърли един поглед на Елкинс и после отново съсредоточи вниманието си към мен.

– Полковник Кент ме информира, че нямам право да напускам гарнизона, така че нямах друг избор освен да си потърся защитник.

– Е, сега сте по-зле, сега сте затворен.

Далбърт каза:

– Мен ще ме пускат. Ще мога да се движа из поделението. Благодаря, шефе.

Не обърнах внимание на Елкинс и казах на Мур:

– Имам много сериозни доказателства, които ви поставят на местопрестъплението, полковник. Има достатъчно обвинения срещу вас, за да ви вкарам в затвора за десет или двадесет години.

Мур се олюля назад, като че го бях ударил и се отпусна тежко на нара.

– Не... не съм направил нищо лошо. Направих само това, което тя

ме помоли.

– *Вие* сте го предложил.

– Не! *Тя* го предложи. Идеята беше *нейна*.

– Знаел сте дяволски добре какво й е направил баща й в Уест Пойнт.

– Научих го само преди около седмица – когато й постави ултиматума.

Елкинс погледна към Синтия и я попита:

– Какво ти е направил той?

Сопнах се на Елкинс:

– Млъквай.

– Да, сър.

Казах на Мур:

– Искам да напуснете тази армия. Може да ви оставя да си подадете оставката за доброто на армията. Това ще зависи от помощта, която ще ми окажете.

– Желая да помогна...

– Не ме интересува искате или не, полковник. Ще ми сътрудничите. Ще освободите защитника си.

Елкинс започна да подкрепя това, но си помисли и реши, че е по-добре да си седне на нара. Мур кимна.

– С какво бяхте облечен на полигона?

– С униформата си. Решихме, че така ще бъде най-добре, в случай, че попаднем на военна полиция...

– С тези обувки ли?

– Да.

– Събуйте ги.

Той се поколеба и после ги събу.

– Дайте ми ги.

Той ми ги подаде през решетките.

– Ще се видим по-късно, полковник. – После се обърнах към Елкинс: – Как е зверчето ми?

Той се изправи.

– Добре, сър. Утре ме пускат.

– Добре. Ако избягаш, ще умреш.

– Да, сър.

Тръгнах и Синтия ме последва. Тя ме попита:

– Кой беше другият?

– Мое приятелче. Причината да съм тук в Хадли.

Обясних ѝ накратко и после отидохме в канцеларията на сержанта, който беше дежурен. Показах си документите и му казах:

– В ареста се намира полковник Мур. Претърсете го основно и тази нощ му дайте само вода. Не му се разрешава нищо за четене.

Сержантът ме погледна с широко отворени очи.

– Затворили сте офицер в ареста? Полковник?

– Няма право на защитник до утре, докато не ви уведомя.

– Да, сър.

Сложих обувките на Мур на бюрото му.

– Сложете етикет на тия обувки и ги изпратете в трети хангар в Джордън Фийлд.

– Да, сър.

Излязохме и се отправихме към нашата канцелария. Синтия каза:

– Не знаех, че ще го затвориш.

– Аз също, докато не видях адвоката. Е, нали всички искаха да го арестувам.

– Да, но за убийство. И не можеш да вкараш офицер в общия арест.

– Глупаво правило. Ако отиде в Лийвънуърт, това ще му бъде за тренировка. – Добавих: – Освен това хората проговарят, след като са опитали затвора.

– Правилно. Да не говорим за претърсване и лишаване от храна. Според правилника той трябва да получи поне хляб и вода.

– За период от двадесет и четири часа. А междувременно аз самият не съм ял нищо свястно от четиридесет и осем часа.

– Ще бъдеш официално мъмрен за начина, по който се отнасяш с него.

– Това е най-дребният ми проблем в момента.

Влязохме в нашата канцелария и аз прелистих телефонните съобщения. Освен от пресата нямаше много други обаждания. Вече никой не искаше да говори с мен. Имаше обаче съобщение от разтревожения майор Бауз от ЦСО, от разтревожения полковник Уиймс от военната прокуратура и от притеснения полковник Хелман. Обадих се на Хелман в дома му във Фолс Чърч, където съпругата му ми даде да разбере, че прекъсвам вечерята му.

– Здравей, Карл.

– Здравей, Пол – каза той сърдечно.

– Благодаря за факса.

– Не го споменавай. *Никога* не го споменавай.

– Добре. Говорих с генерал и госпожа Камбъл, както и с госпожа

Фаулър. Синтия и аз можем да възпроизведем почти всичко, което се е случило нея вечер, от времето, когато капитан Камбъл е вечеряла с пиле в офицерския клуб, докато се е явила, за да поеме дежурството, взела е джипа под предлог, че ще проверява часовете, както и самото убийството и това, което е станало след убийството до настъпването на зората и моето включване в случая.

– Много добре. Кой я е убил?

– Е, все още не знаем.

– Ясно, а ще знаете ли до утре по обяд?

– Такъв е планът ни.

– Ще бъде добре, ако ЦСО успее да разреши случая.

– Да, сър. Очаквам повишение на заплатата и на чина.

– Е, няма да получиш нито едното, нито другото. Но ще извадя оно-ва мъмрене от досието ти, за което така любезно ме помоли.

– Страхотно. Наистина добре. Може би ще получиш друго на негово място. Арестувах Мур, хвърлих го в ареста тук, претърсих го и го оставих само на вода.

– Не можеше ли просто да му забраниш да напуска гарнизона.

– Направих го, но той побягна и си взе адвокат.

– Това е негово право.

– Напълно. Всъщност го арестувах пред адвоката му и замалко да арестувам и адвоката за намеса.

– Разбирам. И какво е обвинението, щом не е убийство?

– Съучастие в прикриване на престъпление, действия непристойни за офицер, това че е тъпак и така нататък. Не искаш да обсъждаме това по телефона, нали?

– Не. Защо не ми изпратиш един доклад по факса?

– Никакви доклади. Може би подофицер Кифер ще ти изпрати доклад по факса.

– А, да. Надявам се, че ви е от помощ.

– Не знаехме, че си имаме трети партньор.

– Е, вече знаете. Всъщност ви се обадох, защото командирът на ЦСО там се обади във Фолс Чърч и е доста разтревожен.

Не отговорих.

– Майор Бауз. Нали си го спомняш?

– Никога не сме се срещали.

– Въпреки това, отправя най-различни заплахи.

– Карл, в този гарнизон има около тридесет офицери, почти всички женени, които са имали сексуални връзки с мъртвата. Те ще заплашват,

молят, ласкаят и...

– *Тридесет?*

– Най-малко. Но няма кой да ги брои.

– *Тридесет?* Но какво става там?

– Мисля, че е от водата. Аз не я пия.

Синтия се опита да заглуши смеха си, но много късно и Карл каза:

– Госпожа Сънхил? Там ли сте?

– Да, сър. Тъкмо вдигам телефона.

– Откъде знаете, че тридесет женени офицера са имали сексуални връзки с мъртвата?

Синтия отговори:

– Намерихме дневника ѝ, сър. Всъщност той е в паметта на компютър. Грейс проникна в компютъра на мъртвата. – Тя добави: – Почти всички офицери са от генералния щаб.

Не последва отговор, така че аз продължих:

– Мисля, че това няма да излезе извън контрола ни, ако това е, което искат в Пентагона. Бих предложил прехвърляния в тридесет различни места, последвани от индивидуални оставки на различни интервали. Това няма да привлече вниманието. Но това не е мой проблем.

Отново никакъв отговор. Синтия каза:

– Генерал Камбъл възнамерява да подаде оставката си утре след погребението на дъщеря си.

Карл проговори:

– Тази вечер долитам при вас.

Отвърнах:

– Защо не почакаш до утре? Тук има електрическа буря, предупреждения за торнадо, вятър...

– Добре утре. Нещо друго?

– Не, сър.

– Ще говорим утре.

– Очаквам го с нетърпение. Приятна вечеря, сър.

Той затвори и ние направихме същото.

Синтия отбеляза:

– Мисля, че те харесва.

– Точно от това се боя. Е, какво ще кажеш да пийнем ли нещо?

– Не още.

Тя натисна бутона на вътрешния телефон и помоли Кифер да влезе.

Кифер си донесе собствен стол, сега след като всички бяхме равни и седна. Тя попита:

- Как върви?
- Добре – отвърна Синтия. – Благодаря, че си при нас.
- Ами сега тук има работа.

– Правилно. Искам да прегледаш всички доклади на патрулите на военната полиция от нощта на убийството. Прослушай и лентите с радио обажданията, провери дневника на дежурния сержант, виж дали онази нощ са били наложени някакви глоби за паркиране или нарушение на правилника за движение и поговори с военните полицаи, които са били дежурни, но бъди дискретна. Знаеш какво търсим.

Кифер кимна.

– Да. Коли и хора, които са били някъде, където не би трябвало да бъдат след 24.00 часа. Добра идея.

– Всъщност ти ми даде идеята, когато ни каза за Похотливец Шест. Това е нещо, което би могло да бъде важно. Ще се видим по-късно.

Оставихме Кифер в нашата канцелария. В коридора казах на Синтия:

- Може би оттук ще излезе нещо.
- Надявам се. Не ни остава нищо друго.
- Да пийнем?

– Мисля, че трябва да отидеш да поговориш с полковник Кент. Беше много груб с него. Ще почакам отпред. Покани го да дойде с нас да пийнем нещо. Окей, Пол?

Погледнах към – Синтия за момент и очите ни се срещнаха. От тона на гласа ѝ и от поведението ѝ се виждаше, че тя очакваше от Кент нещо повече от благоразположението му. Кимнах.

– Окей.

Тръгнах към канцеларията му, а Синтия продължи в посока на главното фоайе.

Вървах бавно към канцеларията на Кент като умът ми работеше побързо от краката. *Полковник Уилям Кент* – мотив, възможност, желание за действие, много голяма презумпция за невинност, но много слабо алиби.

Положението определя перспективата. Или, да го кажа по-просто, това, което виждаш, зависи от това къде си застанал. Аз не бях застанал където трябва. Бях застанал прекалено близо до Уилям Кент. Трябваше да отстъпя назад и да го погледна от различен ъгъл.

Тази мисъл ме гризеше през последните няколко дни, но не можех да се накарам да го кажа, дори да си го помисля. Кент ме беше поканил да поема случая и това до известна степен беше определило начина ми

на мислене. Кент беше моят единствен съюзник във Форт Хадли. Всеки друг беше заподозрян, свидетел, компрометиран офицер или пък някаква жертва. Кент си беше признал, че също е компрометиран, но само защото мислеше, че аз в крайна сметка ще открия нещо относно него и Ан Камбъл, а и може би подозираше, че Синтия и аз сме открили стаята. Всъщност, ако си помислех, Бърт Ярдли вероятно беше казал на Кент, че вратата на стаята е била залепена и те са се усъмнили, че съм го направил аз. Съдържанието на стаята е изглеждало непокътнато, когато Ярдли е отишъл там, но нито той, нито Кент са могли да бъдат сигурни за това какво съм намерил или взел.

Бърт Ярдли, каквото хитър негодник беше, се престори на изненадан, че зная за стаята, но той е знаел, че Ан Камбъл не би я залепила – следователно е предположил, че го е направил Бренер. Бърт Ярдли е предал тази информация на Кент и Кент е решил да си признае сексуалните прегрешения, но си остави отворена вратичка и не спомена за стаята. Сега съдържанието на стаята беше в Ярдли и аз не знаех кой кого държи в ръцете си и какви бяха взаимоотношенията между тия двама мъже, но ако един от двамата я е убил, другият не знаеше за това.

Спомних си как Кент се противопоставяше на решението ми да отида направо в дома на жертвата. Това на пръв поглед беше разбираемо – действието беше незаконно – но сега си помислих, че Кент е възнамерявал да се обади на Ярдли рано нея сутрин, или пък може би се е опитал да му се обади преди или след като ме извика и е възнамерявал да му каже нещо такова: „*Шефе, Ан Камбъл беше убита в гарнизона. Вероятно трябва да вземеш заповед за обиск и да претърсиш къщата ѝ. Спешно! Събери доказателства.*“ И Ярдли щеше да знае какви доказателства трябваше да бъдат събрани и унищожени. Спешно! Но Ярдли, според собствените си твърдения, е бил, за негово щастие, или пък нещастие, в Атланта, и Кент се е оказал в клопка.

И така, аз стигнах там пръв и Кент е трябвало да проведе друг разговор с Ярдли в Атланта и да му обясни какво се е случило. После Кент и Ярдли са стискали палци с надежда, че скритата стая ще си остане такава. Точно както Синтия и аз се бяхме надявали за същото, без да знаем, че шефът на мидлъндската полиция и шефът на военната полиция във Форт Хадли са били гости в тази стая.

Кент, също така, беше проточил уведомяването на генерал и госпожа Камбъл. Това би могла да бъде разбираема човешка реакция, естествена неохота да бъдеш приносител на лоши новини, макар че беше крайно непрофесионално от негова страна. Но ако Кент беше убил

генералската дъщеря, тогава бих могъл да разбера защо не можеше да събере кураж, за да изпълни дълга си.

Кент не е искал да се обади на майор Бауз, защото е бил сигурен, че Бауз знае за стаята, тъй като майорът също е бил забавляван там. А Кент не е искал Бауз да отиде там и да събере доказателства срещу него. Кент не е могъл да отиде сам в нея стая в къщата на Ан Камбъл, защото, ако я е убил, той е трябвало да се върне в дома си, колкото се може по-бързо, и да чака обаждането от военната полиция, когато я открият.

Почти можех да си го представя... почти. Кент по някаква причина, която все още не знаех, беше там на, или близо до шести полигон. Не знаех как и дали той е знаел какво е щяло да се случи там, но някак си можех да си го представя, след като генерал Камбъл е тръгнал: големият, висок Бил Кент, вероятно в своята униформа, да изминава ония петдесет метра от пътя към голата и вързана Ан Камбъл. Той се спира и те се гледат един друг, и той осъзнава, че съдбата му е направила подарък. Неговият проблем е била Ан Камбъл и желанието ѝ да повлече всички със себе си. Отговорът на проблема му е било въжето, което вече е било около врата ѝ.

Той може би е знаел, а може би не е знаел за какво е бил целият този сценарий, може да е чул, а може и не разговора с баща ѝ. Ако не го е чул, може би е взел това, което е видял, за любовна среща с друг мъж и е бил обхванат от ревност и гняв. Във всеки случай, те със сигурност са говорили и е много възможно Ан Камбъл да е казала нещо неподходящо в неподходящ момент.

Или пък може би не е имало значение какво е казала тя – на Кент му е било дошло до гуша. Знаел е, че има следи от други хора на мястото, знаел е, че ще бъде тук в официалната си роля след часове и че наличието на негови следи ще бъде обяснимо и очаквано. Той е ченге и пресмята всичко това много бързо. Това ще бъде не само съвършеното престъпление, но и необходимо го престъпление. Всичко, което трябва да направи е, да коленичи и да стегне въжето. Но дали е имал желанието да го направи? Тя не го ли е умолявала? Може ли да бъде толкова студен и безчувствен? Или пък е бил подтикван от страст и ярост?

Какво беше това, което знаех за този човек, когото съм виждал може би дузина пъти през последните десет години? Ровех в паметта си, но единственото, което можех да кажа със сигурност, беше, че той беше винаги по-загрижен да се създава впечатление за благоприличие, отколкото за самото благоприличие. Много държеше на репутацията си на чисто ченге. Никога не правеше сексуални шеги и забележки и беше

много строг с хората от неговата част, които не живееха според високите му изисквания за поведение и външен вид. Но после е бил съблазнен от генералската дъщеря. Знаел е, че е обект на шеги, според Кифер, знаел е, че губи от репутацията си и че не може да стане генерал като чука някоя от дъщерите им.

А дали е възможно някъде в тъмните кътчета на своето съзнание той да е знаел, че някои хора в гарнизона, със сигурност хора, които той е командвал, ще се чудят в страхопочитание дали пък полковник Kent не е направил това, дали най-висшето ченге в Хадли не е разрешило не само собствения си проблем, но и проблемите на тридесет старши офицери и техните съпруги? Обикновеният човек може да изпитва отвращение към убиеца, но един убиец може да предизвиква страх и уважение, особено ако има усещане, че това, което върши, не е изцяло лошо.

Но като се има предвид всичко това, ако всички тези предположения и заключения имат смисъл и съответстват на фактите, това означава ли, че полковник Уилям Kent, командирът на военната полиция във Форт Хадли, е заподозрян в убийството на Ан Камбъл? При всички други възможни мъже, а може би и жени в гарнизона, които имат мотив – отмъщение, ревност, прикриване на престъпление, избягване на унижение или позор, а дори и мания за убийства – защо точно Kent? И ако е Kent, как ще го докажа? В редките случаи, когато ченге, намиращо се на местопрестъплението, може да бъде извършител на престъплението, следователят е изправен пред истински проблем.

Постоях известно време пред вратата на Kent и после почуках.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

Насочих Шевролета към офицерския клуб и известно време пътувахме в мълчание, после попитах Синтия:

– Защо мислиш, че е бил Кент?

– Инстинкт.

– Инстинкт е това, което е пъхнало Кент между краката на Ан Камбъл. Защо мислиш, че той я е убил?

– Не зная дали той го е направил, Пол. Но ние елиминирахме другите заподозрени. Дватама Ярдли имат непоклонимо алиби, знаем какво е правил полковник Мур, Фаулърови са свидетели един на друг, а генералът и госпожа Камбъл са чисти, поне що се отнася да мен. Сержант Сент Джон и редник Кейси, които са намерили тялото, не са правдоподобни заподозрени, нито пък който и да е друг, с когото говорихме или за когото сме чули.

– Но какво ще кажеш за майор Бауз, полковник Уиймс, лейтенант Елби, главния свещеник, лекаря и още тридесет офицери, които са имали мотив. Освен това съпругите на тези офицери, ако си помислиш малко. Това също е възможно.

– Вярно. Освен това много е възможно да има и някой, за когото дори не сме чували. Но трябва да се има предвид възможността и желанието да се извърши убийство.

– Правилно. За нещастие нямаме време да разпитаме всички мъже от дневника й. А не искам и да си помисля, че може да бъде направено от ФБР, защото те ще напишат по един доклад от двеста страници за всеки от тях. Кент е възможен заподозрян, но не ми се иска да бъде удобен заподозрян, така както той – и някои други тук – се опитаха да направят от полковник Мур.

– Разбирам това. Но просто в някакъв момент ми хрумна, че Кент е много подходящ.

– Кога ти хрумна?

– Не зная. Под душа.

– Ще предам това.

– Мислиш ли, че ще дойде с нас да пийне нещо?

– Не беше много ясен. Но ако е убиецът, ще бъде там. Този номер винаги минава. Искат да са наблизко, да виждат, да чуват, да се опитват да влияят на следствието. И умните го правят, без да се набиват на очи.

Не бих казал със сигурност, че ако Кент дойде да пийне нещо с нас, е убиецът, но ако не дойде, ще заложа всичко, че не е.

– Разбирам.

През годините, които прекарах в ЦСО, бях успял да избягна всички курсове, организирани от Министерството на отбраната за управление на личния състав, за взаимоотношения между расите и половете и така нататък, което явно беше причина за проблемите, които имах в новата армия. Но аз участвах в много курсове за подготовка на ръководители и в тях имаше всичко, което беше необходимо за човешките взаимоотношения като например: да се респектират подчинените и висшестоящите, да не карат хората си да правят нещо, което сам не би направил, да спечелиш уважението към себе си, а не да го изискваш, да хвалиш този, който заслужава. И така, в този дух, аз казах на Синтия:

– Вършиш работа си много добре, проявяваш инициатива, правиш добри преценки и издържаш на напрежение. Ти си истински професионалист, знаеш много и си много упорита. Истинско удоволствие е да се работи с теб.

– Това да не го четеш отнякъде?

– Не, аз...

– Няма никакво чувство, Пол. Абсолютно безизразно. Говори от сърцето си, ако имаш такова.

– Това не ми е приятно. – Спрях на паркинга на офицерския клуб. – Това е субективно, много...

– Обичам те. Кажу го.

– Казах го миналата година. Колко пъти?

– Кажу го!

– Обичам те.

– Добре.

Тя изскочи от Шевролета, блъсна вратата и тръгна през паркинга. Аз тръгнах след нея и я настигнах. Не разменихме нито дума, докато не влязохме в главното фоайе. Намерих една празна маса в ъгъла и погледнах часовника си, който показваше осем и петнадесет вечерта цивилно време. Столовата беше пълна, но фоайето беше полупразно, сега когато щастливият час беше свършил. Новата армия не харесва щастливия час, през който напитките са на половин цена, но клубовете са полунезависими и някои от тях все още почитат древната и достойна традиция да се продава евтино уиски за един-два часа, едно дребно възнаграждение за това, че търпим идиотщини, които никой цивилен – с изключение на скоросни имигранти от военни диктатури – биха търпели. Но армията

има и своите предимства. За нещастие те стават все по-малко в последно време. Една сервитьорка мина покрай нас и Синтия си поръча своето уиски с кола, а аз си поръчах шотландско уиски и бира. Казах:

- Обезводнен съм. Господи, тук наистина е горещо.
- Цял ден се потиш като прасе – съгласи се тя. Усмихна се.
- Имаш нужда от душ.
- Имаме ли време?
- Може би пак ще трябва да го вземем заедно.
- Това е трудна работа.

Напитките дойдоха и ние се чукнахме. Тя каза:

– За Ан Камбъл. Що направим за теб всичко, което е по силите ни, капитане.

Пихме.

– Този случай започва да ме потиска – отбелязах аз. – Дали е от случая или е така, защото съм изморен и стар?

– От случая е, Пол. Защото съпреживяваш. Защото това не е просто случай. Това е човешка трагедия.

– Какви други трагедии има? Ние всички сме на крачка от трагедията.

– Вярно. Когато открием убиеца, няма да бъде време за празненство. Това ще бъде друга трагедия. Ще бъде някой, който я е познавал. Може би я е обичал.

– Като Кент.

– Да. Постоянно си спомням нещо, което четох веднъж... нещо, за което си мисля, когато разпитвам жени, които са били изнасилени. То звучи така: „*В сравнение със срама, смъртта е нищо*“. Мисля, че точно това се е случило тук, като се почне със срама и унижението на Ан Камбъл в Уест Пойнт. Искам да кажа, само си помисли, Пол. Те учат офицерите да бъдат горди, да бъдат самоуверени, да стоят изправени. Хора като Ан Камбъл са предразположени към такъв вид поведение, така че те отиват в някакво място като Уест Пойнт. После когато се случи нещо такова, изнасилване, унижение, те не могат да се справят с него. Те не се огъват като повечето хора. Те остават изправени и после се пречупват.

Кимнах.

– Разбирам това.

– Да, те събират отломъците и продължават, но вече не са същите. Разбира се, никоя жена не е, след едно брутално изнасилване, но някой като Ан Камбъл дори не може да почне да зараства отвътре.

– Разбирам, че според някои хора единственият лек за срама и унижението е отмъщението.

– Правилно. Така че, направи още една стъпка и си помисли за средния офицер. Той е бил прелъстен от Ан Камбъл за двадесет минути, включително питиетата, бил е заведен в стая за секс и подтикнат или заставен да участва в извратен секс, и после в някакъв момент него или го зарязват, или го карат да наруши някои правила от устава. Неговите чувства са смесени – има мъжка гордост от завоеванието, но ако е женен и ако приема всичко за офицерския дълг на сериозно, той изпитва срам. Повечето мъже не биха изпитвали много срам от един полов акт, извършен по взаимно съгласие, но някои мъже – офицери, свещеници, стълбове на общността – биха изпитали срам. Значи пак се връщаме на това „*В сравнение със срама смъртта е нищо*“. Или пък го наречи позор, или пък го постави във военна ситуация. Това би могло да се отнася до Ан Камбъл, генерал Камбъл и до още доста мъже, които са желали или те, или Ан Камбъл да бъде мъртва. Ето защо мисля, че е бил някой, когото тя е познавала, някой, който е чувствал, че убийството е начин да се сложи край на срама и позора както на жертвата, така и на убиеца. Кент като полицай и като офицер може много добре да се включи в тази теория.

Кимнах отново. Бях си мислил нещо подобно, макар и от по-различна гледна точка. Интересното нещо, обаче беше, че и двамата бяхме изградили психологически профил на убиеца, в който Кент се вместила много добре. Но пък нямаше нищо по-добро от един поглед в миналото.

– Кент – казах аз. – Кент.

– За вълка говорим и...

Полковник Кент влезе и няколко глави се обърнаха. Командирът на полицията във всеки гарнизон обикновено предизвиква обърщания на глави и странични погледи. Но сега в Хадли, с това сензационно убийство, което все още беше най-горещата новина, Кент беше героят на деня. Той ни видя и се приближи.

Синтия и аз се изправихме, както беше прието. Когато сме насаме, не му цепя басма, но пред хората му оказвах уважението, което се предполагаше, че той заслужава.

Той седна и ние също седнахме. Една сервитьорка дойде и Кент поръча напитки за нас и джин и тоник за себе си.

– Аз черпя – каза той.

Поговорихме известно време, изразявайки съгласието си за

напрежението, което всички изпитват, и как всички са се изнервили, за безсънните нощи, горещите дни и всякакви такива глупости. Кент беше професионалист и нашата небрежност и бързивост със сигурност го накараха да надуши нещо нередно, а може би се е почувствал като плъх, когото се опитват да натикат в ъгъла.

Той ни каза:

– Ще останете ли след погребението, за да инструктирате хората от ФБР?

– Предполагам, че това се очаква от нас – отвърнах аз. – Но ми се иска до утре вечер да съм си тръгнал.

Той кимна и после ни се усмихна.

– Вие двамата разбирате ли се добре? Или това е насочващ въпрос?

Синтия отвърна на усмивката му.

– Ние подновяваме приятелството си.

– Добре. Къде се запознахте?

– В Брюксел.

– Чудесен град.

И така нататък. Но от време на време той небрежно питаше нещо като:

– И така, Мур със сигурност не е убиецът?

– Нищо не е сигурно – отвърна Синтия, – но ние мислим така.

Тя добави:

– Страшно е колко близо бяхме до това да обвиним невинен човек.

– Ако е невинен. Казвате, че той я е вързал и я е оставил?

– Да – отвърнах аз. – Не можем да разкрием защо, но го знаем.

– Тогава той е съучастник в убийство.

– Не от правна гледна точка – казах аз. – Било е нещо съвсем различно.

– Странно. Успя ли вашата специалистка по компютри да намери това, което ѝ трябваше?

– Мисля, че успя. За нещастие на някои хора, Ан Камбъл е оставила нещо като сексуален дневник в компютъра си.

– О, господи... аз там ли съм?

– Струва ми се да, Бил. – Добавих: – С още около тридесет офицери.

– Господи... знаех, че имаше много... но не, че са били чак толкова... Господи, чувствам се като глупак. Ей, не можем ли да го засекретим?

Усмихнах се.

– Искаш да кажеш строго секретно? Дай препоръка, че се застрашава националната сигурност и ще видя какво мога да направя. А междувременно решението е в ръцете на главния военен прокурор или на министъра на правосъдието, или и на двамата. Мисля, че компанията е достатъчно голяма, за да не се тревожиш, че ще се набиеш на очи.

– Да, но аз съм полицай.

– В дневника има хора, които имат по-голяма власт и влияние от теб.

– Това е добре. Ами Фаулър?

– Не мога да кажа. А знаеше ли, че Бърт Ярдли също е бъркал в меда?

– Не се ли шегуваш...? Господи...

– Както виждаш между теб и Бърт е имало повече общи неща, Отколкото си осъзнавал. – *Съвсем сериозно, Бил.* – Познаваш ли го добре?

– Само служебно. Посещаваме месечните сбирки на Г-5.

Това е гражданска организация, и ако се бях сетил, щях да разбера, че те са били заедно достатъчно често – шеф на гражданска и шеф на военна полиция, първо ченге и първо ченге, за да могат да се споразумеят как да се прикриват един друг.

Кент попита:

– Някой от вас ходили вече в църквата?

– Не – отвърна Синтия. – Мисля, че ще почакаме до утрешната служба. Ще ходите ли в църквата тази вечер?

Той погледна часовника си.

– Да, разбира се. Аз бях любовник.

Аз попитах:

– Колко е голяма тази църква?

И двамата се позасмяхме, но забележката наистина беше много груба и Синтия ми хвърли един злобен поглед. Попитах го:

– Госпожа Кент все още ли е в Охайо?

– Да.

– Докога?

– О... още няколко дни.

– Пътят е доста дълъг, ако се пътува с кола. Или тя е летяла?

Той ме погледна и после отвърна:

– Летя. – Усмихна се принудено. – На метлата си.

Върнах му фалшивата усмивка и казах:

– Може ли да попитам дали заминаването ѝ е свързано с някои неприятни слухове за теб и капитан Камбъл?

– Ами... имаше нещо такова, струва ми се. Опитваме се да си оправим отношенията. Но в действителност тя не знае. Тя просто *предполага*. Не си женен, но може би разбираш.

– Бил съм женен. Синтия е женена.

Той я погледна.

– Така ли? За военен?

– Да. Той е в Бенинг.

– Труден живот.

И така нататък. Истинско удоволствие. Двама подофицери от ЦСО и един старши офицер, командир на военната полиция, си пият и говорят за живота, любовта, работата, от време на време намесват въпроса за убийства. Това е интересен метод за водене на разпит и е доста ефективен в подходяща ситуация, като тази например. Всъщност аз го наричам сандвич на смъртта – малко хляб, месо, салата, кръв, сирене, домати, кръв и така нататък.

Но Бил Кент не беше един обикновен заподозрян и аз имах смътно усещане, че той разбираше каква е цялата работа, и че знае, че ние знаем, че той знае и така нататък. Така че заприлича на някакъв танц, игра на думи, и в един момент очите ни се срещнаха и тогава той разбра със сигурност и аз разбрах със сигурност.

В момента, в който някой разбере, че си по петите му, всички започват да се чувстват неловко за всички, заподозреният изпада в пресилено безгрижие и се опитва да покаже колко е спокоен. Понякога, обаче, се задейства някаква извратена или обратна логика, и заподозреният става по-смел. Кент наистина ни каза:

– Радвам се, че ви накарах да поемете този случай. Бях почти сигурен, че Бауз е имал връзка с нея, но не исках да го кажа, в случай, че не е вярно. А и той няма специалисти по убийства в екипа си тук и те без друго щяха да изпратят някой като вас от Фолс Чърч. Или пък веднага щяха да извикат ФБР. Така че бях доволен, че вие сте тук. – Той ме погледна и каза: – Работили сме заедно и преди и знаех, че ще си подходящ за този случай. Имаш време само до утре по обяд, нали? Но знаеш ли какво? Мисля, че ще го приключиш преди обяд.

И така ние седяхме там в продължение на минута, играехме си с бъркалките за коктейли и салфетките. Синтия и аз се чудехме дали на масата седи убиец, а Кент разсъждаваше върху края на кариерата си и може би се бореше с мисълта да ни каже нещо, което да ни разкара отук преди утре по обяд.

Понякога хората се нуждаят от окуражаване, така че му казах с тон,

който той щеше да разбере:

– Бил, искаш ли да се поразходиш? Или пък да се върнем в канцеларията ти? Можем да поговорим.

Той поклати глава.

– Трябва да тръгвам. – Изправи се. – Е... надявам се тия касapi в моргата да са оставили достатъчно от нея, за отворен ковчег. Искa ми се да я видя отново... Нямам снимка... – Той се усмихна насила. – Не остават много сувенири от една извънбрачна връзка.

Всъщност имаше цяла стая. Синтия и аз също се изправихме и аз казах:

– Вземи си един от ония плакати преди всички да се е сетили за същото. Ще станат колекционерска ценност.

– Да.

– Благодаря за питиетата – казах аз.

Той се обърна и тръгна.

Ние седнахме. Синтия го наблюдаваше как излиза и после каза, като че ли на себе си:

– Може да е разстроен от края на кариерата си, от предстоящия позор, от разстроения си брак и от смъртта на някого, когото е обичал. Може би ние виждахме точно това. Или пък... е той.

Кимнах.

– Трудно е да се прецени поведението му, като се има предвид какво преживява. И все пак има нещо в очите на човек... те говорят на свой език от сърцето и душата. Те говорят за любов, мъка, омраза, невинност и вина. Те говорят истината, дори когато човекът лъже.

Синтия кимна.

– Да, те никога не лъжат.

И двамата седяхме мълчаливо известно време, после Синтия попита:

– И така?

Погледнах я и тя отвърна на погледа ми, нещо като експеримент, и двамата се съгласихме, без да проговорим, че Бил Кент е нашият човек.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Прескочихме вечерята и потеглихме по Райфъл Рейндж Роуд към Джордън Фийлд. Както Кент беше посочил по-рано, на пътя имаше пропускателен пункт на военната полиция и ние трябваше да спрем, за да проверят документите ни. Когато се приближихме до портала на Джордън Фийлд проверяваха ни отново и после още веднъж при вратата на трети хангар. Армията обича репортерите да са в залите за пресконференции, където според нея им е мястото. Репортерите обичат да обикалят. Тези различия в мненията продължават от няколкостотин години. Армията изтъква съображения за сигурност, пресата търси опора в своите традиционни и законни привилегии. През последните десетилетия армията взе връх над пресата, след като научи поне един урок във Виетнам.

Моят личен опит с пресата започна във Виетнам, когато един репортер ми пхна микрофон под носа, докато и двамата бяхме приковани под картечен обстрел. Камерата се въртеше, а репортерът ме попита:

– Какво става?

Помислих си, че нещата говорят сами за себе си, но тъй като бях млад и глупав, отвърнах:

– Обстрелва ни вражеска картечница.

Оня попита:

– Какво ще правите сега?

Аз му казах:

– Ще остава вас и оператора тук.

И аз се оттеглих набързо, като се надявах, че вражеският стрелец ще съсредоточи вниманието си върху господина от пресата. Някъде в някои архиви този филм стоеше, съхранен за поколенията. Повече не видях тези репортери.

Хангарът беше почти изоставен, тъй като повечето хора от лабораторията се бяха върнали във Форт Гилем, или бяха отишли да изпълняват други задачи, с друго оборудване. Но пет-шест човека бяха останали, за да напишат докладите и да довършат някои тестове.

Домът на Ан Камбъл беше все още тук, както и джипът и БМВ-то, но канцеларията й я нямаше. Грейс Диксън, обаче, седеше на едно бюро и се прозяваше пред един компютър АйБиЕм.

Тя погледна към нас, докато се приближавахме и каза:

– Получих друг компютър. Разпределям файловете, чета писмата и дневника, но не разпечатвам нищо, както нареди. Получи ли ония неща за Ярдли, които ти изпратих?

– Да – отвърнах аз. – Благодаря.

Грейс каза:

– Това тук е направо порно. Харесва ми.

– Вземи си един студен душ довечера, Грейс.

Тя се засмя и завъртя широкия си задник на мястото си.

– Не мърдам от стола.

Синтия попита:

– Къде ще пренощуваш?

– В хотела за офицери в гарнизона. Ще спя с дискетата. Никакви мъже. Обещавам. – Тя добави: – Военният свещеник също е в дневника. Нищо ли не е свято?

Искаше ми се да отбележа, че да спиш с богиня само по себе си е тайнство, но реших, че нито една от жените нямаше да го оцени. Попитах Грейс:

– Можеш ли да разпечаташ всичко, което се отнася до полковник Уилям Кент.

– Разбира се. Срегнах го тук. Мога да потърся. Каква е длъжността му или поста му в случай, че е споменат с тях.

– Той е шеф на военната полиция. На приятелите е известен като Бил.

– Да. Виждала съм го тук. Искате разпечатки на всички случаи, в които се среща името му, нали?

– Точно така. Освен това ФБР може да дойде тук тази нощ или рано сутринта. Военният полицай отвън няма да ги спре. Но ако видиш някой от тях да минава през хангара, просто изваждаш дискетата и се правиш, че пишеш доклад. Ясно ли е?

– Разбира се. Но какво ще стане, ако имат нареждане за обиск, или съдебно решение, или нещо друго?

По-лесно се работи с военни, защото те просто изпълняват заповедите. Цивилните искат разяснения и задават прекалено много въпроси. Отвърнах й:

– Грейс, ти просто пишеш доклади. Пъхни дискетата някъде в себе си и ако искат да погледнат под роклята ти, ги плесни.

Тя се засмя.

– Ами ако са хубави?

Явно нещо беше събудило либидото на тази жена. Синтия й каза:

– Грейс, наистина е много важно никой освен нас тримата да не види тия неща.

– Окей.

Попитах я:

– Кал Сайвър още ли е тук?

– Да. Опитва се да дремне малко там.

Грейс отново беше започнала да си играе с клавишите. Не разбирам много от компютри и нямам желание да разбирам повече. Но хората като Грейс, които се занимават с тях, са малко странни. Те като че ли не могат да се откъснат от екрана и седят там, говорят, пишат, бърборят, ругаят, крещят от радост и вероятно карат дълго време без секс, сън и храна. Всъщност, предполагам, това се отнася и за мен. Синтия и аз оставихме Грейс, без да ѝ досаждаме със сбогуване.

Поставих един параван пред нея, така че ако някой влезе през вратата, да не я види. После намерихме Кал Сайвър заспал дълбоко на едно походно легло и аз го събудих. Той се изправи като се олюляваше и изглеждаше объркан от нещата около него.

Дадох му няколко секунди и после го попитах:

– Намерихте ли нещо ново и интересно?

– Не, сега просто подреждаме всичко.

– Имаш ли отпечатьци от обувките и пръстите на полковник Кент за сравнение?

– Разбира се.

– Намери ли някои от неговите отпечатьци там? По джипа, по ръчната ѝ чанта, в тоалетните?

Той помисли малко и после каза:

– Не. Но отпечатьците от ботушите му са навсякъде. Направих отливки, за да ги сравня.

– Получи ли обувките на полковник Мур?

– Да. Съответстват на неидентифицираните гипсови отливки. Водят до тялото и после обратно до пътя.

– Направил ли си схема?

– Разбира се.

Той отиде до една дъска за закачане на обяви и включи настолната лампа. За дъската беше закрепена схема на мястото на убийството с размери метър на два. Тя включваше отрязък от пътя, паркирания джип на жертвата, началото на пейките и от другата страна на пътя малък участък от полигона, който включваше няколко от падащите мишени и схема на разпънатата фигура, която художникът беше нарисувал безполова.

Отпечатъците от стъпки бяха отбелязани с цветни карфици и в дъното на дъската имаше легенда, която определяше хората, чиито отпечатъци от обувки и ботуши бяха установени. С черни карфици бяха обозначени неидентифицираните или неясните отпечатъци. Малки стрелки показваха посоките, а бележки определяха дали отпечатъците са пресни, стари, валяни от дъжд и така нататък. В случаите когато един отпечатък беше върху друг, по-пресният отпечатък беше с по-дълга карфица. Имаше и други бележки и обяснения, които се опитваха да внесат някаква яснота в хаоса. В крайна сметка цялата тая дъска ще бъде напъхана в компютър и ще се вижда графично изображение, включително, ако желае човек, отпечатъците могат да се появяват един след друг, като че ли някой призрак върви по екрана. Освен това можеха да се изобразят само тези отпечатъци, които искаш. Но засега трябваше да се оправям със собствения си опит и този на Синтия и на Кал Сайвър.

Сайвър каза:

– Не сме анализирали това. То си е твоя работа.

– Правилно, спомням си го от ръководството.

Той добави:

– Трябва малко да го поизгладим за ФБР. Има прекалено много неизвестни и променливи тук, включително и факта, че не знаем какви обувки си носил ти.

– Те може би вече са в хотела за офицери.

– Когато хората не си предават обувките за сравнителни отпечатъци, започвам да ставам подозрителен.

– Разкарай се, Кал.

– Да. – Той погледна към легендата и каза: – Полковник Мур е с жълто.

Отвърнах:

– Интересува ме полковник Кент.

Пауза.

– *Кент?*

– Кент. – Погледнах към легендата. Кент беше със синьо.

Ние всички разгледахме схемата и в тихия хангар можеше да се чуе само как принтерът бълва хартия. Казах на Кал Сайвър:

– Обясни ми.

– Добре.

Сайвър започна и от това, което ми каза, излизаше, че полковник Уилям Кент е посетил тялото не по-малко от три пъти. Кал обясни:

– Виж, тук той върви от пътя към тялото. Спира много близо до

тялото, вероятно коленичи или кляка, защото когато се обръща, отпечатакът му се завърта, после вероятно се изправя и се връща на пътя. Това, предполагам, е първият път, когато е отишъл там с военния полицаи, който е намерил тялото... Виж, ето го нейният отпечатък... Кейси. Тя е със зелено. После, следващият път трябва да е бил, когато е придружил теб и Синтия с нейните маратонки. Синтия е с бяло. – Той успя отново да ми напомни: – Ти си с черно. Много черно. Ще ти дам розови карфици, когато получа обувките ти. Но засега не мога да те различа от...

– Добре. Разбрах. А какво ще кажеш за третия път, когато е отишъл при тялото?

Кал сви рамене.

– Той идва, когато аз бях там, но ние вече бяхме поставили пътеките. Предполагам, че е ходил при тялото повече от веднъж преди вие да отидете там, защото изглежда, че имаме три негови следи от пътя към тялото. Но дори и това не може да се каже със сигурност, защото следите не са пълни. Имаме следи върху следи и мека пръст, и твърда пръст, и трева.

– Ясно.

Ние всички разгледахме карфиците, стрелките и бележките. Казах:

– Имало е мъж и жена, които са носили цивилни обувки.

– Мога да ти дам обувките, но това, което ме интересува, е полковник Кент. Мисля, че е посетил мястото по-рано, вероятно с униформа, със същите ботуши, с които е бил обут по-късно, някъде между 02.45 и 03.30 часа.

Кал Сайвър се замисли за момент после отвърна:

– Но тялото не е било открито преди... колко часа?... 04.00 от дежурния сержант Сент Джон.

Не отговорих.

Сайвър почеса плешивата си глава и се загледа в схемата.

– Ами... възможно е... искам да кажа, тук има нещо, в което няма логика... ето отпечатъците на Сент Джон. Оранжеви. Те са сигурни. Той е имал парче дъвка на подметката си и то се е отпечатало. И така... ето ги отпечатъците на Сент Джон, и те *като че* ли са върху отпечатък, за който *предполагаме*, че е на полковник Кент. Кент е имал съвсем нови ботуши с ясен рисунък. Следователно... искам да кажа, ако Сент Джон е бил там в 04.00 часа, а полковник Кент не е ходил преди военния полицаи да му е съобщил след около 05.00 часа, то тогава отпечатакът от ботуша на Сент Джон *върху* този на Кент не може да бъде обяснен. Но трябва да разберете, че макар да е възможно да се определят

отпечатъците от повечето обувки, ако средата е добра – сняг, кал, мека пръст и други – те не са така точни като отпечатъците от пръсти. И в този случай, когато имаме два хубави отпечатъка, ние не можем да кажем със сигурност кой върху кой е бил поставен.

– Но ти си отбелязал този на Сент Джон върху този на Кент.

– Е, това е субективно решение от страна на лаборанта. Може да е грешка. Вероятно е било, като си помисля сега. Сент Джон е бил там пръв, така че той не може да е стъпил върху отпечатъците на Кент... но ти казваш, че мислиш, че Кент е бил там преди Сент Джон да намери тялото.

– Аз го казвам – отвърнах аз, – но ти няма да го кажеш на никого.

– Аз давам информация само на вас двамата и пред военния съд.

– Правилно.

Синтия каза на Кал:

– Хайде да видим гипсовите отливки от това място.

– Добре.

Кал провери в някакви напечатани листи на дъската за обяви и сравни нещо с нещо, после ни поведе към един далечен ъгъл на хангара, където върху пода имаше стотина гипсови отливки от стъпки, като че ли оставени от жителите на Помпей когато са напусkali града.

Отливките бяха номерирани с черен молив и той откри тази, която ни трябваше, повдигна я и я занесе на една маса. На масата беше закрепена флуоресцентна лампа и аз я включих.

Ние всички се загледахме в отливката в продължение на няколко секунди и после Кал каза:

– Ето този отпечатък е на Сент Джон на път към тялото. Този малък знак на ръба е посоката на тялото. Също в посока към тялото е и този отпечатък, който е на полковник Кент.

Погледнах към двата отпечатъка. Те бяха един до друг, като лявата страна на левия ботуш на Кент застъпваше дясната страна на десния ботуш на Сент Джон – или пък този на Сент Джон застъпваше този на Кент. Това беше въпросът. Аз не казах нищо, Синтия също. Накрая Кал каза:

– Ами... ако вие... виждате ли тази неравност тук? Това е парчето дъвка на ботуша на Сент Джон, но то не е било докоснато от ботуша на Кент, нито обратно. Виждате имаме два военни ботуша от един и същ вид, с еднакъв рисунък и следите са били оставени в промеждутък от няколко часа... и имаме пресичане и наслагване на рисунъка на подметките...

- Трябва ли ти шапка на ловец на елени за това?
- Какво?
- Защо някой е означил с по-късата карфица отпечатъците на Кент на схемата?
- Ами аз не съм специалист по този въпрос.
- Къде е специалистът?
- Замина. Но нека да пробвам.

Той промени положението на светлината, после я изгаси и огледа отливката на неясното осветление на хангара, после взе едно фенерче и пробва различни ъгли и разстояния. Синтия и аз също гледахме, тъй като това не беше толкова въпрос на някаква точна наука, колкото на здрав разум. Наистина беше почти невъзможно да се каже със сигурност кой отпечатък беше направен пръв.

Синтия прокара пръста си по местата, където двата отпечатъка се пресичаха. Когато подметката е гладка, лесно може да се каже кой е по-дълбок, но дори и това не е доказателство, че по-дълбоката следа е направена първа, като се има предвид, че хората вървят по различен начин и тежат различно. Но обикновено по-дълбокият отпечатък е пръв, защото той притиска пръстта или снега, или калта и следващият отпечатък се направи върху по-сбитата почва и не потъва толкова дълбоко, освен ако човекът не е истински дебелак.

Синтия каза:

– Отпечатъкът на Сент Джон е с около милиметър по-висок от този на Кент.

Кал каза:

– Виждал съм Кент, тежи около деветдесет килограма. Какво ще кажеш за Сент Джон?

Аз отвърнах:

– Горещо-долу толкова.

– Ами – каза Сайвър, – наистина зависи от това колко тежко са стъпвали. Като се сравни с другите отпечатъци на схемата и като се имат предвид плоските отпечатъци и от двата ботуша, може да се заключи, че никой от тях не е бягал. Всъщност бих предположил, че и двамата са вървели бавно. Така че, ако отпечатъкът на Кент е с милиметър по-дълбок, би могло да се заключи, че този отпечатък е направен пръв и че Сент Джон е стъпил върху стъпката на Кент по-късно. Но това е само предположение. – Той добави: – Не бих пратил никого на бесилката въз основа на това.

– Но пък можем добре да го изплашим...

– Правилно.

– Можеш ли да повикаш специалиста по отпечатьци тук тази вечер?

Кал поклати глава.

– Той изпълнява задача във военната база в Оуклънд. Мога да поискам да изпратят някой друг с хеликоптер.

– Искам същият човек. Прати тази отливка със самолет в Оуклънд и го накарай да я анализира отново. Не му казвай какво решение е взел първия път. Ясно ли е? Той няма как да си спомни тази сред всичките.

– Да. Ще видим дали ще получим същия резултат. Аз ще се заема с това. Може би ще трябва да използваме гражданските полети от Атланта до Сан Франциско. Може сам да отида.

– Няма начин, приятел. Ти ще стоиш тук в Хадли с мен.

– По дяволите.

– Точно така. Искам да дойде дактилоскопски екип от Гилем. Искам да са на полигона още призори. Ще търсят още отпечатьци на полковник Кент. Нека да проверят покрай пътя, по-навътре в полигона, около тялото, около тоалетните и така нататък. Искам една ясна диаграма, която да показва само стъпките на Кент. Или още по-добре, изгответе компютърна програма за всичко това и бъдете готови с нея до утре по обяд. Окей?

– Ще направим всичко, което е по силите ни. – Той се поколеба и после попита: – Сигурен ли си в това?

Кимнах му леко, което беше целия импулс, от който се нуждаеше, за да изкара хората си от леглата и да ги прати в Хадли още със зората. Казах:

– Кал, хората от ФБР може да дойдат тази вечер или утре рано. Те поемат този случай утре по обяд, но не преди това.

– Разбирам.

– Уговорете си някакъв предупредителен сигнал с военните полици отвън и предупредете Грейс, така че да може да скрие дискетата, с която работи.

– Няма проблеми.

– Благодаря. Добра работа си свършил.

Синтия и аз се върнахме при Грейс Диксън, която подреждаше купчината листи на бюрото си. Тя каза:

– Ето го и последния. Това са всички места, в които се споменава Бил Кент, Уилям Кент, Кент и така нататък.

– Добре.

Взех купчината и я прелистих. Имаше около четиридесет листа, като на някои имаше повече от една дата от дневника, първата беше от юни отпреди две години, а последната само от миналата седмица.

Синтия отбеляза:

– Доста често са се виждали.

Кимнах.

– Окей, благодаря още веднъж, Грейс. Защо не пхнеш дискетата в тайното си място и не отидеш да поспиш малко?

– Аз съм добре. Ти изглеждаш ужасно.

– Ще се видим утре.

Взех разпечатките и ние тръгнахме през дългия хангар и излязохме през малката врата. Беше една от тези нощи, в които не подухва ветрец и въздухът е пропит от влага и човек може да усети миризмата на боровете само ако се качи на тях.

– Душ? – попитах аз.

– Не – отвърна Синтия. – Военната полиция. Полковник Мур и госпожа Бейкър-Кифер. Нали не си ги забравил?

Качихме се в Шевролета ми, часовникът на таблото показваше десет и тридесет и пет. Това означаваше по-малко от четиринадесет часа, за да приключим със случая.

Синтия видя, че гледам часовника и каза:

– Хората от ФБР вероятно вече се прозяват и мислят да си лягат. Но утре сутринта ще бъдат навсякъде.

– Вярно. – Включих на скорост и потеглихме от Джордън Фийлд. Казах: – Не ме интересува това, че ще оберат славата за това, че са решили случая. Не съм дребнав. Ще им предам всичко това утре по обяд и те могат да го използват. Но колкото по-близо стигнем до извършителя, толкова по-малко мръсотия ще да изровят. Ще ги насоча към Кент и се надявам, че ще стигнат дотам.

– Е, много е благородно от твоя страна да ги оставиш да приключат случая. Твоята кариера също приключва до известна степен. Но аз бих могла да се възползвам от славата.

Хвърлих ѝ един поглед.

– Ние сме войници. Просто изпълняваме заповеди. Всъщност ти изпълняваш моите заповеди.

– Да, сър. – Тя се поцупи известно време и после каза: – Тези от ФБР са майстори на рекламата, Пол. Техните хора от връзките с пресата правят информационния отдел на армията да прилича на дъска за обяви на някоя автобусна спирка. Ние трябва да приключим сами, дори и ако

това означава да опрем пистолет до главата на Кент и да го заплашим, че ще му пръснем мозъка, ако не подпише самопризнание.

– Ама че сме агресивни тази вечер.

– Пол, това е важно. А и ти си прав за това, че ФБР ще се ровят неужно в мръсотията. Съдържанието на дневника ще се появи във всеки вестник в страната и за да прибавят обида към увредения престиж, ще кажат, че те са намерили дискетата. Тези хора са добри специалисти, но безскрупулни. Те са почти толкова безскрупулни колкото си ти.

– Благодаря.

– И те не се интересуват за армията. Като говорим за Ницше, философията на ФБР е „*Всичко, което понижава реномето на другите следствени отдели, повишава нашето*“. Така че трябва да приключим до обяд.

– Добре. Кой е убиецът?

– Кент.

– Сигурна ли си?

– Не. А ти?

Свих рамене.

– Той ми харесва.

Тя кимна.

– Не ми е неприятен, но пък не ми харесва чак толкова.

Забавно беше, помислих си аз, как мъжете и жените често имаха различно мнение за един и същ човек. Последния път, за който си спомням да съм бил на едно мнение с жена за това, че и двамата харесваме един човек, жената беше моята съпруга и тя избяга с него. Попитах просто за информация:

– Какво не харесваш в Кент?

– Мамил е жена си.

Наистина има логика. Прибавих към него:

– Може също така и да е убиец. Дребна работа, но просто го споменавам.

– Зарежи сарказма. Ако е убил Ан Камбъл, той го е направил под въздействие на някакъв импулс. Това, че е мамел жена си, е съзнателно действие, което е продължило две години. То показва слаб характер.

– Виж ти. – Карах по дългия тъмен път през боровата гора. В далечината можех да видя светлините на Бетъни Хил и аз се зачудих какво ли става в дома на Фаулър и в този на Кент.

– Не бих искал да съм на вечеря там, Синтия.

Тя погледна през предното стъкло.

– Каква каша. Дойдох тук в Хадли, за да разследвам едно изнасилване и приключих с това, че се замесих в последиците от друго изнасилване, станало преди десет години.

– Престъплението поражда престъпление, което поражда престъпление – изтъкнах аз.

– Правилно. Знаеш ли, че от статистическа гледна точка има много по-голяма вероятност една жертва на изнасилване да бъде изнасилена отново, отколкото някоя жена, която никога не е била изнасилвана?

– Не знаех това.

– Но никой не знае защо? Няма никакъв общ показател като професия, възраст, място на живеене или нещо такова. Просто ако се е случило веднъж, е много вероятно да се случи отново. Няма никаква логика. Някак си е страшно, като че ли там някъде има някаква зла сила, която знае...

– Странно – съгласих се аз. Аз няхах същия опит от моите случаи. Човек го убиват само веднъж.

Синтия започна да говори за работата си, за това как работата ѝ я потиска понякога и как тя вероятно е повлияла на брака ѝ.

Синтия явно имаше нужда да говори, да започне да заздравява преди следващия случай. Но винаги от всеки случай остава по нещо и то е като отрова за душата, която те кара да се чувстваш духовно по-зле всяка година. Но това е работа, която трябва да се върши и някои хора са решили да я вършат, а други са решили, че им трябва друга работа. Предполагам, че около сърцето се образува кора, но тя е толкова дебела, колкото ти желаеш и някога някое особено жестоко престъпление пробива кората и ти отново си ранен.

Синтия продължи да говори и струва ми се осъзнах, че тя не говори просто за себе си, за своя брак, за своята работа, а за мен и за нас.

Тя каза:

– Мисля, че може да кандидатствам да ме прехвърлят в... някъде на друго място.

– Къде например?

– Военния оркестър – засмя се тя. – Преди свирех на флейта. Ти свириш ли на нещо?

– Само на радиото. Ами Панама?

Тя сви рамене.

– Човек отива където му кажат. Не зная... Всичко е толкова несигурно.

Предполагам, че от мен се очакваше да кажа нещо, да предложа

нещо друго. Но аз в действително не бях толкова уверен и решителен в личния си живот, колкото в професионалния. Когато някоя жена ми каже „обвързване“, аз искам аспириин. Когато каже „любов“, веднага си завързвам маратонките.

И въпреки това, това със Синтия беше истинско, защото беше устояло на някои проверки на времето и защото тя ми беше липсвала и аз си бях мислил за нея цяла година. Но сега когато тя беше тук, точно до мен, аз започвах да се плаша. Но нямаше да го пропиляя отново, така че ѝ казах:

– Аз все още имам оная ферма извън Фолс Чърч. Може би би желала да я видиш.

– Много.

– Добре.

– Кога.

– Предполагам... вдругиден. Когато се върнем в щаба. Ще останем за края на седмицата. По-дълго, ако желаш.

– В понеделник трябва да съм в Бенинг.

– Защо?

– Адвокати. Документи. Ще се развеждам в Джорджия. Омъжих се във Виржиния. Би трябвало хора като нас да имат право да се развеждат в цялата страна.

– Добра идея.

– Трябва да съм в Панама до края на този месец. Искам да приключа с развода си преди това, иначе ще са ми нужни още шест месеца, ако не съм в страната.

– Да. На мен ми донесоха документите за развод с хеликоптер, докато бях под обстрела на врага.

– Наистина ли?

– Наистина. Плюс писмо за заема ми за колата и антивоенна литература от едно пацифистко сдружение в Сан Франциско. В някои дни е по-добре да не ставаш от леглото. Всъщност аз няхах легло. Което също е показателно. Нещата биха могли да бъдат и по-зле.

– Нещата биха могли да бъдат и по-добре. Ще прекараме два хубави дни.

– Очаквам ги с нетърпение.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

Пристигнахме в сградата на военната полиция. Журналистите бяха заминали и аз спрях на пътя, където беше забранено за паркиране. Влязохме в сградата с разпечатания дневник на Ан Камбъл в ръце. Казах на Синтия:

– Първо ще поговорим с полковник Мур, а после ще видим какво е открила Кифер.

Докато вървахме към килиите за задържани, Синтия отбеляза:

– Трудно е да се възприеме, че човекът, който ръководи това място, може сам да е престъпник.

– Да. Това някак си обърква протоколите и стандартните процедури за действие.

– Наистина. Какво мислиш за този отпечатък от ботуш?

– Той е почти всичко, което имаме – отвърнах аз.

Тя помисли малко и после каза:

– Но има и мотив, и възможност за действие. Макар че не съм съвсем сигурна в психологическия профил на убиеца, който изградихме, нито в желанието на Кент за действие. Освен това нямаме почти никакви косвени доказателства. – Тя добави: – Но след разговора в бара мисля, че интуицията ни е вярна.

– Добре. Кажи го на тези от ФБР.

Наредих на дежурния сержант да ни придружи и ние отидохме до килията на Мур. Мур седеше на нара си, напълно облечен, с изключение на обувките си. Далбърт Елкинс беше придърпал стола си до общата преградна стена и говореше на Мур през решетките, а Мур или го слушаше много задълбочено, или беше изпаднал в кататоничен транс.

Те и двамата ни видяха да се приближаваме, и двамата се изправиха. Елкинс изглеждаше доволен да ме види, а Мур изглеждаше неспокоен.

Елкинс ми каза:

– Все още ли важи уговорката за утре, шефе? Никакви проблеми?

– Никакви проблеми.

– Жена ми ми каза да ви благодаря.

– Наистина ли? На мен ми каза да те държа тук.

Елкинс се засмя.

Обърнах се към дежурния сержант:

– Може ли да отключите полковник Мур, моля.

– Да, сър. – Той отключи килията на Мур и попита: – Белезници?

– Да, моля, сержант.

Сержантът от военната полиция изля на Мур:

– Ръцете отпред!

Мур протегна свитите си в юмуци ръце и сержантът му щракна белезниците.

Без да кажем дума, ние тръгнахме по дългия отекващ коридор покрай полуразните килии. Мур, по чорапи, се движеше безшумно. Малко места на тази земя са по-потискащи от един затвор и малко гледки са по-потискащи от тази на затворник с белезници. Мур, въпреки всичките си претенции за интелигентност, не се справяше добре със ситуацията, което беше и целта ми.

Влязохме в стая за разпити и сержантът излезе. Казах на Мур:

– Седнете.

Синтия и аз седнахме на една маса срещу него.

– Предупредих ви, че следващия път ще говорим тук – отбелязах.

Той не отговори. Изглеждаше малко изплашен, малко подтиснат и малко ядосан, макар че се опитваше да потисне това, тъй като разбираше, че не е в негов интерес.

– Ако ни бяхте казали всичко, което знаете още първия път, сега може би нямаше да сте тук.

Не последва отговор.

– Знаете ли какво наистина, ама наистина, ядосва един детектив? Когато той трябва да губи ценното си време и енергия, заради свидетел, който се прави на хитър.

Поблъсках го малко с думи, давайки му да разбере, че от него ми се повръща, че е позор за униформата, чина, професията, страната, за Бог, човешкия род и вселената.

През цялото време Мур стоеше мълчаливо и аз не мисля, че по този начин се възползваше от правата си в петата поправка, а просто правилно беше преценил, че аз искам от него да стои със затворена уста.

Междувременно Синтия беше взела разпечатаните страници от дневника, беше излязла и отсъстваше през по-голямата част от словесните ми излияния. След около пет минути тя се върна без листите, но пък носеше пластмасов поднос, върху който имаше чаша с мляко и поничка.

При вида на храната очите на Мур блеснаха и той престана да ми обръща внимание. Синтия му каза:

– Донесох ви това. – Тя постави подноса, така че той да не го стига и отбеляза: – Помолих военния полицай да махне белезниците ви, така че да можете да се храните. Той ще бъде тук, когато се освободи.

Мур я увери:

– Мога да се храня и с белезниците.

Синтия го информира:

– Нарушение на правилника е да се кара затворник да се храни с белезници, вериги и други такива.

– Вие не ме *карате*. Аз сам желая...

– Съжалявам, трябва да изчакате сержанта.

Мур продължи да гледа към поничката, която подозирах беше първата поничка от казармената столова, към която той беше проявил някакъв интерес. Казах му:

– Хайде да започваме и не ни разигравайте, както направихте последните няколко пъти. И така, за да видите докъде сте затънал, ще ви кажа какво вече знаем въз основа на веществени доказателства. А после вие ще допълните подробностите. Първо, вие и Ан Камбъл сте планирали това поне в продължение на седмица – от времето, когато баща й е дал ултиматума. Не зная чия е била идеята да се възпроизведе изнасилването в Уест Пойнт – загледах го и видях как реагира на това, – но е била отвратителна. И така, вие сте й се обадил в главния щаб, съгласувал сте времето и сте потеглил към пети полигон, където сте свил през покрития с чакъл паркинг и после зад пейките. Излязъл сте от колата си, като сте носел колчетата за палатка, въже, чук и така нататък, а също и безжичен телефон, а може би и магнетофон. Минал сте по пътеката от дървесни трупи към тоалетните при шести полигон и може би сте й се обадил отново оттам, за да се уверите, че е тръгнала от щаба.

През следващите десет минути му пресъздадох престъплението, като разказът ми се основаваше на веществени доказателства, предположения и догадки. Полковник Мур изглеждаше истински впечатлен, много изненадан и доста по-нешастен. Продължих:

– Обадил сте се по червения телефон на генерала и когато той е отговорил, Ан му е пуснала записаното съобщение. И тогава, тъй като сте знаел, че имате около двадесет минути, сте започнал да подреждате декора. Тя се е съблякла във или близо до джипа, в случай, че някой мине неочаквано. Сложили сте нещата й в найлонов чувал, който сте оставили в джипа. Така ли е?

– Да.

– Тя е оставила часовника си.

– Да. Искаше да следи времето. Можеше да вижда циферблата и си мислеше, че ще бъде някак си по-спокойна, докато чака родителите си.

Странно, помислих си аз, но много по-малко странно от сцената, която ми се разкри първия път, когато я видях гола и прикована, само с часовник и нищо друго по себе си. Всъщност бях изминал дълъг път от нея сутрин, когато мислех, че виждам резултат от действията на сексуален маниак. В действителност престъплението се беше развивало на фази, етапи, а самият зародиш на престъплението беше отпреди десет години и това, което бях видял, не беше това което всички си бяха помислили. Това, което видях, беше крайният резултат от една странна нощ, която би могла да свърши по различен начин.

Казах на Мур:

– Между другото, забелязахте ли дали тя беше с пръстена си от Уест Пойнт?

Той отвърна без колебание:

– Да, беше. Това беше символична връзка с първото изнасилване. Името ѝ беше гравирано от вътрешната страна и тя възнамеряваше да го даде на баща си като някакъв знак – като че ли му казва, че лошите спомени, които той символизира, са в неговите ръце и тя не иска да ѝ напомнят повече за тях.

– Ясно... – За бога, това е била забележителна, пък макар и малко объркана жена. Хрумна ми, че между баща и дъщеря е съществувало нещо психосексуално, което е било дълбоко прикрито, и което Мур вероятно разбираше, и може би всички Камбълъви са разбирали, но за което аз съвсем определено не исках да зная нищо.

Синтия и аз се спогледахме и струва ми се и на нея ѝ мина същата мисъл. Но обратно към въпросното престъпление. Казах на Мур:

– И после вие двамата сте отишли на полигона, избрали сте място в основата на най-близката мишена, на около петдесет метра от пътя, и тя е легнала и разперила крака и ръце. – Погледнах го и попитах: – Как се чувства човек, когато се отнасят с него като с послушен евнух?

Той се ядоса за момент, но после се овладя и каза:

– Никога не съм злоупотребявал сексуално с пациент. Независимо колко странна може да ви се струва тази терапия, тя беше замислена да помогне, да действа като катарзис и за двамата. Терапията не включваше това да правя секс или да изнасиля пациентката си, докато тя беше вързана.

– Ама ти си страхотен човек, истински образец за професионализъм. Но хайде да не се ядосвам отново. Това, което искам да зная, е

какво се случи, след като си завързал последния възел. Разкажи ми.

– Добре... Ние говорихме известно време и тя ми благодари за това, че съм рискувал толкова много като съм ѝ помогнал при осъществяването на плана ѝ...

– Полковник, зарежи тия глупости. Продължавай.

Той си пое дълбоко дъх и продължи:

– Върнах се до джипа, взех найлоновия чувал с дрехите, а също и куфарчето ми, с което бях донесъл колчетата за палатка, и въжето, в което сега беше само чукът, после отидох до тоалетните зад пейките и зачаках.

– Зачака какво? Кого?

– Ами, родителите ѝ, разбира се. Освен това тя се тревожеше, че някой друг може да мине преди това и да види джипа ѝ, така че ме помоли да стоя, докато родителите ѝ дойдат.

– И какво трябваше да направиш, ако някой друг се появеше пръв? Да скриеш главата си в тоалетната чиния?

Усетих как Синтия ме рита под масата и после тя продължи интервюто. Попита Мур любезно:

– Какво трябваше да направите, полковник?

Той я погледна, после погледна поничката, после отново нея и отвърна:

– Ами, пистолетът ѝ беше в торбата. Но... не зная точно какво щях да направя, но ако някой друг минеше и я видеше преди родителите ѝ, аз бях готов да се погрижа да не ѝ се случи нищо лошо.

– Разбирам. И по това време вие сте използвал тоалетната.

Мур изглеждаше малко изненадан, после кимна.

– Да... трябваше да използвам тоалетната.

Казах му:

– Бил си толкова изплашен, че ти се е допикало, нали? После си измил ръцете си, като примерен войник и после какво?

Той ме изгледа и после отвърна на Синтия:

– Стоях зад тоалетната, после видях светлини на пътя. Колата спря и когато вратата на шофьора се отвори, видях, че това е генералът. Имаше пълнолуние и можах да разпозная колата на госпожа Камбъл, макар че нея не я видях. – Той добави: – Страхувах се, че генерал Камбъл може да не вземе съпругата си със себе си.

– Защо?

– Ами... без госпожа Камбъл съществуваше възможността ситуацията да стане неконтролируема. Никога не съм мислил, че генералът

ще може да се приближи до голата си дъщеря... бях почти сигурен, че ако са само двамата, може да прехвъркнат искри.

Синтия го изгледа продължително и после попита:

– Останахте ли, докато траеше разговорът между генерал Камбъл и дъщеря му?

– Не.

– Защо не?

– Бяхме решили, че не трябва. Веднага след като се убедих, че това е генералът, аз хвърлих торбата с дрехите ѝ на покрива на тоалетните и тръгнах бързо по пътеката. До колата ми имаше пет минути път и аз не можех да бъда сигурен колко време ще продължи разговорът между двамата. Исках да изкарам колата си на пътя и да се отправя към гарнизона колкото е възможно по-скоро, което и направих.

Синтия попита:

– А не видяхте ли някакво друго превозно средство по пътя, докато карахте обратно към гарнизона?

– Не, не видях.

Синтия и аз се спогледахме и аз погледнах към Мур.

– Полковник, помислете. Не видяхте ли някакви фарове да се движат в която ѝ да е посока?

– Не. Сигурен съм. Именно от това се страхувах... – Той добави: – Бях сигурен, че никой не ме е видял.

– А не видяхте ли някой да върви?

– Не.

– Не видяхте ли или не чухте ли нещо, докато бяхте на пети или шести полигон? Или пък до тоалетните, джипа, по пътеката?

Той поклати глава.

– И така, след като сте я оставил, някой я е убил.

– Да. Аз я оставих жива.

– Кой мислите я е убил?

Той ме погледна малко изненадано.

– Ами, генералът, разбира се. Мислех, че знаете това.

– Защо казвате това?

– Защо? Знаете какво се случи. Знаете, че моята роля беше просто да ѝ помогна да възстанови сцената на изнасилването, така че родителите ѝ да я видят. Той дойде там – аз го видях с очите си – и по-късно тази сутрин тя е била намерена удушена. Кой друг би могъл да го направи?

Синтия го попита:

– Какво очакваше тя от родителите си? Какво ви каза за това?

Мур помисли за момент, после отвърна:

– Ами... мисля очакваше те да... Тя не знаеше съвсем как ще реагират на това, което видят, но напълно очакваше да я измъкнат оттам, независимо колко трудно ще бъде за тях. – Той добави: – Тя знаеше, че те няма да я оставят там, така че ще трябва да се сблъскат с нея, с нейната голота, с нейния срам и унижение и да развържат физически възлите ѝ и по този начин психологически да освободят не само нея, но и себе си. – Той ни погледна. – Разбирате ли?

Синтия кимна.

– Да, разбирам теорията.

Аз изразих мнението си.

– Звучи ми смахнато.

Мур ми каза:

– Ако госпожа Камбъл беше там, може би щеше да има резултат. Със сигурност нямаше да свърши трагично.

– Е, най-добрите планове на психиатрите обикновено се объркват.

Той не ми обърна внимание и каза на Синтия:

– Не бихте ли ми подали поне чашата с мляко? Много съм жаден.

– Разбира се.

Синтия постави млякото близо до окованите му ръце, той взе чашата с двете си ръце и я пресуши на един дъх. Остави я и ние стояхме мълчаливо за около минута, докато Мур се наслаждаваше на млякото, като че ли беше чаша от онова шери, което той обичаше.

Синтия му каза:

– Тя даде ли изобщо да се разбере, че е възможно баща ѝ да дойде сам, да побеснее и действително да я убие?

Мур отговори бързо:

– Не! Ако го беше направила, аз нямаше да се съглася с нейния – нейния план.

Кимнах. Не знаех дали това е вярно или не, и само двама души знаеха. Единият от тях беше мъртъв, а другият, който седеше тук, щеше да лъже за това, за да смекчи вината си за това, което беше направил. Генералът, разбира се, също знаеше как се е чувствал в оня момент, когато дъщеря му е захвърлила това предизвикателство в лицето му. Но той не би могъл да каже дори на себе си какво е почувствал и нямаше да каже и на мен. Във всеки случай вече нямаше значение.

Синтия попита затворника:

– Хрумна ли ви на вас или на Ан Камбъл, че генералът няма да бъде подготвен за освобождаването на дъщеря си – нямам предвид

психологически – говоря за нож или нещо за изваждане на колчетата.

Мур отвърна:

– Да, тя беше обмислила това. Всъщност аз бях забил щик в земята... вие сте го намерили, нали?

Синтия попита:

– Къде беше щикът?

– Ами... между краката й... Мъжете, които я изнасилили в Уест Пойнт, взели щика й и го забихи в земята близо до... до вагината й, а после я заплашихи да не съобщава за това, което се случило и я развързали.

Синтия кимна.

– Разбирам.

Мур продължи.

– Тя се опитваше да го шокира, разбира се, да ги шокира и двамата и те трябваше да изтеглят щика и да разрежат въжетата. После тя мислеше, че той ще й предложи ризата си или самото си. Бях оставил сутиена й там, а пликчетата й бяха около врата й, както, сигурен съм, сте ги намерили. Така са я оставили в гората на Уест Пойнт. Били разпилели дрехите й наоколо и тя е трябвало да ги събира и тъмното. В този случай, обаче, тя възнамеряваше родителите й да й помогнат да се върне в джипа, а после тя да каже на баща си къде са дрехите й на покрива на тоалетната – и да го накара да ги вземе. Беше оставила чантата си в джипа заедно с ключовете и намерението й беше да се облече и да потегли, като че ли нищо не се е случило, после да се върне в главния щаб на поста си. После щеше да отиде на закуска при родителите си и в този момент те всички трябваше да обсъдят въпроса.

Синтия отново кимна. Тя попита:

– Възлагаше ли тя големи надежди на тази закуска?

Той помисли известно време, после отвърна:

– Да, мисля, че се надяваше. Всичко зависеше, разбира се, от това как майка й и баща й щяха да реагират на сцената на изнасилването. Но както се оказа, госпожа Камбъл не дойде. Но мисля, че Ан разбираше, че каквито и сили да освободеше тази нощ, независимо как щеше да реагира баща й, нещата не можеха да станат по-лоши. В шоквата терапия има голям риск, но когато нямаш нищо за губене, когато си стигнал до дъното, тогава си готов да заложиш всичко и да се надяваш на най-доброто.

Синтия отново кимна, така както се казва в ръководството за водене на разпити. Трябва да се държиш одобрително, да се съгласяваш. Не

стой с каменно лице, нито пък се дръж осъдително или скептично, когато някой заподозрян се разприказва. Просто продължи да кимаш, като психиатър по време на психосеанс. Може би Мур разпознаваше техниката, което беше иронично, но в настоящото си психическо и умствено състояние всичко, от което имаше нужда, беше едно кимване, усмивка и глупавата поничка. Синтия го попита:

– Каза ли тя защо се надява на тази среща? Искам да кажа защо точно сега след всичките тези години?

– Ами... тя най-после беше готова да прости. Беше готова да каже всичко нея сутрин, да обещае всичко, което би оправило нещата отново. Беше изморена от войната и беше изпитала катарзиса дори и преди да отиде на полигона. Беше изпълнена с надежда, почти замаяна и да ви кажа истината беше щастлива и почти спокойна духом за първи път, от както я познавам. – Той си пое дълбоко дъх, погледна ни и после каза: – Зная какво мислите за мен и не ви обвинявам, но в сърцето ми бяха само нейните интереси. Тя беше прелъстила и мен, макар и по друг начин, и на мен ми стигаше това, което знаех, че е... неортодоксално. Но ако само можехте да видите как беше изпълнена с оптимизъм, как се държеше почти по момичешки – нервна, изплашена, но изпълнена с надежда, че това ще е краят на един дълъг кошмар... Всъщност, обаче, аз знаех, че това, което тя беше причинила на себе си и другите, нямаше да изчезне просто така, просто защото тя щеше да каже на родителите си: „Обичам ви и ще ви простя, ако вие ми простите...“ Но тя вярваше на това и ме беше накарала и аз да го повярвам... Но тя сбърка в преценките си... аз недооцених гнева на баща й... и иронията е в това, че тя мислеше, че е толкова близо до щастието... и постоянно повтаряше какво ще им каже нея нощ... и на закуска...

И тогава се случи най-странното нещо. Две сълзи се търкулнаха по бузите на Мур и той скри лицето си с ръце.

Синтия се изправи, сложи ръка на рамото му и ми кимна да отида с нея. Ние излязохме в коридора и тя ми каза:

– Пусни го, Пол.

– По дяволите, не.

– Ти получи разпита си в ареста. Остави го да отиде да се наспи в канцеларията си и да присъства на погребението. Ще се занимаем с него утре или следващия ден. Той няма да отиде никъде.

Свих рамене.

– Добре. О, Господи, започвам да ставам мекушав.

Отидох при охраната и поговорих със сержанта. Попълних

формуляр за освобождаване от арест и го подписах – мразя формуляри-те за освобождаване от арест – после излязох в коридора, където ме чакаше Синтия.

– Той е свободен, но няма право да напуска гарнизона.

– Добре. Така трябваше да направиш.

– Все още не знаем.

– Пол... гневът няма да промени нищо, което се е случило, и отмящението няма да донесе справедливост. Това е урокът, който трябва да научиш от това. Ан Камбъл не го е научила. Но това, което се е случило с нея, би трябвало поне да бъде поучителен пример.

– Благодаря.

Отидохме до нашата канцелария и аз седнах на бюрото, като разделих разпечатаните листи от дневника между Синтия и мен. Преди да започнем да четем ѝ казах:

– Какво е станало с щика?

Тя отвърна.

– Не знам. Ако генерал Камбъл не се е приближил до дъщеря си, то той не го е видял и не е знаел, че би могъл да разреже въжетата. Той ни разказа две версии на тази история – едната, че се е опитал да я освободи като е дърпал колчетата, другата, че не могъл да се приближи. – Тя добави: – Той в действителност не се е приближил толкова.

– Правилно. Така че, следващият човек на сцената – да кажем, че е бил Кент – е видял щика и е имал същите възможности за действие – ако е бил Кент. После са дошли Фаулърови, които са си носели свой нож... но тя вече е била мъртва. После е дошъл сержант Сент Джон, после редник Кейси... Не зная, но интересното е, че който и да е извадил щика от земята, го е задържал... – Поиграх си известно време с тази мисъл, после казах: – Ако приемем втората версия на генерала, че въобще не се е приближил до нея, тогава не е бил той. Убиецът не е имал никаква причина да взема щика. Нито пък Сент Джон или Кейси.

– Да не искаш да кажеш, че Фаулърови са го взели?

– Искам да кажа, че когато Фаулърови са я намерили мъртва и са видели, че средството за нейното освобождаване е било там, между краката ѝ, те са разбрали, че генералът не се е опитвал да я освободи, както сигурен съм, им е казал. Че, както всъщност, генерал Камбъл ни каза във втората си версия, той е стоял далеч от нея и те са разговаряли викайки. И така, когато Фаулърови видели щика, те са разбрали, че генералът би могъл да я освободи, но не го е направил, и в резултат тя е мъртва. Тъй като не са искали да му кажат това, нито пък да го научи

чрез официалния доклад, те са взели щика и са го хвърлили някъде. Това е била друга услуга, която те са му направили, но не са направили услуга на нас.

Синтия помисли малко и после каза:

– Да, вероятно точно това се е случило. – Тя ме погледна. – А пръстенът ѝ от Уест Пойнт?

– Нямам представа.

– Фаулърови отново?

– Възможно е. Друга услуга, макар че не я разбирам. Може би убиецът го е взел като сантиментален спомен. Не мисля, че редник Кейси или Сент Джон биха направили нещо толкова гнусно, но човек никога не знае какво може да направи някой в присъствието на мъртво тяло. А може би все пак генералът се е приближал малко повече до дъщеря си, отколкото казва. Взел е щика с намерение да среже въжетата, но после е променил решението си, взел ѝ е пръстена, и ѝ е казал, че позори униформата, или липсата на такава и е тръгнал – после е променил чувствата си и е потеглил към Фаулърови. Кой знае? Кой се интересува в този момент?

– Аз се интересувам. Трябва да зная как действат хората, какво става в сърцата им. Това е важно, Пол, защото то прави тази работа нещо по-различно от учебник. Нали не искаш да станеш като Карл Хелман?

Усмихнах се принудено.

– Понякога искам.

– Тогава никога вече няма да можеш да определиш мотиви да разбереш кой е добър и кой е лош.

– Звучи ми много добре.

– Не ми противоречи.

– Като говорим за мотиви, за добро и зло, за страст, ревност и омраза, хайде да прочетем набързо тия неща.

Ние четохме известно време и открихме какви са били сексуалните предпочитания на Уилям Кент, но което беше по-важно, открих, че Ан Камбъл го е считала за все по-сериозен проблем. Казах на Синтия:

– Ето нещо от миналия месец. – Зачетох на глас:

Бил отново започва да проявява собственическо отношение. Мислех, че сме разрешили този проблем. Тази вечер се появи, докато Тед Бауз беше тук. Тед и аз все още не бяхме слезли долу и той и Бил пийнаха по нещо във всекидневната, и Бил се държа отвратително и началнически. Накрая Тед си тръгна и Бил и аз си

казахме някои неща. Каза, че е готов да остави жена си и да си подаде оставката, ако му обещава да живее с него, или да се ожени за него. Той знае защо правя това, което правя с него и с другите мъже, но започва да мисли, че между нас има нещо повече. Мъчи се да ми оказва натиск и аз му казах да спре. Тази вечер той дори не искаше секс. Просто искаше да говори. Оставих го да говори, но не ми хареса това, което каза. Защо някои мъже мислят, че трябва да са рицари с блестяща броня? Нямам нужда от рицар. Аз сама съм си рицар, аз съм си дракон и живея в собствения си замък. Всички останали са статисти или изпълнители на второстепенни роли. Бил не е особено схватлив. Той не разбира, така че не се опитвам да му обяснявам. Казах му, че ще помисля върху предложението му, но междувременно би ли идвал тук само с предварителна уговорка? Това го вбеси и той действително ме удари, после смъкна дрехите ми и ме изнасили на пода на всекидневната. Когато свърши, като че ли се чувстваше по-добре и после си тръгна сърдит. Разбирам, че може да бъде опасен, но не ме интересува и всъщност, от всичките той е единственият, освен Уес, който наистина ме е заплашвал или удрял и това е единственото нещо, което прави Бил Кент по-интересен.

Вдигнах поглед от листа и Синтия и аз се спогледахме. Явно полковник Кент е бил опасен. Няма нищо по-опасно от един педантичен човек, който се смята за много важен и който бива обзет от неконтролируема страст. Тъкмо щях да прочета друга страница на глас, когато на вратата се почука и тя се отвори. Очаквах да видя подофицер Кифер, но беше полковник Кент и аз се зачудих колко време е стоял там.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА

Събрах листите и ги пъгнах в една папка. Кент стоеше там и гледаше, но не каза нищо.

Кент беше с каска, което в армията наричаме да си покрит. Обикновено вътре човек стои без каска, освен ако не е въоръжен, тогава тя е задължителна. Интересно правило, вероятно свързано с това ръцете ти да са свободни, когато имаш оръжие, или пък хората от разстояние да разбират, че си въоръжен. Кент всъщност беше с личното си оръжие.

Аз също, а и Синтия, но нашите бяха скрити и ние не трябваше да носим шапки, за да се издаваме.

Канцеларията беше тъмна, осветена само от две настолни лампи и аз трудно виждах чертите на Кент от мястото където бях седнал, но ми се стори, че изглежда мрачен, може би подтиснат и си спомних, че беше ходил в църквата да види тялото.

Той каза с тих, почти безизразен глас:

– Защо специалист Бейкър си вреше носа наоколо?

Аз се изправих и отвърнах:

– Тя не си вре носа. Събира информация, за която я помолих.

– Тук аз командвам. Всичко, което ти трябва, ще го искаш от мен.

Всъщност беше съвсем прав. Само дето в този случай информацията беше свързана с командира.

– Беше нещо маловажно и служебно, полковник.

– Нищо в тази сграда не е маловажно.

– Е, глобите за паркиране и нарушение на правилника за движение са дребни.

– Защо ти трябват?

– Стандартна процедура. Трябва да го знаеш, за да установиш дали някое превозно средство е било някъде където...

– Зная това. Искал си и докладите на военните полицаи, дневника на дежурния сержант и записите на радио обажданията през онази нощ. Търсиш ли някое конкретно превозно средство?

Всъщност да. Твоето. Но отговорих:

– Не. Къде е Бейкър?

– Освободих я от задълженията ѝ и ѝ наредих да напусне сградата.

– Разбирам. Тогава ще те помоля официално да отмениш тази заповед.

– Назначил съм ти друг чиновник. Няма да търпя никакво нарушение на вътрешната сигурност от никого, по никаква причина. Ти си нарушил правилника, а може би и закона. Ще повдигна този въпрос пред военния прокурор утре.

– Това е ваше право, полковник. Макар че, струва ми се, полковник Уиймс има други проблеми в момента.

Кент като че ли знаеше за какво говорят, защото отвърна:

– Военният закон не зависи от една отделна личност и всеки тук е подчинен на този закон, включително и вие двамата.

– Това е съвсем вярно. Поемам пълна отговорност за това, което Бейкър е направила.

Синтия се изправи и каза:

– Всъщност отговорността е моя, полковник. Аз наредих на Бейкър да направи това.

Кент я погледна и отвърна:

– Всичко, което е трябвало да направите, е било първо да ме попитате.

– Да, сър.

След като беше поел офанзивата, Кент продължи атаката си, но като че ли му липсваше ентузиазъм за нея. Той ми каза:

– Не казах нищо, когато задържахте в ареста полковник Мур, но ще направя официален доклад за това как се отнесохте с него. Не може да постъпвате така с един офицер.

Очевидно Кент си мислеше за бъдещето и оплакването му нямаше нищо общо с полковник Мур. Отвърнах:

– Обикновено офицерите не вършат такива неща. Той е опозорил чина, професията и службата си.

– Въпреки всичко, той можеше да бъде затворен в рамките на поделението, в подходящо жилище, докато приключи официалното разследване и се направят препоръки за арест или не.

– Знаете ли, полковник, лично аз мисля, че колкото по-високо се намирате, толкова по-лошо трябва да падате. Млади редници и сержанти, които са сгазили лука поради невежество, незрялост или повишено настроение биват изхвърляни. Мисля, че старшите офицери, които объркат конците, трябва да служат за пример.

– Но чинът все още дава известни привилегии и една от тези привилегии е, че един офицер не трябва да бъде затварян преди провеждането на процеса, господин Бренер.

– Но когато нарушите закона, наказанието ви трябва да бъде в

съответствие с чина ви, работата ви и познанията ви на законите. Правата и привилегиите на един офицер носят и много голяма отговорност и всяко нарушение на правилника или дисциплината трябва да носи съответно тежка наказателна отговорност. – *Говоря за теб, Бил, и ти го знаеш.*

Той отвърна:

– Миналите заслуги на войника трябва да бъдат взимани предвид. Ако човек е служил достойно в продължение на двадесет години – като полковник Мур – тогава към него трябва; да се отнасяме с уважение и почит. Военен съд ще определи наказанието му, ако има такава.

Гледах Kent продължително и после отвърнах:

– Смятам, че един офицер, който се е ползвал със специални привилегии и е положил военна клетва, има задължението да си признае изцяло престъпленията и да освободи военния съд от неприятното задължение да се събира за публичен процес. Всъщност аз доста харесвам древния обичай офицерът да се хвърля върху сабята си. Но тъй като никой вече няма куража за това, мисля, че един офицер, който е извършил углавно престъпление или е опозорил себе си и униформата си, трябва поне да се замисли дали да не си пръсне мозъка.

Kent отвърна:

– Мисля, че си луд.

– Вероятно. Може би трябва да говоря с психиатър. Полковник Мур би могъл да ме оправи. Може би ще си щастлив да научиш, че подписах нареждане за неговото освобождаване и той вероятно вече си е тръгнал, сигурно обикаля наоколо и търси къде да прекара нощта. Пробвай в школата за психооперации, ако искаш да го намериш. Между другото, той мисли, че генералът е убил собствената си дъщеря. Аз зная, че не го е направил. Така че, който я е убил, ще трябва да реши дали да остави Мур да каже на ФБР за предположенията си и по този начин да позволи над главата на един почтен човек да надвисне подозрение. А дали пък този човек, който е извършил престъплението няма да възвърне доблестта си и да си признае?

Kent и аз се погледнахме и после Kent каза:

– Мисля, че който и да я е убил, не го е възприемал като престъпление. Ти обичаш да говориш за чест, древни обичаи и права и задължения на офицера. Обзалагам се, че убиецът не вижда никаква причина да безпокои военната система за раздаване на правосъдие с тази проява на... лична справедливост и чест. Ето я твоята философия, погледната от друг ъгъл.

– Напълно си прав. За нещастие живеем в законни времена и моите лични чувства са точно толкова неприемливи, колкото и твоите. Разследвам убийства от повече от десет години, полковник, а ти също си виждал достатъчно. В почти всички случаи убиецът мисли, че той или тя е оправдан. Това започва да минава и пред цивилни съдебни заседатели. Като бележка под линия, ако мислиш, че това е оправдано, обясни ни.

Ние някак си бяхме минали от общото към конкретното, в зависимост от това как човек тълкуваше личното местоимение „ти“.

Кент ме погледна, после погледна Синтия и накрая каза:

– Отидох по-рано в църквата. Не съм религиозен, но казах една молитва за нея. Изглеждаше много спокойна, между другото. Предполагам, че това е дело на погребалното бюро, но ми се иска да мисля, че душата ѝ е свободна и духът ѝ е отново щастлив...

Той се обърна и излезе.

Синтия и аз стояхме мълчаливо в тъмната канцелария няколко секунди, после Синтия проговори:

– Е, сега знаем къде се намират мъката и страданията на Ан Камбъл.

– Да.

– Мислиш ли, че ще си признае?

– Не зная. Зависи от това кой ще спечели в битката, която той ще води отсега до сутринта.

– Не вярвам в самоубийството, Пол, и ти нямаше право дори да му го споменаваш.

Свих рамене.

– Мисълта за самоубийство носи голямо успокоение и е помогнала на доста хора да изкарат многобройни тежки нощи.

– Глупости.

– Не, Ницше.

– Гадно. – Тя се изправи. – Хайде да намерим Бейкър.

– Кифер.

Аз също се изправих, взех папката с разпечатките и ние излязохме от канцеларията, от сградата и се озовахме в нощта.

Заставах на стълбите на сградата на военната полиция и видях в далечината мълния и зараждащ се вятър.

– Идва буря.

– Типично за Джорджия – отвърна Синтия. – Ако беше ваяло преди две нощи...

– Да. Но по-близо до въпроса е, ако мъжете не изнасилваха, ако институциите не се опитваха да прикрият фактите, ако родители и деца можеха да общуват, и ако отмъщението не носеше такава наслада, и ако моногамията беше природен закон, и ако всеки се отнасяше с другите така, както би желал те да се отнасят с него, то ние нямаше да имаме работа и килиите в затвора щяха да се използват за отглеждане на ловни кучета.

Синтия сложи ръката си в моята и ние слязохме по стълбите към Шевролета.

Качихме се в колата с падането на първите капки дъжд и тя попита:

– Как ще намерим Кифер?

– Кифер ще ни намери.

– Къде ще ни намери?

– Където знае, че ще бъдем. Хотела за офицери.

Запалих колата, включих на скорост и запалих светлините.

Дъждът се усили и аз пуснах чистачките. Карахме мълчаливо през почти пустите улици на главния гарнизон. Цивилният ми часовник показваше, че остават десет минути до полунощ, но въпреки часа и краткия сън миналата нощ, се чувствах добре. След няколко минути спрях на паркинга на хотела за офицери и точно тогава небето като че се разтвори и дъждът стана толкова силен, че почти не можах да се чуя как казвам на Синтия:

– Искаш ли да те закарам до вратата?

Тя извика в отговор през шума на дъжда:

– Не. Искаш ли аз да те закарам до вратата?

Съвременните жени имат някакво покритие и не се топят от дъжда. Всъщност моят костюм изглеждаше доста по-скъп от нейните дрехи и аз за малко да се възползвам от предложението ѝ, но след като почакахме минута дъждът да намалее, ние се втурнахме напред.

Паркингът беше наводнен, вместо поздрав от военния инженерен корпус и когато стигнахме до вратата, на по-малко от петдесет метра разстояние ние бяхме прогизнали. Всъщност усещането беше приятно.

В малкото фоайе дежурният, млад ефрейтор, ме информира:

– Някакъв мидлъндски полицаи дойде и остави багаж за вас, сър.

Аз се отърсках от водата.

– Добре. – Моето приятелче Бърт ми показваше, че държи на думата си. – Къде е багажът? – попитах аз. – В стаята ми, разопакован, изгладен и по закачалките?

– Не, сър, той е ей там на пода.

- Колко звезди има това място, ефрейтор?
- Ами ако ни дадат още една, ще стигнем нула.

– Правилно. Някакви съобщения?
– Две. – Той ми подаде две бележки със съобщения. Кифер и Сай-вър. Отидох при багажа си, който се състоеше от два цивилни куфара, войнишки сак и една малка пътническа чанта.

Синтия ми предложи да ми помогне и взе куфара и чантата.

Двамата се изкачихме по вътрешното стълбище и след няколко минути бяхме в моята стая, на пода на която стоварихме багажа.

Синтия си пое дъх и каза:

– Ще се преоблека. Няма ли да отговориш на тези обаждания?

– Ще се обадя. – Хвърлих мокрото си сако върху един стол, седнах на леглото и си събух обувките, докато набирах номера, който Кифер беше оставила. Една жена отговори:

– Петстотин четиридесет и пет, военно-полицейска рота, говори дежурният.

– Тук е полковник Хелман – казах колкото на шега, толкова и за да ме разпознаят. – Може ли да говоря със специалист Бейкър, моля?

– Да, сър, не затваряйте.

Синтия беше излязла и докато чаках, притиснал телефонната слушалка между рамото и ухото си, аз си съблякох мократа риза и вратовръзка и събух чорапите и панталона си. Бейкър-Кифер беше избрала да отседне в казармите, което беше добре като прикритие, но неудобно за живеене. Знаех, че дежурният беше отишъл да я извика, което беше начинът, по който в армията се разбира личен телефон във всяка стая.

Линията иззрака и аз чух гласа ѝ:

– Специалист Бейкър говори, сър.

– Можеш ли да говориш?

– Не, сър, но ще ви се обадя от автомат веднага щом намеря свободен. В хотела за офицери?

– Правилно.

Затворих и седнах на пода, за да отворя куфара и да потърся халата си. Този идиот Ярдли беше натъпкал всичко заедно, включително мръсно пране, обувки и принадлежности за бръснене.

Мръсник.

– Кой?

Погледнах през рамо и видях Синтия, която отново беше влязла в стаята, облечена в копринено кимоно и сушеше косата си с кърпа.

– Търся си халата.

– Дай да подредим дрехите ти.

И тя започна да подрежда и окача дрехите в дрешника, да сгъва нещата и така нататък.

Жените имат това невероятно умение да боравят с платове и при тях всичко изглежда толкова лесно, но аз не мога дори да закача един панталон както трябва на закачалка.

Чувствах се малко глупаво, седнал по долни гащи на пода, да се ровя в багажа си, но накрая намерих халата си натъпкан във военния сак и си го сложих, когато телефонът иззвъня.

– Това сигурно е Кифер.

Вдигнах телефона.

– Говори Бренер.

Но не беше Кифер, беше Кал Сайвър. Той ми каза:

– Пол, проучвах тая схема с отпечатьци от стъпки, докато оследея, проучвах гипсовите отливки, докато получих херния. Не мога да намеря никакво друго доказателство, че полковник Кент е бил на местопрестъплението по-рано, отколкото казва. Реших, че щом знаем какво търсим, бих могъл да изпратя техническата група утре за повторни тестове, но този дъжд ще измие всичко.

– Остави ли пътеките и шатрата там?

– Не. Може би трябваше да ги оставя, но полковник Кент каза, че той ще се погрижи за сигурността на мястото и ще покрие цялото място с брезент. Но преди малко бях там и нямаше никакъв брезент, нито дори и военен полицаи, който да охранява. Мястото на престъплението е унищожено, замърсено.

– Да. Сигурно е така.

– Съжалявам.

– Няма проблеми. Изпрати ли отливката в Оуклънд?

– Да. С хеликоптер до Гилем и оттам ще намерят военен полет до левия бряг. До сутринта ще имам някаква информация.

– Добре.

– Искаш ли все още дактилоскопския екип?

– Ти какво мислиш?

– Мисля, че там всичко е оплескано.

– Добре, забрави го. Имахме достатъчно късмет и с единия случай.

Къде е Грейс?

– Залепена за екрана. Искаше да ти кажа, че е намерила скорошно писмо на мъртвата до госпожа Кент – ти се интересувахте от Кент.

– Все още се интересувам. Какво се казва в писмото?

– В основни линии е за това, че полковник Кент очаква повече, отколкото би трябвало от едно платонично приятелство, и би ли била госпожа Кент така любезна да поговори със съпруга си преди тя – капитан Камбъл – да се види принудена да направи официално оплакване. Капитан Камбъл е предложила на семейство Кент да потърсят съвет. – Той добави: – Не бих искал нещо такова да попадне при жена ми.

– Откога е писмото?

– Почакай.

Наблюдавах как Синтия отделя бельото от тоалетните принадлежности. Този тъпак Ярдли. Кал отново се обади:

– Десети август.

Това значи преди единадесет дни и аз предположих, че госпожа Кент е напуснала Бетъни Хил, когато е получила това писмо. Очевидно беше също така, че писмото е било написано в резултат на непредвиденото посещение на Кент в дома на Ан Камбъл, да не говорим за лошите му обноски като е изхвърлил приятеля ѝ и е изнасилвил домакинята. За Бога. Значи Ан Камбъл е решила да вземе някакви мерки относно Кент, но тя си е имала работа с експлозив, а това писмо е послужило като детонатор. Казах на Кал:

– Трябва ми разпечатка от това. Запази ми я.

– Добре. Освен това трима господата от Федералното бюро за разследване пристигнаха около половин час след като ти замина.

– Бяха ли очарователни?

– Не биха могли да бъдат по-любезни. Направиха ми комплимент за организацията тук, поздравиха ме за всеки проклет отпечатък, който съм взел. Пъхаха си носа навсякъде и ме подложиха на подробен разпит в продължение на час. Грейс се преструваше на заспала на едно легло. Един от тях си поигра с компютъра, но дискетата беше в леглото при Грейс. – Той добави: – Казаха, че ще се върнат сутринта с техните лаборанти.

– Добре. Предай им всичко по обяд. Нещо друго?

– Нищо. Късно е, вали, прекалено е мокро за работа, а пък съм прекалено уморен за танци.

– Прав си. Свържи се с човека от Оуклънд. Този случай зависи от въпроса кой на коя следа е стъпил. Ще поговорим утре.

Затворих и предадох на Синтия разговора, докато ѝ помагах да оправи багажа ми.

Живял съм при приятели понякога и присъствието на жена за кратки периоди от време ми е било приятно. Те се делят на две групи:

подредени и разпилени. Вероятно има и трета група – мърморани, които постоянно те карат да правиш нещо, но не съм попадал на такава. Интересно, но нямам предпочитания по отношение на подредените и разпилените, само да не се опитват те да ми избират дрехите. В основата си всички жени се грижат за храната, за лекуване на раните, а всички мъже са в различна степен пациенти с психически заболявания. Всичко върви добре, ако хората се придържат към ролите, които са им орисани. Но никой не го прави, така че те прекарват шест или седем приятни месеца, а после откриват точно какво не могат да понесат един в друг и започва да се върти филмът за нанасянето и разопаковането на багажа, но отзад напред и да се чува затръшване на врата.

Синтия сгъна последния чифт чорапи и попита:

– Кой те пере и глади?

– О, имам си нещо като икономка. Една селянка, която се грижи за нещата ми, когато ме няма.

– Ти от безпомощния тип ли си?

– Ами, да, по отношение на платове и други такива, игли и конци, но мога да разглобя М-16 с вързани очи и да го сглобя отново за три минути.

– Аз също.

– Добре. Имам един въщи, можеш да ми го почистиш.

Телефонът иззвъня и аз направих знак на Синтия да го вдигне. Беше Кифер и аз отидох в банята и си изсуших косата с кърпа. Синтия беше сложила тоалетните ми принадлежности и аз сресях косата си, измих зъбите си и смъкнах гачетата си под халата. Второто най-приятно чувство на света.

Хвърлих ги в кофата за боклук и се върнах в спалнята. Синтия седеше на ръба на леглото, слушаше телефона с кръстосани крака и разтриваше стъпалото си със свободната си ръка. Синтия, отбелязах мимоходом, имаше хубави крака.

Тя вдигна поглед и ми се усмихна, а после каза по телефона:

– Окей. Благодаря. Добра работа. – Затвори и се изправи. – Е, Кифер е попаднала на една интересна дреболия. Изглежда семейство Кент имат черен джип Чероки, освен това тя е известна сред радиосредите на военната полиция като Дамата Прилеп, а джипът като Прилепомобил. Кифер е чула едно споменаване по радиостанцията за Прилепомобила. Неизвестен полицай е казал: „За всички, Прилепомобила с Похотливец Шест е паркирал на паркинга на библиотеката. Горے главите.“ – Синтия добави: – Това е типично предупреждение за присъствието на

офицер в района. А пък, в случай, че не си забелязал, библиотеката се намира срещу главния щаб.

– Да. И кога е било това?

– В 00.32. А в около 01.00 Ан Камбъл е излязла от главния щаб, качила се е в джипа си и се е отправила към шести полигон. – Синтия ме попита: – Какво е правил Кент в колата на жена си на отсрещната улица?

– Това, което всеки влюбен идиот прави. Просто седи и гледа светлината в прозореца.

– Може би е имал нещо по-зловещо наум.

– Може би. А може би просто се е опитвал да реши дали да не влезе в сградата и да каже „здравей“. Или пък може би е чакал Сент Джон да излезе по някаква работа. Или пък е чакал обектът на желанията му да направи това, което е направила.

Синтия подгъна краката си под себе си, нещо като позата лотос. Не зная как хората могат да седят така. Аз седнах на единствения стол, който беше обърнат към леглото, и забелязах, че си беше оставила пликчетата. Тя скромно оправи кимоното си.

– Ако жена ми беше получила подобно писмо от любовницата ми, бих бил страхотно ядосан и бих се държал настрана от любовницата си. От друга страна, ако жена ми беше заминала заради писмото, а любовницата ми работеше до късно, може би нямаше да мога да устоя на изкушението и щях да се опитам да се свържа с нея.

– Звучи, като че ли си бил там.

– Ние всички сме били там.

– Не и аз – каза Синтия. – Само веднъж с оня тип в Брюксел. Аз правех всичко възможно да се сблъскам с него навсякъде, където отидеше и глупакът най-накрая разбра.

– Глупакът може би е разбрал по-скоро, отколкото си мислиш, но ти изглеждаше като някой, който може да донесе неприятности.

– Без коментари. – Тя си помисли малко – Предполагам позата лотос предразполага към размисъл – и после продължи: – Очевидно той я е проследил.

– Да. Но може би първо я е причакал на паркинга на генералния щаб. Не можем да знаем.

– Но как е могъл да я проследи, без тя да види колата му по пътя към полигона?

– Била е колата на жена му.

– Ан не е ли познавала колата на жена му?

Отвърнах:

– Всяка любовница знае колата на всяка съпруга. Но в този гарнизон има достатъчно джипове Чероки за превозването на цял батальон, така че не се е набивал на очи. Например, Фаулърови имат Чероки, маркар и червено.

– И все пак, Пол, докъде по пътя би могъл да я проследи без тя да се разтревожи от фаровете зад себе си?

– Не далеч. Но достатъчно. – Изправих се и прерових страничния джоб на малката чанта, където намерих един молив.

На бялата стена между прозорците имаше достатъчно празно пространство и аз започнах да рисувам. – Окей. От главния гарнизон пътят тръгва на юг и свършва при първи полигон, на разстояние от около десет мили. Има само две отбивки – първата тук е Генерал Пършинг Роуд, която отива наляво, втората, на миля по-надолу вдясно, е Джордън Фийлд Роуд, тук. – Нарисувах пътя на стената. – Ето, той я следва на едно нормално разстояние с включени светлини, вижда, че тя не завива наляво по Генерал Пършинг Роуд и продължава да я следи. Тя не завива и по Джордън Фийлд Роуд, но той знае, че той трябва да завие там, иначе тя ще разбере, че я следят. Прав ли съм?

– Засега.

– Така че той завива към Джордън Фийлд и тя вижда това в огледалото си за обратно виждане и си отдъхва. Но Kent вече знае, че тя е на главния път и не може да отиде никъде освен до края и обратно. Прав ли съм?

Тя погледна драсканиците ми по стената и кимна.

– Звучи правилно. И какво прави той тогава? Последва я без светлини? Върви? Чака?

– Ами... какво бих направил аз? Нощта е лунна и дори и без светлини колата би могла да бъде видяна от неколкостотин метра. Освен това шумът от двигателя и светлината на лампичките, когато се отвори вратата, а също и светлините на спирачките биха могли да бъдат видени от някой ъгъл. Така че за максимално прикритие трябва да вървиш или да тичаш. И така, той слага Черокито на режим четири и спира в боровите, където Джордън Фийлд Роуд и Райфъл Рейндж Роуд се пресичат. Излиза и се отправя пеш на юг по Райфъл Рейндж Роуд.

– Това е само предположение.

– Отчасти. Отчасти е интуиция и дедукция, а отчасти е просто логично решение на стандартни бойни задачи. Всички сме ходили на едно и също училище и всички сме минали през тия нощни упражнения.

Трябва да вземеш предвид бойната си задача, време, разстояние, час, безопасност и всичко друго и трябва да знаеш например кога да останеш на моторното си превозно средство и кога да слезеш и да се скриеш в храстите.

– Е, добре, той слиза и тръгва пеш или тича.

– Правилно. По това време е някъде между 01.15 и 01.30 часа. Полковник Мур вече е минал по пътя и чака Ан Камбъл.

– Това го знаем със сигурност. Генерал Камбъл все още не е получил телефонното обаждане. Кент бърза по пътя и гледа за светлините на джипа пред себе си. Но в някой момент Ан е изгасила светлините, стигнала е шести полигон и се е срещнала с полковник Мур. – Поставих едно „X“, за да означа шести полигон.

Синтия все още седеше на леглото и като че ли не беше много впечатлена от моите картографски умения. Тя попита:

– За какво си мисли Бил Кент сега? Каква е целта му?

– Ами... той е изпълнен с любопитство защо тя е там сама, макар че знае, че тя може просто да проверява часовите. Ако случат е такъв, той ще я види на връщане, ще застане на пътя и ще я пресрещне. Преди няколко седмици той е усетил вкуса на насилието и може би си мисли да го направи отново.

– Тя е въоръжена.

– Той също. – Дори и при съвременните отношения, човек не трябва да заплашва с пистолет любимата. Особено ако тя също е въоръжена. – Както и да е, той мисли, че ще се справи със ситуацията. Може би просто иска да си поговорят.

– Може би. Но аз не бих искала да се срещна с бивш любовник на пуст път. Бих го прегазила.

– Ще имам това предвид. Но той не знае как разсъждават жените. Той не може да знае как ще се чувства тя за това, че я е проследил и я причаква. Всичко, което знае, е, че те са любовници и че това има голямо значение за него. Жена му отсъства от града и той е възбуден, болен от любов глупак. Той иска да говори. Всъщност иска да прави любов с нея. Той е това, което наричаме побъркан на тема секс.

– И така той върви по пустия тъмен път и търси джипа ѝ.

– Правилно. Другото нещо, което му идва наум, е, че тя е тук за любовна среща с някой друг. Това няма да е необичайно за Ан Камбъл, сърцето на Бил Кент бие при мисълта, че ще я изненада с любовник и той е луд от ревност. Звучи ли ти логично?

– Щом казваш така.

– Добре, вече е около 02.15 часа и полковник Мур вече е провел записания разговор с генерал Камбъл, вързал е Ан Камбъл и чака край тоалетните да се покаже генералът. Бил Кент изпълнява своята си задача и следва ръководството. Той знае, че може да види светлините на някоя кола поне на половин миля на тъмен прав път, така че една кола, която се движи с, да кажем, четиридесет и пет мили в час, ще го настигне за по-малко от минута, ако той не види пръв светлините ѝ. И така, на всеки тридесет секунди той поглежда назад през рамото си. В около 02.15 часа вижда светлини зад себе си, хвърля се в канавката отстрани на пътя и чака колата да отмине.

– Той мисли, че това е любовникът.

– Вероятно. По някакъв извратен начин на него му се иска да я хване на местопрестъплението. Набрал е инерция от това, че е изхвърлил майор Бауз от къщата на Ан и от това, че я е изнасилвил. Това е един много объркан и ирационален човек, който мисли, че Ан Камбъл ще отвърне на неговата агресивна мъжественост, на неговата блестяща броня и на това, че той убива дракони в нейна чест. Така ли е?

Тя кимна.

– Има такъв тип. Половината изнасилвачи, които съм разпитвала, твърдят, че на жените им е било приятно. Някоя жена никога не е потвърдила това.

– Правилно. Но, за да сме малко справедливи към Бил Кент, Ан Камбъл никога не го е извадила от това заблуждение.

– Вярно. Но това писмо до жена му би трябвало да му е показало, че тя е приключила с него. Но, добре, той е толкова луд колкото е и тя. И така, той вижда колата, която минава край него.

– Правилно. Идваща нагоре по пътя с включени светлини в около 02.15 часа. Тези са светлините, които е видяла младши сержант Робинс. Мур е изминал последните една-две мили без светлини, Ан Камбъл също. Генералът не ги е изгасял. Колата на генерала отминава и Кент се изправя на едно коляно. Той може да е разпознал, а може и да не е Буика на госпожа Камбъл.

Синтия отбеляза:

– И така имаме двама души – полковник Кент и генерал Камбъл – които се промъкват в тъмното с колите на своите жени.

– Правилно. Ако всеки в гарнизона е познавал служебната ти кола и по радиоуредбата си бил известен под името „Похотливец Шест“, по-добре да си избере алтернативен транспорт.

– Бих могла просто да си остана вкъщи. И така, в този момент Кент

ускорява крачките си. Междувременно Мур тича в обратната посока по пътеката от трупи, качва се в колата си на пети полигон и се отправя на север по Райфъл Рейндж Роуд обратно към гарнизона. Но не е видял Кент, който е вървял към него.

– Не – отвърнах аз. – Кент вече или е бил минал пети полигон, или е забелязал светлините, когато Мур е минавал по чакъла и отново се е скрил в канавката. Сега вече Кент си е мислил, че тя забавлява поредица любовници на всеки петнадесет или двадесет минути, или по-вероятно е объркан.

– Объркан или не – отвърна Синтия, – той си мисли най-лошото. Той не си мисли, че тя може просто да си върши работата, или че може би е в опасност, или че двете коли нямат нищо общо с нея. Той е сигурен, че тя е там и се чука. Ти това ли би си помислил?

– Сигурно. Аз съм изцяло мъж. Мисля прекалено много с малката глава и недостатъчно с голямата.

Синтия се засмя въпреки желанието си.

– Добре, стига толкова. Продължавай.

Облегнах се на стола си и се замислих за момент.

– Добре... от този момент не можем да знаем точно какво се е случило. Кент минава по завоя, където се свързват пети и шести полигон, и напред в лунната светлина той вижда две коли паркирани на пътя – джипа и Буика, който го задмина.

Знаем, че в този момент сцената между баща и дъщеря вече е в разгара си, или може би е свършила.

Синтия каза:

– И в двата случая Кент е останал там, където е бил.

– Да, знаем със сигурност, че Кент не се е втурнал в този момент и не е открил, че Буикът на пътя е докарал генерал Камбъл до полигона. Той е наблюдавал от разстояние – и може да е подочул нещо, защото вятърът е духал от юг. Но е решил да не се прави на пълен глупак и да не влиза в евентуален въоръжен сблъсък с друг мъж.

– Или – каза Синтия – разговорът между баща и дъщеря е бил свършил и генералът е бил вече в колата си.

– Много е възможно. В този момент колата на генерала идва към него без фарове и Кент отново се хвърля в канавката.

Това е единственият начин, по който това би могло да се случи – Кент пеш – защото нито Мур, нито генералът са видели друго превозно средство.

– И когато колата на генерала отминава, Бил Кент се изправя и

отива към джипа на Ан Камбъл.

– Правилно. Той се движи много бързо, може би с изваден пистолет, готов за всичко – изнасилване, любов, сдобряване или убийство.

Ние седяхме за момент, тя на леглото, аз на стола и слушахме дъжд навън. Аз се чудех, и сигурен съм Синтия също, дали току-що не измайсторихме примка за един невинен човек в усмотението на пашата стая. Но дори и да не бяхме познали подробностите съвсем, мъжът сам почти ни беше казал, или ни беше дал знак, че го е направил. Неговият тон не можеше да бъде сгрешен, а също и държането му и очите му. Но това, което той също казваше, беше, че тя го е заслужавала и че ние никога няма да докажем, че той го е направил. Той грешеше и в двете.

Синтия излезе от позата лотос и пусна краката си да висят през таблата на леглото и продължи:

– И Кент намира Ан Камбъл прикована на полигона, вероятно все още да плаче и не може да разбере дали е била изнасилена, или просто чака да се появи следващият.

– Ами... кой знае в този момент? Но той със сигурност се е приближил до нея, бавно, както каза Кал Сайвър, и със сигурност е коленичил до нея, и тя не е била щастлива да го види там.

– Била е изплашена до смърт.

– Е... не е този тип. Но е в неизгодно положение. Той казва нещо, тя казва нещо. Тя е мислила, че баща ѝ я е изоставил, може би се е била настроила за продължително чакане, тъй като е знаела, че камионът, караш новата смяна, ще мине от тук около 07.00 часа и е обмисляла тази възможност и е мислила, че това ще бъде добро възмездие за второто предателство на баща ѝ. Генералска дъщеря, намерена гола от двадесет часовой.

Синтия кимна.

– Но тя е знаела, че баща ѝ в крайна сметка ще разбере същото нещо и ще *трябва* да се върне, за да избегне тази позорна случка. Така че, и в двата случая тя иска Кент да се махне.

– Вероятно. Той обръква сценария ѝ. Той вижда щика забит в земята – при условие, че генералът не го е взел – и ѝ предлага да я освободи. Или пък решава, че при тези обстоятелства тя не може да се измъкне от разговор с него и я пита какво става, или иска да се ожени за него, или каквото и да е и започва разговор и Ан, която много пъти е била връзвана за рамките на леглото си в мазето, не е толкова изплашена и притеснена, колкото раздражена и нетърпелива. Ние просто не знаем какво е било казано, какво е станало.

– Не, не знаем, но знаем как е свършил разговорът.

– Правилно. Той може да е пристегнал въжето, за да привлече вниманието ѝ, може дори и да я е възбуждал, докато ѝ е причинявал сексуална асфиксия, номер, който може би е научил от нея... но в някой момент той е затегнал въжето и не е спрял да го пристяга.

Ние седяхме цяла минута, като отново го преигравахме в умовете си, а после Синтия се изправи и каза:

– В общи линии се е случило това. После той се е върнал на пътя, осъзнал е какво е направил и е бягал по целия път до джипа си. Може да е стигнал до джипа си дори преди Фаулърови да са потеглили от дома си. Може дори и да ги е срещнал по някоя от улиците. Отишъл си е вкъщи, паркирал е джипа на жена си в гаража, влязъл е вътре, вероятно се е изчистил и е закачал телефонното обаждане от военната полиция. – Тя добави: – Чудя се дали е спал.

– Не зная, но когато го видях след няколко часа, изглеждаше спокоен, макар че сега като си помисля, беше малко разсеян. – Добавих: – Той се е разграничил от престъплението, както престъпниците често правят през първите няколко часа, но сега то се връща при него.

– Можем ли да докажем нещо от всичко това?

– Не.

– Тогава какво ще правим?

– Ще го предизвикаме. Моментът дойде.

– Той ще отрече всичко и ние ще трябва да си търсим работа в цивилната полиция.

– Вероятно. И знаеш ли какво? Може да грешим.

Синтия крачеше из стаята, спорейки със себе си. Тя спря и каза:

– А ако намерим мястото, където е отбил джипа от пътя?

– Да, слънцето изгрява в 05.36. Да ти извикам ли, или да те бутна с лакът?

Тя не обърна внимание на това и каза:

– Следите от гуми ще бъдат измити. Но ако е счупил някоя клонка, можем да видим на кое място колата му е отбила от пътя.

– Правилно. Това ще премахне някои от нашите съмнения. Но все още остава доста голямо съмнение, а на нас ни трябва нещо повече от това.

Тя каза:

– Може да има някоя клонка или иглички от боровете по джипа, които могат да се сравнят с растителността, която е счупил.

– Може, ако е бил идиот, но той не е. Този джип е чист като за

преглед.

– По дяволите.

– Трябва да го предизвикаме и трябва да го направим в подходящ психологически момент... утре, след погребението. Това е нашата първа, последна и единствена възможност да получим признание.

Синтия кимна:

– Ако ще говори, ще го направи тогава. Ако иска да си признае и да му олекне, той ще предпочете да го направи пред нас, а не пред ФБР.

– Правилно.

– Време е за лягане. – Тя вдигна телефона и помоли дежурния да ни позвъни в 04.00 часа, което означаваше три часа сън, ако заспах през следващите десет секунди. Но аз имах друго предложение.

– Хайде да си вземем по един душ и да спестим време.

– Ами...

Лош отговор. Както баща ми беше казал веднъж: „Жените контролират седемдесет процента от богатството в тази страна и сто процента от секса“. Синтия и аз бяхме малко притеснени, струва ми се, че с бившите любовници винаги е така, когато се опитват да започнат отначало. А и всичките тези разговори за изнасилвания не създаваха подходяща атмосфера. Искам да кажа, нямаше музика, свещи, шампанско. Единственото нещо тук беше призракът на Ан Камбъл, мисълта за нейния убиец, който си спеше в леглото в Бетъни Хил, и двама души изморени и далеч от дома си.

– Може би няма да е много подходящо – отбелязах аз.

– Не, няма. Хайде да почакаме, докато можем да го направим поспециално. Края на седмицата при теб. Ще бъдем доволни, че сме изчакали.

Правилно, бях страхотно щастлив да чакам. Но не бях в настроение да споря и не бях достатъчно хитър, за да я предумам. Така че се прозях и отметнах завивката на леглото си.

– Von soig както казваме в Брюксел.

– Лека нощ... – Тя тръгна към вратата на банята, после както беше направила предния път, се обърна и каза: – Нещо, което да очакваме.

– Правилно.

Изгасих лампата, смъкнах си халата и припъзлях гол в леглото си.

Чух шума на душа в банята, чух дъжда отвън, чух двойка, която се кикотеше в коридора.

Не чух, обаче, извънпяването на телефона в 04.00.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Синтия беше облечена, слънцето грееше през прозореца и из стаята се носеше миризмата на кафе.

Тя седна на края на леглото ми, аз се изправих и тя ми подаде пластмасова чаша.

– Долу има кафе.

Попитах:

– Колко е часът?

– Малко след седем.

– *Седем?* – Засилих се да скоча от леглото, но си спомних, че бях чисто гол. – Защо не ме събуди?

– Колко души са нужни, за да се види един прекършен хруст?

– Ходила си там? Намери ли нещо?

– Да. Някакво превозно средство със сигурност е минало по Джордън Фийлд Роуд на петдесет метра от Райфъл Рейндж Роуд. Оставило е следи, макар че отпечатъците са измити, но има един прекършен хруст и едно прясно ожулено борово дърво.

Отпих от кафето, като се опитвах да си проясня главата. Синтия беше облечена в сини джинси и бяла тениска и изглеждаше добре.

– Ожулил е дърво?

– Да. Така че, аз отидох в Джордън Фийлд и събудих бедния Кал. Той и още един полицаи отидоха на мястото и отрязаха повредената част от дървото.

– И?

– Ами, върнаха се в хангара и под микроскоп можахме да видим пращинки от боя. Кал ще изпрати проби във Форт Гилем. Казах му, че се съмняваме в черен джип Чероки и той казва, че те могат да проверят при производителя, или чрез техните мостри на бои за коли.

– Правилно. И ние ще открием ожулване по джипа на госпожа Кент.

– Надявам се. Тогава ще имаме доказателството, необходимо да потвърди твоето възпроизвеждане на движенията на Кент.

– Да. – Прозях се и се изкашлях. – За нещастие, ако боята е от черен джип Чероки, това ще докаже само, че черен джип е одраскал дървото. И все пак това ще успокои мисълта ми.

– Моята също.

Изпих кафето и сложих чашата на шкафчето.

– Исках да стана рано. Ти опита ли се да ме събудиш?

– Не. Приличаше на мъртъв.

– Ами... добре. Добра работа.

– Благодаря. Освен това занесох ботушите ти на Кал Сайвър и той сравни отпечатъците ти с неидентифицираните гипсови отливки и можа да определи следите ти върху схемата си.

– Благодаря. Заподозрян ли съм?

– Не още. Но Кал трябваше да сравни отпечатъците ти.

– Лъсна ли ботушите ми?

Тя не отвърна на това.

– Кал е получил компютърна програма от Форт Гилем и програмира компютъра в хангара така, че да показва отпечатъците на стъпките на всеки човек поотделно. Информирах го напълно за това, което според нас се е случило оная нощ. – Тя се изправи и отиде до прозореца. – Дъждът спря. Слънцето се показва. Добре е за посевите. Добре е за прегрението.

Забелязах лист хартия на леглото и го взех. Беше разпечатка на писмото на Ан Камбъл до госпожа Кент. То започваше така: „*Скъпа госпожо Кент, Пиша ви във връзка със ситуацията, която възникна между съпруга ви и мен.*“ Писмото завършваше: „*Макар че уважавам съпруга ви в професионално отношение, нямам никакъв личен интерес по отношение на него. Бих ви предложила той да потърси помощ, сам или с вас, а също и може би да помоли за прехвърляне, или за отпуски. Загрижена съм за кариерата му, за репутацията му и за това бъдат избягнати всякакви прояви на непристойно поведение във военната част на баща ми. Искрено ваша Ан Камбъл.*“ Аз едва не се засмях, а Синтия се обърна и отбеляза:

– Не може да й се отрече, че е имала кураж.

Хвърлих писмото на нощното шкафче.

– Сигурен съм, че Кент е видял оригиналното писмо и това го е сбесило. А между другото, Кал има ли информация от специалиста по отпечатъците в Оуклънд?

– Не още.

– Добре. Аз ще се издигна и ще изгрея, но съм гол.

Синтия ми хвърли халата и се обърна към прозореца. Излязох от леглото, сложих си халата и отидох в банята. Измих лицето си и си сложих пяна за бръснене.

Телефонът в моята стая иззвъня и Синтия отговори. Не можах да

чуя много заради течашата вода, но след минута Синтия подаде глава през вратата, докато се бръсних и каза:

- Беше Карл.
- Какво искаше?
- Искаше да знае дали не е сбъркал стаята.
- Аха...
- Той е в Атланта. Ще бъде тук до 10.00 часа.
- Обади му се отново и му кажи, че има торнадо.
- Той вече е тръгнал.
- Страхотно.

Избръснах се и започнах да мия зъбите си. Синтия се върна в стаята ми. Когато пузнах душа, чух телефона в нейната стая да звъни. Предположих, че тя няма да го чуе, така че погледнах в моята стая, но тя беше на моя телефон. И така, тъй като мислех, че е служебно и важно, отидох в стаята ѝ и вдигнах телефона.

- Ало.
- Мъжки глас попита:

– Кой е?

Аз отвърнах:

– *Ти* кой си?

– Говори майор Шолте. Какво правите в стаята на жена ми?

Добър въпрос. Бих могъл да кажа, че телефонистът е позвънил в грешна стая, бих могъл да кажа много неща, но казах:

– Всъщност правя същото, което правех в Брюксел.

– Какво? Кой по дяволите... Бренер? *Бренер* ли е?

– На вашите услуги, майоре.

– Ти, мръсно. Ти си мъртъв. Разбираш ли, Бренер? Мъртъв си.

– Имаше тая възможност в Брюксел. Човек има само по една възможност.

– Ти, мръсник, такъв...

– Госпожа Сънхил не е тук. Да ѝ предам ли нещо?

– Къде е?

– Под душа.

– *Мръсник*.

Защо беше изпаднал в такъв бяс щом щяха да се развеждат и той си има приятелка? Е, мъжете са странни и все още смятат съпругите си за тяхна собственост, дори и когато са пред развод. Нали така? Не, нещо не беше наред и аз имах неопределеното усещане, че бях направил голям гаф.

Майор Шолте ми каза:

– С теб е свършено, Бренер, и аз ще ти видя сметката.

Интересно. Попитах го:

– Вие със Синтия не сте ли в развод?

– Развод? Кой по дяволите ти каза това? Кажи на тази кучка да се обади.

– Пробна раздяла?

– Кажи ѝ да се обади по гадния телефон. Веднага.

– Почакай.

Сложих телефона на леглото и си помислих за живота. Наистина беше гаден понякога, после става по-добър и ставаш оптимист и на сърцето ти олеква малко и стъпките ти стават по-пъргави и тогава някой измъква пътеката изпод краката ти и ти отново се озоваваш на земята. Вдигнах телефона и казах:

– Ще ѝ кажа да ти се обади по-късно.

– И по-добре го направи, ти мръсен, гаден...

Затворих и се върнах в общата баня. Съблякох си халата и влязох под душа.

Синтия застана на вратата и извика през шума на водата:

– Обадох се в школата за психооперации и проверих дали полковник Мур е прекарал нощта там. Оставих съобщение за него да ни чака в сградата на военната полиция след час. Окей?

– Окей.

– Извадох ти униформата. Трябва да сме с униформи на погребението.

– Благодаря.

– Аз ще си облека униформата.

– Добре.

Можех да я видя през стъклото как минава през банята и отива в стаята си. Вратата ѝ се затвори, аз спрях душа и излязох.

В 08.00 часа ние бяхме облечени с парадните си униформи и бяхме в моя Шевролет на път за сградата на военната полиция. Синтия попита:

– Нещо тревожи ли те?

– Не.

Изпих още едно кафе в нашата канцелария и прегледах телефонните обаждания и бележки. Полковник Мур се появи и видът му беше малко опърпан, но беше облечен в парадна униформа за погребението. Отнякъде се беше сдобил с чифт униформени обувки. Синтия му предложи стол. Без никакви предисловия аз му казах:

– Полковник, имаме основания да вярваме, че полковник Кент е убил Ан Камбъл.

Той изглеждаше изненадан, почти вцепенен и не отговори. Попитах го:

– Логично ли е?

Той обмисли това продължително и после отвърна:

– Той беше започнал да става труден, но...

– Какво ви е казвала Ан Камбъл за него?

– Ами... че ѝ се обажда по всяко време, че ѝ пише писма, ходи без предупреждение в дома ѝ и в службата ѝ.

И така нататък. Попитах го:

– През нощта, в която тя беше убита, когато ѝ се обадохте в главния щаб, тя спомена ли ви, че той е минавал да я вижда или че ѝ се е обаждал?

Той помисли за момент и после отвърна:

– Всъщност тя ми каза, че няма да използва своето БМВ нея нощ, какъвто беше първоначалният план. Каза ми да гледам за джип вместо това. Каза, че Бил Кент ѝ досажда отново, и че тя ще се набива по-малко на очи в джип, и че иска той да види, че колата ѝ е на паркинга през цялата нощ. Това усложни нещата, защото колата ѝ е с телефон, а аз имах безжичен телефон и ние възнамерявахме да поддържаме връзка, докато тя кара към полигона. Но проблемът не беше толкова съществен, тя тръгна с джина и ние се срещнахме по разписание.

Синтия го попита:

– Тя спомена ли Кент, когато се срещнахте?

– Не...

– Спомена ли, че е била проследена?

– Не... Всъщност каза, че е видяла една кола зад себе си, но тя завила към Джордън Фийлд. – Той добави: – Тя беше убедена, че всичко е наред и аз се обадох на баща ѝ по безжичния си телефон.

Синтия каза:

– И тогава вие отидохте на полигона.

– Да.

– След като свършихте, вие сте чакал до тоалетните, за да се уверите, че всичко върви по план.

– Да.

– Не ви ли хрумна – попита Синтия, – че е много вероятно полковник Кент да се появи там?

Той обмисли това за момент и после отвърна:

– Предполагам, че ми мина през ум. Той като че ли я преследваше.
– И не ви хрумна, че той *наистина* я е проследил и може би я е убил?

– Ами... сега като си мисля за това...

– Вие сте истински детектив, полковник – отбелязах саркастично.

Той изглеждаше объркан от това и отвърна:

– Мислех си, че е бил генералът, който... Всъщност не знаех какво да мисля. Първата ми мисъл, когато чух, че е била убита, беше, че баща ѝ го е направил... но ми мина през ум също, че той просто я е оставил там и че някой друг човек... някой луд... случайно е минал... просто никога не съм си мислил за Кент...

– Защо не? – попитах аз.

– Той... той е началникът на военната полиция... женен мъж... той я обичаше... но, да, сега като го казвате, е много вероятно. Искам да кажа от психологическа гледна точка, беше станал прекалено завладян от нея, ирационален. Ан вече не можеше да го контролира.

– Ан – изтъкнах аз – е създала едно чудовище.

– Да.

– Тя разбираше ли това?

– На едно ниво. Но тя не беше свикнала да си има работа с мъже, които не може да контролира. Освен баща ѝ и може би Уес Ярдли. Като се замисля сега, тя не обръщаше достатъчно внимание на Бил Кент. Тя не го оцени правилно.

– Тя се е провалила в собствената си област.

Той не отговори.

– Добре, това, което искам от вас, е да отидете в канцеларията си и да го напишете.

– Да напиша какво?

– Всичко. Пълен отчет за участието ви в тази история. Предайте ми я в църквата след службата. Имате почти два часа. Пишете бързо. Не споменавайте и дума за това на никого.

Полковник Мур се изправи и излезе, а аз си помислих, че прилича на бледа сянка на мъжа, когото бях срещнал преди един ден.

Синтия отбеляза:

– Този случай изглеждаше труден и ние всички работихме усилено, а отговорът през цялото време е, бил буквално под носа ни.

– Точно за това беше труден за виждане.

Синтия говори за разни дребни неща известно време, а аз мълчах през цялото време. Тя ме поглеждаше постоянно.

За да избягна някои неприятни неща, аз вдигнах телефона и се обадох на полковник Фаулър в главния щаб. Той веднага отговори и аз му казах:

– Полковник, искам да вземете обувките, които вие и госпожа Фаулър сте носили на шести полигон и да ги унищожите. Второ, уточнете историята си с тази на генерал Камбъл. Никога не сте ходили на полигона. Трето, качете госпожа Фаулър на някоя кола или самолет веднага след погребението.

Той отговори:

– Оценявам това, което казвате, но чувствам, че трябва разкрия участието си в това.

– Желанието на вашия командващ офицер е да не го правите. Желанието на един генерал е заповед.

– Тази заповед противоречи на закона.

– Направете услуга на всекиго – на вас, на съпругата си, семейството си, на армията, на мен, на Камбълони – забравете за това. Обмислете го.

– Ще го обмисля.

– Въпрос – взехте ли пръстена ѝ от Уест Пойнт?

– Не.

– Имаше ли щик, забит в земята, когато отидохте там?

– Не в земята. Дръжката беше забита във вагината ѝ.

– Разбирам.

– Махнах го и го хвърлих.

– Къде?

– Хвърлих го от моста на река Чикасоу. – Той добави: – Предполагам, че бихте искали да го проверите за отпечатъци.

– Да, бих искал. – Но в действителност Кент не би оставил ни един отпечатък след себе си.

– Извинявам се. Беше реакция.

– Много такива има.

– Всичко е каша, Бренер. Ние всички объркахме нещата.

– Случва се.

– Не и с мен. Не и преди тя да дойде тук две години по-рано. Но знаете ли какво? Вината беше наша, а не нейна.

– Склонен съм да се съглася. Може би ще извърша арест днес следобед.

– Кой?

– Не мога да кажа. Ще се видим на службата.

– Добре.

Затворих. Точно когато си помислиш, че всичко гадно за деня вече ти се е случило, и някой ти прибавя още. В този случай един майор от военната полиция на име Доил беше приносителя на гадостта. Той влезе в канцеларията и погледна Синтия, а после се обърна към мен:

– Господин Бренер, подписали сте заповед за условно освобождаване на сержант Далбърт Елкинс. Вярно ли е?

– Да, сър.

– Затворихме го в казармите на военната полиция.

– Добре. – *На кого му пука?*

– Според условията, при които беше освободен, той трябваше да се подписва в дневника на всеки три часа.

– Звучи разумно.

– Той пропусна първия си подпис в 08.00 часа.

Исусе Христе.

– Какво?

– И никой не го е виждал оттогава.

Синтия ме погледна, а после погледна настрана. Майор Доил ме уведоми:

– Разпратихме нареждане за неговото арестуване и уведомихме мидлтъндската полиция, областната полиция и щатската полиция на Джорджия. – Той добави: – Командирът на ЦСО, майор Бауз, иска пълен доклад от вас във връзка с този въпрос. – Майор Доил се усмихна неприятно и каза: – Оплеска я. – Той се обърна и излезе.

Известно време гледах в неопределена посока. Накрая Синтия каза:

– И на мен ми се случи такова нещо веднъж.

Не отговорих.

– Но ми се случи *само* веднъж, така че не трябва да ставаш циничен по отношения на човешката природа.

– Обзалагаш ли се?

Тъй като избирането на точния момент беше изключително важно, сега беше моментът да спомена телефонното обаждане на съпруга ѝ, но Карл Хелман не беше избрал правилно момента и се появи точно тогава.

Когато едрият мъж влезе в малката ни канцелария, Синтия и аз се изправихме. Той кимна небрежно, огледа се наоколо и после всички се ръкувахме. Тъй като Синтия беше с най-нисък чин в стаята, тя му предложи своето място до бюрото ѝ и той го зае. Синтия седна на свободния стол, а аз на моето място.

Карл беше облечен с парадна зелена униформа, също като нас и

хвърли шапката си на бюрото.

Също като мен, някога Карл е служил в пехотата, а и двамата бяхме във Виетнам по приблизително едно и също време. Нашите униформи бяха украсени с приблизително същите ордени и медали, включително Бронзовата звезда за храброст и така желаната Значка от бойната рота. Тъй като бяхме закалени в еднакви изпитания и двамата бяхме на средна възраст, ние обикновено прескачахме някои от формалностите. Но тази сутрин няхах настроение за Карл, така че възнамерявах да се придржам към любезностите и протокола.

– Желаете ли кафе, сър? – попитах учтиво.

Карл е хубав мъж, с гъста сиво-черна коса, строга челност и сини очи. Жените, обаче, не го намират за привлекателен. Може би това е заради държането му, което е студено и официално. Всъщност той е прекален моралист. Като се остави това настрана, той е професионалист.

В продължение на три секунди си разменяхме любезности, а после Карл ми каза с лекия си акцент:

– Разбрах, че главният ти свидетел по делото за продажбите на оръжие е станал беглец.

– Да, сър.

– Можеш ли да си спомниш каква беше причината да го освободиш?

– Не в момента, не, сър.

– Човек се чуди защо някой, на когото са предложили имунитет, би решил да извърши друго углавно престъпление и да избяга.

– Чудно е наистина.

– Ти обясни ли му, че има имунитет?

– Да, сър, но очевидно не много добре.

– Знаеш, Пол, че е трудно да си имаш работа с глупави хора. Ти прехвърляш собствената си интелигентност и разум върху човек, който е пълен идиот и той те предава. Той е невеж и изплашен, а също и роб на инстинктите си. Затворническата врата се отваря и той побягва. Съвсем е разбираемо.

Аз се изкашлях.

– Мислех, че съм го успокоил и съм спечелил доверието му.

– Разбира се, че си мислел. Именно това е искал да си мислиш, докато е бил от другата страна на решетките. Те са хитри.

– Да, сър.

– Може би следващия път, когато освободиш затворник по важен случай на углавно престъпление, първо ще се посъветваш с мен.

– Всъщност той беше свидетел, сър.

Карл се наведе напред към мен и каза:

– Той не е имал абсолютно никаква представа за разликата. Ти си го вкарал в затвора, пушал си го да излезе и той е побягнал.

– Да, сър.

– Член 96 от военния кодекс разглежда въпроса за незаконно освобождение на затворник поради небрежност или умисъл. Ще имаш неприятности.

– Да, сър.

Той се облегна в стола си.

– А сега ми кажи какви са последните новини тук?

Ами, първо така и не успях да спя със Синтия, тя ме излъга за съпруга си, чувствам се скапан и вбесен, все още не мога да изкарам Ан Камбъл от съзнанието си, началникът на военната полиция вероятно е убиец, тъпият Далбърт офейка и денят ми е отвратителен.

Хелман се обърна към Синтия.

– Може би ти ще ми кажеш нещо.

– Да, сър.

Синтия започна с доклад за резултатите от лабораторните изследвания, откритията, които Грейс Диксън беше направила в компютъра, двамата Ярдли и нещастното участие на майор Бауз, полковник Уиймс и другите офицери.

Карл слушаше.

После Синтия представи една редактирана версия на нашите разговори с генерал Камбъл, госпожа Камбъл, полковник Фаулър, госпожа Фаулър и полковник Мур. Аз се вслушвах само на моменти, но забелязах, че тя не спомена точното участие на полковник и госпожа Фаулър в случая, нито пък стаята в мазето на Ан Камбъл, нито пък изобщо спомена Бил Кент. Това беше точно начинът, по който аз бих предал нещата и аз бях впечатлен от това колко беше научила тя през последните два дни. Синтия каза на Карл:

– И така, вие виждате, че всичко е свързано с отмъщение, възмездие, извратени експерименти в психологически операции и това, което се е случило в Уест Пойнт преди десет години.

Карл кимна.

Като нещо, което ѝ е хрумнало по-късно, Синтия спомена Фридрих Ницше в контекста на личната философия на Ан Камбъл. Карл изглеждаше заинтересуван от това и аз усетих, че Синтия свиреше това, което се харесва на аудиторията ѝ.

Карл се облегна назад и се замисли, застанал така с притиснати пръсти той приличаше на някой велик мъдрец, който ей сега ще даде отговор на въпроса за същността на живота. Синтия обобща:

– Пол извърши забележителна работа и за мен беше много полезно да работя с него.

Ах!

Карл седя неподвижно в продължение на цяла минута и на мен ми хрумна, че великият мъдрец няма никаква идея в главата си. Синтия се опитваше да улови погледа ми, но аз не я поглеждах.

Накрая полковник Хелман проговори:

– Ницше. Да. В отмъщението и любовта жената е по-жестока от мъжа.

Аз попитах:

– Това Ницше ли е, сър, или лично ваше мнение?

Той ме погледна по начин, който подсказваше, че ледът под краката ми е изтънял и каза на Синтия:

– Много добре. Вие сте открили мотиви, всеобща поквара и големи тайни тук.

– Благодаря.

Той погледна към мен, а после към часовника си.

– Не трябва ли да тръгваме за църквата?

– Да, сър.

Той се изправи и ние също. Взехме си шапките и излязохме.

Всички се качихме на моя Шевролет като Карл зае почетното място отзад. Докато карах към гарнизонната църква, Карл най-после попита:

– Знаете ли кой го е направил?

Аз отвърнах:

– Мисля, че знаем.

– Би ли желал да го споделиш с мен?

Теб какво те интересува? Отвърнах:

– Имаме някои косвени доказателства, някои свидетелски показания и някои лабораторни данни, които сочат към полковник Кент.

Погледнах в огледалото за обратно виждане и получих първото си удоволствие за деня, като видях как очите на Карл се разшириха. Но каменната челюст не се отвори.

– Началникът на военната полиция – подсказах аз.

Карл дойде на себе си и попита:

– Готови ли сте и двамата за официално обвинение?

Благодаря за подаването, Карл. Отвърнах:

- Не, ще предам събраните доказателства на ФБР.
- Защо?
- Нужна е още работа и разследване.
- Кажете ми какво знаете.

Спрях на паркинга на църквата, голяма тухлена постройка, подходяща за военни сватби, погребения, неделно богослужение и молитви преди заминаване в някой район, където се води война. Излязохме от колата и застанахме на горещото слънце. Паркингът беше почти пълен и хората спираха на пътя и на тревата.

Синтия извади парче хартия от чантата си и го подаде на Карл.

– Това беше в компютъра на Ан Камбъл. Писмо до госпожа Kent.

Карл прочете писмото, кимна и го върна на Синтия.

– Да, мога да разбера гнева и унижението на полковник Kent, когато жена му е получила такова писмо. Но това би ли го накарало да убие?

Точно тогава самият полковник Kent мина покрай нас и махна с ръка. Синтия уведоми Карл:

– Това е полковник Kent.

Карл го наблюдаваше как върви към църквата и отбеляза:

– Журналистите, според една заповед, която бях видял на бюрото си, бяха ограничени до няколко избрани представители на вестници и единствените фотографи, които присъстваха, бяха от военния отдел за връзки с обществеността. Заповедта, подписана от полковник Фаулър, нареждаше да не се дават конкретни факти на журналистите.

Качихме се по стълбите и влязохме в преддверието, където около дузина мъже и жени стояха и разговаряха с приглушен погребален тон. Всички се подписахме в книгата за посетители и аз влязох в тъмната църква, в която не беше по-прохладно, отколкото отвън и отбелязах, че почти всички пейки бяха заети. Погребението на дъщерята на командира не беше задължително мероприятие, но само един малоумен би пропуснал да се покаже тук, или поне на церемонията по-късно.

Всъщност не всички офицери и съпруги от Форт Хадли и цивилни знаменитости от Мидълънд биха могли да се съберат в църквата, която побираше около пет-шестотин души, но бях сигурен, че някои хора вече се събираха в Джордън Фийлд за последното изпращане.

В нишата за хора се чуваше органът, който свиреше тихо и ние застанахме на централната пътека за момент като всеки, предполагам, се опитваше да реши дали трябва да отидем до ковчега, който беше положен на катафалка в основата на олтара. Накрая аз тръгнах по дългата пътека и Синтия и Карл ме последваха.

Приблжих ковчега, който беше покрит със знаме и отворен наполовина, спрях и погледнах мъртвата.

Ан Камбъл изглеждаше спокойна, както Кент беше посочил, главата ѝ почиваше върху розова атлазена възглавница, а дългата ѝ коса обрамчваше главата и лицето ѝ. Забелязах, че беше с повече грим, отколкото вероятно е носила преди.

Бяха я облекли с парадната бяла униформа, която беше подходяща за случая, помислих си аз, защото бялото сако със златни ширити и бялата надиплена блуза я правеха да изглежда ефирна, ако не девствена. Върху лявата ѝ страна бяха сложени медалите ѝ, а сабята ѝ от Уест Пойнт беше положена върху тялото ѝ, така че склучените ѝ ръце, който можеха да държат кръст или броеница и зависимост от религията ѝ, държах дръжката. Острието, поставено в ножница, се губеше под капака на ковчега.

Гледката беше наистина впечатляваща, трябва да си призная, красивото лице, златната коса, златните ширити, блестящият бронз и сребро по сабята и снежнобялата униформа на фона на розовия атлаз, с който беше облицован ковчегът.

Възприех всичко това много набързо, разбира се, за не повече от пет секунди, а после като добър католик, аз се прекръстих, отстраних се от ковчега и тръгнах надолу по пътеката.

Видях Камбълони на първите два реда вдясно: генералът, госпожа Камбъл, един млад мъж, когото разпознах от семейния албум в къщата на Ан Камбъл като техния син и други членове на семейството, стари и млади, всички облечени в черни дрехи и с черни траурни ленти, които все още се използват в армията.

Избягнах погледите им и продължих бавно по пътеката, докато моите спътници ме настигнаха.

Намерихме три места едно до друго на същия ред, на който беше седнал майор Бауз, когото познах от табелката с името му и една жена, за която предположих, че е госпожа Бауз. Бауз кимна на полковник Хелман, който обаче отказа да обърне внимание на един прелюбодеец и глупак. Госпожа Бауз, между другото, беше доста хубава, което още веднъж доказваше, че мъжете са прасета.

Въпреки че току-що бях видял тленните останки на една млада жена, се чувствах малко по-добре, така, както някои хора, които сравняват положението си с това на други с по-малък късмет от тях, като хора със сериозни професионални проблеми, като Бауз, заподозрени в убийство, като Кент, или пък всички, които бяха женени, болни, умиращи или

мъртви.

Свещеникът, майор Иймс, облечен само в бойна зелена униформа без никакви свещенически одежди, се изкачи на амвона и насъбраните утихнаха. Майор Иймс започна:

– Скъпи опечалени, събрали сме се тук в присъствието на Бог, за да се сбогуваме с нашата сестра Ан Камбъл.

Доста хора хлипаха. Аз прошепнах на Карл:

– Свещеникът също я е чукал.

Този път устата на Карл се отвори. Денят все още не беше напълно провален.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЕТА

Скромната церемония продължи с молитви, организова музика и няколко химна. Старшите офицери редовно ходят на църква, това е свързано с територията на Бог и Страната. Но те рядко се свързват с определена църква, което е по-сигурно, сиво и безлично, също като по-голямата част от кариерата им.

Предимството от това при военни сватби и погребения е, че можеш да си подбиращ най-добрите страни от службите, химните и молитвите на всяка църква, и можеш да ги скъсиш. От опит мога да ви кажа, че една католическа погребална служба може да бъде толкова дълга и тежка, че да убие някои от по-възрастните хора.

Както и да е, в определения момент полковник Фаулър се изкачи на аналоя, за да произнесе надгробното слово.

Полковник Фаулър отбеляза присъствието на семейството, приятели, офицери, колеги и мидлъндски величия. Той каза:

– В професията, която сме избрали, ние виждаме и чуваме за ненавременната смърт на млади мъже и жени повече от която и да е друга професия. Но ние не свикваме със смъртта, не ставаме безчувствени, а започваме да ценим живота повече, защото знаем и приемаме факта, че животът ни в армията ни излага на риск. Когато положихме клетвата, ние напълно разбрахме, че може да ни се наложи да рискуваме живота си в защита на нашата страна. Капитан Ан Камбъл разбираше това, когато получи офицерския си чин от Военната академия, тя разбираше това, когато замина за Залива и тя разбираше това, когато в час, в който повечето хора са в безопасност в домовете си, тя пожела да отиде и провери дали всичко във Форт Хадли е спокойно. Това е било едно напълно доброволно действие, не пряко свързано със задълженията ѝ, но това е било нещо, което Ан Камбъл правеше, без да е нужно да ѝ се казва.

Аз слушах и ми хрумна, че ако не знаех някои неща, бих се хванал на тия приказки. Ето една смела всеотдайна млада жена офицер, която доброволно поема нощно дежурство, после проявява инициативата да излезе и провери постовете и е убита, докато извършва това добро дело. Колко тъжно. Нещата не бяха станали така, но истината беше дори още по-тъжна. Полковник Фаулър продължи:

– Спомням си един ред от книгата на Исаия 21:11 – „*Стражу, колко е часа на нощта?*“ Той го повтори: „*Стражу, колко е часа на нощта?*“

И стражът отвърна: „*Утрото иде*“. А не сме ли всички ние стражи? Това е нашето призвание в живота, като войници, да стоим на стража, всеки ден, всяка нощ, постоянно нащрек, така че другите да могат да спят спокойно до сутринта, докато не дойде денят, когато Бог пожелае да ни призове в своето царство и ние вече не трябва да стоим на страж, нито да се плашим от нощта.

Фаулър имаше хубав, дълбок глас и дикцията му беше безупречна. Явно той би могъл да стане проповедник или политик, ако не беше до такава степен завладян от идеята за доброто и злото.

Аз не мога дълго да слушам слова и обикновено се разсейвам. И така се замислих за отворения ковчег на Ан Камбъл, за лицето ѝ, за сабята, за ръцете ѝ около дръжката на сабята и осъзнах какво не беше наред в тази картина – някой беше сложил пръстена ѝ от Уест Пойнт на пръста ѝ. Но дали това беше *нейният* пръстен? И ако беше, кой го беше сложил? Фаулър? Генерал Камбъл? Полковник Мур? Полковник Кент? Откъде се беше взел? Имаше ли някакво значение в този момент?

Полковник Фаулър все още говореше и аз се заслушах. Той каза:

– Познавам Ан от дете – много будно, жизнерадостно и палаво дете. – Той се усмихна и се чу приглушен смях. Той отново стана сериозен и продължи: – Красиво дете, не само физически, но и духовно, чудесно, надарено дете на Бога. И всички ние тук, които я познавахме и обичахме...

Колкото и умел да беше Фаулър, той не можа да пропусне този двузначен глагол, но това беше кратка пауза само за поемане на дъх и тя беше забелязана само от тези, които наистина са я познавали интимно и са я обичали.

– ...ще усетим дълбоко загубата ѝ.

Полковник Фаулър вече беше разплакал много хора и аз можах да видя причината, поради която Камбъллови го бяха помолили да произнесе надгробното слово. Другата причина разбира се беше, че полковник Фаулър не беше спал с мъртвата, което го поставяше в краткия списък от потенциалните хора, които биха могли да направят това. Но аз отново ставам циничен. Надгробното слово на Фаулър беше затрогващо, мъртвата беше преживяла голяма неправда, смъртта бе несправедлива и ненавременна и аз отново се чувствах като идиот. Полковник Фаулър не спомена конкретно как е умряла, но каза:

– Бойното поле, в езика на съвременните военни, се описва като враждебно място, и то наистина е такова. И ако вие разширите значението на думата бойно поле и включите всички места, където има войник

на служба, тогава с право може да кажем, че Ан Камбъл умря в бой. – Той погледна над събраното множество и каза: – Ан, така ще те запомним.

Полковник Фаулър слезе от аналоя, спря при ковчега, козирува и си седна на мястото.

Органът започна да свири и службата продължи още няколко минути. Свещеникът Иймс въведе опечалените в тридесет и трети псалм, любовимия на всички, и продължи с благословия, която завърши с: „Почивай в мир.“

Органистът засвири „Вечната скала“ и всички се изправиха.

Като цяло добра служба, ако се сравнява с други.

Осемте души, удостоени с честта да бъдат почетна стража се изправиха от предната лява редица и се наредиха в средната пътека пред ковчега, докато шестимата, които щяха да носят ковчега, заеха мястото си от двете му страни. Забелязах, че шестимата, които щяха да носят ковчега, бяха все млади лейтенанти – мъже, избрани вероятно заради младостта и силата им, или пък може би поради това, че не са имали връзки с мъртвата. Забелязах, че дори и лейтенант Елби, чиито намерения са били съвсем почтени, не беше допуснат да носи ковчега.

По същия начин почетната стража, която би трябвало да се състои от близки на генерала с висок чин, или близки приятели на мъртвата, беше избрана явно заради чистите им ръце, всъщност те всички бяха жени офицери, включително и другия помощник на генерала, капитан Болинджър. На пръв поглед групата, съставена само от жени, изглеждаше съвсем подходящо избрана, но за тези, които разбираха защо старшите офицери бяха изключени, можеше да се стори, че генералът най-накрая беше успял да държи любовниците на дъщеря си далеч от нея.

Осемте жени офицери тръгнаха към изхода на църквата, а шестимата души, които щяха да носят ковчега, затвориха капака, покриха го с американското знаме, хванаха страничните дръжки и го повдигнаха на катафалката.

Свещеникът Иймс вървеше пред ковчега, а Камбъллови отзад – Според обичая, докато ковчегът се движеше, всички на пейките, които бяха с униформа, се обърнаха към тялото и козируваха.

Свещеникът водеше процесията към изхода, където осемте ясени, почетна стража, застанаха мирно и козируваха, когато ковчегът мина между тях. В този момент опечалените започнаха да излизат.

Навън на горещото слънце аз наблюдавах как тези, които носеха ковчега, го сложиха върху стария дървен постамент, който от своя

страна беше качен върху една движеща се платформа.

На голямата затревена площ срещу църквата бяха събрани превозните средства, които щяха да образуват кортежа – служебни коли и автобуси, които щяха да возят семейството, оркестъра, отряда, който щеше да стреля, и знаменосеца. Всеки ветеран има правото да бъде погребан в държавно гробище с всички почести, но цялата тази церемония обикновено се прави за някой, който е умрял в бой. Ако има война, обаче, те могат да изгорят многобройните мъртви отвъд океана, или както беше във Виетнам, да ги изпращат със самолет, а после по родните им места. Във всеки случай, независимо дали си генерал или редник, ти получаваш двадесет и два изстрела.

Хората се поразмесиха, както обикновено става, говореха си, говореха със свещеника, изразяваха съчувствията си на Камбъллови.

Забелязах някои от журналистите, които се чудеха кого да интервюират, забелязах също и военните фотографи, които дискретно правеха снимки от разстояние. Новините бяха неясни и цензурирани, но намекваха за неща, които според мен беше по-добре да не се споменават.

Забелязах един млад мъж, който стоеше близо до Камбъллови, и когато, както казах, разпознах от семейния албум като сина Джон. Бих го разпознал обаче във всеки случай. Той беше висок, хубав и имаше очите, косата и брадичката на Камбъллови.

Той изглеждаше някак си не на място, застанал настрана от семейството, така че аз се приближих до него, представих се като подофицер Бренер и му казах:

– Аз разследвам обстоятелствата около смъртта на вашата сестра.

Той кимна.

Поговорихме малко, изказах му своите съболезнования и ние разменихме някои общи приказки. Той изглеждаше симпатичен и интелигентен. В много отношения той беше това, което ние наричаме потенциален офицер, но не беше избрал тази роля или защото не беше пожелал да върви по стъпките на баща си, или защото чувстваше, че свободният му дух може да бъде пречка. Може би е бил прав и в двата случая, но като много синове на известни и властни хора той не беше намерил мястото си в живота.

Джон силно приличаше на сестра си по външен вид и моята цел да говоря с него не беше просто да изкажа съболезнованията си. Попитах:

– Познавате ли полковник Кент?

Той помисли за момент и после отвърна:

– Името ми звучи познато. Мисля, че съм го срещал на някои

приеми.

– Беше голям приятел на Ан и бих желал да се срещнете с него.

– Разбира се.

Поведох го там, където Кент беше застанал на тротоара и говореше с няколко от своите офицери, включително и със скорошния ми познат майор Доил. Аз прекъснах разговора и казах на Кент:

– Полковник Кент, мога ли да ви представя брата на Ан, Джон?

Те се ръкуваха и Джон каза:

– Да, срещали сме се няколко пъти. Благодаря за това, че дойдохте.

Кент като че ли не можеше да намери думи, с които да му отговори, но ме погледна. Казах на Джон:

– Полковник Кент, освен че беше приятел на Ан, помага много при разследването.

Джон Камбъл каза на Кент:

– Благодаря ви. Зная, че правите всичко, което е по силите ви.

Кент кимна.

Аз се извиних и ги оставих да си говорят.

Човек би могъл да разкритикува правилността на това да представя заподозрения в убийство на брата на жертвата на погребението. Но ако във войната и любовта всичко е честно, то трябва да ви кажа, че при едно разследване на убийство всичко е подходящо.

Разбира се, усещах, че Бил Кент е на ръба и всичко, което бих могъл да направя, за да го подтикна към тази крайна стъпка в огромната пропаст, беше правилно и почтено.

Тълпата оредяваше, защото хората се отправяха към колите си. Забелязах двамата Ярдли, баща и син и една жена, която достатъчно приличаше на тях, за да им бъде кръвна роднина, но която вероятно беше жената на Бърт и не много далечна негова роднина. Подозирах, че на семейното дърво на Ярдли няма много клони.

Тук бяха и някои други цивилни, включително и кметът и семейството му, но присъстваха предимно офицери и съпругите им, макар че сигурен съм, някои съпруги бяха предпочели да не дойдат. Не присъстваха редници и сержанти, освен гарнизонният старшина, който по традиция представляваше всички редници и сержанти в подобни мероприятия, от които те не можеха да бъдат изключени, но където броят им би предизвикал проблем. В основата си не съществуваха кой знае какви връзки между тях и офицерите, в живота или смъртта.

Забелязах Карл, който говореше с майор Бауз, командира на ЦСО в гарнизона, който скоро щеше да бъде уволнен. Бауз беше застанал с

прибрани пети и кимаше енергично като повредена механична играчка. Карл не беше от тия хора, които биха уволнили някого на Коледа или на рождения му ден, на сватба или нещо такова. Но за погребение не би се поколебал.

Синтия разговаряше с полковник и госпожа Фаулър и с генерал и госпожа Камбъл и аз не можех да не ѝ призная, че това беше истинска проява на смелост. Аз винаги се опитвам да отбягна подобни ситуации, които ми изглеждат много неприятни.

Докато правех преглед на всички известни любовници, аз забелязах и полковник Уиймс, главния прокурор, тук, без съпруга, и младия лейтенант Елби, който очевидно не можеше да се справи със ситуацията и се опитваше да изглежда едновременно тъжен и смел, докато хвърляше по едно око на пагоните около себе си.

На края на изнизващата се тълпа видях подофицер Кифер, облечена в своята офицерска униформа, която служеше вместо входен билет за това събитие. Отидох при нея и ѝ съобщих новините относно прилепomobila. Въпреки ситуацията, тя изглеждаше наперена, както обикновено, и аз подозирах, че тя винаги си беше такава. Тъй като бях подтиснат и имах нужда да пооправя самочувствието си, започнах да флиртувам с нея безсрамно.

Това ѝ се стори забавно и интересно и ние кроихме безкрайни планове, за това как ще отидем да пийнем нещо тук или във Фолс Чърч.

Синтия ме потупа по рамото и каза:

– Трябва да тръгваме.

– Добре.

Казах довиждане на Кифер и тръгнах към паркинга.

Полковник Хелман се присъедини към нас и ние се сблъскахме с полковник Мур, който очевидно ме търсеше с лист напечатана хартия в ръка. Представих Мур на Хелман, който не прие протегнатата ръка на Мур и му хвърли поглед какъвто не бих желал да видя отправен към мен.

Полковник Мур, обаче, беше прекалено тъп, за да се смути и ми каза:

– Ето доклада, който искахте.

Взех го и по примера на моя командир не му благодарих, а му казах:

– Моля днес не ходете никъде, не говорете с ФБР и с полковник Кент.

Качих се в Шевролета си и го подкарах. Синтия и Карл се качиха

след като климатичната инсталация се задейства. Присъединихме се към дълга колона коли на път за Джордън Фийлд. Казах на Карл:

– Обещах имунитет на полковник Мур, ако сътрудничи.

Карл, който беше отзад, каза:

– Тази седмица си раздал повече имунитет отколкото някой лекар.

Върви по дяволите, Карл. Синтия каза:

– Службата беше хубава.

Карл ме попита:

– Сигурен ли си за свещеника?

– Да, сър.

– Тук всеки ли знае за всички други?

Отвърнах:

– До известна степен. Тя не е била дискретна.

Синтия отбеляза:

– Трябва ли да говорим за това сега?

– Нашият командир има право да получи всякаква информация, каквато желае, сега и по всяко време – казах аз.

Тя се загледа през страничния прозорец и не отговори. Погледнах в огледалото за обратно виждане към Карл видях, че беше изненадан от грубостта ми.

– Пръстенът на мъртвата от Уест Пойнт липсваше през цялото следствие, но сега го забелязах на пръста ѝ.

– Наистина ли? Може би е заместител.

– Възможно е.

Синтия ме погледна, но не каза нищо.

Минахме край Боумънт Хауз, после край школата за психооперации, после покрай Бетъни Хил и се намерихме на Райфъл Рейндж Роуд.

Беше пладне и слънцето беше толкова горещо, че можех да видя вълните, които се издигаха от асфалта от жегата. Казах на полковник Хелман:

– От този момент ЦСО е официално отстранен от този случай.

– Издействах още един час, в резултат от присъствието ми тук и мога да получа още един.

Какви сме късметлии.

– Това е добре – отговорих аз без никакъв ентузиазъм.

Карах след дългата редица коли по Джордън Фийлд Роуд и ние минахме край кабинката на военния полицаи, където двама нещастни ефрейтори бяха застанали на слънцето и козируваха на всяка кола, която минеше.

Други военни полицаи насочваха колите към широкия паркинг на асфалта пред хангара. Пообиколих малко, докато видях служебната кола на Кент, паркирана близо до трети хангар. Паркирах близо до нея и ние всички слязохме и последвахме тълпата към определеното място. В този момент обикновено става погребването на тялото, но в този случай тялото щеше да отпътува със самолет за Мичиган, където щеше да бъде погребано. Въздушните сили щедро бяха осигурили въздушен транспорт, а именно един голям зелен С-130, който беше застанал на бетонната площадка наблизо.

Както и очаквах, хора, които не бяха присъствали на църковната служба, бяха дошли на Джордън Фийлд, включително и стотина униформени редници и сержанти, няколко любопитни от Мидълънд и околността, плюс групата ветерани от града и останалите четиристотин офицери от Форт Хадли и съпругите им.

Всички бяха събрани, включително оркестърът, знаменосците, салютирация отряд и почетните стражи. Барабанистът започна да отмерва бавен приглушен марш и от пространството между двата хангара се появи ковчегът. Приближиха го към отворения край на самолета. Тези, които бяха с униформа козируваха, а тези в цивилни дрехи сложиха дясната си ръка на сърцето си. Ковчегът, поставен върху постамент, беше спрял в сянката под опашката на самолета. Барабаненето спря и всички отпуснаха ръцете си.

Беше не просто жестоко горещо, но и не подухваше вятър и знамената дори не потрепваха, освен ако някой от знаменосците не мръднеше дръжката. Кратката церемония продължаваше.

Почетните стражи хванаха краищата на знамето, което беше постлано върху ковчега, и го задържаха на височината на кръста си над ковчега докато свещеникът Иймс каза:

– Нека да се помолим.

При свършването на службата свещеникът припя:

– Дари я с вечен покой, Господи, и нека вечната ти светлина я огрее. Амин.

Отрядът, състоящ се от седем стрелци, вдигна пушките си и изстреля три залпа във въздуха, а когато последният изстрел отзвуча, тръбачът, застанал близо до ковчега, изсвири вечерния сигнал и тишината. Аз обичам този звук на тръбата и мисля, че е подходящо последният сигнал, който войникът чува нощем, да бъде избран да прозвучи в началото на последния дълъг сън и да напомни на събралите се, че така както след нощта идва ден, така и последната тръба ще бъде последвана от

великата тръба.

Стражите сгънаха знамето и го дадоха на свещеник Иймс, а той от своя страна го връчи на госпожа Камбъл, която изглеждаше изпълнена с достойнство. Те поговориха за момент, докато всички стояха неподвижно.

Вероятно от слънцето, а също и от залповете и от тръбата, от асоциациите с Форт Хадли и Джордън Фийлд, но каквато и да беше причината, аз мислено се върнах в лятото на 1971 година, мотела „Бялата камелия“, едно страхотно място по магистралата извън Мидлънд и си спомних едно среднощно събиране край басейна, където не се искаха бански костюми. *Господи, помислих си аз, колко млади сме били и как бяхме вдигнали града на крака – хиляди младежи, изпълнени с хормони и алкохол.* Но не бяхме ония типични безгрижни задебелили младежи без никаква мисъл за бъдещето. Точно обратно – бъдещето ни присъстваше във всяка наша мисъл, във всяка дума, във всяка трескава сексуална връзка. *Яж, пий и се весели,* казвахме ние, *защото на Джордън Фийлд се трупаха чували с трупове.* Спомних си двама мои приятели от пехотинската школа, които трябваше да разтоварват тук трупове в продължение на месец. И един ден те получиха повиквателна – но не за Виетнам, а за Германия – и те продължаваха да я четат и караха всеки друг в казармата да я чете, като че ли са получили писмо от адвокат, което им съобщава, че са станали наследници на някоя коронована особа.

Като че ли имаше някаква причинно-следствена връзка между това да разтоварваш трупове от Виетнам и да не станеш сам такъв, така че изведнъж стотици пехотинци проявиха желание да участват в този жесток наряд с надеждата, че по този начин ще подпечатат билетите си за Германия или за някое друго хубаво място. И така аз също разтоварвах трупове на Джордън Фийлд, но предположението, че армията се съобразява с чувствата на тези, които разтоварват трупове се оказа невярно, аз получих заповед, в която се казваше: *„Нарежда ви се да се явите във военната база в Оуклънд, за заминаване в Югоизточна Азия“.* Дори и армията не използваше думата Виетнам.

Върнах се към действителността, която не беше по-лека от миналото. Видях генерал и госпожа Камбъл да разговарят с някои хора, които бяха минали напред, включително Фаулърви и помощничката на генерала капитан Болинджър. Забелязах, че ковчегът го нямаше, и е бил откаран в опашката на самолета по време на моето мислено отсъствие.

Изведнъж четирите пропелера изгърмяха и се завъртяха, произвеждайки заглушител рев. После генералът козирува на тези около него и

хвана госпожа Камбъл за ръка, а Джон Камбъл я хвана за другата ръка и те се изкачиха по наклонената стълба на самолета. За момент си помислих, че влизат, за да се простят с нея за последен път, но после разбрах, че са избрали този момент, за да напуснат Форт Хадли завинаги и да оставят армията. Всъщност задната част на самолета се надигна и се затвори. Беше даден сигнал на пилотите и големият самолет излезе от площадката на пистата.

Но като се замисли човек – и като че ли всички се замислиха едновременно – това беше най-добре за Камбъл, за Форта, за армията.

Всички наблюдаваха как самолетът се плъзга по пистата, набира скорост и после на около триста метра от мястото, където всички бяхме застанали се издигна във въздуха, той се очерта първо на фона на зелените борове, а после на синьото небе. Като че ли това беше сигналът, който всички чакаха и тълпата се разпръсна, а знаменосците, стрелците, оркестърът замаршируваха в строй към чакащите ги автобуси. Зад мен започнаха да потеглят коли и аз се обърнах и тръгнах към тях, Синтия и Карл от двете ми страни. Синтия триеше очи с кърпичка.

– Не се чувствам много добре.

Подадох ѝ ключовете от колата си.

– Седни за малко при климатичната инсталация. Ще те чакам в трети хангар, когато си готова.

– Не, добре съм. – Тя ме хвана за ръка.

Докато и тримата вървахме към колата, Карл ми каза:

– Пол, искам да хванеш убиеца. Не ни е останало никакво време и нямаме друг избор.

– Вярно е, че нямаме време, но аз имам избор.

– Трябва ли да ти дам официална заповед?

– Не можеш да ми заповядаш да направя нещо, за което мисля, че е тактически грешно и може да провали случая за ФБР.

– Не, не мога. Мислиш ли, че е неправилно да обвиниш Кент в този момент?

– Не.

– Тогава?

Синтия се обърна към Карл:

– Аз ще говоря с него. – Тя ме погледна. – В хангара, нали?

Аз не отговорих.

Карл ѝ каза:

– Добре, господин Бренер и аз ще те чакаме в колата.

След като бях демонстрирал достатъчно лошо настроение,

изръмжах:

– Добре. Ще го направя. И без друго съм затънал до шия в неприятности.

Синтия ми кимна и аз забелязах Кент да върви към колата си с двама младши офицера. Казах на Синтия:

– Почакай десет минути и после ела.

Приближих се до Кент отзад и го потупах по рамото. Кент се обърна и ние застанахме известно време и се гледахме. Накрая казах:

– Полковник, мога ли да поговоря с вас насаме?

Той се поколеба и после отвърна:

– Разбира се.

Той освободи двамата си подчинени и ние застанахме на горещия бетон пред хангара, докато колите около нас потегляха.

– Тук на слънце е горещо. Хайде да влезем в този хангара – отбелязах.

Вървахме един до друг, като че ли бяхме колеги, две ченгета, изпълняващи една и съща задача, и аз предполагам, че когато всичко бъде казано и направено, ние ще си останем точно такива.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА

В трети хангар беше малко по-хладно и доста по-тихо.

Кент и аз минахме край БМВ-то на Ан Камбъл и продължихме към мястото, където беше разположен домът ѝ. Посочих един тапициран стол в кабинета ѝ и Кент седна.

Кал Сайвър, облечен в парадна униформа, явно току-що се беше върнал от церемонията. Аз се отдалечих от Кент, заведох Сайвър настрана и му казах:

– Кал, моля те изкарай всички оттука, освен Грейс. Искам да разпечата важните моменти от дневника на Ан Камбъл. – Наклоних глава към Кент. – После и тя може да тръгва. Нека да остави дискетата тук.

– Разбрано.

– Имаш ли новини от специалиста по отпечатъци от Оуклънд?

– Да. В общи линии сега не може да каже със сигурност. Но ако *трябва* да каже, той би казал, че отпечатъкът на полковник Кент е бил направен *преди* този на Сент Джон.

– Добре. Ами боята по дървото?

– Изпратих с хеликоптер трите късчета преди няколко часа. Казаха, че боята е черна и че съответства на типа използван от Крайслер за джиповете. А къде е джипът, между другото?

– Вероятно е в гаража на полковник Кент. Той живее на Бетъни Хил. Така че защо не изпратиш някого там, за да фотографира драскотината по джипа и да изстърже малко боя за сравнение.

– Мога ли да направя това?

– Защо не?

– Трябва ми писмена заповед от непосредствения му началник, за да направя това.

– Непосредственият му началник си подаде оставката и току-що отлетя за Мичиган. Но ми каза, че можем да правим каквото трябва. Не се дръж като цивилен, Кал. Това е армията.

– Зная.

– Можеш ли да демонстрираш на полковник Кент и на мен графиката си върху екрана на монитора?

– Разбира се.

– Добре. Отпечатъкът на Кент е пръв със сигурност.

– Разбрах. – Той погледна към Кент, който седеше в кабинета на Ан

Камбъл, и после ми каза: – Сега ли? Ще му го кажеш ли?

– Възможно е.

– Ако мислиш, че е той, давай.

– Правилно. А ако той ми шракне безелниците и ме закара в ареста, ти ще ми идваш ли на посещения?

– Не, трябва да се връщам в Гилем. Но ще ти пиша.

– Благодаря. Кажы също на военния полицаи отвън да не пуска ФБР тук, докато съм вътре.

– Добре. Късмет. – Той ме потупа по рамото и тръгна.

Върнах се при Кент и седнах на дивана.

– Опитваме се да изясним някои неща преди да дойде ФБР, Кент.

Той кимна, а после отбеляза:

– Разбрах, че свидетелят ти за сделката с оръжие е избягал.

– Е така е, един избягва, друг влиза.

– А с този случай как е?

– Този също май ще бъде провал. Часовникът тиктака, ФБР пристига, има само един заподозрян.

– Кой е той.

Изправих се, свалих си самото, така че да се види кобури ми с 9-милиметровия Глок. Кент направи същото, като показа своя кобур с 38-милиметров полицейски пистолет, нещо като покажи ми твоя, за да ти покажа моя. Като свършихме с това, ние седнахме, разхлабихме връзките си и той попита отново:

– Кой е заподозреният?

– Ами, точно за това искам да поговоря с теб. Чакаме Синтия.

– Добре.

Огледах хангара. Останалите хора от техническия отдел си тръгнаха, видях Грейс при компютъра да разпечатва.

Погледнах към вратата отсреща, но не видях Синтия. Въпреки настроението ми към нея в момента, тя заслужаваше да присъства на края, независимо какъв щеше да бъде този край. Знаех, че Карл ще се дистанцира от това – не поради естествения инстинкт да се прикрие, ако нещата не тръгнат на добре, но от уважение към мен и работата ми. Карл никога не се намесваше и никога не трупаше актив за сметка на работата на следователите. От друга страна, той не обичаше неуспеха, особено ако беше на някой друг.

Кент каза:

– Доволен съм, че това приключи.

– Всички сме доволни.

Той ме попита:

- Защо искаше да се запозная с Джон Камбъл?
- Мислех, че може да искаш да му кажеш нещо успокоително.

Кент не реагира на това.

Забелязах, че хладилникът в кухнята на Ан Камбъл беше включен в един разклонител и аз минах през невидимите стени, отворих хладилника и видях, че е пълен с бира и безалкохолни напитки. Взех три консерви бира, занесох ги в кабинета и дадох една на Кент.

Отворихме ги и отпихме. Кент каза:

- Вече те освободиха от случая, нали?
- Дадох ми още няколко часа.
- Късметлия. Плащат ли за извънреден труд в ЦСО?
- Да, плащат. Двойно след първите двадесет и четири часа на всеки ден и три пъти по толкова в неделя.

Той се усмихна:

- Имам цяла камара работа в службата си.
- Няма да те забавя.

Той сви рамене и изпи бирата си. Дадох му другата и той я отвори.

- Не знаех, че Камбълви ще заминат с този самолет.
- Аз също бях изненадан. Но беше умен ход.
- С него е свършено. Би могъл да бъде следващият вицепрезидент, а може би и президент един ден. Бяхме готови да бъде отново генерал.
- Не разбирам много от политика.

Видях как Грейс слага отпечатаните листи и дискетата на масата до нея. Тя стана, махна ми и после тръгна. Кал отиде до компютъра и го зареди с програмата, показваща отпечатъците от обувки, и започна да си играе с нея.

Кент ме попита:

- Какво правят?
- Опитват се да разберат кой го е направил.
- Къде са хората от ФБР?
- Вероятно стоят пред вратата и чакат да ми изтече времето.
- Не обичам да работя с ФБР – отбеляза Кент. – Те не ни разбират.
- Да, вярно е. Но никой от тях не е спал с мъртвата.

Вратата се отвори и се появи Синтия. Влезе в кабинета и тя и Кент се поздравиха. Взех ѝ една кола от хладилника и още една бира за Кент. Всички седнахме. В този момент Кент започна да става неспокоен. Синтия отбеляза:

- Беше много тъжно. Тя е била толкова млада... Чувствах се

ужасно заради родителите ѝ, брат ѝ.

Кент не отговори. Аз му казах:

– Бил, Синтия и аз попаднахме на някои неща, които ни безпокоят и които бихме искали да си обясним.

Той отпи отново от бирата си. Синтия започна:

– Първо, това писмо. – Тя извади писмото от чантата си и го подаде на Кент.

Той го прочете или по-скоро не го чете, тъй като вероятно го знаеше наизуст и го върна на Синтия.

– Мога да разбера колко сте бил разстроен от това – каза тя. – Искам да кажа, тя е била жена, която е имала връзки с целия гарнизон и единствения човек, който поне винаги я е обичал, е човекът, на когото тя причинява неприятности.

Той изглеждаше още по-неспокоен и отпи дълга глътка от бирата си. Накрая попита:

– Какво ви кара да мислите, че съм я обичал?

Синтия отговори:

– Просто интуиция. Мисля, че сте я обичал, но тя се е интересувала само от себе си и е била прекалено объркана, за да отговори на вашата загриженост и сериозни намерения.

Този, който разследва убийство, трябва да говори лоши неща за жертвата пред заподозрения. Убиецът не би желал да чуе, че е убил образец на добродетелността, божие дете, както полковник Фаулър беше описал Ан Камбъл. Не е нужно изцяло да се отстрани моралният въпрос, така както Карл беше предложил, достатъчно е просто да се погледне на въпроса под друга светлина и да се намекне на заподозрени, че това, което е направил, е разбираемо.

Но Бил Кент не беше идиот и много добре разбираше накъде клоним, така че не каза нищо.

Синтия продължи:

– Освен това в дневника ѝ е описана всяка сексуална среща с вас.

Аз добавих:

– Те са ей там, в компютъра.

Синтия отиде до бюрото, на което беше компютърът, и се върна с разпечатаните листи. Тя седна срещу Кент на масичката за кафе и започна да чете. Описанията бяха безпристрастни, но не еротично. Те приличаха на нещо, което може да се прочете в едно медицинско досие, не се споменаваха за любов или някакво чувство, както би могло да се очаква от един дневник, а просто се изброяваха сексуалните срещи.

Това със сигурност постави Кент в неудобно положение, но беше и потвърждение, че за Ан Камбъл той не е значел повече от вибратора ѝ. По лицето му можеш да видиш, че започваше да се ядосва, което е най-трудно контролируемото от всички човешки чувства и което неизбежно води до самоунищожение.

Кент се изправи и каза:

– Няма да слушам всичко това.

Аз също се изправих.

– Мисля, че трябва. Моля седнете... Наистина трябва да сте тук.

Той като че ли се колебаеше дали да остане или да тръгне, но това беше привидно. В момента тук ставаше най-важното събитие в живота му и ако тръгнеше, то щеше да се случи без него.

Той седна с престорена неохота и аз също седнах.

Синтия продължи да чете, като че ли нищо не се беше случило. Тя намери един особено извратен случай и прочете:

Бил наистина се запали по сексуалната асфиксия, след като ѝ се беше противопоставял толкова дълго. Любимото му е да си сложи примка около врата и да се окачи на кука от тавана, докато аз му духам. Харесва му също така и да ме върже за леглото, както направи тази нощ, и да затегне въже около врата ми, докато ми слага големия вибратор. Вече е добър и аз получавам силни и многобройни оргазми.

Синтия погледна към Кент, а после прелисти страниците.

Кент, като че ли вече не беше нито ядосан, нито притеснен, нито пък се чувстваше неудобно. Всъщност той изглеждаше някак си отнесен, като че ли си спомняше тези по-добри дни или пък гледаше в бъдещето, което не беше добро.

Синтия прочете последната страница, която Грейс ни беше прочела по телефона.

Бил отново започва да проявява собственическо отношение. Мислех, че сме разрешили този въпрос. Тази вечер се появи, докато Тед Бауз беше тук. Тед и аз все още не бяхме слезли долу и той и Бил пийнаха по нещо във всекидневната, и Бил се държа отвратително и началнически. Накрая Тед си тръгна и Бил и аз си казахме някои неща. Каза, че е готов да остави жена си и да си подаде оставката, ако му обещае да живее с него, или да се ожени за него. Той знае защо правя това, което правя с него и с другите

мъже, но започва да си мисли, че между нас има нещо повече. Той се мъчи да ми оказва натиск и аз му казах да спре. Тази вечер той дори не искаше секс. Просто иска да говори. Оставих го да говори, но не ми хареса това, което каза. Защо някои мъже мислят, че трябва да са рицари с блестяща броня? Нямам нужда от рицар. Аз сама съм си рицар, аз съм си дракон и живея в собствения си замък. Всички останали са статисти или изпълнители на второстепенни роли. Бил не е особено схватлив. Той не разбира, така че не се опитвам да му обяснявам. Казах му, че ще помисля върху предложението му, но междувременно би ли идвал тук само с предварителна уговорка? Това го вбеси и той действително ме удари, после смъкна дрехите ми и ме изнасили на пода на всекидневната. Когато свърши, като че ли се чувстваше по-добре, и после си тръгна сърдит. Разбирам, че може да бъде опасен, но не ме интересува и всъщност от всичките той е единственият освен Уес, който наистина ме е заплашвал или удрял и това е единственото нещо, което прави Бил Кент по-интересен.

Синтия остави листите и ние всички останахме седнали. Попитях Кент:

– Изнасилил си я там, на пода на всекидневната? – кимнах към съседната стая.

Кент не отговаряше на въпроси, но каза:

– Ако целта ви е да ме унижите, вършете го добре.

Отвърнах:

– Целта ми, полковник, е да открия кой е убил Ан Камбъл и не на последно място, да открия защо.

– Да не мислите, че аз... че зная нещо, за което не казвам?

– Да, така мислим.

Взех дистанционното управление и включих телевизора и видеото. Появи се лицето на Ан Камбъл по средата на лекция. Казах на Кент:

– Имаш ли нещо против? Тази жена ме омагьосва, така както мисля е омагьосвала теб и другите. Имам нужда да я виждам от време на време. Помага ми.

Капитан Ан Камбъл говореше:

– *Възниква моралният въпрос за приложението на психологията, която иначе е наука за лечение, като средство за водене на война. – Ан Камбъл взе микрофона от катедрата и тръгна към камерата. Тя седна на пода, а краката ѝ висяха от края на подиума и каза: – Така мога да*

ви виждам по-добре, момчета.

Погледнах към Кент, когото наблюдавах внимателно и ако можех да съдя за чувствата му по моите, предполагам, че той искаше тя да е жива в същата тази стая, така че да може да разговаря с нея и да я докосва.

Ан Камбъл продължи да говори за морала при воденето на психологическа война и за нуждите, желанията и страховете на човешките същества изобщо. Тя каза:

– Психологията е нежно оръжие – това не е 155-милиметров снаряд, но с листовки и радиопредавания могат да се превземат повече вражески батальони, отколкото с взривни устройства. Не е нужно да се убиват хора, ако можете да ги накарате да се подчинят на волята ви. Да видиш вражеския войник, който бяга с вдигнати ръце към теб и се хвърля на колене в краката ти носи, много по-голямо удовлетворение, отколкото да го убиеш.

Изключих телевизора и отбелязах:

– Наистина е имала присъствие, нали Бил? Била е от тези хора, които привличат вниманието ти с външния си вид, с речта си и с ума си. Искаше ми се да съм я познавал.

Кент отговори:

– Не, не искаш.

– Защо?

Той си пое дълбоко дъх и отвърна:

– Тя беше... зла...

– Зла?

– Да... тя беше една от тези жени... не се срещат често... жена, която всички обичат, жена, която изглежда чиста, порядъчна и мила... но която измамва всички. Тя наистина не се интересуваше от никого и от нищо. Искам да кажа, че от една страна приличаше на момичето от съседната врата – момичето, което повечето мъже искат, но умът ѝ беше болен.

Отвърнах:

– Започваме да го откриваме. Можеш ли да ни кажеш нещо повече?

И той ни каза, през следващите десет минути ни разказа за впечатленията си от Ан Камбъл, които понякога се доближаваха до действителността, но често се разминаваха. Синтия му донесе още една бира.

В общи линии Бил Кент ни представи едно морално обвинение, в стила на ловците на вещици отпреди сто години. Тя е била зла, тя е обсебвала умовете на мъжете, техните тела и души, правела е магии, през

деня се е преструвала, че почита Бог и се труди, но през нощта се е свързвала с тъмните сили. Той каза:

– От тези видеофилми можете да видите колко очарователна и мила може да бъде, но само прочетете тези страници от дневника ѝ и ще видите каква беше в действителност. Казах ви, че четеше Ницше – за човек и свръхчовек, за антихрист и всички тия ненормални неща. – Той си пое дъх и продължи: – Искам да кажа, влизаше в канцеларията на някой мъж през нощта и правеше секс с него, а на следващия ден се държеше така, като ли той не съществува за нея.

И той продължи в този дух.

Синтия и аз седяхме, слушахме и кимахме. Когато някой заподозрян в убийство говори лошо за убития, той или не е убиец, или обяснява защо го е направил.

Кент осъзна, че малко се увлича и смекчи тона. Но мисля, че седнал в къщата на Ан Камбъл, така да се каже, той говореше както на нея, така и на нас. Струва ми се, освен това, че образът ѝ, подсилен от видеофилма, не излизаше от ума му. Синтия и аз му създадохме нужното настроение и очевидно той го разбираше. Четирите бири също малко помогнаха и те са моят отговор на забраната на психотропни вещества, провокиращи говоренето на истината. Почти винаги има ефект.

Изправих се и казах:

– Погледни това.

Ние всички отидохме до далечния край на хангара, където Кал Сайвър седеше пред компютъра.

– Полковник Кент би желал да види това, Кал.

– Добре.

Кал показа сравнително добра скица на сцената на престъплението, включваща пътя, полигона, пейките и падащите мишени, но без прикованото тяло.

– Добре – каза той. – Сега е около 01.30 часа и джипът на жертвата спира... – Върху екрана отляво се появи изображение на кола, гледана отгоре. – Той спира, жертвата слиза – Вместо профил или силует на жена, на екрана се показаха само две стъпки до джипа. – Така, откъм тоалетните идва полковник Мур... – На екрана се появиха жълти стъпки, които идваха от горе, към джипа и после спираха. – Те разговарят, тя се съблича, включително обувките и чорапите – разбира се не виждаме това, но виждаме на кое място излизат от пътя и тръгват към полигона... Тя е с червено, той с жълто... един до друг Открихме босите ѝ стъпки тук и там, а останалите ги възстановяваме, те са мигащи. Същото се

отнася и за него. Ясно ли е?

Погледнах към Кент.

– Ясно ли е?

Той гледаше втренчено екрана. Сайвър продължи:

– И така, те спират при тази падаща мишена и тя ляга на земята... – На екрана, в основата на мишената се появи една разпъната фигура в червено. – Разбира се, не виждаме повече нейни стъпки, но след като Мур я завързва, той я оставя и можем да видим къде се е обърнал и е тръгнал обратно към пътя. – Сайвър добави: – Полковник, вашите кучета уловиха миризмата му в тревата между пътя и тоалетните.

Аз отбелязах:

– Подобно визуално изображение прави голямо впечатление пред военния съд.

Кент не каза нищо. Сайвър продължи:

– И така, около 02.17 часа се появява генерал Камбъл с колата на съпругата си.

Погледнах към Кент, който не изглеждаше по-изненадан от това разкритие, отколкото от това, че полковник Мур се е срещнал с Ан Камбъл, приковал я е към земята и после си е отишъл.

Сайвър продължи:

– Трудно е да накараш един генерал да ти даде ботушите си или обувките, които е носил на местопрестъплението, но подозирам, че не е изминал повече от няколко стъпки от пътя и не се е доближил до тялото. Те говорят и той си тръгва с колата.

Казах на полковник Кент:

– Следиш ли това?

Той ме погледна, но отново не каза нищо. Синтия го подтикна:

– Полковник, това, което, искаме да кажем, е, че нито полковник Мур, нито генерал Камбъл са убили Ан. Бил е много сложен сценарий, изграден с военна точност, нещо като психологически капан за генерала. Тя не се е готвела за среща с любовник там, така както ние предполагаме, нито пък е била изненадана от сексуален маниак. Разчиствала е сметки с баща си.

Кент не поиска да му обясним това, просто гледаше към екрана.

Синтия обясни:

– Тя е била изнасилена, докато е била в Уест Пойнт и баща ѝ я е принудил да премълчи и е участвал в заговор с хора от висшите кръгове за потушаване на случая. Знаехте ли за това?

Той погледна към Синтия, но с нищо не показа, че е разбрал и дума

от това, което тя каза. Синтия продължи:

– Тя е пресъздавала това, което ѝ се е случило в Уест Пойнт, за да шокира и унизи баща си.

Мислех, че може би Кент не трябваше да знае всичко това, но предвид сегашното му състояние, може би беше по-добре да го знае.

– Ти мислеше, че е била там, за да изпълни някаква сексуална фантазия, нали, Бил?

Той не отговори. Добавих:

– Например да се срещне с няколко мъже, които да я изнасят?

Най-накрая той отвърна:

– Доколкото я познавах, доста хора си мислеха това.

– Да, ние също си го помислихме, след като намерихме тази стая в мазето ѝ. Предполагам, че ти също си го помислил, когато си я видял за първи път, там на земята. Заприличало ти е на сценарий, написан от Ан Камбъл, и наистина е било такова. Но не си го разбрал правилно.

Никакъв отговор. Казах на Кал:

– Продължавай.

– Добре. И така, генералът тръгва и тогава виждаме тези отпечатьци... това са вашите отпечатьци, полковник... сините.

– Не – каза Кент, – моите са по-късно. След като Сент Джон и Кейси са били тук.

– Не, сър – отговори Кал. – Вашите са *преди* тези на Сент Джон. Вижте тук, ето го вашият отпечатък и този на Сент Джон е върху него... гипсовата отливка потвърждава, че Сент Джон е стъпил върху вашия отпечатък. Така че, вие били тук преди него. Няма никакво съмнение в това.

Аз добавих:

– Всъщност, Бил, когато ти си дошъл тук след като генералът е тръгнал, Ан е била жива. Генералът е отишъл и извикал полковник и госпожа Фаулър и когато те са с върнали на мястото, Ан Камбъл е била мъртва.

Кент стоеше напълно неподвижно. Продължих:

– Ти си бил забелязан в джипа на жена около 00.30 часа на паркинга на библиотеката срещу главния щаб. Отново си бил забелязан – излъгах аз – да караш в посока на Райфъл Рейндж Роуд. Намерихме къде си отбил на Фийлд Роуд и си скрил джипа в храстите. Оставил е следи от гумите и си се блъснал в дърво. Сравнихме боята от това дърво с тази от джипа на жена ти и видяхме драскотината по джипа. Освен това намерихме твой отпечатък от обувка – излъгах аз отново – в канавката

покрай Райфъл Рейндж Роуд в посока на юг, към мястото на престъплението. – Искаш да ти кажа как се е случило всичко?

Той поклати глава.

Казах:

– Като се имат предвид всички доказателства – включително и мотива, а именно дневника, писмото до жена ти и другите доказателства за сексуалните връзки с мъртвата – като се има предвид всичко това, плюс веществените доказателства, трябва да те помоля да се подложиш на тест с детектора на лъжата. Готови сме да ти го направим още сега – казах му.

Всъщност не бяхме, но сега или по-късно нямаше голямо значение.

– Ако откажеш теста, нямам друга възможност освен да те арестувам и да поискам някой от Пентагона да заповяда да се подложиш на детектора.

Кент се обърна и тръгна към мястото, където беше разположена къщата на Ан Камбъл. Спогледахме се със Синтия и Кал, после Синтия и аз го последвахме.

Кент седна на облегалката за ръце на фотьойла във всекидневната и се загледа в килима за известно време, като гледаше, предполагам, към мястото, където я беше изнасилил на пода.

Застанах пред него и казах:

– Знаеш правата си на обвиняем и аз няма да те обиждам като ти ги чета. Но, страхувам се, ще трябва да ти отнема оръжието и да ти сложа белезници.

Той ме погледна, но не реагира.

– Няма да те затворя в сградата на военната полиция, защото това ще бъде ужасно унижително за теб. Но ще те заведе в гарнизонния затвор. – Мога ли да получа оръжието ти.

Той разбра, че беше свършило, разбира се, но като всяко животно, хванато в клопка, трябваше да се озъби за последен път. Каза на мен и Синтия:

– Никога няма да докажете нищо от това. И когато аз бъда оправдан от военния съд от равните ми по чин, ще се погрижа вие и двамата да бъдете обвинени за неспазване на устава.

– Да, сър – отвърнах аз. – Това е ваше право. Съд от равни по чин. И ако ви оправдаят, вие имате право да отправите обвинения срещу нас. Но доказателствата за сексуалните ви прегрешения са доста убедителни. Може да се отървете от обвинението в убийство, но трябва да предвидите поне петнайсет години в Лийвънуърт за сериозно нарушение на

задълженията, неправомерно поведение, прикриване на факти, свързани с престъпление, содомия, изнасилване и други нарушения на военния устав.

Кент като че ли обмисляше това, после каза:

– Не сте много честни, нали?

– Какво искаш да кажеш?

– Искам да кажа, аз по собствено желание ви казах за връзките ми с нея, за да ви помогна да намерите убиец и ето ви сега, обвинявате ме в нарушение на дисциплината и сексуални престъпления, а после изопачавате другите доказателства, за да се опитате да докажете, че аз съм я убил. Просто сте отчаяни.

– Бил, стига с тия глупости.

– Не, *вие* спрете с глупостите. За ваша информация, аз бях там преди Сент Джон и когато отидох там, тя вече беше мъртва. Ако искате да знаете какво е моето мнение, мисля, че Фаулър и генералът са го направили.

– Бил, няма смисъл. Никакъв. – Сложих ръка на рамото му. – Бъди мъж, бъди офицер и джентълмен – бъди полицаи, за бога. Дори не би трябвало да искам от теб да се явяваш на тест за лъжа. Би трябвало да те помоля да ми кажеш истината, без да трябва да използвам детектора, без да трябва да ти показвам доказателства, без да трябва да прекарам дни в стаята за разпити с теб. Не го прави трудно за всички.

Той ме погледна и можех да видя, че ще заплаче всеки момент. Погледна към Синтия, за да види дали е забелязала, което, предполагам, беше важно за него.

Продължих:

– Бил, ние знаем, че ти си го направил, ти знаеш, че си го направил, и ние всички знаем защо. Има много смекчаващи вината обстоятелства и ние го знаем. По дяволите, аз дори не мога да стоя тук, да те гледам в очите и да ти казвам: „*Тя не го е заслужавала.*“

Всъщност бих могъл, защото тя не го е заслужавала, но както на осъдения на смърт му се дава яденето, което желае, така му се казва това, което иска да чуе.

Кент се пребори със сълзите и се опита да прозвучи сърдито. Той извика:

– Тя *наистина* го заслужаваше! Тя беше мръсница, отвратителна проститутка, тя разби живота и брака ми.

– Зная. Но сега ти трябва да го оправиш. Оправи го заради армията, заради семейството си, заради Камбълви и заради себе си.

Сега вече сълзите течаха по страните му и аз знаех, че той би предпочел да е мъртъв, но да не плаче пред мен, пред Синтия и Кал Сайвър, който наблюдаваше от другия край на хангара. Кент успя да каже няколко думи:

– Не мога да го оправя. Вече не мога да го оправя.

– Можеш. Знаеш, че можеш. Знаеш как можеш. Не му се противопоставяй. Не опозорявай себе си и всички останали. Това е всичко, което е останало в твоя власт. Просто изпълни дълга си. Направи това, което един офицер и джентълмен би направил.

Кент се изправи бавно и избърса очите и носа си с ръце.

– Моля, дай ми оръжието си.

Той ме погледна в очите.

– Без белезници, Пол.

– Съжалявам, но трябва. Правилник.

– Аз съм офицер, за бога! Искаш да се държа като офицер, тогава се отнасяй към мен като с такъв.

– Първо започни да се държиш като такъв. – Извиках на Кал:

– Дай ми чифт белезници.

Кент извади 38-калибровия си специален полицейски пистолет от кобура и извика:

– Окей. Окей! Виж това!

Той допря пистолета до дясното си слепоочие и натисна спусъка.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И СЕДМА

Човешкото око може да различи петнадесет или шестнадесет различни нюанса на сивото. Един компютърен процесор, анализиращ отпечатъци от пръсти, може да различи двеста петдесет и шест нюанса на сивото, което е наистина впечатляващо. Още по-впечатляващи, обаче, са човешкото сърце, ум и душа, които могат да различат безкраен брой емоционални, морални и психологически отсенки, вариращи от най-черното черно до най-бялото бяло. Никога не съм виждал краищата на този спектър, но съм виждал доста помежду тях.

В действителност характеристиките на хората не са по-постоянни и непроменливи от цветовете на хамелеона.

Хората тук, във Форт Хадли, не бяха различни, нито по добри, нито по-лоши от хората, които съм виждал на хилядите други места из света. Но Ан Камбъл със сигурност беше различна и аз се опитвах да си представя как бих разговарял с нея, ако я бях срещнал жива, ако например бях изпратен да разследвам какво става във Форт Хадли. Струва ми се, че бих разбрал, че не се намирам пред една обикновена изкустителка, а пред една неповторимо силна и импулсивна личност. Струва ми се също така, че бих могъл да ѝ покажа, че това, което нанаява другите хора, не я прави по-силна, то само увеличава коефициента на нещастие за всички.

Не мисля, че бих свършил като Бил Кент, но не отхвърлям тази възможност, следователно не осъждам Кент. Кент се осъди сам, видя в какво се беше превърнал, изплаши се, когато откри, че в неговия подреден и систематизиран ум прозира друга личност и си тегли куршума.

Сега хангарът беше пълен с военни полицаи и хора от ФБР, лекари, плюс тези от техническата лаборатория, които бяха останали във Форт Хадли и които си мислеха, че вече са приключили работата си на това място.

Казах на Кал Сайвър:

– След като приключиш с тялото, изчисти килима и мебелите, опаковай всички вещи и ги изпрати на Камбъллови в Мичиган. Те сигурно биха желали нещата на дъщеря си.

– Добре. – Той добави: – Неприятно ми е да го кажа, но той спести много неприятности на всички освен на мен.

– Той беше истински войник.

Обърнах се и тръгнах през хангара, минах край един човек от ФБР, който се опитваше да привлече вниманието ми, и излязох навън на горещото слънце.

Карл и Синтия стояха до една линейка и говореха. Минах покрай тях в посока на Шевролета си. Карл се приближи.

– Не мога да кажа, че съм доволен от изхода на това.

Не отговорих.

Той продължи:

– Синтия като че ли смята, че ти си знаел, че той ще направи това.

– Карл, не всичко, което се обърква, е по моя вина.

– Никой не те обвинява.

– Така ми се стори.

– Е, би могъл да предположиш и да му вземеш пистолета...

– Полковник, ще бъда напълно честен с вас, не само го предположих, но го подтикнах към това. Изиграх му страхотен номер. Тя го знае и вие го знаете.

Той не го призна, защото това не беше нещо, което би желал да чуе или знае. Нямах го в ръководството, но да дадеш на един опозорен офицер възможността и куража да се убие, беше исторически почитан военен обичай в много армии по света, но в тази армия никога не е бил приет, а и почти навсякъде другаде беше излязъл от употреба. И все пак, идеята, възможността е проникнала в подсъзнанието на всички офицерски корпуси, които са свързани от общи разбирания и силно чувство за чест. Ако имах избор между военен съд за изнасилване, убийство и изневяра, за които знаех, че не можех да оспоря, или да избира лесния – 38-калибров изход, аз вероятно щях да се спра на лесния път. Но не можех да се видя в положението на Кент. Но пък от друга страна, Кент също не би могъл преди няколко месеца.

Карл говореше нещо, но аз не го слушах. Накрая го чух да казва:

– Синтия е много разстроена. Все още трепери.

– Свързано е с работата.

Всъщност не всеки ден някой си пръсваше мозъка пред теб. Кент би трябвало да се извини, да отиде в тоалетната и да го направи там. Вместо това той разпиля мозъка, черепа и кръвта си из цялото място и частица хвъркна по лицето на Синтия. Казах на Карл:

– Аз също бях опръскан във Виетнам. – Всъщност веднъж бях ударен по главата с глава. Добавих услужливо: – Измива се със сапун.

Карл изглеждаше ядосан. Той каза язково:

– Господин Бренер, не сте остроумен.

– Може ли да тръгвам?

– Моля.

Обърнах се и отворих вратата на колата си, а после казах на Карл:

– Моля кажете на госпожа Сънхил, че съпругът ѝ се обади тази сутрин и иска тя да му се обади.

Качих се на Шевролета, запалих го и потеглих. След петнадесет минути бях в хотела за офицери. Свалих си униформата, забелязвайки петно кръв на ризата си. Съблякох се, измих лицето и ръцете си и се преоблякох в спортно сако и панталон, а после събрах нещата си, които Синтия беше подредила. Огледах стаята за последен път и снех багажа си долу.

Платих ниската цена за обслужване и бельо, но трябваше да подпиша квитанция за повреда във връзка с това, че бях писал по стената. Щях да платя сметката по-късно. Обичам армията. Дежурният ми помогна да прибере багажа си в колата. Той ме попита:

– Приключихте ли случая?

– Да.

– Кой го е направил?

– Всички.

Хвърлих последната чанта отзад, затворих капака и се качих. Дежурният ме попита:

– Госпожа Сънхил ще тръгва ли?

– Не зная.

– Желаете ли да оставите адрес за предаване на кореспонденцията?

– Не. Никои не знае, че съм тук. Просто минавах.

Включих Шевролета на скорост и се отправих през гарнизона, на север към портала и излязох на „Виктъри Драйв“.

Минах покрай жилищния комплекс на Ан Камбъл, после стигнах междушатския път и излязох на изхода за северната магистрала. Сложих касета на Уили Нелсън, облегнах се назад и карах. Щях да бъда във Виржиния преди разсъмване и щях да мога да хвана ранния военен полет от въздушната база Андрю. Нямаше значение какъде щеше да бъде полетът, стига само да е извън Съединените щати.

Времето ми в армията беше изтекло и това беше добре. Знаех това дори и преди да дойда във Форт Хадли. Не съжалявах, не се колебаех, не бях огорчен. Ние служим, докато можем да даваме най-доброто от себе си и когато вече не можем да го правим, или станем излишни, просто си тръгваме. Без лоши чувства. На първо място е дългът, а всеки и всичко е подчинено на дълга. Така пише в ръководството.

Предполагам, че трябваше да кажа нещо на Синтия преди да тръгна, но никой нямаше да спечели от това. Животът на военните е преходен, хората идват и си отиват и взаимоотношенията от всякакъв вид, независимо колко близки и силни са били, се приемат за временни. Вместо сбогом хората си казват: „Ще се видим по пътя“ или „Ще те настигна по-късно“.

Този път, обаче, аз си тръгнах завинаги. В известен смисъл усещах, че сега моментът беше подходящ да тръгна, да прибера сабята и бронята си, които и без друго бяха започнали да поръждават, а дори и да натежават. Бях влязъл в армията, когато студената война беше в своя апогей, по време, когато армията се беше заела с една масирана война по суша в Азия. Бях изпълнил дълга си, бях превишил двете задължителни години и бях видял как отминават две неспокойни десетилетия. Нацията се беше променила. Светът се беше променил. Сега в армията се извършваха промени, което означаваше: „Благодарим за всичко, добра работа, ние спечелихме, моля загасете лампите, когато си тръгвате“.

Добре. И без друго за това и ставаше въпрос. Не беше предвидено да бъде война без край, макар че на моменти изглеждаше точно така. Не беше предвидена като място, което ще осигурява работа на мъже и жени, които иначе трудно биха си намерили работа, макар че го правеше.

Американското знаме беше смъкнато във всички военни бази из целия свят и из цялата страна. Разформироваха се бойни единици, а техните бойни знамена се прибираха в складовете. Може би някой ден щяха да затворят и щаба на НАТО в Брюксел. Наистина идваше нова ера и аз наистина бях щастлив да я видя и още по-щастлив от това, че нямаше да имам работа с нея.

Моето поколение струва ми се беше формирано и създадено по модели, които вече нямат смисъл, и може би нашите ценности и мнения също вече нямат значение. Така че, дори и да ни е останало желание за бой, ние сме станали, както Синтия ми намекна, анахронизми, като старата конна кавалерия. Добра работа, благодаря, половин заплата, късмет.

Но двадесет години са време, през което можеш да научиш много и да преживееш много хубави неща. Като направя равносметка, не бих ги преживял по различен начин. Беше интересно.

Уили пееше „Джорджия в спомените ми“ и аз смених касетката с тази на Бъди Холи.

Обичам да шофирам, особено когато заминавам отнякъде, макар че предполагам, когато пътуваш отнякъде, трябва да пътуваш към някъде.

Но аз никога не гледам на въпроса по този начин. Наистина заминавах.

В огледалото ми за обратно виждане се появи полицейска кола и аз проверих скоростта си, движех се само с десет мили над разрешеното, което в Джорджия означава, че пречиш на движението.

Той включи червената си сигнална светлина и ми направи знак да спра. Отбих от пътя и останах седнал в колата.

Полицаят слезе и дойде до прозореца ми, който бях снел. Видях, че е мидлъндско ченге и отбелязах:

– Не си ли се отдалечил малко от къщи?

– Книжката и регистрационния талон, моля.

Показах му и двете и той каза:

– Сър, ще се отбием при следващото разклонение, ще завием, и вие ще ни последвате обратно до Мидлънд.

– Защо?

– Не зная. Получих нареждането по радиотелефона.

– От Ярдли ли?

– Заповедта е негова, да, сър.

– А, ако откажа?

– Тогава трябва да ви заведе с белезници. Избирайте.

– Няма ли трета възможност?

– Не, сър.

– Добре.

Върнах се на магистралата. Полицейската кола остана отзад, ми нахмех по детелината и аз се озовах в посока към Мидлънд.

Отбихме при един изход близо до западния край на града и аз го последвах до центъра за преработка на отпадъци, който преди се наричаше сметището.

Колата спря при крематориума, аз спрях след него и слязох.

Бърт Ярдли стоеше до един голям конвейер и наблюдаваше как разтоварват един камион върху движещата се лента.

Аз заставах и също загледах как подземната спалня на Ан Камбъл се отправяше към пламъците.

Ярдли прелистваше купчина полароидни снимки и почти не ме погледна, но каза:

– Хей, погледни тук, синко. Виждаш ли този дебел задник? Това съм аз. А сега погледни тук? Кой мислиш, че е това? – Той хвърли шепи снимки върху лентата, после взе купчина видеофилми в краката си и също ги хвърли върху лентата. – Мислех, че имаме уговорка. Нали няма да ме караш сам да свърша цялата тази работа? Хвърли малко от тази

мръсотия, синко.

И така аз му помогнах да изхвърли мебели, сексуални приспособления, бельо и други такива на лентата.

– Държа си на думата, момчето ми. Ти не ми вярваше, нали?

– Разбира се, че ти вярвах. Ти си ченге.

– Правилно. Каква гадна седмица. Ей, знаеш ли какво? Плаках през цялото погребение.

– Не забелязах.

– Плачех вътрешно. Доста хора там плакаха вътрешно. Ей, ти изхвърли ли оная компютърна история?

– Сам изгорих дискетата.

– Да? Никакви такива мръсотии няма да има наоколо, нали?

– Не. Всички са чисти отново.

– До следващия път. – Той се засмя и хвърли черна кожена маска върху конвейера. – Бог да ни поживи, сега всички ще спим по-добре. Включително и тя.

Не отговорих. Той каза:

– Съжалявам да чуя това за Бил.

– Аз също.

– Може би двамата сега си изясняват нещата там горе при портите.

– Той погледна към пещта. – Или пък на друго място.

– Това ли е всичко, шефе?

Той се огледа.

– Доста неща. – Извади една снимка от джоба си, погледна я и после ми я подаде. – Сувенир.

Беше Ан Камбъл, гола, снета отпред, застанала или по-скоро скачаща върху леглото в стаята в мазата, косата ѝ хвъркнала нагоре, краката ѝ разтворени, ръцете протегнати и с голяма усмивка на лицето си. Ярдли каза:

– Беше страхотна жена. Но никога не съм разбирал какво става в главата ѝ. Ти разбра ли я?

– Не. Но мисля, че тя ни каза повече за нас, отколкото ние искаме да знаем. – Хвърлих снимката върху лентата и се отправих към колата си.

Ярдли извика:

– Внимавай!

– Ти също, шефе. Много поздрави на семейството ти.

Отворих вратата на колата и Ярдли отново ми извика:

– За малко да забравя. Твоята приятелка – тя ми каза, че ще чака на

междущатското шосе в северна посока.

Погледнах го над покрива на колата си. Той каза:

– Помоли ме да ти кажа довиждане. Каза, че ще те види надолу по пътя.

– Благодаря.

Качих се на Шевролета си и излязох от бунището. Завих надясно и се върнах откъдето бях дошъл към междущатското, по пътя, покрай който има складове и малки предприятия, едно напълно мизерно място, което съответстваше на настроението ми.

Надолу по пътя един червен Мустанг застана след мен. Излязохме заедно на междущатското и тя остана с мен до изхода, който би я завел на запад към Форт Бенинг.

Отбих на банкета и тя направи същото. Ние излязохме от колите си и застанахме край тях на около три метра един от друг. Тя беше с джинси, бяла тениска и маратонки и на мен ми хрумна, че ние не бяхме от едно и също поколение.

– Изпусна си изхода от магистралата.

– По-добре, отколкото да изпусна късмета си.

– Ти ме излъга.

– Ами... да. Но какво щеше да кажеш, ако ти бях казала, че все още живея с него, но че сериозно обмислям дали да не сложа край?

– Щях да ти кажа да ми се обадиш, когато приключиш с това.

– Виждаш ли? Прекалено си пасивен.

– Не отнемам жените на другите хора.

Един голям камион мина покрай нас и аз не можах да чуя какво каза.

– Какво?

– Ти направи същото в Брюксел.

– Никога не съм чувал за това място.

– Столицата на Белгия.

– А какво ще кажеш за Панама.

– Казах на Кифер да ти каже това, за да те накарам да *направиш* нещо.

– Ти отново излъга.

– Правилно. Защо ли си правя труда?

Един щатски полицаи спря и излезе от колата си. Той козирува на Синтия и попита:

– Всичко ли е наред, госпожо?

– Не, този мъж е идиот.

Той ме погледна.

– Какъв проблем имаш, човече?

– Тя ме преследва.

Той погледна обратно към Синтия.

– Какво бихте си помислили за един мъж, който прекарва три дена с една жена и дори не ѝ казва довиждане – попита го Синтия.

– Е... това е доста непочтено.

– Дори не съм я докоснал. Ние просто ползвахме обща баня.

– Ами... добре...

– Той ме покани в къщата си във Виржиния за края на седмицата, а дори не ми даде телефонния си номер или адрес.

Полицаят ме погледна.

– Това вярно ли е?

Отговорих му:

– Просто открих, че още е женена.

Той кимна.

– Да, на човек не му трябват такива неприятности.

Синтия го попита:

– Не мислите ли, че един мъж би трябвало да се бори за това, което иска?

– Разбира се, че трябва.

– Съпругът ѝ също мисли така. Опита се да ме убие – казах аз.

– Трябва да внимавате.

– Аз не се страхувам от него – каза Синтия. – Отивам в Бенинг, за да му кажа, че всичко свърши.

Полицаят ѝ каза:

– Трябва да внимавате.

– Накарайте го да ми даде телефонния си номер.

– Ами... аз не... – Той се обърна към мен. – Защо просто не ѝ дадете телефонния си номер и всички да се махнем от това слънце тук?

– Е, добре. Имате ли молив?

Той извади един бележник и молив от джоба си и аз му казах телефонния си номер и адрес. Той откъсна страницата и я подаде на Синтия.

– Ето, госпожо. А сега, хайде всички да се качат в колите си и да отиват там, където трябва да бъдат. Окей?

Върнах се при Шевролета си, а Синтия при Мустанга си. Извика ми:

– Събота.

Махнах ѝ, качих се в Шевролета си и се отправих на север.

Наблюдавах я в огледалото си за обратно виждане как направи обратен завой на неразрешено място през бялата линия и се насочи към изхода, който щеше да я заведе към Форт Бенинг.

Пасивен? Пол Бренер, тигърът на Фолс Чърч, пасивен? Преминах в отсрещното платно, завъртях кормилото наляво, пресякох храстите и завъртях Шевролета в обратното платно, отиващо на юг.

Ще видим кой е пасивен.

Настигнах я на магистралата за Форт Бенинг и останах с нея през целия път.

КРАЙ

© 1992 Нелсън Демил
© 1993 Снежана Донева, превод от английски

Nelson DeMille
The General's Daughter, 1992

Сканиране, разпознаване и начална редакция: vesselanka, 2008
Редакция: maskara, 2008

Издание:

Нелсън Демил. Дъщерята на генерала
ИК „Роял-77“, 1993
ISBN 954-8005-65-4
Художник: Мария Чакърова, 1993
Печат „Полипринт-АД“, Враца

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9575>]